

מפתחות

דברי פתיחה א
ליקוטי מאמרים ו
דרושים לל"ג בעומר דרוש א' לא
דרוש ב' לח
דרוש למעלת ל"ג בעומר מח
סדר לימוד ל"ג בעומר נז
פתיחת אליהו סט
נוסח הדלקת נר לכבוד רשב"י עה
מאמרים בשבחי רשב"י קודם הלימוד עו
מאמרי רשב"י פא
תיקוני זוהר קח
זוהר חלק ראשון קלב
זוהר חלק שני – תוספתא קסט
זוהר חלק שלישי רה
קריאת שמע על המטה רמט
תפילה קודם האדרא רנו
אדרא זוטא קדישא רנט
חיי רשב"י – לידת רשב"י שפב
רבותיו של רשב"י שפו

מנפלאותיו של רשב"י שפח
פוקד עקרות. שצג
מעשה מועזע שצה
רשב"י גוזר והקב"ה מקיים ת
ברכת רשב"י לבנים צדיקים תב
מחיה מתים תט
קדושת היום תיג
תפילות ובקשות תיז
תפילה ליוצאי חלציו תמ
תפילת הרש"ש תמד
שירים לל"ג לעומר תנא
ברכות השחר תסו
תקון לאה תעד

דברי פתיחה

י'שתבח ה'בורא ו'יתעלה ה'יוצר, היודע כל הנסתרות שמבראשית, הוא ראשון והוא אחרון, הצופה ומביט מראש כל הדורות, מה שהיה הוא שיהיה, לא השבית גואל לבני ישראל, מיום היותם לעם בגלות מצרים ועד היום הזה, לא עזב חסדו ואמיתו מעמנו. ואף על פי שצפה מראש כי עתידין אנחנו לירד בגלות הזה האחרון לעומקא דתהומא רבא עד דמטי רגלין ברגלין, עם כל זה הקדים לנו רפואה כדי שלא נטמע חלילה בעמקי הקלי' ושלח מן שמיא עיר וקדיש הוא התנא האלקי איש אלקים קדוש, אדוננו בר יוחאי, זכותו יגן עלינו, שיכין לנו צדה לדרך, הוא ספר הזוהר הקדוש אשר עיני כל ישראל צופות בו, למשאב מיניה רוחא דחיי, ולכל בני ישראל אור במושבתם.

וכמו שאיתא בתיקוני הזוהר תיקון ו': וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך בד אתלגינא לתתאי בדרא בתראה בסוף יומיא. וברעיא מהימנא פרשת נשא כתוב לאמור: והמשכילים יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי, בגינייהו איתמר והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עילאה תשובה, באילין לא צריך נסיון ובגין

דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר
הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהו: ה' בדד
ינחנו ואין עמו אל נכר.

והנה יום ל"ג בעומר שהוא יום טוב לבני ישראל הוא
היום שבו נתגלה האור האלקי של ספר הזוהר, כי
יום זה הוא הילולא דרשב"י, ובו ביום נתגלו רזין ממירין
רזין עלאין סוד ה' ליראיו לרשב"י ולחבריו, והם לקחו
צנצנת אחת ועשו משמרת לדורות הוא ספר הזוהר,
שהשאירו לנו ברכה באחרית הימים כדי שיהיה גם לנו
שארית הפליטה לאחר כל שנות הגלות הארוך המר
והנמהר הזה אשר נרדפו ונרמסו רבבות אלפי ישראל והיו
למשסה בפי הצוררים הארורים תחת עינויים קשים ומרים,
ועם כל זה נשארנו לפליטה לטובה, כדי שנעסוק בסתרי
תורה שגילה אדוננו הרשב"י זיע"א.

ועל כן יום זה הוא יום שמחה וחדוה לעליונים
ולתחתונים, כי בכל מקרה אשר יארע בעולם בסדר
הזמנים, הנה כאשר יחזור אותו יום במעגל השנה, יתנוצץ
אותו האור שהאיר בהילולא דרשב"י, ואם כן הרי יום זה
הוא מסוגל לקבל הארת סתרי התורה שהוא חכמת ספר
הזוהר, וככל שהאדם ישמח יותר ביום ל"ג בעומר ויכין
עצמו לקבל האור, יזכה שימשך אליו האור הגנוז יותר

ברבוי, כי כן אמרו חז"ל: כלי מלא, מחזיק. והיינו, כאשר האדם יבין את עצמו לקראת היום הקדוש, וישתדל בכל יכולתו ביום זה לעסוק בסתרי תורה, כן ימשך לו שפע אורה מלמעלה, ומזה ימשך לו חיים נצחיים לכל ימות השנה.

והנה אמרו חז"ל במסכת סנהדרין דבר בעתו מה טוב, זה הקורא פסוק בעונתו. ועל כן מה טוב ומה נעים שילמד האדם ביום ל"ג בעומר בענינים הנוגעים ליום הקדוש הזה, כי כאשר מוציא האדם מפיו דברים, הנה הבל פיו עולה למעלה ועושה רושם, ואם כן בודאי מי שלומד מענייני רשב"י ע"ה, פועל למעלה התעוררות ושמחה לנשמת רשב"י וחבריו, והרי הוא כאילו ממש משתתף עמם בהילולא שלהם והרי הוא מבני היכלא דמהימנותא ויזכה גם לעתיד לבוא להשתתף ולראות בשמחתו של רשב"י, שהוא שורש נשמתם של ישראל כענין משה רבינו ע"ה, והרי שמחתו של רשב"י היא שמחת כלל ישראל.

מה אנחנו, מה חיינו, אשר העיר ה' את רוחינו לבא ללקט באמרים ולסדר סדר לימוד מיוחד לל"ג בעומר כדי שיהיה ערוך ומסודר לכל, דבר השווה לכל נפש, גדולים וקטנים, וכבר זכינו בעזרת ה' יתברך

לעשות כעין מתכונת הספר הזה כמה ספרים הלא הם: א' ספר ימי הרחמים לחודש אלול. ב' ספר סוכת רחמים ושלום לחג הסוכות. ג' ספר ימי החנוכה לחג החנוכה. ד' עין השדה למ"ו בשבט. ה' ימי הפורים לחג הפורים. ו' והגדת לבנך לחג הפסח. וזה הוא הספר השביעי לל"ג בעומר שהוא כנגד יום השבת, שכן רשב"י ע"ה הוא בחינת שבת, מה שבת לה' קודש אף רבי שמעון בר יוחאי קודש, כדאיתא באידרא רבא, ואף אנחנו זכינו שיהיה הספר השביעי קודש לכבוד הרשב"י ע"ה זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל.

ובזכות זה יעמוד רשב"י ע"ה עלינו בתפילה וישפיע ה' יתברך עלינו שפע קדושה וחכמה ברכה והצלחה ברוחניות ובגשמיות, ונזכה לעסוק ולהבין ללמוד וללמד בתורת הרשב"י ונראה נפלאות מתורתו הקדושה ויקויים בנו כימי צאתך מארץ מצרים הראנו נפלאות. וכן אברך את הרב חיים סלמן יצ"ו ואת ה"ה מרדכי אידה יצ"ו, וכן את יניב אידה יצ"ו שעמלו ויגעו להוצאת ספר זה, השי"ת יברך אותם בכל מילי דמיטב הם וכל אשר להם, זכות רשב"י זיע"א יגן עליהם אמן.

כה דברי הצב"י

בניהו יששכר

בכה"ר שלום שמואלי

היכל דרש"י

ליקוטי מאמרים ורשימות בקדושת מנהגי יום ל"ג לעומר.

א' ענין ל"ג לעומר שאסור בהספד ותענית ובנפילת אפים, דע כי הנה מ"ט ימי העומר הם ימי דין שהם בסוד הש"ך דינים המתמתקים בימים אלו בענין העומר. ודע כי רבי עקיבא ע"ה, שורש נשמתו היתה מן החמשה גבורות בהיותם בשרשם למעלה בדעת דז"א ולא בבחינת התפשטותם למטה בגופא. והנה הוא בסוד הדעת בין בסוד הגדלות בין בזמן הקטנות. והנה רבי עקיבא הוא היה אב ורבי לכל הנשמות הנמשכות מאלו הגבורות המתפשטים בגופא דז"א. לפי שהוא כללות הדעת העליון למעלה בשרשו ובמקומו. אבל תלמידיו הם בחינת הגבורות המתפשטות ממנו ומתפשטים בגופא דז"א. ולפי שהקטנות קודם אל זמן הגדלות, לכן הקדימו בתחילה אותם הכ"ד אלף תלמידים שהיו לו מגבת ועד אנטיפרס. והנה לסיבת היותם ממוחין דקטנות, לכן היו מבחינת הדינין הקשין והיו קנטרנין ושונאין זה את זה, שלא היו נוהגין כבוד זה לזה. וכאשר באו ימי העומר שבין פסח לעצרת שאז הוא זמן הקטנות והם ימי הדין, אז פגעה בהם

מדת הדין של הקטנות על שלא נהגו כבוד זה לזה, ומתו בימים ההם בהיותם קטנים לסיבה הנזכרת.

ובבא יום ל"ג לעומר אז נתגלה שם אכדט"ם אשר באימא, והנה הוא חילוף שם אלהי"ם אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים. והנה חמשה אותיות אכדט"ם הם סוד חמשה גבורות דגדלות, ועל זה אמר הכתוב (ישעיה כ"ו ד') בטחו בה' עדי עד. כי הוא באימא עילאה והוא רחמים ולכן בו תלוי הבטחון. והנה השם הנזכר נתחלק לשני בחינות, והוא שלשה אותיות אמצעיות שהם כד"ט הם בגימטריא ג"ל. והם מתחלפים בשלשה אותיות לה"י דאלהי"ם, וכיון שהם מתחלפות נעשו רחמים, כי אותיות לה"י דאלהי"ם שהם דין, נתחלפו ונעשו רחמים, מה שאין כן בשני אותיות א"ם שאינם מתחלפות. וזה סוד מה שאמר יעקב אבינו ע"ה (בראשית ל"א נ"ב) עד הגל הזה, רמז אל שם הנזכר שהוא בגימטריא ע"ד, ואמנם האותיות המתחלפות בו הם בגימטריא ג"ל, והנה בהגלות נגלות השם הזה ביום ל"ג לעומר שהוא סוד אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים כנזכר, אז פסקו מלמות תלמידי רבי עקיבא.

והנה אחר זמן הקטנות בא זמן הגדלות, ואז מתבטלים

דיני הקטנות ומתקיימים בחינת הגדלות, ולכן סמך רבי עקיבא זי"ע א את המשה תלמידיו הגדולים מבחינת חמש גבורות גדלות שהם כנגד חמשה אותיות אכדט"ם שהם רחמים, ואלו נתקיימו בעולם והרביצו תורה ברבים, והם רבי מאיר ורבי יהודה ורבי אלעזר בן שמוע ורבי שמעון ורבי נחמיה. ואמנם רבי עקיבא אינו כל בחינת חמשה גבורות שבדעת, רק בחינת גבורה הנקראת הוד האחרונה שבהם. אבל תלמידיו הם החמשה גבורות המתפשטות בגופא. ולהיות כי הוא בחינה עליונה, גבורת ההוד שבדעת עצמו, היה רבי לכולם אף על פי שהם כוללים כל החמשה גבורות, לפי שהם התחתונים המתפשטות בגוף. וכבר ביארנו כי רבי עקיבא הוא גבורת ההוד שבדעת דקטנות וגם גדלות, ודע כי אף על פי שביארנו שחמשה החכמים האלו רבי מאיר וחבריו ז"ל הם חמשה גבורות האלו המתפשטות, הנה זה השורש של נשמתם בעת לידתם, ואחר שגדלו במעשיהם עלו והגדילו יותר כל אחד כפי מציאותו ובחינתו, ע"כ.

אמר שמואל ויטאל, ראייה לדבר עיין מה שכתב רבי שמעון בר יוחאי ע"ה באדרא רבא וזה לשונו: דאנא חמי השתא מה דלא חמי בר נש מיזמא דסליק משה זמנא תניינא למורא דסיני. עד כאן דבריו זלה"ה.

[שער הכונות דף פ"ו]

ב' מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלים ושותים ושמחים שם, אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא, וזה היה פעם הראשונה שבא ממצרים, אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אחר כך. והה"ר יונתן סאגיס העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל שהוליך את בנו הקטן שם עם אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע, ועשה שם יום משתה ושמחה. [שער

הכונות דף פ"ז]

ג' גם העיד לי הה"ר אברהם הלוי, כי בשנה הנזכרת הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון, נחם ה' אלהינו את אבלי ציון וכו', וגם בהיותו שם אמר נחם וכו'. ואחר שגמר העמידה אמר לי מורי ז"ל כי ראה בהקיץ את רבי שמעון בר יוחאי ע"ה עומד על קברו, ואמר לו: אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אמר נחם ביום שמחתנו? והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב. ולא

יצא חדש ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו תנחומין. וכתבתי כל זה להורות כי יש שורש במנהג הזה הנזכר ובפרט כי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה הוא מחמשה תלמידיו הגדולים של רבי עקיבא, ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר כפי מה שביארנו לעיל. [שער הכונות דף פ"ז]

ד' יום ל"ג לעומר ירבה שמחה לכבוד הרשבי זי"ע כי הוא יומא דהילולא דיליה, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה כידוע ממעשה מהר"א הלוי זלה"ה ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם מפום רבנן קדישי, ויש מי שנהג לעשות לימוד בליל ל"ג לעומר בי עשרה ללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזוהר ואדרא זוטא והוא מנהג יפה. [רבינו החיד"א בספר עבודת הקודש]

ה' ל"ג לעומר בכל תפוצות ישראל עושים הלולא רבה על הקדוש התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, ובמדרשים יתנו דעתם החכם שלהם והנזכרים לבל יעשו קלות ראש ח"ו בלילה הקדושה הלז, כי יהיה להם לפוקה ולמכשול ובדוק ומנוסה דלא יתקיים המדרש ההוא ובמהרה ינתק וספו תמו רח"ל. והירא לנפשו יהיה במורא ויראה ופחד כל הלילה כדי שתהא זכות רבי שמעון בר יוחאי וחבריו חופף עליו כל היום. יזכר לטוב להגביר

מסגני לוי'ה דעשה הקדש והתקין לדורות ללמוד הוזה"ק
שלם בביתו ביום הזה בכנופיא כל התלמידי חכמים
שבעיר העי"א, אין ספק שקנה שם טוב קנה לעצמו קנה לו
חיי העולם הבא.

אשרי שיאחו בספר שבחי רבי שמעון בר יוחאי או
בספר הלולא רבה להגות לילו ויומו וצדיק יבחן
התלהבות גדול בנפשו בקריאתו. ומה טוב אם יוסיף
לקרות במאמרים אשר אסף וקיבץ בספר ק"ס כיע"ש וגם
התלמידי חכמים לקרות באיזה מאמרים מהספרי בזה
היום. [רבינו חיים פאלגי, בספר מועד לכל חי]

ו' מנהג ק"ק חסידים בית אל לעשות לימוד בל"ג לעומר
בבית המדרש לכבוד התנא רבי שמעון בר יוחאי זי"ע.
(וכן הנהיג מורינו ורבינו המקובל האלקי רבינו מרדכי שרעבי
בק"ק חסידים "נהר שלום" ומדליקים נרות ושמחים, וכן נוהגים
עד היום הזה.) [דברי שלום במנהגים סימן נ"ח]

ז' מוסר גדול יש לנו ללמוד מתלמידי רבי עקיבא זיע"א,
שצריך להיות כל ישראל באהבה ואחוה וחיבה ושלום
וריעות, בפרט בימים אלו של העומר, וביותר צריכין ליוזהר
התלמידי חכמים בזה. גם יש לנו ללמוד ממ"ש רבינו
האר"י ז"ל בשער הכונות שגם לרבי עקיבא זיע"א יש

שמחה ביום ל"ג לעומר בגילוי השם אכדט"ם, ולכן יושבי עיר הקודש טבריה תובב"א, גם המה ילכו להשתטח במערת רבי עקיבא ולשמוח שם. גם עוד ילכו למצבת רבי מאיר בעל הנס זיע"א אשר הוא גם כן יש לו שמחה ביום זה, כי הוא מחמשה תלמידי רבי עקיבא זיע"א הנרמזים בשם הנזכר המתגלה ביום זה. וכן יושבי עיר הקודש צפת תובב"א ההולכים למירון ביומא דהלולא הוא יום ל"ג לעומר, אותם שדרכם לחזור ביום ל"ג עצמו לביתם בצפת תובב"א, צריכים הם ללכת אצל מצבת התנא הקדוש רבי יהודה בן אלעאי זיע"א, כי גם רבי יהודה זיע"א הוא מחמשה תלמידים של רבי עקיבא, ויש לו שמחה ביום זה בגילוי שם הנזכר, ואשרי אדם יעשה כל מעשיו לשם שמים וה' לא ימנע טוב להולכים בתמים. ורבינו יוסף חיים, הלולא רבא]

ח' טעם למנהג שנהגו בכל תפוצות ישראל לעשות הלולא ושמחה ביום ל"ג לעומר יום פטירת רבי שמעון בר יוחאי, יותר משאר כל הצדיקים, הואיל ועל ידו זכינו לקבל סודות תורתנו הקדושה. והגם שהכל ניתן על ידי משה רבנו ע"ה, בכל זאת סודותיה מסרם משה רבינו ע"ה בצנעה ובסתר ליחידי סגולה, ורבי שמעון בר יוחאי הוא שגילה אותם לעיני כל ישראל.

ובפרט ביום פטירתו שגילה כמה רזין עילאין, לזה באותו יום כל ישראל עושים שמחה, כי היום הזה גמרנו לקבל סודותיה בגלוי, ואין המצוה נקראת אלא על שם גומרה, ולזה עושים ביום פטירתו הילולא רבא, לגמר קבלת התכלית המבוקש מהתורה שהם סודותיה בגלוי.

ויש רמז לזה מסמיכות התורה, סופה לתחילתה, מלותיה האחרונות של החמשה חומשי תורה הם: "לעיני כל ישראל", והמלה הראשונה היא "בראשית". והיינו כי זכית עיקר התורה, שהם סודותיה שיהיו בגלוי "לעיני כל ישראל" – "בראשית" אותיות "את רבי שמעון בר יוחאי".
[רבי יצחק אלפיה בספר שיח יצחק]

ט' כתב הרה"ק ר' אברהם גאלאנטי זלה"ה [בספרו קול בוכים, סוף קינה ב'] וז"ל, מה ששמעתי ממורי הרמ"ק זלה"ה בהיותנו על ציון הרשב"י ע"ה בהר מירון, ע"ש, שפירש מאמר זוהר הקדוש בדרך נפלא מאד, ומסיים שם, ברוך שחלק מחכמתו ליראיו, תנוח נפשו בגן אלקים כמו שהניח דעתנו.

ובן אנחנו מוצאים שמרן הב"י זלה"ה, שממנו יצאה

הוראה לישראל, חגג חג הסוכות במירון, והתפלל שם תפלת החג, והקיף שם בד' מינים הציונים הק' הוא ותלמידיו הק', ולמדו שם תורת רשב"י מזוה"ק, כמ"ש מרן הב"י (בספרו מגיד מישרים פ' אמור) שבא אליו המגיד באור ליום ז' כ' תשרי וז"ל, ה' עמך וכו', והא גשמים דאתי לא הות דוגמא שפך לו קיתון על פניו ח"ו, אדרבא נתקבלו דבריכם, ורשב"י ובנו שמחו לקראתכם בקרותכם זוהר על מערתם ובכפר הסמוך להם, אלא כיון דהקפתם לר' אלעזר בד' מינים הבאים לרצות על המים, נתעוררו המים ובאו ואילו הייתם מקיפים פעם אחרת, היו רוב גשמים באים לעולם כמו בימי חוני המעגל. ומפני כך באו גשמי ברכה רצופים כדי שלא תקיפו יותר עליהם. וכלל זה יהיה בידכם, כל זמן שהעולם יהיה צריך לגשמים ביותר, תלכו ותקיפו הצדיקים הנזכרים ותענו. ועל כל צרה שלא תבוא על הצבור, תקיפו אותם ז' פעמים ותענו.

ובן מצינו שנהגו כן תלמידי גורי האריז"ל ושאר חכמי וגדולי התורה מצפת"ו לעלות מירונה שתי פעמים בשנה ללמוד שם ספרי זוה"ק, כמ"ש הרב רבי שלמה שלומל ז"ל מעיה"ק צפ"ת במכתבו מיום כ"ה חשוון שס"ז, ונדפס מכתבו בס' מצרף לחכמה דפוס ויניציא (דף מו): וז"ל, להיות ששתי פעמים בשנה חוק ולא יעבור הולכים

כל חכמי סגולה הבקיאים בחכמת האמת יותר מכל החכמים למירון ששם קבור רשב"י ור"א בנו והלל ושמאי ורבי יוחנן הסנדלר, ועל כל א' בנוי כמו מגדל גבוה ד' קומות איש, והתנא קבור מבפנים והמגדל מקיפו מכל צד, ושם פורסים אוהל א' מן קברו של רשב"י עד קברו של ר"א, ויושבים שם בין רשב"י ור"א י' ימים וי' לילות רצופים ועוסקים בספרי הזוהר, דהיינו חכם אחד מגיד והאחרים מקשיבים, ויש להם שמש אחד המכין להם מאכל, וד' גוים חגורים בכלי זין, עומדים בכל לילה מבחוץ כדי לשמור אותם מהגנבים להיות שהוא רחוק מצפת ת"ו קרוב לב' פרסאות ורחוק מכפר מירון כמו תחום שבת. וזה הסדר הם עושים עשרה ימים קודם שבועות ועשרה ימים קודם ראש השנה תמיד, עכ"ל. [טעמי המנהגים]

י' מנהג ישראל שהולכים בליל ל"ג לעומר למירון ושם מדליקים חתיכות בגדים חשובים לכבוד הרבי שמעון בר יוחאי זיע"א, אין לפקפק על זה מאחר שהם מתכוונים לשם מצוה אין כאן חשש בל תשחית, ומנהג ישראל תורה הוא. ועוד תדע שהרי נוהגים להדליק כמה נרות בבית הכנסת גם ביום, ואף על פי שאין המקום מאיר באורם, דשרגא בטיהרא מאי אהני, ובפרט מקום שאינו מקורו אורו רב ביממא ואור השמש זורח בתוכו, ועם כל זה אין

בוה חשש משום בל תשחית, מפני שהם מדליקים לכבוד בית הכנסת או לכבוד הצדיקים זיע"א, ועושים לשם מצוה, להכי שרי, והוא הדין הכא. ודע כי מעיקרא אין כאן איסור בל תשחית מן התורה אלא הוא מדרבנן, דהכי איתא בהרמב"ם ז"ל (הלכות מלכים פרק ו' הלכה י') דאיסור לאו בל תשחית מן התורה אינו אלא בהשחתת אילנות ולא במשבר כלים וקורע בגדים, עיין שם. [תורה לשמה סימן ת']

י"א כתב בעל של"ה הקדוש זלה"ה, במסעיו בא"י בשנת שפ"ח וז"ל: ועל קבר רשב"י לומדים הזוהר באימה וביראה ובדביקות גדולה, כי כמה נסים יארעו שם וצריכים ללמוד הזוהר באימה וביראה ובדביקות גדולה, ואחר כך לשמוח הלב בשמחה רוחנית, ולא שום אבילות ועצבות, כי לא באלה חפץ רשב"י, והוא בדוק ומנוסה. ואח"כ נודרים נדרים ונדבות, ומתפללים שם תפילה וכו'. ושוב אודיעכם, כי היום יום ראשון הייתי במערת הצדיקים וכו' ורשב"י ור"א בנו ושם למדתי הזוהר. [מסעות השל"ה]

י"ב וביום ל"ג לעומר יש למעלה יחוד עליון, ושמחה רבה מופלאה, ומזמנין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרין בהון לרבי שמעון בר יוחאי. כמו

שכתוב בזהר הקדוש (ח"א דף רי"ח) שאמר אביו של רבי יצחק לרבי יצחק: "בהלולא רבא דרבי שמעון תהא מתקן פתוריה" פרוש: בשמחתו הגדולה שתהיה לרבי שמעון בר יוחאי בעולם הבא בגן עדן, תהיה מתקן שלחנו להתענג בזיו השכינה. (דרך אמת). כמו שנאמר בשיר השירים: "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו". [הלולא דרשב"י]

י"ג ביום פטירת משה רבינו ע"ה יש להתמרמר שמחה בעשר אבצעותיו עלינו, ולא שמח בשמחתנו, ולא נכנס לארץ ישראל. לכן היום הזה יום פטירת רבי שמעון בר יוחאי שהוא ניצוץ משה רבינו, שזכה רבי שמעון בר יוחאי להקבר בארץ ישראל נגילה ונשמחה בו.

ולזה תמצא תמיד יום פטירת משה רבינו באותה שנה הוא יום פטירת רבי שמעון בר יוחאי. ולזה רומז הפסוק (דברים לד): "ויתמו ימי בבי אבל משה". אבל גימ' ל"ג. [חסד ואמת דף לז]

י"ד ל"ג בעמר גמטריא משה. שיום ל"ג בעומר יום פטירת רבי שמעון בר יוחאי, שהיה משורש נשמת משה. ולעולם אותו יום בשבוע שחל בו ל"ג בעמר, חל אחר כך

באותו יום בימי סכות יום רביעי של סכות, שהוא יום
אושפיזין של משה רבינו. [שער יששכר]

ט"ו רואים בחוש את ההתעוררות הנפלאה, הנכנסת מידי
שנה בשנה בלבבות רבבות ישראל, לנסוע למירון
ל"ג בעומר, ממש היא התעוררות עילאית. ואיתא בזוהר
הקדוש (ח"ג דף רצו) על עת לוית רבי שמעון בר יוחאי
ע"ה, אחר שיצאה מטתו של רבי שמעון בר יוחאי, היתה
עולה באויר, ואש היתה לזהטת לפניו. ונשמע קול שאומר:
"עלו ובואו והתכנסו להלולא של רבי שמעון".

הד קול עליון זה יצא אז בעת פטירת רבי שמעון בר
יוחאי, וזה היה בערך שנות האלף הרביעי, קול זה
מתעורר עוד היום ונכנס ומעורר לבות רבבות אלפי
ישראל מדי שנה בשנה, להיות עולים ובאים ומתכנסים
בל"ג בעומר במירון, מקום מנוחת רבי שמעון בר יוחאי,
לשמוח שם בשמחתו, ביום שמחתו ומועדו, בהלולא רבתי
שלו, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן. [הלולא דרשב"י]

ט"ז היו מתאספים בצפת ויוצאים בערב ל"ג בעומר ברגל,
לאורך השביל ההולך למירון, המתפתל בהרים
הנהדרים, רק החלשים והזקנים היו רוכבים על חמורים
ופרדים. הערבים מהכפרים כבר היו יודעים את זמן

החגיגה, והם באים אל שוקי צפת עם חמורים ופרדים, ומשכירים אותם לעולים. באמצע הדרך במקום הנקרא ביר א-שי"ך (באר הזקן), היו היהודים נוטים אוהל ומכינים מים לשבור את צמאונם של עולי הרגל הרבים. בהלולא זו השתתפו גם מתושבי הארץ ומתפוצות הגולה. ומצבות קודש המובא בס' ענף עץ אבות]

י"ז בכל שנה היו באים תיירים לרוב מכל הארצות לצפת, בעבור הלולת רבי שמעון בר יוחאי הקדוש. ובערב חג ל"ג בעומר הוא יום ההילולא היו יוצאים מצפת בדרך למירון, בתהלוכה רבת עם, נושאים את ספרי התורה בשירה ובזמרה. ופניהם אל הכפר מירון מקום ציון רבי שמעון בר יוחאי הקדוש. אתם הלכו הרבה מבני העיר צפת, ובתוכם גם מחכמי ורבני העיר. ושם כידוע ישבו במדרש רבי שמעון בר יוחאי כל הלילה לקרוא בזוהר הקדוש. [בהקדמה לספר שארית יוסף להגר"י ידיד]

י"ח אלה מזה ואלה מזה בזמר מזמרים. בקול תרועה תוף וכנור נעים עם נבל. מרקדים וששים ושמהים בשמחת התנא. מנצחים בשירי זמרה בר יוחאי. כל גנות הבית

אשר ממעל, וכל פנות החצר אשר מתחת, מלאים אגודות,
חבורות חבורות, מזמרים, מנגנים, מפזזים ומכרכרים בכל
עוז בשיר ושבת. לא ראיתי ואבותי לא ספרו לי לשמע און
הנהיתה כמוהו.

אזרתי לראות בשמחת אחי השמחים בגיל בחצר,
ובעמדי מעט שם והנה תאווה נפשי לעלות הגנה
לשמוח עמם למעלה. ובהתהלכי אחר כך בפנים אל תוך
בית המדרש, נקרע סגור לבי, אף נמס ויהי למים, לקול
בוכים על ציון קבר התנא, אין קץ לקול הבכי אשר
בפנים, ואין כלות לשמחה אשר בחוץ.

עמדתי בקצה החצר בעינים צופיות נוזלים דמעות שמחה
על כל הטוב אשר גמל עמדי, לראות את כל
זאת בעיני, לקחת חבל בנחת שמחת התנא הקדוש ביום
הנורא הזה. [מסע מירון]

י"ט מעשה נורא מהגאון הקדוש מורנו הרב אלעזר אזכרי
בעל ספר החרדים, שחי בתקופת הבית יוסף והאר"י
והיה משמש כשמש בית המדרש בעיר הקדש צפת, ואיש
לא ידע מעצם קדושתו והחזיקוהו לאיש פשוט ותמים.

פעם אחת בהיותו במירון על ציון רבי שמעון בר יוחאי
בל"ג בעומר, היה שם האר"י הקדוש ותלמידיו.

נתלהב האר"י הקדוש עם החבריא בהילולא, ורקד עמם שם זמן רב. גם היה שם זקן אחד לבוש בגדים לבנים, בעל צורה ובעל קומה, משכמו ולמעלה גבוה מכל העם, שרקד ביחידות בשמחה רבה, וגם עם חברת לוית אנשי בריתו שלא הכירום.

באמצע הריקודים והמחולות קפץ האר"י הקדוש, ואחז בידו של אותו זקן, ורקדו שניהם יחדו זמן רב. ואחר כך אחז האר"י בידו של רבי אלעזר אזכרי בעל ספר החרדים, ורקד עמו גם כן הרבה בשמחה ובטוב לבב. בצאתם משם הרהיבו עוז בנפשם כמה מהתלמידים של האר"י הקדוש לשאול מפי האר"י: אל יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם שזהו כבוד התורה. מה שרקד עם הזקן, אין אנחנו מכירים אותו, ובודאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד בכבודו ובעצמו עם רבי אלעזר אזכרי שהוא שמש בעיר, אין זה לכבודו של רבנו רבן של כל ישראל לרקוד עמו ביחידות.

שמע האר"י דבריהם ושחק, ואז ענה ואמר: הלא אם התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי רקד עמו ביחידות, אני הצעיר לא יהיה לכבודי לרקוד עמו? מאז אכן נודע הדבר לתלמידים, מי הוא הרב אלעזר אזכרי

המשמש בקודש, אשר עד עתה עקבותיו לא נודעו בעז
קדושתו צדקתו ומדרגתו. ואז הבינו התלמידים מי הוא
הזקן הנזכר, כי הוא היה רבי שמעון בר יוחאי בכבודו
ובעצמו אשר שש ושמה בשמחת החבריא קדישא שבאו
להלולא. [מסעות ירושלים]

כ' שמוע שמעתי בשם איש צדיק הרב אב"ד דהלסקוב,
שכמה שנים שנסע לציון רבי שמעון בר יוחאי, ובבואו
סמוך לחצר, שלש או ארבע אמות, היה יורד מהחמור
והולך על ידיו ורגליו הקדושות, היינו בהשתטחות כפים
ורגליו על הארץ עד שער החצר, ולא היה נכנס לפנים
מהחצר, כי אמר איך אשא פני ואיך ארים ראשי להכנס
לחצר מקום קדשו של רבי שמעון בר יוחאי. ואחר נסע
לביתו ללא הכנסו לשם. וכך היתה דרכו כל ימיו. [וקודש
הילולים]

כ"א והנה מי שדר בארץ ישראל, מצוה לנסוע לל"ג
לעומר למירון, להיות שם בהילולא רבתי של העיר
וקדיש התנא רבי שמעון בר יוחאי, ובודאי יושע שם בכל
משאלות לבו למובה.

ומי שרגיל ללמוד בספרי הזוהר והתיקונים, ומאמרי רבי

שמעון בר יוחאי מהש"ס והמדרשים, יש לו פתחון פה שמה, בבואו למירון לעמוד בתפלתו להתפלל על ציונו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי, ויושע שם בכל משאלות לבו לטובה.

וכן הנמשך אחרי תורת רשב"י ומדותיו הק', נקרא ג"כ מתלמידי הרשב"י, כמ"ש הרב המאירי (אבות פ"ה) מתלמידיו של אברהם אבינו, דכל מי שיש לו ג' דברים הללו הוא מתלמידיו של א"א, ר"ל מן הנמשכים אחרי הנהגתו, שגם זה נקרא תלמיד, כי בודאי כל אלו בני ישראל הלומדים מאמרי רבי שמעון בר יוחאי וספרי הזוהר הקדושים ומתנהגים בדרכיו על פי מדותיו אשר הורנו, רשב"י נהנה מאד מזה, והם כלם נקראים תלמידיו ממש. ויכולים לדבק את נפשם אליו בהתקשרות עצומה כמו שהיו תלמידים שלו מחיים חיותו בעודו בעולם הזה. כי אלו ההולכים בדרכיו, על פי סדר תורתו גם אלו נקראו בנים ותלמידים אמתיים. [הילולא דרשב"י]

כ"ב בל"ג בעומר יום הלולת רבי שמעון בר יוחאי, מדליקים נרות ומדורות לכבודו, ומעם לכך אפשר, משום שביום פטירתו גלה רבי שמעון בר יוחאי סודות

תורה עצומים ועל כן מדליקין נרות ומדורות ביום ההלולא של רבי שמעון בר יוחאי והוא רמז להתגלות אור התורה שזכינו לה ביום זה. [קול אריה]

כ"ג נהגו להדליק נרות בל"ג בעומר יום הלולא דרבי שמעון בר יוחאי, כי רבי שמעון בר יוחאי טובו גנוז בתוכו, ובהסתלקותו מן העולם נתגלה אורו, כמו שמובא באדרא תנינא: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך מה שתחת לבושו. וכן אנהנו מדליקים נרות בל"ג בעומר ביום שבו היה התגלות אורו. [צמח צדיק]

כ"ד טעם למנהג ישראל הנוהגים להרבות באור ביום הלולא דרבי שמעון בר יוחאי, כי הנה כשהיה רבי שמעון מוגלה רזים ביום פטירתו אמר (אידרא דף רצא): וכעת רצוני לגלות סודות... והיום הזה לא ילך למקומו ביום אחר, שכל היום הזה ברשותי עומד, עיין שם. והיה היום מתארך באורו, ולא היה רשות לאור היום להחשיך, עד שנתן לו רבי שמעון רשות. ובעבור זאת מרבים ביום זה אור. [בני יששכר]

כ"ה מנהג ישראל אשר התלמידים בי רב, יירו בקשת ביום הזה. ושמעתי מאת הרב הקדוש רבי מנחם מנדל זצ"ל טעם לדבר, והוא כי בימי רבי שמעון בר יוחאי לא נראתה קשת. ועל כן ביום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי עושים סימן לזה ועל כן יורים ביום זה בקשת. ובני יששכר

כ"ו ברוב השנים קוראים פרשת בהר סיני בשבת ל"ג בעומר שבת הסמוכה לל"ג בעומר. והרמז בזה, כי בל"ג העומר, נפתח הארזה עליונה לחג השבועות יום קבלת התורה שהיתה בהר סיני. (תפארת שלמה)

כ"ז טעם למה נקרא יום פטירתו בשם הילולא, מפני שאיתא במועד קטן (דף כה:) רוכב ערבות שש ושמה בבוא אליו נפש נקי וצדיק. וביום ל"ג לעומר יש למעלה יחוד עליון ושמחה רבה מופלאה, ומזמנין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרין בהון לרשב"י, כמ"ש בזה"ק (ח"א רי"ח) שאמר אבוב דר' יצחק לר' יצחק, בהילולא רבא דר"ש תהא מתקן פתוריה, כמד"א צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו. וז"ל האור החמה בשם הרמ"ק זלה"ה, יום פטירתו נקרא הילולא, מפני שע"י אותה

הנשמה יהיה יחוד קוב"ה ושכינתיה, חתן וכלה, עכ"ל. ע"ש
בשם הר"א גלאנטי זלה"ה וז"ל: ונקרא הילולא, כי ביום
פטירתו יתנוצצו ויתעוררו כל התורה והמצוות שעסק בהן,
ועל ידם נעשה יחוד גדול למעלה. [הילולא דרשב"י]

כ"ח כתב הרמ"ק זלה"ה, לשון הילולא, דהיינו שמחת
חתן וכלה, פירוש יחוד עליון כדי להשפיע למטה.

[אור החמה ח"ג דף פז]

כ"ט הראשון לציון שכותב מהעליה המירונית בהתאסף
ראשי עם יחד שבטי ישראל בקה"ק ביום ל"ג
לעומר, הוא הרה"ק רבינו עובדיה מברטנורא זלה"ה
במכתבו לאחיו בשנת רמ"ט (נדפס בספר דרכי ציון) וז"ל:
בי"ח אייר יום מיתתו, באים מכל הסביבות ומדליקים
אבוקות גדולות מלבד מה שמדליקין עליה נר תמיד וכו',
שהרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בנדר ונדבה
שהתנדבו למקום ההוא, עכ"ל. גם בשבחי ירושלים הקדמון
(לשנת רפ"ב) הוזכר שמה לשבח ולתהלה מנהג הקיבוץ
הגדול והשמחה רבה במירון בל"ג לעומר. [טעמי המנהגים]

ל' נוהגין בכפר הקדוש מירון שעם התקדש ליל ל"ג
לעומר עולים על גג מערת רשב"י, ששם נמצא עמוד
של חומה ועליו כמין ספל גדול ששופכים לתוכו שמן

ומטילין לתוכו בגדים יקרים וזהב ומדליקין אותו על ידי כלונס של עץ ארוך ועליו אבוקה של אור עד ששלהבת עולה מאליה שנעשה מדורת אש גדולה, וכן נוהגין בכל ערי ומושבי ארצה"ק שמשאיין משואות ומזמרים שירות ותשבחות להשי"ת בעת ההדלקה, ובעלי השיר יוצאים בשירם ובזמרם, שירי המעלות, שירי מזמור, שירי הוד והדר לכבוד התנ"א רשב"י, והעולה על כולם שיר השירים "בר יוחאי נמשחת אשריך, שמן ששון מחבריך", וכן "ואמרתם כה לחי, אדוננו בר יוחאי" וכו', "קול רנה וישועה באהלי צדיקים", ועוד ניגוני ששון ושמחה בריקודי קודש. ומעמי

המנהגים]

ל"א בעומר סימן הספירה שלו הוד שבהוד. והנה תקון מדת ההוד הוא לידע כי הוד והדר לפניו, היינו שכל ההוד שיש לאדם הוא מה' יתברך, וממילא לא יעלה שום שנאה וקנאה על חברו כשיש לחברו הוד והדר ולא לו. כי הכל מה' יתברך ולו יתברך ההוד וההדר. והעיקר צריך להאמין שהוא יתברך משגיח על הכל בהשגחה פרטית. גדול העצה ורב העליליה, אשר עיניך פקוחות על כל דרכי בני אדם (ירמיה לב). ולך ה' הממלכה והמתנשא לכל לראש (דברי הימים א כט) הוא הממליך ומנשא לכל לראש. ומי שמאמין בזה אין עינו צרה בחברו.

ולפי שכל"ג בעומר התחיל להתנוצץ אור מתן תורה, שזכו ישראל אז על ידי ויחן שם ישראל נגד ההר (שמות יט). ופירש רש"י שם, כאיש אחד בלב אחד, והיינו שכל אחד היה לו חן בעיני חברו, ועל ידי זה נעשו כאיש אחד בלב אחד, יען כי ידעו כי החן וההוד וההדר הוא מה' יתברך, לפיכך היה לכל אחד חן בעיני חברו ולא להיפך, חס ושלוש, וכאשר הופיע על תלמידי רבי עקיבא מהאור הזה, על ידי זה תקנו גם המה את מידת ההוד. (בשם האדמו"ר מביאלע).

תמיד בכל שנה כשיגיע היום הזה מתעורר הזכות לתקן מידת ההוד, להכין את עצמנו בהכנה אמיתית לקבלת התורה שבחג השבועות הבא לקראתנו. וזהו "גל עיני והביטה נפלאות מתורתך" (תהלים קיט) גל אותיות ל"ג, כאשר בא ל"ג בעומר אז תקנו מדת ההוד, ותקנו זאת, על ידי נפלאות מתורתך שהופיע אור התורה הקדושה מהחג הבא לקראתנו. [ישמח ישראל דף ע']

ל"ב מי שרוצה להתדבק ולהתקשר בקשר של קיימא אל איתן אדוננו התנא רשב"י, יעסוק בקדושה עליונה בדברי קדשו בזוה"ק ובמאמריו בש"ס בבלי וירושלמי

ומדרשים, כמו שגילה לנו מגיד דבריו ליעקב רבינו הקדוש המגיד ממעזריטש זיע"א בספרו לקוטי אמרים וז"ל: כשלומד בגמ' אמר רבי שמעון, תיבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל אדם הוא החיות שלו, ושם הוי"ה הוא מחיה ומקשר החיות עם המוחין. והדין שאומר, הוא השכל שלו, דהיינו המוחין. ונמצא שכשלומד בדחילו ורחימו, הוא מקשר עצמו לרבי שמעון. [מעמי המנהגים]

ל"ג ובהזדמנות טובה הזאת כפולה ומכופלת נזכרתי מעשה אשר שמעתי ממו"ר הרב ר' אברהם שמחה הרב מבארניב זצוק"ל בשבתי אצלו בצלא דמהימנותא קדישא בשבת הקודש של רבנים וזקנים חסידי עליון על שולחנו שולחן הטחור שנעשה לכבוד שמחת היום בל"ג לעומר, סיפר אשר אדמו"ר הקדוש הרבי רבי ברוך נכד הבעש"ט זיע"א נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג לעומר לעשות סיום ספרי הזוה"ק, ואחר הסיום לקח הספר הזוהר בידי קדשו ורקד כמה שעות. ואחרי ריקודין דקדושה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזוהר ואמר בזה הלשון "איך קען דרך, אין דיא קענסט מיך". (פי' אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי). עכל"ק. ולפתגם קדישא הדין של הרבי ר' ברוכיל זיע"א אמרתי פ"א בשבת חברים מקשיבים בלמדנו בזוה"ק שדברי קדשו אלו

ברוכ"י ה' המה ומקורם ברוך מדברות פתגמין קדישין של
הסבא דמשפטים (צט.) שאמר, ובזמנא דאתגליאת מגו
נרתקה ואתממרת מיד לא עבדת דא אלא לאינן דידעין
בה ואשתמודען בה, ע"כ. עיין שם המשל והנמשל, ודו"ק.

[ספר כחו דרשב"י]

עד כאן באו ל"ג מטמונים אימרות קודש מאירים
כספירים, ומזהירים כוזהר החמה, לעורר הלבבות,
להתקדש ביום הקדוש והנורא הזה, לשאוב מקדושת
התנא האלקי אדוננו בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן.

הרב הקדוש רבי אברהם גלנטי זי"ע מזמן רבינו
האר"י ז"ל בספרו "ירח יקר" פרשת בא כותב:
"ומעתה כמה נאה לעלות ולראות את פני אדוננו
רשב"י, להשתטח על קברו שלש פעמים בשנה,
ועלינו לששבת לאדון הכל כי כן נתקיים בימינו,
שכל חבריי ואני עמם הולכים להקביל פניו שלש
פעמים בשנה, עוסקים בסודותיו מימי מורינו ע"ה
זל"ה. זה לנו עשרים שנה, המקום ברחמי יגדור
פרצה זו שנפרצה בעוונותינו, וירחם על פליטת
החברים הנשארים, למען נעלה אל בית ה' מירון
להשתטח על קברו שלש פעמים בשנה, וה' ברחמו
יחלשבה לנו לצדקה כאילו עלינו להראות את פני
אדון ה'.

דרושים אלו הם ראשי פרקים שהכנתי במשך השנים לדרוש בהלולא דרשב"י, אצל ציונו הקדוש, והם מלוקטים מהספרים הקדושים עם הוספות שחנני ה' יתברך, ועוד יבואו בארוכה בעזרת האל ובישועתו.

דרוש א'

זכינו ביום הקדוש זה לבוא וללמוד ולראות את פני האדון, דא רשב"י זיע"א, וכמו שכתוב בזוה"ק שרשב"י בעצמו אומר את זה (זהר בא ל"ח). ושואל ר' אברהם גלנטי זצ"ל לשון זה קשה, כי איך יכול להיות שרשב"י יאמר לשון כזה על עצמו?! ומפרש על פי מה שכתוב בזהר פרשת תרומה, כי הצדיקים נקראים אנפי שכינה, וזה שאמר "פני האדון" דייקא, ולא את אדון ה'.

והנה נודע מה שכתב מהרח"ו כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה, ופי' לשמה, לשם ה'. כי בתורה הקדושה יש ארבעה חלקים שהם פשט, רמז, דרש, סוד, וסימנם פרד"ס ויש עוד חלק חמישי, שהוא פנימיות הסוד, ואם לא היו ישראל חוטאים בעגל היו זוכים בעולם הזה בחלק חמישי שהוא פנימיות הסוד, ומכיון שחטאו ונשתברו הלוחות ולא זכינו לחלק

החמישי דהיינו פנימיות הסוד, לבן עתה לומדים בו הצדיקים בג"ע. אומנם גם בעולם הזה יש צדיקים וחסידים מן הגדולים בישראל, כמו רשב"י וחבריו ששיגו מעט כל אחד כפי ערכו מחלק החמישי, כמו האבות ומשה רבינו, וז"ש הפסוק "וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלהים וישישו בשמחה", "בשמחה" אותיות "בחמשה" כלומר החלק החמישי. וזה מובן על פי הסוד כי ארבעה חלקים אלו שסימנם פרד"ס הם כנגד ד' אותיות שם הוי"ה והם כנגד נרנח"י כי הפשט כנגד נפש והיא אות ה' אחרונה שבשם ורמז כנגד רוח אות ו' שבשם ודרש כנגד נשמה אות ה' ראשונה שבשם וסוד שהוא חכמת הקבלה כנגד נשמה אות י' שבשם, והם כנגד ארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה.

ואמנם פנימיות הסוד שהוא בחינת יחידה כנגד קוץ היו"ד שבשם הוי"ה ונודע כי חמשה בחינות נרנח"י הם כנגד מעשה דיבור כוונה מחשבה ושמחה כי היחידה בחינת ארוך הוא כנגד השמחה ולכן פנימיות הסוד הוא נרמז בתיבת "השמחה".

ומפרש הרי"ח טוב ע"פ מה שאמרנו לעיל את הפסוק "ולאביו שלח כזאת" ששלח יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו. כי הנה הפרד"ס נקרא יין, כמ"ש "ושתו בייין

מסכתי", אך חלק חמישי נקרא יין ישן ע"ש הלוחות הראשונים שהם ישנים. והנה יוסף הצדיק שלח לאביו סימן מהני מילי דחלק החמישי שהוא יין ישן להודיעו שהוא יוסף וזה שאמר הפסוק "וישראל אהב את יוסף וכו'". "אהב" אותיות "בא ה'", שהם חמשה חלקים. כי בן זקונים הוא לו והתרגום מתרגם "בר חכם הוא".

ועוד פירש הפסוק "הלוך ילך ובכה נשא משך הזרע בא יבא ברנה נשא אלומותיו". כי אדם שרוצה להבין בזה"ק ובסודות התורה, ובפרט חלק החמישי, צריך לבכות ולהוריד דמעות כמו שעשה האר"י ז"ל שפעמים היה יושב על מאמר אחד בזהר הקדוש כמה ימים ומוריד דמעות כדי להבינו, וזה שאמר "הלוך ילך ובכה" כלומר מוריד דמעות, "נשא משך הזרע" כלומר אותיות הנמשכות ממילת "זרע" זי"ן רי"ש עי"ן, שהם אותיות "יין ישן", ועי"ז יהיה מיתוק הדינים כי תתגלה התורה הקדושה בצירוף הדמעות שגם הם מיתוק הדינים, ואז בא יבא ברנ"ה נר ה' שהם חמישה נרות שהם נרנח"י כנגד חמשה חלקים, והבן. וע"פ זה יובן מה שקראנו עתה בסוף אדרא זוטא, אבא אבא תלת הוו חד אתחזרו, ר"ל כאשר הייתי בעולם הזה עסקת בתורת הבריאה כי אפילו חלק הסוד של העולם הזה נקרא

בריא, שהיא תיקון ובירור נר"ן סוד האחור, שהם תלת, אך עתה כל התיקונים שלך אינם באותם תלת, אלא בחד שהיא החיה ששם בגן עדן תעסוק בתורת האצילות שהיא חד, תיקון החיה ומעלה.

וצריכים אנחנו לידע כי מי שזוכה ביום הזה לבא וללמוד בזוה"ק בחשק, ובשמחה, ובהתלהבות, ואוכל, ושותה, ושמח, יזכה להשיג סודות התורה. וכפי שראינו מה שכתב בספר "מגיד מישרים", שבא המגיד אל מר"ן הבית יוסף ועודד אותו לבא אצל הרשב"י זיע"א ולקרא שם בספר הזוה"ק בציון הרשב"י, או בכפר הסמוך לו, וז"ל "ובכן תדע כי הם הרשב"י ובנו שמחים מאוד בקרבתכם ספר הזוה"ק על מערתם או בכפר הסמוך להם, ואם תתמידו לקרות בו יגלו לכם רזין עילאין וכו', להתבונן ולראות פלא פלאות.

וראה מה שכתב רבינו מהרח"ו זיע"א בשער הכוונות דף פ"ז, וז"ל ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קבר רשב"י ורבי אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון ואוכלים ושותים ושמחים שם וכו', ולא כתב "ללמוד" רק "לבא לאכל ולשתות ולשמוח".

ומצינו מעשה שהיה, בזמן מר"ן הבית יוסף רצו לבטל את העליה וכו', ומרן ובית דינו רק כתבו את הענין, ועדין לא חתמו, ובא הרשב"י בלילה בחלום למרן הבית יוסף ואמר לו שאם יעשו כן תבא גזרה קשה על עם ישראל ח"ו, ומיד בבקר מרן הבית יוסף בטל את הכתב הזה. וכן זה היה בזמן האר"י ג"כ, ואז אמר האר"י לתלמידים כי נגזרה גזרה על עם ישראל ח"ו, בגלל האיסור לנשים לעלות לקבר הרשב"י, ואמרו התלמידים "כבוד הרב יאמר להם לב"ד", השיב האר"י "הם הב"ד לא ישמעו לי", אמר מהרח"ו "אני אלך, והלך והתריע על הענין הנ"ל והב"ד זימנו אליהם את האר"י, והאר"י הלך לב"ד והסביר להם את כל הענין, ואמר להם שביום זה אין דין ערבות, וכל אחד ישא חטאו, ושמעו לו ונתבטלה הגזירה ע"כ.

והענין הוא שכאשר באים אל רשב"י, מתקרבים מאד לבורא יתברך, ויש חשק גדול ורעדה גדולה לחזור בתשובה, ולכן צריך כל אחד ואחד אפי' שהוא רחוק מעבודת ה'ת, לבא לרשב"י, ואז יתקרב להשי"ת, וכמו שרמזו בפסוק, "וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול" בגימטריא "רבי שמעון בר יוחאי". שבזכותו כל יהודי מתקרב להשי"ת. כי הצינור הגדול משפיע לכל עם

ישראל, שבזכותו בא השפע, והצינור הגדול זה הוא רשב"י זיע"א כמו שרמזו: "רשב"י" ר"ת יושפע שפע רב בכל העולמות. ובפרט אם זוכה האדם ללמוד את תורת רשב"י על ציונו, או בכפר הסמוך לו, זוכה להמשיך, שפע ושמחה בכל העולמות ועלינו, כי שפתותיו דובבות.

וכמו שמובא בזה"ק שר' אבא ור' חייא בבואם על ציון רבם, פני האדון ה', התנא האלקי רשב"י, הזכירו מתורתו וממעשיו הטובים בהשתטחותם על ציון הר קדשו. ושרש העניין לבא אצל הצדיק וללמוד מתורתו ולהזכיר מעשיו הטובים, או אם אדם אנוס ולא יכול להגיע למקום הצדיק, מספיק שילמד מתורתו, ויזכיר שמו ומעשיו, מובא בגמרא ביבמות דף צ"ז ע"א, אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב אגורה באהלך עולמים, וכי אפשר לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד המלך ע"ה "רבנו של עולם יאמר דבר שמועה מפי בעוה"ז", דאמר ר' יוחנן משום רשב"י, כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעוה"ז, שפתותיו דובבות בקבר, פי' כאילו הוא חי. וי"א שפתותיו דובבות בעוה"ב. וכן הוא בבכורות דף ל"א. ופירוש ענין זה הוא, שזה בחינת השתטחות על קברי צדיקים, כי דיבור

ומאמר וחידוש הצדיק שאמר בעוה"ז שם טמן כח ונפש ואור מיוחד באותו מאמר ושם קבור וטמון החיות שלו, וא"כ הלומד מאמריו ומזכיר את שמו של התנא, כלומר אפילו השם של התנא לבד, הוא כבר החיות שלו. ועוד מאמרים ודברי תורה שהוא חידש, אז אותו לומד נכנס עם המוחין והחיות שלו לתוך המוחין והחיות של הצדיק שטמן בדבריו, וזה נקרא אתדבקותא דרוחא ברוחא, ואז שפתותיו דובבות.

וכן איתא בזוה"ק שאמר ר' יצחק לר' יהושע אתינא לגבך למיבעי מינך, דכד תימא מילי באורייתא ותדכר מאילן מילין דאנא אמינא, דתימא לון משמי בגין לאדכרא שמי. ופי' שם הרמ"ק כדי שיהיו שפתותיו דובבות בקבר, וא"כ צריך ג"כ להזכיר שם הצדיק שהשם גם כן גורם.

וכן איתא בירושלמי א"ר גידל לעולם יראה אדם כאילו בעל שמועה עומד לנגדו, שנאמר אך בצלם יתהלך איש. נמצא מי שאחרי מותו אומרים תורה משמו אפילו שהוא בעולם העליון, בכל זאת הנשמה הקדושה מתלבשת בצלמו ותבניתו כמו שהיה בעוה"ז. והנה צריכים אנחנו לעסוק בפרד"ס התורה, ובפרט כאשר באים אצל רשב"י זיע"א, וכמו שהסביר את הפסוק,

"שלוש שנים יהיה לכם ערלים, ובשנה הרביעית יהיה כל פרי קודש הילולים לה". התורה נדרשת בארבע פנים, שהם פרד"ס והעיקר הגדול מי שזוכה ללמוד תורה ע"פ הסוד. וזה שאמר הכתוב שלוש "שנים" מלשון "שונה הלכות", כלומר מי שלומד תורה רק בשלוש פנים, ערלים יהיו לכם, אמנם אם לומד ג"כ סוד שהוא החלק הרביעי וזה שאמרו חז"ל, הכתוב "ובשנה הרביעית", כלומר בשלומד תורה בפן הרביעי ע"פ הסוד, אז יהיה כל פרי קודש הילולים לה'. וזהו שאומר "עתידין אילני סרק שיטענו פירות", סר"ק בגי' ש"ס פי' אפילו אם למד הש"ס שלא על דרך הסוד שהוא מכונה בשם "סר"ק", עתיד שיבא בטעינת פירות, שיבין סוד הלימוד, וזוהי כוונת המשנה, "בתולה נישאת ליום הרביעי", התורה מכונה בשם בתולה כמו קרקע בתולה שעדיין לא הוציאה פירות, נישאת ונגבהת מלשון "נשא את ראש" ליום רביעי, היינו בשלומדים בפנים הרביעי ע"פ הסוד.

דרוש ב'

כאשר היה ר' שמעון בן ימי חופה עם בתו של ר' פנחס בן יאיר, ביום השישי של ז' ימי חופה, בא אליו

חבירו ר' חנינה ואומר לו, רשב"י אתה רוצה לבוא לשיבה של מורנו רבי עקיבא, אמר לו למחר כשאגמור ז' ימי חופה, לא המתין חבירו למחר כי חבל על עוד יום של תורה ויר"ש, ורבי שמעון הלך למחרתו, והיה שם שלוש עשרה שנה רצופות, כל אותו זמן לא זזה ידו מתחת יד רבו, והיה שותה בצמא את דבריו וכבר אז הכיר רבי עקיבא בתלמידו באהבתו ומסירותו לתורה ובכחותיו הנעלים, ומכל תלמידיו סמך את ר"מ ורשב"י, ובהזדמנות אמר ר"ע לרשב"י דייך שאני ובוראך מכירין כוחך.

והדביקות ברבו היתה כל כך גדולה עד שבעת שלטון רומי שנזרו על עם ישראל גזרות משונות וגם שלא ללמוד תורה, והיה ר"ע מקהיל קהילות ולומד תורה מתוך מסירות נפש, אז גם הוא נתפס ונחבש בכלא ואח"כ נגזר דינו למיתה, וכשישב בכלא נדחק רשב"י ונכנס וכו', כפי המעשה המובא בגמרא במסכת פסחים קי"ח, ה' דברים צוה ר"ע את רשב"י כשהיה בבית האסורים אמר לו למדני תורה, אמר לו איני מלמדך, אמר לו אם אינך מלמדני אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר משהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה והלא

העגל בסכנה, ואז לימדו ר"ע ואמר לו אם בקשת ליחנק התלה באילן גדול וכו'.

מכאן נראה איזה חשק גדול היה להם על לימוד התורה, כי לכאורה קשה איך הוציא רשב"י מילים כאלו למסורך למלכות, אפילו שזה גוזמא ועוד הרי כבר היה שם בבית האסורים, אלא ע"פ הפשט רשב"י היה לו חשק גדול מאוד מאוד בתורה, וידע שאין חכם כר"ע שילמדו, ואז אמר לו אם אין אתה מלמדני אני מוסרך למלכות, דהיינו שאמר לו אם אתה לא תלמד אותי תורה אז אני יכול לרדת מטה מטה ולהגיע למצב למסור אותך למלכות. ועוד פירשו המפרשים על פי הסוד שזה היה מדה כנגד מדה, הרי תורה שבכתב זה בז"א, והיא כתובה ואז אני יכול ללמוד אותה אבל אני צריך תורה שבע"פ שזה במלכות בנוק' שהיא ספירת המלכות ואם לא תלמדני הרי אני מוסרך למלכות הקדושה דהיינו לספירת המלכות. פירוש שהמלכות שהיא תורה שבעל פה ח"ו תעניש אותו וכו'. ועיין עוד בליקוטי מוהר"ן תורה ט' שפירש שרשב"י חשב כי דרכו של ר"ע היה ללמד תורה ברבים ולא היה חושש לתלמיד שאינו הגון, ורשב"י חשב שזה גרם לו שיתפס, לכן רצה לעשות תיקון שרבו יצא מבית האסורים, ואמר

לו תלמד אותי תורה שאני תלמיד הגון, ואז יהיה לך
 תיקון ותצא מבית האסורים, והשיב ר"ע אין אני מלמד
 לך תורה היות ואני בן גרים וצריך זכות אבות שתגן
 עלי, ולכן אני מלמד רק ברבים, אמר לו רשב"י אני
 אתחיל כי יש לי זכות אבות, וזה פירוש ליוחאי אבא
 ומוסרך למלכות, שאגיע בד"ת שלי עד המלכות, ואעלה
 אותך עימי, ואז לא יהיה לך פחד. והחשק הגדול
 והמסירות נפש של הרשב"י זיע"א, שהיה על התורה
 הקדושה העלתה אותו למעלות נשגבות מאד, עד שזכה
 להיות מבחינת ארון של תורה ויר"ש, וזכה לגלות את
 הזוה"ק, ובזכותו פסקה המגיפה כמו שכתבו המפרשים
 על הפסוק "הנה טפחות נתת ימי" (תהילים ט"ל ו') יובן
 ע"פ מה שכתוב בשם רבנו אפרים על הפסוק "ועשו
 ארון עצי שיטים" ירמוז לת"ח שהוא ארון של תורה
 אמתים וחצי אורכו, ואמה וחצי רחבו, ואמה וחצי
 קומתו, רמז שתמיד יחשוב עצמו שעדין הוא הגיע רק
 לחצי, ועוד ידוע שכל אמה בת ששה טפחים, ויש לנו
 ביחד חמש אמות ומחצה, סה"כ ג"ל טפחים. וזה שאמר
 "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" עכד"ק. והנה ידוע
 דעד ל"ג בעומר נפטרו תלמידי ר"ע, וביום ל"ג סיים
 רשב"י את הזוה"ק ואז בזכות זה פסקה המגפה, וכידוע

שרשב"י הוא ארון התורה הקדושה וזה פירוש הפסוק, "הנה טפחות", כאשר נשלמו ג"ל טפחים של הארון, אז "הנה נתת ימי". המשיכו לחיות התלמידים של ר"ע ופסקה המגפה.

ועוד "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" כי הנה נודע מה שכתב בבית יוסף שתלמידי ר"ע פסקו למות בל"ג בעומר, והנה כשעלה משה למרום מצאו לקב"ה קושר קשרים לאותיות, אמר לפניו רבש"ע מי מעכב, א"ל אדם אחד יש שעתיד להיות בעוד כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתיד לדרוש וכו', הלך וישב לסוף י"ח שורות, ולא היה מבין כלום ותשש כוחו וכו'. המאמר תמוה איך יכול להיות ר"ע יותר גדול ממשה רבנו? אלא משה לא נתגלה לו שער הנז, וזה שאמר דוד הע"ה "גל עיני ואביטה נפלאות", כלומר נ' פלאות מתורתך, שדוד נתאוה לידע בשער החמישים מה שמשה רבנו לא נגלה, לו וכ"ז היות שלאחר שקבלנו את התורה אור הגנוז נגזו בתוך הקדושה, ואז אפשר גם להשיג ולהבין את זה.

ורשב"י זכה שע"י מסירות הנפש הגדולה שלו לתורה, וצער המערה, נזדכך מאד מאד ונעשה קדוש עד שמכנים אותו "שבת" שהוא בחינת השביעי כמו דאיתא

בזוה"ק פ' קרח תא חזי לית עלמא קאים אלא על
 השלום, ומה הוא השלום בחי' "שבת". דאיהו שלמא
 דעלאי ותתאי ע"כ. ונ"ל בס"ד שרשב"י רמז פה רמז
 גדול, כי ידוע שרשב"י בחינת "שבת" שהוא השביעי,
 כמ"ש באדרא זוטא וכו' ועוד ידוע כמה היה ר"ש רודף
 על השלום והאהבה בעליונים ובתחתונים, וזה שאמר
 שאין העולם עומד אלא על השלום ומסביר רשב"י
 שהשלום הוא שבת ומה זה שבת זה רשב"י שהוא
 בחינת שבת דאיהו עושה השלום בעליונים ובתחתונים,
 ודו"ק. וכמו שבשב"ק מתמקים הדינים ואינם שולטים,
 כן רשב"י זיע"א יש לו כח למתק הדינים ולהפכם לטוב,
 כי ידוע, כי ביום קדוש זה שהוא ל"ג בעומר נכנס קטנות
 ראשות דיססו"ת שהוא שם אלהים במילוי יודי"ן ורבינו
 האר"י כותב בשעהכ"ו כיון שביום ל"א לעומר נכנס שם
 אכדט"ם שהוא קטנות שני דאו"א עילאין הוא ממתק
 את שם אלהים. שנכנס ביום ל"ג כי אכדט"ם גי' ע"ד
 והוא שם של ביטחון שם המיתוק מאלקים, שהוא
 בחינת אלקים חיים. ועליו נאמר הבוטח בה' חסד
 יסובבנו שממתיק כל הדינים ומהפכם לרחמים וזה
 הרמז ויעקב קרא לו ג"ל עד, המתקת שם אלהים. וראה
 פלא כי ביום ל"ג בעומר התיבה הל"ג שמכוונים בה

בשם מ"ב אנא בכח וכו' הוא תיבת "נהל" גי' אלהים
 ע"ה, שיום זה ממתק הדינים ומהפכם לטוב. גם "נהל"
 לשון מנהל רשב"י מנהל עדתך. וכן ביום קדוש זה
 נגמר להכנס כל בחינת החסדים שבידוע יש חמשה
 חסדים והשבוע זה הוא שבוע חמישי שהוא בחינת
 החסד דהוד, והיום הוד שהוא יום חמישי דשבוע חמישי
 א"כ היום הוא בחי' הוד דהוד, כידוע שכל חסד נחלק
 ג"כ לה' חסדים וכללותם וכללות כללותם, והים נשלם
 להכנס החסד דהוד שבהוד, ולכן נתמתקו הדינים
 והגבורות ביום זה וע"ז דרשו חז"ל "ונתת מהודך עליו".
 ודרשו חז"ל מהודך ולא כל הודך, זקנים שבאותו הדור
 אמרו פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה. ידוע
 כי רשב"י ניצוץ ממשה רבנו, ויום שמחתו הגדולה היא
 היום שהוא הוד שבהוד, לכן נאמר ונתת מהודך עליו,
 שהוא הוד שבהוד, ולכן הזקנים שבאותו הדור של
 רשב"י, ופי' "זקנים" זקן שקנה חכמה שהיא חכמת ספר
 הזוה"ק, פני משה כפני חמה, שיש לה אור מעצמה, כי
 רשב"י אינו צריך להשפעה מאחרים אלא כמו החמה
 שאורה הוא מעצמותה ממש. אומנם פני יהושע שזה
 הדורות הבאים כפני לבנה שאינם יכולים להאיר אלא
 מהאור שקבלו מרשב"י, כמו הלבנה שכל כוחה רק

מהשמש. ודו"ק. ואדם הזוכה ביום הזה לבו אצל רשב"י ולחזור בתשובה שלימה, אפשר שזכותו של רשב"י תגרום לו שעוונותיו יתכפרו ויתלבנו כמ"ש על הפסוק "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו", "כשלג" ר"ת כח שמעון ל"ג שביום זה נתגלה אור הזוהר ע"י רשב"י, ואז מלבינים העוונות של עם ישראל.

"שלא אחד בלבד עמד עלינו לבלותנו" פי' מכיוון שהיו בבחי' שלא אחד דהיינו שלא היה אחדות, היא עמדה עלינו לבלותינו. וזהו של"א אח"ד בגימטריה שמ"ד כי ח"ו כשאין אחדות אז בא שמ"ד אבל והקב"ה מצילנו מידם, כי הקב"ה וישראל ואורייתא חד הוא וכאשר דבקים בהי"ת באמת ממילא יהיו מאוחדים ואז הקב"ה יצילנו מידם.

אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם "מטמון" כספכם בא אלי ויוצא אליהם את "שמעון", השי"ת נתן לנו מ"ט מונים אבל הביא לנו אור גדול והוא רשב"י וכן הביא לנו ממנו מטמון גדול שהוא ספר הזוהר"ק. וזה "כספכם בא אלי" כי הכסף הוא לשון מכסף שהוא לבנינות שמרמז על העוונות שהתלבנו ע"י ספר הזוהר. ואמר "בא אלי" בגימטריה עם האותיות מ"ט כנגד מ"ט ימים של העומר שהם מסוגלים לתשובה וכמו שאמר

רבנו הרש"ש בנהר שלום כי איך שהאדם מתנהג בימי ספירת העומר כך מתנהגים עמו כל ימות השנה.

הפסוק אומר צחוק עשה לי אלהים. פי' הצחוק והשמחה האמיתיים מרגישים, כאשר מקודם היה בחי' אלהים והיה שורה דינים ח"ו ואח"כ נתמתקו ונתבטלו הגזרות ושמחה הגדולה שאני עתה נמצא בה, מי עשה לי, אלהים מידת הדין שקדמה אליה. וידוע הוא כי עתה בימי הספירה מתנהג העולם במידת הדין שהיא שם אלהים, כמ"ש והעומר עשירית האיפה, אפה גי' אלהים וכשבא ל"ג בעומר מתמתקים הדינים כנודע ע"י שם אכדט"ם שהוא חילוף שם אלהי"ם המתגלה ומאיר ביום זה, כי כד"ט יעלה ג"ל וע"י זה יש שמחה גדולה.

ידוע שביום זה שמתמתקים הדינים אז באה רפואה גדולה לעולם, כי הדינים הם גורמים את המחלה ל"ע, אבל כאשר מקבל האדם רפואה סימן שנסתלקו מעליו הדינים.

וכן מלך רופא נאמן ורחמן ר"ת מרון, כי בזכות הצדיק של מרון יש רפואה והמתקה. וכן תיבת "ורפאתיו" עולה גי' שמעון בר יוחאי.

"ובני ישראל יוצאים ביד רמה" יד זה סמיכה שהיא ביד,
 "רמה" רם ה', שהרים וסמך את ה' תלמידים.

וכתוב בספרי הזוהר כשהיו רשב"י וחבריו עוסקים
 בתורה וכל כך היו לומדים עד שציפורי השמים
 וכו' היו מדברים ד"ת, ואמרו שמזמן רשב"י ועד שיבא
 משיח לא יהיה דור כזה שאפילו תינוקות של בית רבן
 יודעים סודות תורה.

השתטחות הרמ"ק ורבו

והחבריא קדישא על ציון הרשב"י

הרמ"ק (רבי משה קורדיבירו) בספרו (ספר
 הגירושין) מביא: בשנת ה אלפים ואני בתוך בית
 המדרש רבי שמעון ורבי אלעזר ע"ה, ועדיין
 מרחשין שפתי, ושם התפללתי תפלה קצרה
 מתוך קירות ליבי, ואחר כך קם מורי על רגליו
 ופירש פרשת זכור, מלבד פירושים אחרים
 שפירש עליו וכן מקצת חברים וקמתי אני
 והסתכלתי ואני פני לדרום קצת, וימיני לציון רבי
 אלעזר, משמאלי ציון רבי שמעון ע"ה, ופתחתי
 בפרשת זכור, ואמרתי כי הנה רבי שמעון הוא
 בגבורה כמו שפירש בזוהר במקומות רבים, ורבי
 אלעזר ודאי מצד החדש שכן בשמו א"ל שהוא
 חסד, ראיתו להכריע ביניהם בדברי תורה שהוא
 התפארת המכריע ואף על פי שאיני ראוי שהם
 יתעטרו בי מפני רוע מעללי. עם כל זה, יתעטרו
 על ידי בדברי תורה שאינם מקבלים טומאה
 ואינם מטמאים על ידי ח"ו.

הרה"ק רבי אברהם גאלאנטי (בספרו 'קול בוכים'
 סוף קינה ב') מביא מה ששמע מהרה"ק בהיותם
 על ציון הרשב"י בהר מירון, ומסיים שם: 'ברוך
 שחלק מחכמתו ליראיו, תנוח נפשו בגן אלהים
 כמו שהניח את דעתינו'.

דרוש למעלת ל"ג בעומר

אמרו חז"ל במסכת יבמות דף ס"ב ע"ב: שנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם, ר"מ ורבי יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה, תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת ע"כ.

כאשר נתבונן מה קרה לתלמידי רבי עקיבא הראשונים ומה המעלה של התלמידים האחרונים שהעמידו את העולם, נראה כי הראשונים שלא נהגו כבוד זה בזה מתו, כי אירע להם מקרה שבירת הכלים ב"מ לפי שהיו מפוזרים ומפורדים, ולא היה אחדות ביניהם והיו בבחינת רשות הרבים וכל אחד היה עומד בפני עצמו ולא יכל לקבל את האור של חבירו היותר גדול ממנו. ועל כן אירע להם מעשה השבירה כי כולם מתו בפרק אחד.

אמנם התלמידים האחרונים הם היו בבחינת התיקון כי הם היו מאוחדים כרשות היחיד והיו מתוקנים ועומדים ברשות אחת, כי הם היו חמשה תלמידים כנגד

חסד גבורה תפארת נצח והוד כמ"ש רבינו האר"י זיע"א בשער הכונות בדרוש לל"ג בעומר, כי הם כנגד ה"ג שבדעת, והיינו, לאחר התיקון. ועל כן הם העמידו את התורה כי היו מאוחדים וכלולים אחד בשני.

ובזה יובן גודל מעלת יום ל"ג שנקבע ליום שמחה לפי שפסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות. וקשה לכאורה, דאדרבא ביום זה שפסקו למות הרי היה העולם שמם באותו יום כמו שאמרו בגמ' עד שבא ר"ע לרבותינו שבדרום, והיאך קבעו יום זה ליום שמחה?

אמנם על פי מה שביארנו בס"ד יובן הענין כי יום זה הוא יום גדול וקדוש כיום בריאת העולם ממש. כי ענין שבירת הכלים היה בימים שקודם בריאת העולם וכאשר נברא העולם אז התחיל בחינת התיקון, כי יום ראשון הוא חסד ויום שני גבורה ויום שלישי תפארת ויום רביעי נצח ויום חמישי הוד וכו', הרי כי ביום שפסקו מלמות תלמידי רבי עקיבא שהוא כנגד בחינת השבירה הרי כנגדו מיד מתחיל בחינת התיקון, ולכן גדול יום זה כיום שנבראו בו שמים וארץ.

ונבאר את הענין יותר בעומק בס"ד, והוא כי עד אותו זמן שפסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, היו

סתרי תורה בהעלם נמרץ ולא היה להם כלי בית קיבול בעולם השפל, ומאותו יום שהתחיל בחינת התיקון והוא התגלות סודות התורה שהוא כתיבת ספר הזוהר הקדוש, אז נעשה להם קיום בעולם, ולכן מאז נקרא שמתחיל הזמן להתגלות אורות פנימיות התורה. ולכן עיקר ההכנה לעסק לימוד תורת הסוד הוא ענין אהבת החברים שיקיים האדם מצות ואהבת לרעך כמוך שתהיה נפשו כלולה מנפשות כלל ישראל.

ונבאר בזה מה שאמרו חז"ל במסכת חגיגה דף י"א אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו. וביאור הענין ע"פ מה שנתבאר הוא, כי אין דורשין בעריות בשלשה אבל בשנים דורשים אפילו ששנים הם רבים דמיעוט רבים שנים, ולא במעשה בראשית בשנים כי מעשה בראשית הוא בחינת פנימיות משא"כ עריות הוא בחינת חיצוניות כנגד תורת הנגלה ולכן אין דורשים במעשה בראשית בשנים, והיינו כאשר הלומדים הם בחינת רבים שהם שנים ואין הם מאוחדים דאז אסור לדרוש להם בפנימיות התורה שהוא מעשה בראשית, אלא ביחיד כי בראשית בריאת העולם אז הוא בחינת התיקון שהוא ענין התגלות פנימיות התורה שאין

דורשין אלא ביחיד, והיינו שיהיו הרבים מאוחדים וחשובים כאחד אז אפשר לדרוש להם בסודות התורה.

ולא במעשה מרכבה ביחיד אלא א"כ הוא חכם ומבין מדעתו. יובן הענין ע"פ מה שנודע מספר שער הגלגולים כי רבינו האר"י זיע"א לא רצה ללמד את החברים אלא רק את מהרח"ו בנפרד ואמר לו שאם ילמד עמו לבד, יעלה אותו למעלה מגלגל ערבות. וזהו ענין מעשה מרכבה, כי היה יכול ללמדו ממעשה מרכבה ועי"ז היה מביא את העולם לתיקון השלם, אלא שההשגחה העליונה עכבה כל זה. וזה מובן עם מה שהקדמנו לעיל כי אין דורשים במרכבה ביחיד, והיינו, אפילו אם הרבים הם מאוחדים כענין מהרח"ו עם החברים, עם כל זה, רבינו האר"י זיע"א לא רצה ללמדם אלא א"כ הוא חכם ומבין מדעתו כמהרח"ו זיע"א שהיה קודש קדשים, קדוש וטהור כסולת נקיה שיכול להבין מעשה מרכבה.

ועל פי מה שביארנו בס"ד, כי מאז שניתנה רשות לרשב"י לגלות סודות התורה הוא נקרא זמן התיקון, יובן מה שכתוב בריש אדרא קדישא: תניא אמר רבי שמעון עד אימת נתיב בקיומא דחד סמכא, כתיב עת לעשות לה' הפרו תורתך. יומין זעירין ומארי דחובה דחיק

כרזא קרי כל יומא ומחצדי חקלא זעירין אינון ואינהו בשולי כרמא לא אשנחן ולא ידעין לאן אתר אזלין כמה דיאות, אתכנשו חבריא לבי אדרא מלובשין שריין סייפי ורומחי, אזדרו בתיקונכון בעיטא בחכמתא בסכלתנו בדעתא בחיזו בידין ברגלין, אמליכו עליכון למאן דברשותיה חיי ומותא למגזר מילין דקשוט וכו' וכו' קם רבי שמעון וצלי צלותיה יתיב בגווייהו ואמר כל חד ישוי ידי בתוקפוי שוו ידיהו ונסיב לון וכו' ע"ב.

והענין כבר פירשו המפרשים דרבי שמעון אמר עד אימת נתיב בקיומא דחד סמכא שהוא ענין המלכים שקודם התיקון שהיו עומדים זה תחת זה ולא בצורת קוים והוי חד סמכא, ומחצדי חקלא זעירין אינון ואנהו בשולי כרמא, כי עדין לא היה ענין התיקון שהוא התגלות סודות התורה ולכן היו התלמידי חכמים מפוזרים בשולי כרמא. אמנם עכשיו אתכנשו חבריא לבי אדרא ונהיו מאוחדים ואזדרו בתיקוניכון בעיטא בחכמתא בסוכלתנו וכו' והיינו שהם עולים בדעה אחת לקבל רזין עלאין, ואז ידין יהבו לרבי שמעון כי ע"י נתינת היד שנתנו לו, הראו בזה שכולם יש ביניהם אהבה ואחווה והם מאוחדים והם בחינת רשות היחיד גוף אחד בבחינת ג' קוים, חד אריך וחד קצר וחד בינוני, אינון אזלין כחדא.

ואז פתח רבי שמעון ברזי תורה לאחר שראה שיש ביניהם אחדות אז ראויים הם שיתגלה על ידם רזי תורה.

נמצאנו למדים כי כדי לזכות לרזי תורה, צריכים לקבל עלינו מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, ואז נזכה להבין בסודות התורה. ויובן בזה מה שסידר רבינו הגדול מהרר"ו זצוק"ל זיע"א בהקדמה לספר "עין חיים" ב"ועשה טוב" כתב קודם שיכנס ישים על לבו מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך ואח"כ יכנס, וכל הקדמה זאת היא התנאים שצריך להבין האדם עצמו לעסוק בתורת הסוד, וגם בספר שער הכונות בתחילת הספר הזהיר על מצות ואהבת לרעך כמוך שצריך לקבל האדם עליו קודם התפלה ובפרט אהבת החברים העוסקים ביחד בתורה, כי כדי להבין סודות התורה צריך לאהוב אחד את השני ואז יזכה להבין בעמקי סודות התורה, ולכן סידר זה בתחילת הספר כי סוף מעשה במחשבה תחילה, כי כאשר האדם מחשב בתחילת לימודו הרי זה עולה לו לכל זמן הלימוד.

ובזה יובן מה שרמז בספר אספקלריא המאירה כי בראשית"ת הוא נוטריקון איור תורת ר'בי ש'מעון ב'ר יוחאי, והיינו לפי מה שנתבאר בס"ד לעיל כי בראשית הוא בחינת התיקון והוא בחינת יום ל"ג בעומר

שבו ביום ניתנה רשות לגלות רזי התורה, כי אותו יום מתחיל התיקון, א"כ נאה ויאה לרמוז בתיבת בראשית על תורת רשב"י ע"ה שהוא בחינת תיקון העולם.

ועל פי מה שביארנו שכדי להבין בתורת הרשב"י שהיא תורת הסוד, צריכים לקבל מצות ואהבת לרעך כמוך. א"כ אפשר לרמוז בס"ד ענין התורה נעוץ סופה בתחילתה: לעיני כל ישראל, בראשית. כי תחילה צריך להיות לעיני כל ישראל והיינו לאהוב כל אחד ואחד מבני ישראל כנפשו ומאודו, ואז בראשית, ואז יזכה לתיקון שהוא אור תורת רבי ש'מעון ב'ר י'וחאי.

ועם זה נבין ענין המנהג שמצינו בשער הכוונות על רבינו האר"י זיע"א שלקח את בנו לעשות לו פאות ביום ל"ג בעומר על ציון התנא הקדוש רשב"י ע"ה, והענין הוא ע"פ המבואר בשער המצות פרשת קדושים כי ענין הפאות הם שורש תיקוני דיקנא קדישא. וזה מובן כי תחילת התיקון שהוא ענין עשיית הפאות לילד שהוא ענין התגלות שורש התיקון יש לעשותו ביום ל"ג בעומר שבו ביום התחיל התיקון, ונכון לעשותו ע"י ציון הרשב"י ע"ה לפי שעל ידו התחיל התיקון להתגלות. ותא חזי כי עיקר האדרא קדישא שנתגלה ביום ל"ג בעומר הוא מה שגילה הרשב"י ע"ה בי"ג תיקוני דיקנא.

והנה אמרו בסוף האדרא זוטא על רשב"י ע"ה, זה האיש מרעיש הארץ מרגזו ממלכות. יובן ע"פ מה שנתבאר כי רשב"י ע"ה התחיל ענין התיקון והוא ענין תחיית המלכים שנשברו בזמן השבירה שנפלו אל הקלי' להחיות, אולם רשב"י ע"ה התחיל לברר מתוכם ניצוצות הקדושה ע"י גילוי סתרי תורה לזה נאמר עליו שהוא מרגז ממלכות היינו שמעלה את ניצוצות המלכים ועי"ז הם מתבטלים. והוא רומז למלך הדר ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד, היינו, שע"י שם מ"ה החדש נתקן הניצוצין ואז נטרדים המלכים וחוזרים למקומם. ולכן מקום מנוחתו של רשב"י הוא במירון כי מירון בגימ' הד"ר מהיטבאל"ל שהוא בחינת התיקון, ולכן רשב"י אפילו שנסתלק ביום ל"ג בעומר, עכ"ז אין זה חלילה יום אבל וצרה על סילוקו, דלאו בגריעותא סליק אלא בחדותא, אלא יום שמחה יום ל"ג בעומר כי ל"ג גי' אבל ונהפך לשמחה, והיינו, כיון שהתחיל לתקן את העולם בהתגלות אור תורתו הקדושה שהיא תורת הסוד, הרי נמצא כי הוא בחינת המלך השמיני שלא מת, שלא נזכר בו מיתה כי הוא חי אקרי, יום ח"י באייר כי הד"ר עם ג' אותיות בגימ' אי"ר ע"ה, והוא נקרא חדש זיו כי בו נתגלה זיו תורת הסוד.

והנה בכל שנה ושנה מתגלה הארת אותו יום כנודע.
וא"כ בודאי יום זה הוא יום מסוגל לאדם לקבל הארת
סודות התורה, וקודם זה, צריך שיכין עצמו לקבל מצות
ואהבת לרעך כמוך כמו שביארנו, ואז הי"ת יזכה אותנו
להבין ולהשכיל ולחדש חידושים אמיתיים בתורת הסוד
אכ"ר.

ערב יום כיפור

הארה גדולה בעיו"כ אצל קבר ר"א במירון
"יום שהביאו את רבי אלעזר למירון מנחותו אצל אביו
רשב"י, זאת היתה ערב יום כיפורים, כמובא (ברעיא
מהימנא ובקה"ר) כידוע, ועל ידי זה מרגישים שם בעיוה"כ
על ציון התנא רבי אלעזר הארה גדולה, וכנראה שנתעורר
אז ביום הזה מדי שנה בשנה באותו התעוררות התאחדות
פנישת הנשמות הקדושות אב ובנו שראו החידוש ברוח
נכון שנתחדש אז בקרבם".

(הרב המקובל הריא"ז מרגליות בספר 'הילולא דרשב"י עמ' ס"א)

להיות אצל ציון הרשב"י ג' ימים
הרב הקדוש רבי חיים ויטאל זצ"ל מביא (ב'שער הכוונות'
דפ"ו) שראה את רבינו האר"י ז"ל בא לל"ג בעומר הוא וכל
אנשי ביתו לשלשה ימים, הרב הריא"ז מרגליות זצ"ל בספר
"כחו דר"א ברשב"י" אות ב' כותב על זה וז"ל, "וכבר הערתי
בספרנו הילולא דרשב"י שמצאתי מקור וסמך להיות אצל
רשב"י ג' ימים שכן מובא בפסיקתא (בשלח) דתלמידיו
רשב"י היו אצל רשב"י ג' ימים, ועתה מצאתי גם בזהר חדש
(בראשית דף יד) יתבו תמן תלת יומין, וכן בזהר (ח"א
קנה) יתבו תלתא יומין, וכן בזהר (ח"ג יח) קאים עלה
תלתא יומין, (דנשם דף ר"ה) חדה תמן תלתא יומין, ועתה
ראיתי ב'מדרש פנחס' (אות כ"ז) וז"ל: אמר טעם למה היה
יום מתן תורה ג' ימים, כי כשבא לעולם אור חדש אי אפשר
להתיישב בזה העולם עד אחר ג' ימים וז"ש בזה חדא תלתא
יומין, עכ"ל. ובוזה ה'מדרש פנחס' יבואר הכל, וכן נוהגים
עד היום חברים אנשי מעלה וישרים לשהות ולישב בצלא
דמהימנותא במירון שלושה ימים שהוא כעין בחינת שלשת
ימי קליטה".

סדר לימוד ל"ג לעומר

בליל ל"ג לעומר יתאספו ברוב עם על ציון הרשב"י זיע"א וילמדו סדר זה
כי קדוש היום לאדוננו, ומי שקשה לו ילך לבהכנ"ס בכנופיא לשם שמים
ויזכו לכל הישועות, וכדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּיה

(זו"ן) יאהדונהי

בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ

איההיזה

יאההיזה

לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה (או"א) ב: ו"ה (זו"ן)

בְּיַחְדָּא שְׁלִים

יהוה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. וּבְשֵׁם כָּל נַפְשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה
חַיָּה יְחִידָה הַמְתִּיחָסִים אֶל שְׂרָשֵׁי נַפְשָׁנוּ רוּחָנוּ
וּנְשָׁמָתָנוּ חַיָּתָנוּ יְחִידָתָנוּ וּמְלַבְּוִשֵׁיהֶם וְהַקְּרוֹבִים
אֲלֵיהֶם וְהַנִּלְוִים לָהֶם שְׂמֵכָלְלוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה
יְצִירָה עֲשִׂיָּה וּמְכָל פְּרִטֵּי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה
עֲשִׂיָּה דְכָל־פְּרָצוּף וּסְפִירָה דְפְרִטֵּי אֲצִילוֹת

בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשֶׂיהָ, הָרִי אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים
 וּמִזְמָנִים בְּכָל-אֲבָרִים שֶׁל עוֹר וּבָשָׂר וְגִידִים
 וְעַצְמוֹת וּמוֹחַ שֶׁבְּעַצְמוֹת פְּנִימִיִּים וְחִיצוֹנִיִּים
 וּבְרִיאָה וּשְׁמִיעָה וְרִיחַ וְקוֹל וְדְבוּר וּבְכָל-
 הַחוּשִׁים שֶׁל גּוּפֵנוּ, לְקַבֵּל עָלֵינוּ אֱלֹהוּתוֹ יִתְבָּרַךְ
 כְּמוֹ שֶׁצִּוְּנוּ בְּמַעַמַּד הַר סִינַי: אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים.
 וּמִצְוֹת אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּירָא. וּמִצְוֹת לִיחַד אֵת
 ה' יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד. וּמִצְוֹת וְאֶהְבֶּת אֵת יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ. וְהָרִי אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים אֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 בְּכָל לְבַבֵּנוּ וּבְכָל נַפְשֵׁנוּ וּבְכָל מְאֹדֵנוּ. וְהָרִי
 אֲנַחְנוּ יִרְאִים מִפְּנֵי בְּגִין דְּאִיהוּ רַב וְשִׁלִּיט עֲקָרָא
 וְשִׁרְשָׁא דְכָל-עֲלָמִין וְכָלֹא קָמִיָּה כָּלֹא. וְהָרִי
 אֲנַחְנוּ מְמַלִּיכִים אוֹתוֹ עַל כָּל אֶבֶר וְאֶבֶר וְגִיד
 וְגִיד מִמָּאֲתִים וּשְׁמוֹנָה וְאַרְבָּעִים אֲבָרִים וְשִׁלֵּשׁ

מאות וחמשה וּשְׁשִׁים גִּידִים שֶׁל גּוֹפְנוֹ נִפְשָׁנוּ
רוּחָנוּ וּנְשָׁמָתָנוּ, מַלְכוּת גְּמוּרָה וּשְׁלָמָה. וְהָרִי
אֲנַחְנוּ מִקְבָּלִים עָלֵינוּ כָּל מַאֲתִים וּשְׁמוֹנֶה
וָאַרְבָּעִים מְצוּוֹת עֲשֵׂה וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשָּׁה
וּשְׁשִׁים מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה הַכְּתוּבִים בַּתּוֹרָה
וְעֲנִיָּהֶם, וְגַם כָּל מְצוּוֹת דְּרַבָּנָן מִדְּבָרֵי קִבְלָה
וּמִדְּבָרֵי סוֹפְרִים וְעֲנִיָּהֶם. וְהָרִי אֲנַחְנוּ מֵאֲמִינִים
בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּרָא שָׁמַיִם וָאָרֶץ
וְכָל צָבָאָם. הוּא אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. הוּא הָיָה. הוּא
הוֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה. הוּא קַיִם וּשְׁמוֹ קַיִם וְכִסְאוֹ
נָכוֹן וְאֲמוּנָתוֹ לְעַד קַיִמָּת. וְהוּא מְצוּי וּמְשֻׁנֵּי
בְּעֲלִיּוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים. וְהוּא קִדְמוֹן לְכָל
הַקְּדָמוֹנִים וְאִין עֲבוּדָה לְזוּלָתוֹ. וְהוּא עֵילֵת כָּל
הָעֵילוֹת וְסִיבַת כָּל־הַסִּיבוֹת. וְהוּא נִשְׁמָה לְכָל
הַנְּשָׁמוֹת וּמַחְיָה לְכָל־הָעוֹלָמוֹת. וְהוּא עֲלָאָה עַל
כָּל־עֲלָאִין סְתִימָא דְכָל סְתִימִין וְאִין מַחְשָׁבָה

תּוֹפֶסֶת בּוֹ כָּלָל. וְאֵין לוֹ גּוֹף וְאֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוֹף.
וְאֵין לוֹ שׁוֹם צוּרָה וְתִמּוּנָה וְדִמּוּן כָּלָל וְעִיקָר.
וְעָלִיו נֶאֱמַר: וְאֵל מִי תִדְּמִיּוֹן אֵל וְמִה דְּמוּת
תִּעְרְכוּ לוֹ אֲנִי יְהוָה לֹא שְׁנִיתִי:

וְעוֹד אֲנַחְנוּ מֵאֲמִינִים בְּאִמּוּנָה גְּמוּרָה וּשְׁלֵמָה
שֶׁהוּא עֵילַת כָּל־הָעִילוֹת הַמְתַּלְבֵּשׁ בְּעֶשֶׂר
סְפִירוֹת דְּאֲצִילוֹת עַל יְדֵי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל הַמְתַּגַּלָּה
בְּתַפְאֶרֶת וּמַלְכוּת, וְאֵלִיו אֲנַחְנוּ מַעֲלִים כְּוֹנֵת
הַתְּפִילָּה וְהַבְּרָכוֹת וְלִימּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה
וְקִיּוֹם הַמַּצּוֹת וְכָל דְּבָרִים טוֹבִים וְכָל מַחֲשָׁבָה
טוֹבָה וְרַעוּתָא דְּלִיבָא שֶׁבְּקְדוּשָׁה, לְהוֹרִיד שְׁפַע
וּבִרְכָּה רַבָּה מִהֶאֱרָתוֹ מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא לְאַבָּא
וְאִימָא. וּמֵאֲבָא וְאִימָא לְזַעִיר אֲנָפִין וְחַקֵּל
תַּפּוּחִין קַדִּישִׁין, וְלִיַּחַד קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּשְׁכִינְתִּיהָ יַחֲוֹד גְּמוּר (יֵאֵהֲדוּנָה"י), הוּא הָיָה
וְהוּא הָיָה וְהוּא יִהְיֶה. הוּא הָיָה טָמִיר וְגִנְיָ
בְּכֶתֶר. וְהוּא הָיָה הַמְתַּלְבֵּשׁ בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת

דאָצילות. והוא יהיה שמתגלה בתפארת
ומלכות. ואֵליו אֶנְחֵנו מוֹסְרִים נַפְשֵׁנו רוֹחֵנו
וּנְשַׁמְתֵּנו חַיֵּתֵנו יְחִידָתֵנו עַל קְדוּשַׁת שְׁמוּ יִתְבָּרַךְ
וּמִקְבָּלִים עָלֵינוּ עַל מַלְכוּתוֹ. כַּתּוּב: שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְעוֹד אֶנְחֵנו מֵאֲמִינִים בְּאֱמוּנָה גְּמוּרָה וּשְׁלָמָה
שָׁכַל נְבוּאָת מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עָלֵיו הַשְּׁלוֹם
אֱמֶת, וְהַתּוֹרָה נְתוּנָה מֵאֵת יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם וְלֹא
נִשְׁתַּנִּית וְלֹא תִשְׁתַּנֶּה בְּשׁוּם זְמַן חֵם וְשִׁלּוּם:

וְעוֹד אֶנְחֵנו מֵאֲמִינִים בְּאֱמוּנָה גְּמוּרָה וּשְׁלָמָה
שֶׁהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יֵשׁ בְּדִבְרֶיהָ פֶּשֶׁט
שֶׁהוּא גּוֹף הַתּוֹרָה. וַיֵּשׁ בְּדִבְרֶיהָ סוּד שֶׁהוּא
הַנִּשְׁמָה. וְהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה נִדְרָשֶׁת בְּכַמָּה פָּנִים.
וּבְכָל-קוֹץ וְקוֹץ שֶׁל הַתּוֹרָה, יֵשׁ לְדְרוֹשׁ בּוֹ תִּלְי
תִּלִּים שֶׁל הַלְכוּת. וְכָל דְּבָרִים הָעֲלִיוֹנִים

הַנִּסְתָּרִים וְהַנֶּעְלָמִים וְהַנִּפְלְאִים כָּלֵם רְמוּזִים
 בַּתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה. וְאֵין דָּבָר בְּעוֹלָם שְׂאִין לוֹ רֶמֶז
 בַּתּוֹרָה. וְכֵן: "בֵּן בֶּן בֶּן בֶּן אוֹמֵר: הַפּוֹךְ בָּהּ וְהַפּוֹךְ
 בָּהּ דְּכֻלָּא בָּהּ:

וְעוֹד אֲנַחְנוּ מֵאַמִּינִים בְּאַמוּנָה גְּמוּרָה וּשְׁלָמָה.
 שְׁכָל הַדְּמִיוֹנוֹת וְהַצִּיּוּרִים וְהַתַּאֲרִים אֲשֶׁר
 דִּבְּרוּ בָּהֶם חֲכָמִים זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּהּ בְּסוּדוֹת
 הַתּוֹרָה בְּאוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַלָּה הַכֹּל הוּא
 לְשִׁבְדָּךְ אֶת הָאֵזֶן, כִּי בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה אֵין
 לְמַעַלָּה כִּי־אֵם אוֹרוֹת זָפִים וְדָקִים בְּתַכְלִית
 הַרוּחָנִיּוֹת בְּלָתִי נִתְפָּסִים בְּמַחֲשָׁבָה וּבְשִׁכָּל
 אֲנוּשֵׁי כָּלָל, וְאֵי אֶפְשָׁר לְאָדָם לִידַע מְהוּתָן
 וְאִכּוּתָן וּמֵרָאִיָּהן בְּאַמֶּת בְּשׁוּם צֶדֶד וְאוֹפֶן כִּי הֵם
 אוֹרוֹת דָּקִים וְזָפִים וְרוּחָנִיִּים בְּתַכְלִית הַרוּחָנִיּוֹת
 מְאֹד:

וְעוֹד אֲנַחְנוּ מוֹדִים הוֹדָאָה גְּמוּרָה וּשְׁלָמָה,
 שְׁכָל דְּבָרֵי תוֹרָתֵנוּ הַקְדוּשָׁה, שֶׁבְּכָתֵב

וּשְׁבַע־לֶפֶה וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר נִלְּה רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחֻבְרִיו עֲלֵיהֶם הַשָּׁלוֹם הֵם
דְּבָרֵי אֶמֶת וְצֶדֶק, יִשְׂרָאֵל וְטוֹבִים וְנִכְוָנִים חַיִּים
וְקַיָּמִים:

וְהִרִי אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים וּמְזוּמָּנִים לְקַיָּים בְּעֶזְרַת
הָאֵל יִתְבָּרֵךְ מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה
כְּפָתוֹב בְּתוֹרָתֵנוּ הַקְדוּשָׁה: "וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ". וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמָיו
יַעְזְרֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם
אָמֵן:

וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים לְלִמּוּד תּוֹרָה בְּלִילָה הַזֹּאת.
לִיל שְׁלֹשָׁה וּשְׁלוּשִׁים לָעוֹמֵר וְלִשְׁמוֹחַ
בְּיוֹם שְׂמִיחַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי עָלָיו הַשָּׁלוֹם
לְתַקֵּן שָׂרֵשׁ מִצְוָה זוֹ בְּמָקוֹם עָלְיוֹן:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁתְּהִיָּה הַלִּילָה הַזֹּאת עֵת רָצוֹן לְפָנֶיךָ
לְהִיּוֹת עוֹלוֹת מִצְוֹת הַלָּלוּ לְתַקֵּן אֶת כָּל פְּגָמֵינוּ

ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות
 בריאה יצירה עשיה וכל פרטי אצילות בריאה
 יצירה עשיה, לצרף ולברר הסיגים מלבושי
 נפש רוח ונשמה חיה יחידה דכללות ופרטות
 אצילות בריאה יצירה עשיה, לברר חלקי הנפש
 שנפגמו ונפלו בנזה דאצילות בריאה יצירה
 עשיה, ונזה כאור תהיה אל-מקום הקדש, ולמען
 שמך הגדול והקדוש ולמען ימינך ולמען תורתך
 ולמען קדושתך, תמשיך לנו חלק מן הרעותא
 דלבא והמחשבה והבוונה והדיבור והמעשה של
 רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום. ובכן יהי
 רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו
 שתכנינו לבבנו ליראתך ואהבתך ותקשיב אונך
 לדברינו אלה ותפתח לבנו בסודות תורתך ויהי
 למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך ברית
 ניהוח. ותאציל עלינו אור ממקור נשמותינו

בְּכֹל בְּחִינָתָנוּ וְיִתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ
הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גִּילַת דְּבָרֶיךָ אֱלֹה
בְּעוֹלָם וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תּוֹרָתָם
וְתַמִּימוֹתָם וְקְדוּשָׁתָם יַעֲמֹד לָנוּ לְכֹל נִפְשָׁל
בְּדַבְרִים אֵלּוּ וּבְזִכּוֹתָם תִּתְּאִיר עֵינֵינוּ בְּמֵה
שֶׁאֲנַחֲנוּ לּוֹמְדִים כְּמֵאֲמַר גָּעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל
גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתֶיךָ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם תִּזְכּוֹר לָנוּ חֲסִדֵי אֲבוֹת וּתְרַחֵם
עָלֵינוּ כִּי בְּנֵי אֲבֹרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב אֲנַחֲנוּ
עֹמְדֵי בְּנֵי בְרִיתְךָ בְּנֵי אֲבֹרָהִם אֱהִבְךָ שְׁנֵשְׁבַעְתָּ
לוֹ בְּהַר הַמִּזְבֵּחַ זָרַע יִצְחָק עֲקָדְךָ שְׁנֵעַקְדָה עַל גְּבִי
הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בְּנֵךְ בְּכוֹרְךָ שְׂמֵאֱהָבְתְּךָ
שְׂאֵהָבֶת אוֹתוֹ וּמִשְׁמַחְתְּךָ שְׂשֻׁמְחָת בּוֹ קִרְאתָ
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרוּן:

אֵל מְלֵא רַחֲמִים יְהִמּוּ נָא רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וּתְזַכֵּנוּ
לְהַשְׁלִים תְּקוּן נַפְשֵׁנוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתָנוּ

בְּהִיּוֹתֵנוּ חַיִּים בְּגִלְגּוֹל זֶה. הִנָּשְׁמָה לָךְ וְהַגּוֹף
 פֶּעַלְךָ חוֹסֶה עַל עַמְלֶךְ. וּבִכֵּן לֵב טָהוֹר בְּרָא לָנוּ
 אֱלֹהֵינוּ וְרוּחַ נָכוֹן חָדָשׁ בְּקִרְבָּנוּ: עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי
 יִשְׁעֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהַצִּילֵנוּ וּכְפַר עַל
 חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְתִזְכְּנוּ לַהֲיוֹת
 שְׂמֹחִים בְּעֶסֶק תּוֹרַתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ וְלַהֲיוֹת
 בְּטַחֲנוֹנוֹ בְּךָ תָּמִיד וַיְהִי לָנוּ לֵב שְׂמֵחַ
 לַעֲבוֹדָתְךָ:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
 שֶׁתִּתֵּן לָנוּ כֹּחַ וַיְכוּלֶת וְעֶזֶר וְסִיוֵעַ וְהַכָּנָה
 שְׁלֵא לָעָבוֹר עַל שׁוּם מִצְוָה מִשְׁלוֹשׁ מְאוֹת
 וְחֲמִשָּׁה וּשְׁשִׁים מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה וּמִדְּבָרֵי קְבֻלָּה
 וּמִדְּבָרֵי סוֹפְרִים. וְתִזְכְּנוּ לְקַיֵּם כָּל מִצְוֹת עֲשֵׂה
 הַמִּזְדְּמָנִים לָנוּ מִן מְאוֹתִים וּשְׁמוֹנָה וְאַרְבָּעִים
 מִצְוֹת עֲשֵׂה וּמִדְּבָרֵי קְבֻלָּה וּמִדְּבָרֵי סוֹפְרִים
 לְתַקֵּן אֶת שְׂרָשָׁם בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן. וּכְל

מִצֹּה שְׁלֹא בָּאָה לְיָדֵינוּ תִּצְרֹף בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבֵּים
 אֶת מַחֲשַׁבְתָּנוּ הַטּוֹבָה וַיַּעֲלָה לְפָנֶיךָ בְּאִילוֹ
 קִיָּמָנוּ כָּל הַמִּצְוֹת. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָהּ:
 רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם הִרִי אֲנַחְנוּ מוֹכָנִים וּמְזוּמָּנִים
 לְזָכוֹר בְּפִינוּ שְׁבַחֵי הַצַּדִּיק הַתָּנָא רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם. כִּי יִדְעֵנוּ שְׂרָצוֹנְךָ
 הוּא לְסִפּר בְּשִׁבְחַ הַצַּדִּיקִים. כִּי תִהְלָתָם הִיא
 תִּהְלָתְךָ. וּתְפָאֲרָתָם הִיא תְּפָאֲרָתְךָ. כִּכְתוּב
 וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.
 וּבְרוּב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ תִּזְכְּנוּ בְּעָבוֹר זֹאת
 שְׂמִינִשְׁךָ עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם וְתַטְהֵר מַחֲשַׁבּוֹתֵינוּ וְתִסֵּר
 מִמֶּנּוּ כָּל מַחֲשַׁבּוֹת זָרוֹת וְהִירָהוּרִים רָעִים
 וְרַעֲיוֹנִים פְּגוּמִים. וְתִזְכְּנוּ לְמוֹחִין דְּגִדְלוֹת
 וְתִסִּיעֵנוּ וְתַעֲזָרְנוּ בְּכָל עֵת לָעֲלוֹת לְעוֹלָם

המחשבה דקדשה ולחשוב מחשבות קדושות
בתורתך ועבודתך ובגדולתך. ותזכנו להתפלל
לפניך כראוי בכוונת הלב. ותזכנו שיתקיים בנו
בעת תפילתנו מה שאומר דוד המלך רוח יהוה
דיבר בי ומילתו על לשוני. ותזכנו שנקיים
מאמר הכתוב בכל דרכיך דעהו. ותזכנו לזכר
נפשנו ולהאיר בה ולהוסיף בה כח והארה
גדולה ולהתקשר למעלה בקדושה העליונה.
ותמיד תשרה ותחול עלינו קדושה העליונה.
ותזכנו לחדש חדושים אמתיים בפשט ורמז
ודרש וסוד תורתך הקדושה. ותרחמנו ותחינו
חיים ארוכים וטובים ושלום. ותמלא כל
משאלות לבנו לטובה לעבודתך ותקיים בנו
מקרא שכתוב והיה טרם יקראו ואני אענה עוד
הם מדברים ואני אשמע. כי אתה אבינו אב
הרחמן אל רחום וחנון רב חסד ומרבה להטיב.

עֵינַי כָּל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת
 אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל חַי
 רָצוֹן. חֲנֻנוּ וְעֲנֻנוּ וְשִׁמְעַתְּפִלָּתֵנוּ. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ
 תְּפִלַּת כָּל פֶּה בָּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה: יְהִי לְרָצוֹן
 אֲמָרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:
 וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה
 עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

פתיחת אליהו

טוב לומר פתיחת אליהו קודם הלימוד וכן קודם כל תפילה כי היא
 פותחת הלב, ומסוגלת לקבלת התפילה, ועל ידה זוכים לברך
 נִיצוּצֵי הַקְדוּשָׁה.

וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה
 עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה.

פָּתַח אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב וְאָמַר רַבּוֹן עַלְמִין
 דְּאַנְתָּ הוּא חַד וְלֹא בְחֻשְׁבָּן. אַנְתָּ הוּא
 עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין לִית

מחשבה תפיסא בך כלל. אנת הוא דאפקת
עשר תקונין וקרין לון עשר ספירן לאנהגא
בהון עלמין סתימין דלא אתגלין ועלמין
דאתגלין. ובהון אתפסיאת מבני נשא. ואנת
הוא דקשיר לון ומיחד לון. ובגין דאנת מלגא
כל מאן דאפריש חד מן חבריה מאלין עשר
אתחשיב ליה כאלו אפריש בך. ואלין עשר
ספירן אנון אזלין כסדרן חד אריף וחד קצר וחד
בינוני. ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג
לך לא לעילא ולא לתתא ולא מכל סטרא.
לבושין תקנת לון דמניהו פרחין נשמתין לבני
נשא. וכמה גופין תקנת לון דאתקריאו גופא
לגבי לבושין דמכסין עליהון. ואתקריאו בתקונא
דא. חסד דרועא ימינא. גבורה דרועא שמאלא.
תפארת גופא. נצח והוד תרין שוקין. יסוד
סיומא דגופא אות ברית קדש. מלכות פה תורה
שבועל פה קרינן לה. חכמה מחא איהי מחשבה

מִלְגָּאוּ. בִּינָה לָבָא וּבִה הֵלֵב מִבִּין. וְעַל אֵלִין
 תִּירִין פְּתִיב הַנְּסֻתָּרוֹת לִיהוָה יֵאֱהֹוּנִי אֱלֹהֵינוּ.
 פֶּתֶר עֲלִיוֹן אִיהוּ פֶּתֶר מַלְכוּת. וְעַלִּיה אֶתְמַר
 מִגִּיד מִרְאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ קַרְקֶפֶת דְּתַפְלִי.
 מִלְגָּאוּ אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאוּ אוֹת
 ה"א דְּאִיהוּ אֶרֶח אֲצִילוֹת. אִיהוּ שְׁקִי דְּאִילָנָא
 בְּדֻרְעוּי וְעִנְפוּי. כְּמִיָּא דְּאֶשְׁקִי לְאִילָנָא וְאֶתְרַבִּי
 בְּהֵוֹא שְׁקִי:

רַבּוֹן עַלְמִין אַנְתָּ הוּא עֵלֶת הָעֲלוֹת וְסִפְתָּ הַסְּבוֹת
 דְּאֶשְׁקִי לְאִילָנָא בְּהֵוֹא נִבְעִי. וְהֵוֹא
 נִבְעִי אִיהוּ כְּנִשְׁמָתָא לְגוֹפָא דְּאִיהוּ חַיִּים לְגוֹפָא.
 וּבְדָ לִית דְּמִיּוֹן וְלִית דְּיוֹקְנָא (דְּגוֹפָא) מִכָּל מַה
 דְּלָגָאוּ וְלָבֵר. וּבְרֵאתָ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא. וְאַפְקַתָּ
 מִנְהוֹן שְׁמִשָּׁא וְסִיְהָרָא וְכוּכְבֵּיָא וּמִזְלִי. וּבְאַרְעָא
 אִילָנִין וְדִשְׁאִין וְגִנְתָּא דְּעֵדֶן וְעֶשְׂבִּין וְחִיּוֹן וְעוֹפִין
 וְנוֹגִין וּבְעִירִין וּבְנֵי נָשָׂא. לְאַשְׁתְּמוֹדְעָא בְּהוֹן
 עֲלָאִין וְאִידָּא יִתְנַהֲגוֹן בְּהוֹן עֲלָאִין וְתַתָּאִין. וְאִידָּא

אשתמודען מעלאי ותתאי ולית ידיע בך כלל.
ובר מנה לית יחודא בעלאי ותתאי. ואנת
אשתמודע אדון על כלא. וכל ספירן כל חד אית
ליה שם ידיע. ובהון אתקריאו מלאכיא. ואנת
לית לך שם ידיע דאנת הוא ממלא כל שמהן
ואנת הוא שלימו דכלהו. ובר אנת תסתלק
מנהון. אשתארו בלהו שמהן כגופא בלא
נשמתא. אנת חכים ולא ברחמיה ידיעא. אנת
הוא מבין ולא מבינה ידיעא. לית לך אתר
ידיעא. אלא לאשתמודעא תקפך וחילך לבני
נשא. ולאחזאה לון איך אתנהיג עלמא בדינא
וברחמי דאינון צדק ומשפט כפום עובדיהון
דבני נשא. דין איהו גבורה. משפט עמודא
דאמצעיתא. צדק מלכותא קדישא מאוני צדק
תרין סמכי קשוט. הין צדק אות ברית. בלא
לאחזאה איך אתנהיג עלמא. אבל לא דאית לך

צֶדֶק יִדְעָא דְאִיהוּ דִּין. וְלֹא מִשְׁפָּט יִדְעָא דְאִיהוּ
 רַחֲמִי. וְלֹא מִכָּל אֱלִין מִדּוֹת כָּלִל. קוּם רַבִּי
 שְׁמַעוֹן וַיִּתְחַדְּשׁוֹן מְלִין עַל יָדָּהּ. דְּהֵא רִשׁוּתָּא
 אֵית לָהּ לְגַלְאָה רְזִין טְמִירִין עַל יָדָּהּ מַה דְּלֹא
 אֲתִיְהִיב רִשׁוּ לְגַלְאָה לְשׁוּם בְּרַ נָשׁ עַד כְּעֵן:

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר לָהּ יְהוָהּ יֵאָהֳדוּנָהּ
 הַגְדְּלָהּ וְהַגְבֹּרָה וְכוּ'. עָלִין שְׁמַעוֹ אֲנׇן
 דְּמִיכִין דְּחִבְרוֹן וְרַעֲיָא מְהִימְנָא אֲתַעְרוּ
 מִשְׁנַתְכוֹן. הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עָפָר. אֱלִין אֲנׇן
 צְדִיקָא דְאֲנׇן מִסְטָרָא דְהָהוּא דְאֲתַמַּר בָּהּ אֲנִי
 יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר. וְלֹא אֲנׇן מֵתִים. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר
 בְּהוֹן הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עָפָר. רַעֲיָא מְהִימְנָא אֲנַתְּ
 וְאַבְהִין הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ לְאַתְעָרוּתָא דְשְׂכִינְתָּא דְאִיהִי
 יִשְׁנָה בְּגִלּוּתָא. דְּעַד כְּעֵן צְדִיקָא כְּלָהּ דְּמִיכִין
 וְשִׁנְתָּא בְּחוּרִיהוֹן. מִיָּד יְהִיבַת שְׂכִינְתָּא תַּלְתָּ
 קָלִין לְגַבִּי רַעֲיָא מְהִימְנָא וַיִּמָּא לִיהּ קוּם רַעֲיָא

מְהִימָנָא דְהָא עֲלֵךְ אֲתַמַּר קוֹל דְּדוּדֵי דּוּפֶק לְגַבְאֵי
 בְּאַרְבַּע אַתָּוָן דִּילִיָּהּ. וְיִימָא בְּהוּן פְּתַחֵי לִי
 אַחוּתִי רַעֲיָתִי יוֹנָתִי תַמָּתִי. דְּהָא תָם עֲוֹנָךְ בַּת
 צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוּתֵךְ. שְׂרָאשִׁי נִמְלָא טַל. מֵאֵי
 נִמְלָא טַל אֵלָא אָמַר קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אַנְתָּ
 חֲשַׁבְתָּ דְּמִיּוּמָא דְּאַתְחָרַב בֵּי מִקְדָּשָׁא דְּעֵאלָנָא
 בְּבֵיתָא דִּילִי וְעֵאלָנָא בִּישׁוּבָא לָאוּ הֲכִי דְלָא
 עֵאלָנָא כָּל זְמָנָא דְּאַנְתָּ בְּגָלוּתָא. הֲרִי לָךְ סִימָנָא
 שְׂרָאשִׁי נִמְלָא טַל ה"א שְׁכִינְתָּא בְּגָלוּתָא. שְׁלִימוּ
 דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ אוֹת יו"ד
 אוֹת ה"א וְאוֹת וָא"ו. וְאוֹת ה"א אִיהִי שְׁכִינְתָּא
 דְּלָא מַחֲשָׁבֵן ט"ל, אֵלָא אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת
 וָא"ו דְּסֻלִּיקוּ אַתָּוָן לְחֲשָׁבֵן ט"ל. דְּאִיהִי מְלִיָּא
 לְשְׁכִינְתָּא מִנְּבִיעוּ דְּכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִיָּד יָקוּם
 רַעֲיָא מְהִימָנָא וְאַבְהֵן קֳדִישִׁין עֲמִיָּה. עַד כָּאן רָזָא
 דִּיחֻדָּא. בְּרוּךְ יְהוָה יֵאָהֳדוּנָהּ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

ידליק נר לכבוד רשב"י

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיה

זו"ן יאהרונהי

בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ

יאהרהויהא איהרהויהא

לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה או"א ב: ו"ה זו"ן

בְּיַחְדָּא שְׁלָיִם

יהוה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל הֲרִינִי מִתְנַדֵּב שְׁמֹן לְמָאוֹר
 לְעֵלּוּי נְשָׁמָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי,
 שִׁיעָמוֹד בְּתַפִּילָּה עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אֲחֵינוּ
 לְאַקְמָא שְׂכִינְתָּא מְעַפְרָא, וַיְצִילֵנִי לִי וּלְאַשְׁתִּי
 מִכָּל חֲלִי וּמִכָּל כְּאֵב, וְנִהְיָה בְּרִיאִים דְּשִׁנִּים
 וְרַעְנָנִים וּשְׁקֻטִים, וַיְצִילֵנוּ מִכָּל צָרָה וּמִכָּל מִינֵי
 פְּרַעְנוֹת, וַיֹּאדְרִיךְ יָמֵינוּ בְּטוֹב וּשְׁנוּתֵינוּ בְּנֻעִימִים
 לְעִבּוּדָתוֹ יְתִבְרַךְ. אֱלֹהָא דְּבֵר יוֹחָאִי עֲנֵנוּ (ג"פ)

קודם שיתחיל בלימוד יאמר מאמרים אלו המדברים בשבח רשב"י ותורתו
 (א) כה נאמר בעולמות עליונים על תורת רשב"י. הוא
 רשב"י רבשעתא דפתח פומיה למשרי למלעי
 באורייתא, צייתין לקליה כל כרסוון וכל רקיעין וכל רתיבין,
 וכל אינון דמשבחין למאריהון לית דפתחין ולית דמסיימין,
 כולוהו משתכבין עד לא אשתמע בכל רקיעא דלעילא ותתא
 פטרא, כד מסיים רבי שמעון למלעי באורייתא. מאן חמי
 שירין, מאן חמי חדוותא דמשבחין למאריהון, מאן חמי קלין
 דאזלין בכולוהו רקיעין אתיין כולוהו בגיניה דרבי שמעון,
 וברעין וסגדין קמי דמאריהון, סלקין ריחין דבוסמין דעדן עד
 עתיק יומין, וכל האי בגיניה דרבי שמעון.

(ב) מלכא משיחא אמר לרשב"י, רבי זכאה אנת,
 דאורייתך סלקא בש"ע נהורין, וכל
 נהורא ונהורא אתפרשת לתרי"ג טעמין, ואסתחין בנהרי
 אפרסמונא דכייא, וקוב"ה איהו חתים אורייתא ממתיבתך
 וכו', ואנא לא אתינא למחתם ממתיבתך, ופי' דמשיח משבח
 לרשב"י שלא בא לחתום ולאשר ולקיים תורתו, כי תורתו
 וסודותיו הקב"ה חותם ומאשר אותם שהוא יותר מעלה,
 וכמ"ש בשה"ש שאמר אליהו לרשב"י זכאה חולקך דמילי
 יכתבון על ירך, ודילך יכתבון על ידי עתיקא קדישא עכ"ל.

ג) אליהו הנביא זכור לטוב, אמר לרשב"י, והמשכילים
 יזהירו כוזהר הרקיע, בהאי חבורא דילך
 דאיהו ספר הזהר וכו', אילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר
 יפקון ביה מן גלותא ברחמי, וכה אמר אליהו זכור לטוב
 לרשב"י דנשמתין קדישין וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון
 מהאי חבורא דילך כד יתגלי בדרא בתראה בסוף יומיא,
 ובגיניה וקראתם דרור בארץ וגו'. רבי שמעון הוה אזיל
 לטבריא, פגע ביה אליהו, אמר ליה שלמא עליה דמר, אמר
 ליה רבי שמעון במאי קא עסיק קב"ה ברקיעא, א"ל
 בקרבנות עסיק, ואמר מילין חדתין משמך, זכאה אנת.
 ואתינא לאקדמא לך שלם, ומלה חדא בעינא למשאל מנך
 לאסכמא, במתיבתא דרקיעא שאילתא שאילו וכו' אמר רבי
 שמעון וקוב"ה מאי קא אתיב לון. א"ל אמר קוב"ה הא בר
 יוחאי יימא, ואתינא למשאל מנך. ואמר אליהו לרשב"י, רבי,
 חייד מלה דא בעי קוב"ה למימר, ובגין דלא למחזק טיבו
 לגרמיה קמיה כנס"י, סליק מלה לגרמך, זכאה אנת בעלמא
 דמארך משתבח בך לעילא, ועלך כתיב צדיק מושל ביראת
 אלהים עב"ל.

ד) הסבא אמר לרשב"י רבי רבי, בוצינא קדישא, דפומא
 דילך ממלל רברבן דאורייתא. קם חד סבא
 מאילין דנחתו ממתיתבא וכו' זכאה חולקא דבוצינא קדישא
 דהכי נהרא ביה אורייתא.

ה) רבי פנחס בן יאיר אמר לחתניה רשב"י אפילו
 המלאכים העליונים המיוחדין
 למעלה, אין להם פתחון פה בתורה לפניך, וכה אמר רבי
 פנחס בן יאיר לרשב"י זכאה דרא דשמעין מילך באורייתא,
 זוכאה חולקי דזכינא לכך. ואמר רבי פנחס אורחא דא הוה
 מתקנא לי למשמע מילין אלין מעתיק יומין, זכאה עלמא
 דאנת שרי בגויה וכו', מלה דא אהדרנא בגין דיתבסם לפומי
 כמתקא דדובשא.

ו) רשב"י בעצמו מבקש [במסכת גימין דף ס"ז]. ואומר בני
 שנו מדותי, כי רשב"י באור תורתו ייחד כל עשר
 ספירות וכל העולמות עיי"ש, וכה אמר רשב"י על דברי
 תורתו ומילין אלין זמינן לאתעתדא קמי עתיק יומין בלא
 כסופא כלל, וכה אמר רשב"י [שם] ולאעטרא מילין דיממא
 בליליא דא קמי עתיק יומין, וכה אמר רשב"י בהקדמת
 התיקונים מהאי זהר זהרין כמה נשמתין דאינון זהרין כלהו
 ברקיע.

(ז) ינוקא קדישא אמר לרשב"י, בוצינא קדישא פתח פֿיך באורייתא, דהא פומך איהו סיני, קלין והבלין דנפקין מפומך עלייהו אתמר וכל העם רואים את הקולות וגו', וכולהו צייתין למלוך עלאין ותתאין, דאינון שיתין רבוא דמתיבתא עלאה ושיתין רבוא דמתיבתא תתאה, ואנת בדיוקנא דמארך, דבזמנא דפתח באנכי, שור לא נגח, אריה לא שאג, עוף דאיהו נשרא לא פרח, וכל חיילין דתליין מינייהו בכורסייא יקרא, ואדם לשבת על כרסייא דאיהו קוב"ה, איהו ציית למלין דילך, בגין דמטרוניתא דילה דאיהי אורייתא קדישא סליק בפומך.

(ח) רבי אבא אמר דמלין דרשב"י יתנהירו בעלמא עד דייתי מלכא משיחא, וכן אמר רבי אבא אלמלא לא אתמסר אורייתא בטורא דסיני, אלא דאמר קוב"ה, הא בר יוחאי, אורייתא וסתרין דיליה די לעלמא, ובוה יבואר רבת בכיותיו דרבי אבא שבכה ואמר ווי כד יסתלק רבי מעלמא, מאן ינהיר נהורא דאורייתא, וכה אמר רבי אבא לרשב"י ווי מאן יכיל לאנהרא מילין דאורייתא, נהירו דרשב"י סלקא השתא עד רום רקיעא דכורסייא עלאה,

לבתר דיסתלק מר, מאן ינהיר נהירו דאורייתא, דאמר רבי
 אבא מאן ינהיר ויגלי נהירין דאורייתא, מלה דא בחשוכא
 אתממר עד השתא דנפיק מתמן, והא נהיר עד רום רקיעא,
 ובכורסייא דמלכא רשים, וקוב"ה חדי השתא בהאי מלה,
 וכמה חדו על חדו אתוסף מקמי מלכא קדישא, אמר רבי
 אבא מאן ינהיר נהירין דאורייתא לעלמא, וכה אמר רבי
 אבא מאן ינהיר בוצינא דאורייתא.

(ט) רבי יוסי אמר. רבי שמעון דנהיר כל עלמא באורייתא,
 בוצינא קדישא דאיהו מתקן תבשילין מתיקין
 כמה דאתקין לון עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין.
 (י) רבי חזקיה אמר על תורת רבו רשב"י וזאת התורה אשר
 שם משה, אשר שם משה אתה יכול לומר,
 דלא שם משה אי אתה יכול לומר.

יהא רעוא משמיא שאור תורת רשב"י יגן ויאיר לנו ולכל
 ישראל ועל העולם כלו, וישלח לנו בקרוב במהרה
 בימינו את הגואל צדק משיח צדקנו האמיתי לגאלנו מגלות
 המר והנמחר של הבירור והליבון והצירוף האחרון אמן.

מאמרי רשב"י

בתהילה ילמדו מאמרים מרשב"י זיע"א המפורסם בש"ס ובמדרשים ואח"כ
יעסקו בזוה"ק

תני רבי שמעון בן יוחאי: שלשה בתרים
הם: פתך תורה, פתך פהונה ופתך
מלכות. פתך פהונה זכה בו אהרן ונטלו,
פתך מלכות זכה בו דוד ונטלו, פתך
תורה הרי מנח לדורות, כל מי שזוכה
לתורה, באילו זכה לשלשתן וכל שלא
זכה לתורה פאלו לא זכה לאחת מהן.
אמר רבי שמעון בן יוחאי: שלשה בתרים
הם: פתך תורה, פתך פהונה ופתך
מלכות. ופתך מלכות זה השולחן, דכתיב
בו "זר זהב סביב", פתך פהונה זה המזבח
דכתיב בו "זר זהב סביב" פתך מלכות זה
הארון דכתיב בו "זר זהב". למה נכתבים

זר ונקראים זר? אלא לומר לך, אם אדם
 זוכה נעשים לו "זר" ואם לאו זר. ומפני
 מה בכללן כתיב "ועשית לו" ובארזן כתיב
 "ועשית עליו"? ללמדך, שכתר תורה
 מעלה יותר מכללן. זכה אדם לתורה באילו
 זכה לכללן.

רבי שמעון בן יוחאי אומר: משל לשני
 אחים שהיו מסגלים ממוז אחר אביהם,
 אחד מצרף דינר ואוכל, ואחד מצרף דינר
 ומניחו. זה שמצרף דינר ואוכלו, נמצא
 שאין בידו כלום. זה שמצרף דינר ומניחו,
 נמצא עשיר לאחר זמן. כך תלמידי
 חכמים, למד שנים או שלשה דברים
 ביום, שנים ושלשה פרקים בשבת, שתיים
 ושלשה פרשיות בחדש, נמצא עשיר
 לאחר זמן, ועליו נאמר "וקבץ על יד

יִרְבֶּה". וְזֶה שֶׁאֹמֵר הַיּוֹם אֲנִי לֹמֵד לְמַחֵר
 אֲנִי לֹמֵד, הַיּוֹם אֲנִי שׁוֹנֶה לְמַחֵר אֲנִי
 שׁוֹנֶה, כְּלוּמָר, מָה שֵׁישׁ לִי לְלַמֵּד וְלִשְׁנוֹת
 הַיּוֹם אֲלֵמֵד וְאַשְׁנֶה לְמַחֵר, נִמְצָא אֵין בִּידוֹ
 כְּלוּם, וְעָלָיו הוּא אֹמֵר: "נִרְדָּם בְּקֶצֶיר בֶּן
 מִבִּישׁ".

תָּנוּ רַבָּנָן: כְּשֶׁנִּכְנְסוּ רַבּוֹתֵינוּ לְפָרֶם בַּיְבֵנָה
 (זֶה בֵּית הַמִּדְרָשׁ שִׁישְׁבִּין שׁוֹרוֹת כְּכָרֶם.
 כֶּךָ מִפְּרֹשׁ בִּירוּשָׁלַיִם בְּבִרְכוֹת). אָמְרוּ: עֲתִידָה
 תּוֹרָה שְׁתִּשְׁתַּבַּח מִיִּשְׂרָאֵל... תִּנָּיֵא רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אֹמֵר: חֵם וְשָׁלוֹם
 שְׁתִּשְׁתַּבַּח תּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי לֹא
 תִשָּׁכַח מִפִּי זִרְעוֹ". אֵלֹא מָה אֲנִי מְקַיֵּם
 "יִשׁוּטְטוּ לְבַקֵּשׁ אֶת דְּבַר ה' וְלֹא יִמָּצְאוּ",
 שְׁלֹא יִמָּצְאוּ הִלָּכָה בְּרוּרָה וּמִשְׁנָה בְּרוּרָה
 בְּמָקוֹם אֶחָד.

רבי שמעון בן יוחאי אומר: אפשר אדם
 חורש בשעת חרישה, וזורע בשעת
 קצירה, ודש בשעת דישה, וזורח בשעת
 הרוח, תורה מה תהא עליה? אם בן
 אימתי יעסק בתורה? אלא בזמן שישאל
 עושין רצונו של מקום, מלאכתן נעשית
 על ידי אחרים, שנאמר: "ועמדו זרים ורעו
 צאנכם" וגו'. ובזמן שאין ישראל עושין
 רצונו של מקום, מלאכתן נעשית על ידי
 עצמן, שנאמר: "ואספת דגגך" ולא עוד
 אלא שמלאכת אחרים נעשית על ידן,
 שנאמר "ועבדת את איביך" וגו'.

רבי שמעון בן יוחאי אומר: אין קורין
 מעות אלא למי שהיה מתקן בתחלה
 ונתענות, ואי זה? זה תלמיד חכם הפורש
 מן התורה.

תני רבי שמעון בן יוחאי אומר: אם ראית
את הבריות שנתאשו ידיהן מן התורה
מאד, עמד והתחזק בה, ואתה מקבל שכר
כלם מאי טעמא? "הפרו תורתך" "עת
לעשות לה".

תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: שלוש
מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא
לישראל ואומות העולם מתאווים להם
וכלן לא נתנן אלא על ידי יסורין. ואלו
הן: תורה וארץ ישראל והעולם הבא.
תורה מניין? שנאמר "אשרי הגבר אשר
תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו". ארץ
ישראל מניין? דכתיב: "כי באשר ייסר
איש את בנו, ה' אלקיך מיסרך". וכתיב
בתורה: כי ה' אלקיך מביאך אל ארץ

טובה". העולם הבא דכתיב: "כי יר מצוה ותורה אור, ודרך חיים תוכחת מוסר".

תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: כל מי שיש לו בן יגע בתורה באלו לא מת שנאמר: "למען הביא ה' על אברהם", את אשר דבר אליו לא נאמר אלא "את אשר דבר עליו". והאמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחאי: אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גנזיו אלא אוצר של יראת שמים, שנאמר יראת ה' היא אוצרו".

שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי: מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה? אמר להם אמשל לכם משל, למה הדבר דומה? למלך בשך ודם שיש לו בן אחד. פסק לו מזונות פעם אחת בשנה, ולא היה מקביל פני אביו אלא

פעם אחת בשנה. עמד ופסק מזונותיו
 בכל יום, והיה מקביל פני אביו כל יום.
 אף ישראל, מי שיש לו ארבעה וחמשה
 בנים היה דואג ואומר: "שמא לא ירד מן
 למחר ונמצא כלן מתים ברעב". ונמצאו
 כלן מכוונים את לבם לאביהם שבשמים.
 רבי שמעון בן יוחאי אומר: רצה הקדוש
 ברוך הוא להכרית ולהשמיד כל זרעו של
 עמלק, ושלח לשאול בן קיש להכרית
 ולהשמיד כל זרעו של עמלק. ושאל והעם
 שמעו ולא חסו על אדם בזוי אלא על
 אנג, שנאמר: "ויחמל שאול והעם על אנג
 ועל מיטב הצאן והבקר". ושמע שמואל
 ויצא לקראתם, ואמר להם: חמלתם על
 עמלק והותרתם שריר מפנו, אמרו לו:
 הצאן והבקר לעשות זבחים לה' אלקיך.

אמר להם אין חפץ לה' בעולות וזבחים,
 כי אם לשמע בקולו שנאמר: "ויאמר
 שמואל החפץ לה' בעלות וזבחים בשמע
 בקול ה', הנה שמע מזבח טוב" וגו'.

תני רבי שמעון בן יוחאי: בכל מקום
 שהצדיקים הולכים השכינה הולכת
 עליהם.

תני רבי שמעון: כל מקום שהצדיקים
 הולכים שכינה עמהם, ברכה הולכת
 אחריהן, שנאמר: "ויברך ה' אתך לרגלי"
 שבביאת יעקב לדור בבית לבן נתברך
 בית לבן. "ויברך ה' את בית המצרי"
 משהפקיד המצרי את יוסף על ביתו,
 נתברך ביתו של המצרי.

תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: בוא
 וראה כמה חביבין ישראל לפני הקדוש

בָּרוּךְ הוּא, שֶׁבְּכָל מָקוֹם שֶׁגָּלוּ שְׂכִינָה
 עִמָּהֶן. גָּלוּ לְמַצְרִים שְׂכִינָה עִמָּהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר
 "הִנֵּגְלָה נִגְלִיתִי אֶל בֵּית אָבִיךָ בְּהִיּוֹתָם
 בְּמַצְרִים" וְגו'. גָּלוּ לְבָבֶל שְׂכִינָה עִמָּהֶן,
 שֶׁנֶּאֱמַר "לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּבִלְה". וְאַף
 בְּשֵׁהֶן עֲתִידִין לְהִנָּאֵל שְׂכִינָה עִמָּהֶן,
 שֶׁנֶּאֱמַר "וְשָׁב ה' אֱלֹקֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ",
 "וְהָשִׁיב" לֹא נֶאֱמַר אֵלָּא "וְשָׁב", מִלְּמַד
 שֶׁהַקְדוּשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁב עִמָּהֶן מִבֵּין
 הַנִּגְלִיּוֹת.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן: גְּדוֹלָה חֲבָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 שֶׁנִּגְלָה הַקְדוּשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּמָקוֹם עֲבוֹדַת
 כּוֹכָבִים, וּבְמָקוֹם טִנְפָת, וּבְמָקוֹם טְמֵאָה
 בְּשָׁבִיל לְגִאֲלָן. מִשָּׁל לָכֵהֶן שֶׁנִּפְלָה
 תְּרוּמָתוֹ לְבֵית הַקְּבָרוֹת, אוֹמֵר: מָה
 אַעֲשֶׂה? לְטַמֵּא אֶת עַצְמִי אִי אֶפְשָׁר,

וּלְהַנִּיחַ אֶת תְּרוּמָתִי אִי אֶפְשָׁר, מוֹטָב לִי
 לְטַמֵּא אֶת עֲצָמֵי פֶּעַם אַחַת וְחֹזֵר וּמְטַהֵר,
 וְלֹא אֶאֱבֹד אֶת תְּרוּמָתִי. כִּךְ אֲבוֹתֵינוּ הָיוּ
 תְּרוּמָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁנֶּאֱמַר
 "קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' "וְגו'. הָיוּ בֵּין הַקְּבָרוֹת
 שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי אֵין בֵּית אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת".
 וְאוֹמֵר "וּמְצָרִים מְקַבְּרִים". אָמַר הַקָּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא: הֵיאֵךְ אֲנִי גּוֹאֲלָן? לְהַנִּיחֵן, אִי
 אֶפְשָׁר. מוֹטָב לִירֹד וּלְהַצִּילָן, שֶׁנֶּאֱמַר
 "וְיֵאֲרֹד לְהַצִּילוֹ מִיַּד מְצָרִים".

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי: אָמַר לָהֶם
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: אֱלוֹהֵי אֲנִי עַל
 כָּל בָּאֵי עוֹלָם, אֲבָל לֹא יַחֲדָתִי שְׁמִי אֶלָּא
 עֲלֵיכֶם, אֵינִי נִקְרָא אֱלֹהֵי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמִזְלֹת אֶלָּא "אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל".

בּוֹא וּרְאֵה, חֲבֵבֵן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת

יִשְׂרָאֵל, שֶׁקִּרְאָן חֲמֵשׁ פַּעַמִּים בְּפֶסוּק אֶחָד
 "וַיֹּאמְרָה אֶת הַלְוִיִּם נִתְּנִים לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו"
 וגו'. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי: מָשָׁל לְמֶלֶךְ
 שֶׁמָּסַר בָּנוּ לְפִדְגוּגוֹ. וְהָיָה מִבְּקִשׁוֹ אֶצְלוֹ
 בְּכָל שָׁעָה, וְאוֹמֵר לוֹ: אָכַל בְּרִי? שָׁתָה
 בְּרִי? אָזַל בְּרִי לְבִי סִפְרָא? הֲדַר בְּרִי מִבִּי
 סִפְרָא?, כִּךְ הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְאַוָּה
 לְהִזְכִּיר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכָל שָׁעָה.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי: כָּל הָעוֹזֵר אֶת
 יִשְׂרָאֵל כְּאֵלוֹ עוֹזֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁנֶּאֱמַר
 "אֲרוֹן אֲרוֹר יִשְׁבִּיָּהּ, כִּי לֹא בָאוּ לְעִזְרַת ה'",
 וְכִי הוּא צָרִיךְ לְסִיוֵּעַ? אֵלֹא לְלַמֶּדֶךָ, שֶׁכָּל
 הָעוֹזֵר לְיִשְׂרָאֵל כְּאֵלוֹ עוֹזֵר אֶת הַשְּׂכִינָה.

"בְּנֵי אִם חָכָם לְבָךְ, יִשְׂמַח לְבִי גַם אֲנִי"
 רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי אוֹמֵר: אֵין לִי אֵלֹא
 אָבִיו שְׁבָאֲרִץ, אָבִיו שְׁבַשְׁמִים מִנִּין?

תלמוד לומר "גם אני" לרבות אביו
שבשמים.

אמר רבי שמעון בן יוחאי: אמר להם
הקדוש ברוך הוא לישראל: היו מכבדין
את המצוות שהן שלוחי, ושלוחו של אדם
במותו. אם כבודת אותן כאלו לי כבודתני,
ואם בזית אותן כאלו לכבודי בזית.

רבי שמעון בן יוחאי אומר: כל מצוה
שמסרו ישראל נפשם עליה בשעת השמד
נוהגים אותה בפרהסיא, וכל מצוה שלא
מסרו ישראל נפשם עליה בשעת השמד,
עדין היא מרפה בידם.

רבי שמעון בן יוחאי אומר: ישב אדם ולא
עשה עברה נותנין לו שָׂכָר בעושי מצוה.
"ותמנע היתה פילגש לאליפז בן עשו".
תני רבי שמעון בן יוחאי: למה לי לדרש

וְלֹאמַר "וְתִמְנַע הִיתָה פִּילָגֶשׁ לְאַלְיָפוֹ בֶּן
 יַעֲשׂוֹ?" לְהוֹדִיעַ שִׁבְחוֹ שֶׁל בֵּית אֲבִרָהָם
 אָבִינוּ, עַד הַיּוֹכֵן הָיוּ הַמְּלָכוֹת וְשִׁלְטוֹנִים
 רוֹצִים לְהִדָּבֵק בּוֹ. וּמָה הָיָה לוֹטֵן? הוּא
 הָיָה אֶחָד מִן הַשִּׁלְטוֹנִים, שֶׁנֶּאֱמַר "אֵלֹהֶֽ
 לוֹטֵן", וּבְתִיב וְאַחֹת לוֹטֵן תִּמְנַע" וְ"תִמְנַע
 הִיתָה פִּילָגֶשׁ" וּגו'. אֲמָרָה הוּאִיל וְאִינִי
 כְּדֹאִית לְהִנָּשֵׂא לוֹ לְאִשָּׁה אֲהֵא לוֹ
 לְשִׁפְחוֹהָ. וְהִירִי הַדְּבָרִים קָל וְחֹמֶר: מָה אִם
 יַעֲשׂוּ הָרָשָׁע, שֶׁלֹּא הָיָה בִּידּוֹ אֶלָּא מַצּוּהָ
 אַחַת, עַל יְדֵי שֶׁהָיָה מְכַבֵּד אֶת אָבִיו, הָיוּ
 מְלָכוֹת וְשִׁלְטוֹנוֹת רוֹצוֹת לְהִדָּבֵק לוֹ. עַל
 אַחַת בִּפְמָה וּבִפְמָה שִׁיְהִיו רוֹצִין לְהִדָּבֵק
 בִּיעֶקֶב אָבִינוּ הַצַּדִּיק, שִׁקִּים אֶת כָּל
 הַתּוֹרָה כְּלָהָ.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוֹם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן

יוֹחָאִי: מֵאִי דְבָתִּיב "אֲשֵׁרִיכֶם זֶרְעִי עַל כָּל
 מַיִם, מִשְׁלַחִי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר" כָּל
 הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּבְגִמְלוֹת חֲסִידִים זוֹכֵה
 לְנִחְלָת שְׁנֵי שְׁבָטִים יוֹסֵף וְיִשְׁשָׁכָר
 שְׁנִמְשְׁלוּ זֶה לַשּׁוֹר וְזֶה לַחֲמוֹר, שְׁנֵאמַר:
 "אֲשֵׁרִיכֶם זֶרְעִי", וְאִין זְרִיעָה אֵלָּא צִדְקָה,
 שְׁנֵאמַר "זֶרְעוּ לָכֶם לְצִדְקָה קִצְרוּ לְפִי
 חֶסֶד". וְאִין מַיִם אֵלָּא תּוֹרָה שְׁנֵאמַר "הוּא
 כָּל צֶמַח לָבוֹ לַמַּיִם". וְזוֹכֵה לְנִחְלָת שְׁנֵי
 שְׁבָטִים זוֹכֵה לְכִילָה בְּיוֹסֵף, דְּבָתִּיב "בֶּן
 פֶּרֶת יוֹסֵף בֶּן פֶּרֶת עָלַי עֵין בָּנוֹת צֹעֲדָה
 עָלַי שׁוֹר" וְזוֹכֵה לְנִחְלָת יִשְׁשָׁכָר, דְּבָתִּיב
 "יִשְׁשָׁכָר חֲמוֹר גָּרֵם".

תַּנִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: שְׁתֵּי מַצּוֹת גִּלָּה
 הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִתֵּן שְׁכָרָן, אֵלּוּ הֵן:
 קָלָה שְׁבִקְלוֹת, חֲמוֹרָה שְׁבִחַחֲמוֹרוֹת. קָלָה

שִׁבְקָלוֹת: "שִׁלַּח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם, וְאֶת
הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ, לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ
יָמִים" חֲמוּרָה שִׁבְחָמוֹרוֹת: "כִּי־דָ אֶת אֲבִיךָ
וְאֶת אִמְךָ, לְמַעַן יֵאָרִיכוֹן יָמֶיךָ" וגו', הִרִי
הֵן שְׁוִין בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמַתָּן שְׂכָרָן.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אוֹמֵר: לְשִׁבְעַ שְׁמָחוֹת
פְּנִיָהֶם שֶׁל צַדִּיקִים דּוֹמִים לְעֵתִיד לְבוֹא:
לַחֲמָה, וְלִלְבָנָה, לְרָקִיעַ, לְכוּכָבִים,
וְלַבְּרָקִים, וְלִשְׁשָׁנִים, וְלַמְּנוֹרֹת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אוֹמֵר: לְשִׁבְעַ שְׁמָחוֹת
פְּנִיָהֶם שֶׁל צַדִּיקִים עֲתִידִים לְהַקְבִּיל פְּנֵי
שְׂכִינָה לְעוֹלָם הַבָּא, וְאֵלּוּ הֵן: "וְאֶהְיֶה
בְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבְרָתוֹ", "יָפָה כִּלְבָנָה
בָּרָה בַּחֲמָה" "וְהַמְשָׁכִילִים יִזְהִירוּ כְּזֹהָר
הָרָקִיעַ", "בַּבְּרָקִים יְרוּצְצוּ" לְמַנְצַח עַל

ששנים לבני קרחת, "ויהי בזית הודו" שיר
המעלות אין בתיב כאן אלא "שיר
למעלות", למי שעתיד לעשות מעלות
לצדיקים לעתיד לבוא.

אמר רבי שמעון בן יוחאי: עד שלא יחטא
אדם נותנים לו אימה ויראה "ומוראכם
וחתכם יהיה על כל חית הארץ", וכמו
שנאמר "ומראהו כמראה מלאך האלקים
נורא מאד". משהו חוטא נותנין עליו
אימה ויראה.

תני רבי שמעון בן יוחאי: בשעה שעמדו
ישראל לפני הר סיני ואמרו: "כל
אשר דבר ה' נעשה ונשמע אותה שעה
לא היה בהם, לא זבים, ולא מצרעין, ולא
חיגרין, ולא סמין, ולא אלמין, ולא חרשין,
לא שטן ולא שממין, לא טיפשין ולא

חֲלוּקֵי לֵב, שִׁיְהִיו מְסַפְּקִים בְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה
עַל אוֹתָהּ שָׁעָה נֶאֱמַר "כִּלְךָ יָפָה רַעֲיָתִי".
בִּיּוֹן שְׁחָטָאוֹ לֹא הָיוּ יָמִים קָלִים, וְהָיוּ בָּם
זָבִים, מְצַרְעִין, חִיגְרִין, סָמִין, אֱלָמִין,
חֲרָשִׁין, שׁוּטִים וְטִיפְשִׁין. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה
נֶאֱמַר "וַיִּשְׁלְחוּ מִן הַמַּחֲנֶה כָּל צָרוּעַ וְכָל
זָב"

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אוֹמֵר: כֶּכֶר וּמִקְל
יֵרְדוּ בְּרוּכִים מִן הַשָּׁמַיִם. אָמַר לָהֶם
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: אִם תַּעֲשׂוּ אֶת
הַתּוֹרָה, הֵרִי כֶּכֶר לֶאֱכֹל, וְאִם לֹא הֵרִי
מִקְל לְלָקוֹת בּוֹ. וְהֵיכֵן פִּירוּשׁוֹ שֶׁל דָּבָר?
הֵרִי הוּא אוֹמֵר "אִם תֵּאָבֹדוּ וְשִׁמְעֶתֶם, טוֹב
הָאָרֶץ תֵּאָכְלוּ. וְאִם תִּמָּאֲנוּ וּמְרִיתֶם, חָרֵב
תֵּאָכְלוּ כִּי פִי ה' דֹּבֵר".

בְּקִצְבָּה הֵן יוֹרְדִין שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

קָצַב לְבָרִיּוֹת כַּמָּה גְּשָׁמִים יוֹרְדִין מֵרָאשׁ
הַשָּׁנָה וְעַד סוֹף הַשָּׁנָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יֹחָנָאי: בְּשִׁישָׁרְאֵל זֹכִין, יוֹרְדִין עַל
הַצִּמְחִים וְעַל הָאֵילָנוֹת וְעַל הַזְּרָעִים וְהָעוֹלָם
מִתְבָּרֵךְ. וּבְשֵׁהֵן חוֹטְאִין, יוֹרְדִין בַּיָּמִים
וּבַנְּהָרוֹת. מִכָּל מָקוֹם אֵינוֹ פּוֹחֵת מִקְצָבָה
שְׁפָסֶק. מִפְּנֵי שֶׁכָּל דָּבָר וְדָבָר שְׂוִיָּצָא מִפִּי
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקְצָבָה הוּא נוֹתֵן.

תִּנְיָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יֹחָנָאי: אֵימַתִּי
שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְגַּדֵּל
בְּעוֹלָמוֹ? בַּשָּׁעָה שֶׁעוֹשֶׂה מִדַּת הַדִּין
בְּרָשָׁעִים. וְאֵית לִיה קֶרֶן סָגִין "וְהִתְגַּדַּלְתִּי
וְהִתְקַדַּשְׁתִּי וְנוֹדַעְתִּי לְעֵינֵי גּוֹיִם רַבִּים,
וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי ה'" וּבְכֵתִיב "נוֹדַע ה' מִשְׁפָּט
עָשָׂה". "בַּפֶּעַם הַזֹּאת אוֹדִיעֶם אֶת יָדַי וְאֶת
גְּבוֹרָתִי, לְמַעַן דַּעַת צְדָקוֹת ה'" וְזֶהוּ
שֶׁנֶּאמַר "וַיִּגְבֶּה ה' צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט".

"לַעֲלוֹקָה שְׁתִּי בָנוֹת הֵב הֵב" שְׁתִּי פְעָמִים
הֵב הֵב לָמָּה? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי:
עֲתִידָה גִיְהֵנָם לְצוּוֹת לְפָנַי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא וְלֹאמַר: הֵב לִי אֶת הַרְשָׁעִים.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן קֵל וְחֹמֶר בְּדַבָּרִים, מָה
אִם נִכְסִים, שְׂאִין בָּהֶם דַּעַת לֹא טוֹבָה וְלֹא
רָעָה, עַל יְדֵי שְׁגָרְמוֹ לְצַדִּיקִים לְדוֹר עִם
הַרְשָׁעִים, אָמְרָה תוֹרָה: שִׁשְׁרָפוּ. הַמִּתְכַּוֵּן
לְהַטּוֹת אֶת חֵבְרוֹ וּמִטָּהוּ מִדֶּרֶךְ טוֹבָה
לְדֶרֶךְ רָעָה, עַל אַחַת בִּמְה וּבִמְה.

תִּנִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: הִנָּחֵשׁ פָּרִץ גִּדְרוֹ
שֶׁל עוֹלָם תִּתְחַלֶּה, לְפִיכָךְ גַּעֲשָׂה סִפְקָלְטוֹר
לְכָל פּוֹרְצֵי גִדְרוֹת. וְזֶה לְרַעַת הִנָּחֵשׁ וְנַעֲנֵשׁ
בְּכָךְ מִשּׁוֹם שֶׁהִתְחַטֵּא אֶת הָאָדָם הָרָאשׁוֹן.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: בְּשָׁעָה שְׂאָדָם

עובר עברה באין המלאכים ומקטרגין
 אותו ואומרים: "ה' הט שמיך ותרד גע
 בהרים ויעשנו" והקדוש ברוך הוא אומר
 להם: קשה הוא האדם הזה בשעתו, שאם
 יעשה תשובה מקבלו.

אמר רבי שמעון בן יוחאי: יש לך בריות
 שהן גדלות בים ואינן גדלות ביבשה,
 גדלות ביבשה ואינן גדלות בים. אם יעלו
 אותן שבים ליבשה אין להם חיים. ואם
 ירדו אותן שביבשה לים אין להם חיים.
 ויונה ירד לים וחייה, שנאמר "וישאו את
 יונה ויטלוהו אל הים". והדג עלה ליבשה
 וחייה, שנאמר "ויאמר ה' לדג, ויקא את
 יונה אל היבשה". נמצא מקום מיתתו של
 זה חיו של זה, ומקום מיתתו של זה חיו
 של זה, לכך נאמר "מה גדלו מעשיך ה'".

רבי שמעון בן יוחאי אומר: כל ארבעים
שנה שהיו ישראל במדבר לא נצרך אחד
מהם לאור החמה ביום ולא לאור הלבנה
בלילה, אלא האדים היו יודעים ששקעה
החמה. הלבין היו יודעים שזרחה החמה.
מסתכל בחבית ויודע מה שבתוכה,
בטיפח יודע מה שבתוכה. מפני ענין
שכינה שביניהם, שנאמר "לעיני כל בית
ישראל בכל מסעיהם". ואף לעתיד לבוא
בן, שנאמר "קומי אורי כי בא אורך" וגו'.
ואומר "לא יהיה לך עוד השמש לאור
יוםם" ואומר לא יבוא עוד שמשך וירחך
לא יאסף, כי ה' יהיה לך לאור עולם".

רבי שמעון בן יוחאי אומר: שתים עשרה
ארצות נתנו בנגד שנים עשר שבטי
ישראל. ולא שוו טעם פרות ארצו של זה
בטעם פרות ארצו של זה.

"וְרֹאשׁ עֶפְרוֹת תִּבְל", רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
 אוֹמֵר: "תִּבְל" זֶה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאֲמַר
 "מִשְׁחָקָת בְּתִבְל אֶרְצוּ". וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה
 תִּבְל? שֶׁהִיא מְתַבֵּלֶת בְּכַדְדֵּל. שְׁכָל הָאֶרְצוֹת
 יֵשׁ בָּזוּ מַה שְׂאִין בָּזוּ, וַיֵּשׁ בָּזוּ מַה שְׂאִין
 בָּזוּ. אֲבָל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֵינָה חֲסֵרָה כְּלוּם,
 שְׁנֵאֲמַר "אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכָּנָתָא תֹאכֵל
 בָּהּ לֶחֶם לֹא תַחֲסֹר כָּל בָּהּ".

וְכֵן הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אוֹמֵר:
 אֱלִימֶלֶךְ מְגִדוֹלֵי הַדּוֹר וּמִפְרָנְסֵי צָבוֹר הָיָה,
 וְעַל שִׁינְצָא לְחוּץ לְאֶרֶץ מֵת הוּא וּבָנָיו
 בָּרָעִב, וְהָיוּ כָּל יִשְׂרָאֵל קִימִין עַל אֲדָמָתָן,
 שְׁנֵאֲמַר "וְתָהֶם כָּל הָעִיר עֲלִיהֶן", מְלַמֵּד
 שְׁכָל הָעִיר קִימָתָא, וּמֵת הוּא וּבָנָיו בָּרָעִב.
 וְכֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אוֹמֵר: אֱלִימֶלֶךְ,

מחלון וכליון, גדולי הדור היו, ומפרנסי
הדור היו, ומפני מה נענשו? מפני שיצאו
מהארץ לחוצה לארץ, שנאמר "ותהם כל
העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי", מאי
"הזאת נעמי"? אמר רבי יצחק, אמרו:
"חזיתם נעמי שיצאת מארץ לחוץ לארץ
ועתה מה עלתה להם,

"וישארו שני אנשים במחנה" רבי שמעון
בן יוחאי אומר: במחנה נשתירו,
בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא
למשה: "אספה לי שבעים איש"
אמרו אלדד ומידד אין אנו ראויין לאותה גדלה.
אמר הקדוש ברוך הוא: הואיל ומעטתם
עצמכם הריני מוסיף גדלה על גדלתכם.
ומה גדלה הוסיף להם? שהנביאים כלן
נתנבאו ופסקו, נתנבאו אותה שעה

ראשונה לְבַדָּה כְּנוּחַ עֲלֵיהֶם הָרוּחַ סְבִיבוֹת
הָאֵהָל וּפְסָקוֹ, וְהֵם, נִתְנַבְּאוּ וְלֹא פָסְקוּ.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי: כָּל אָדָם שֵׁישׁ בּוֹ גִּסּוֹת הָרוּחַ כְּאֵלוֹ
עוֹבֵד עֲבוּדַת כּוֹכָבִים, כְּתִיב: "תוֹעֵבֶת ה'
כָּל גְּבִהָ לֵב" וּכְתִיב הֵתָם "וְלֹא תָבִיא
תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתְךָ".

תָּנִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: לֵב שֶׁשָּׂמַח
בְּגִדְלַת מִשָּׁה אָחִיו יִלְבָּשׁ אֲוָרִים
וְתוֹמִים, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב "וְנָתַתָּ אֶל חֲשֵׁן
הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאֲוָרִים וְאֶת הַתּוֹמִים וְהָיוּ עַל
לֵב אֶהְרֹן".

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי: נוּחַ לוֹ לְאָדָם שִׁיפִיל עֲצָמוֹ לְתוֹךְ
כְּבִשָּׁן הָאֵשׁ וְאֵל יִלְבִּין פְּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרַבִּים,
מִנָּלָן? מִתָּמַר, שְׁנֵאֲמַר "הִיא מוֹצֵאת וְהִיא
שֹׁלְחָה" וְגו'.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן
יוחאי: מנין שאין מרצין לו לאדם בשעת
כַּעַסוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "פָּנִי יֵלְכוּ וְהִנַּחְתִּי לָךְ"

ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן
יוחאי: מאי דכתיב "כי אני ה' אוהב
משפט שינא גִּזְלָא בְּעוֹלָה", מַשָּׁל לְמַלְךְ בָּשָׂר
וְדָם שֶׁהָיָה עוֹבֵר עַל בֵּית הַמֶּכֶס, אָמַר
לְעַבְדָּיו: "תִּנּוּ מֶכֶס לְמוֹכְסִין!" אָמְרוּ לוֹ:
"וְהֵלֵא כָּל הַמֶּכֶס בְּלוֹ שְׁלָךְ הוּא", אָמַר
לָהֶם "מִמֶּנִּי יִלָּמְדוּ בְּנֵי וִיבְרִיחוּ עֲצָמָן מִן
הַגִּזְלָא."

רבי שמעון בן יוחאי אומר: עד היכן
דקדקה התורה בגזל, שצריכה לדון בין
אדם לחברו עד כדי הנפת מגל.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן

יֹחָאִי: גָּדוֹל אוֹנָת דְּבָרִים מְאוֹנָת מָמוֹן,
שָׁזָה נֶאֱמַר בּוֹ "וַיֵּרֶאֶת מַאֲלָקִיד" וְזֶה לֹא
נֶאֱמַר בּוֹ "וַיֵּרֶאֶת מַאֲלָקִיד"

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: גָּדוֹל הוּא
הַשְּׁלוֹם, שְׁדַּבְּרָה הַתּוֹרָה דְּבָרֵי בְּדָאֵי
בְּשָׁבִיל שְׁלוֹם. וְאִי זֶה? "כֹּה תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף
אֲנָא שָׂא נָא פִּשְׁעֵי אֲחִיד וְחֲטָאתָם" וְאִין
אָנוּ מוֹצְאִים שְׁעִינָה כָּלוּם מִכָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וְלָמָּה הֶעֱרַךְ יַעֲקֹב לְצִוּוֹת לְיוֹסֵף עַל
כֵּן, אֵלֶּה לְפִי שְׁהִיָּה יוֹדֵעַ חֲסִידוֹתוֹ שֶׁל
יוֹסֵף, וְלֹא הִיָּה חוֹשְׁדוֹ וּמַחְזִיק אוֹתוֹ
בְּשׁוֹפְכֵי דָמִים.

תַּנִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: כָּל זְמַן שִׁישְׁרָאֵל
עֲשׂוּיִין אֲגָדָה אַחַת מְלֻמָּטִין בְּבִיכּוּל, מְלֻכּוֹת
שָׁמַיִם בְּמִקּוּמָה. וְאִית לֹון חֲמִשָּׁה קֳרִין
הַבּוֹנָה בְּשָׁמַיִם מֵעֲלֵיתוֹ, אֵימַתִּי? וְאַגְדָּתוֹ

על ארץ יסדה". "ויהי בישרון מלך",
 אימתי? "בהתאסף ראשי עם", "רכב שמים
 בעזרך", אימתי? "ובגאותו שחקים"
 "אשריד ישראל מי כמוך עם", אימתי
 אשריד? בשהם "עם". "אילך נשאתי את
 עיני, הישבי בשמים" שאלולי אני כביכול,
 אין הוא יושב בשמים. אמר רבי שמעון בן
 יוחאי: גדול השלום, שכל הברכות כלולות
 בו שנאמר "ה' עז לעמו יתן, ה' יברך את
 עמו בשלום".

השתטחות על ציון הרשב"י במירון במשך הדורות
 בספר 'עדן ציון' (עמ' רנ"א) מביא מספר 'שבחי ירושלים
 הקדמון' משנת רפ"ב לאלף הששי מרב גדול אחד שתר את
 כל ארץ ישראל ואת כל המקומות הקדושים, וכתב: 'ואחר
 כך עקמנו הדרך למירון, כי שם היו יהודים רבים ההולכים
 במועד על קברי הצדיקים (זה היה בחול המועד פסח רפ"ב)
 וגם ביום ב' כ"ד ניסן חזרתי למירון עם עשרה בני אדם
 שהיו קבועים אז ללכת בכל חודש להתפלל על מערת
 הרשב"י ז"ל ובט"ו אייר שקורין לו פסח שני נתקבצו שם
 במירון שיירא גדולה וכו' וגם מכל הסביבות באו אז למירון
 והיינו שם שני ימים ושני לילות חוגגים ושמחים, וכנראה
 זה היה שמחת ל"ג בעומר היללוא דרשב"י שנהגו בן
 מדורות הקדמונים (הוספת העד"צ)

תקוני הזוהר

בתחילה ילמדו קטעים מתקוני הזוהר המתקנים את הנשמה ומאירים בה
אור גדול, ואח"כ ימשיכו בזוהר הקדוש

וְהַמְשָׁכִילִים יִזְהִירוּ בְּזֹהַר הָרָקִיעַ וְגוֹמֵר,
וְהַמְשָׁכִילִים אֵלֶיךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְחִבְרִיָא, יִזְהִירוּ כִּד אֲתַכְנִשׁוּ לְמַעַבְדַּי הָאִי
חֲבוּרָא, רְשׁוּתָא אֲתִיְהִיב לְהוֹן וְלֹא לִיְהוּ
עֲמֵהוֹן וְלִכְל נְשָׁמַתִּין דְּמִתִּיבְתָּאן לְנַחְתָּא
בִּינִיְהוּ וְלִכְל מְלָאכִיָּא בְּאַתְכַּסִּיָּא וּבְאַרְח
שָׁכֵל. וְעֵלַת עַל כָּלָא יְהִיב רְשׁוּ לְכָל שְׁמָהֶן
קַדִּישִׁין וְלִכְל הוּיִין וְלִכְל כְּנוּיִין לְגַלְאָה לֹון
רִזִּין טְמִירִין כָּל שֵׁם בְּדִרְגָּא דִּילִיָּה,
וְרְשׁוּתָא יְהִיב לַעֲשֹׂר סְפִירָן לְגַלְאָה לֹון רִזִּין
טְמִירִין דְּלֹא אֲתִיְהִיב רְשׁוּ לְגַלְאָה לֹון עַד
דִּיִּיתִי דָּרָא דְּמִלְכָּא מְשִׁיחָא. בְּזֹהַר הָרָקִיעַ
דְּאִיְהוּ כְּלִיל כָּל גִּוּוֹן, זֹהַר טְמִיר וְגַנְיֹז, זֹהַר

בְּהִיר בְּשַׁחֲקִים, זֶהר זָרִיק נְצוּצִין וּמִבְּהִיק
בְּבָרֶק לְעֵינַיִן, זֶהר זֶהִיר חָנוּר בְּסִיחָרָא,
זֶהר זֶהִיר סוּמָקָא בְּמַאֲדִים, זֶהר מִבְּהִיק
כְּלִיל יְרוּקָא בַּחֲמָה, זֶהר יְרוּק בְּכָב.

זֶהר כְּלִיל חָנוּר וְסוּמָק, זֶהר זֶהִיר לְכָל
עֵיבֵר, כְּמֵאן דְּמָחָא בַּפִּטְיֵשׁ וְזָרִיק שְׂבִיבִין
לְכָל סִטְרָא, הָכִי מַהֲאִי זֶהר זִנְהִרִין כְּמָה
נִשְׁמָתִין, דְּאִינוּן זִנְהִרִין כְּלָהוּ בְּרָקִיעַ. וְאֵלִין
אִינוּן נִשְׁמָתִין מֵאֵלִין מִשְׁכִּילִים דְּאִית בְּהוּן
שְׂכָל לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּרִזִין דְּמֵאֲרִיהוּן, כְּלָהוּ
רְשִׁימִין וּמִצּוּיִרִין בְּמַלְכוּתָא דְּרָקִיעָא
כְּכּוֹכְבֵּיא דְּנִזְהִרִין בְּרָקִיעָא, וְהֵינּוּ יִזְהִירוּ
כְּזֶהר הָרָקִיעַ, מֵאִי הָרָקִיעַ דְּנִזְהִרִין בִּיה

נִשְׁמָתִין דְּמִשְׁכִּילִים כְּכּוֹכְבֵּיא בְּרָקִיעַ הָכִי
נִזְהִרִין בְּכִרְסֵיא. וְכְלָהוּ פְּרָחִין מִן רָקִיעַ, וְדֵא
צָדִיק חַי עוֹלָמִים דְּמִנִּיה פְּרָחִין נִשְׁמָתִין

דְּצַדִּיקַי וְנִהְרִין בְּסִיְהָרָא, וְעַלִּיָּהוּ כְּתִיב
 וַיֵּתֶן אֲתָם אֱלֹהִיִּם בְּרֻקִּיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִי
 עַל הָאָרֶץ. וַאֲיָהוּ רֻקִּיעַ דְּאִיָּהוּ לְעִיל מַחֲיוֹן
 הָדָא הוּא דְכְּתִיב וּמִמַּעַל לָרֻקִּיעַ אֲשֶׁר עַל
 רֹאשׁוֹ, וְהַפּוֹד רֻקִּי"ע וְתַשְׁבַּח לֵיהּ עֵיקָר,
 וַיְסוּדָא דְמַרְבְּבָתָא דְעַלִּיהּ קִיָּמִין חַיִּוֹן
 וְכֻרְסִיָּא דְמַרְבְּבָתָא עִלְאָהּ, וְעַלִּיהּ אֲתַמַּר
 וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם, עַל צַדִּיק דְלֵעִילָא קִיָּמָא
 עֲלָמָא דְאֲתַבְסִיָּא, וְעַל צַדִּיק דְלִתְתָּא
 קִיָּמָא עֲלָמָא דְאֲתַגְלִיָּא, וְהֵינֵנוּ מִצַּדִּיקֵי
 הַרְבִּים, מִהֵהוּא צַדִּיקָא דְעֲלָמָא תְלִין, מֵאִי
 הַרְבִּים אֵלִין דְאֲתַמַּר עַלִּיָּהוּ הִלְכָה כְּרַבִּים
 דְּאֵינֹן מִסְטָרָא דְאַבְהֹן, דְלִית רַבִּים פְּחוֹת
 מִתְּלַת הִלְכָה כְּרַבִּים דָּא שְׂכִינְתָּא. וּמִתְּמָן
 וְעַמּוּד כָּלָם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אָרֶץ, הֵאֵי
 דְאֲתַמַּר בָּהּ וְהָאָרֶץ הִדָּם רַגְלֵי, דָּא

שְׂכִינָתָא דְאִיהִי כְּלִילָא מַעְשָׁר סְפִירָן,
 וּמִתַּמָּן אֶתְקִרְיָאוּ יִשְׂרָאֵל מְלָכִים צְדִיקִים
 חוֹזִים נְבִיאִים מְאִירֵי תוֹרָה גְּבוּרִים חֲסִידִים
 נְבוֹנִים חֲכָמִים רָאשֵׁי אֲלָפֵי יִשְׂרָאֵל.
 וְרִשׁוּתָא אֶתְיָהִיב לֹון לְאֱלִין נְשֻׁמְתִין
 דְּאֶתְתַּרְכוּ מֵאֶתְרֵיהּוּ בְּתַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא וְשְׂכִינְתֵּיהּ, לְקַנָּנָא בְּהֵאֵי חֲבוּרָא,
 דְּאֶתְמַר בָּהּ כְּעֶפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּה בֶּן אִישׁ
 נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ, וְלִית צֶפּוֹר אֱלָא שְׂכִינָתָא,
 דְּאִיהִי מִתְתַּרְכָּא מֵאֶתְרָהּא הֵדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים
 תִּקַּח לָךְ, אֶת לְרֵבּוֹת שְׂכִינָתָא תִּתְּאָה,
 הָאֵם שְׂכִינָתָא עֲלָאָה, הֵדָּא הוּא דְּכִתִּיב
 וּבִפְשַׁעֲיֵכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם, דְּתִרְוִיהּוּ
 אֶתְתַּרְכוּ מֵאֶתְרֵיהּוֹן, וּבְגִין דָּא שְׁלַח
 תְּשַׁלַּח תִּרְיִן שְׁלוּחִין חַד מִבֵּית רֵאשׁוֹן וְחַד

מבית שני, לקיימא ביה אני יהו"ה הוא
 שמי וכבודי לאחר לא אתן שכינתא
 עלאה, ותהלתִי לפסילים שכינתא תתאה,
 בן איש נודד ממקומו דא קודשא בריך
 הוא דאתמר ביה יהו"ה איש מלחמה,
 דאתתריך אבתריהו. ועוד בן איש נודד
 ממקומו, דא משה דכתיב והאיש משה
 ענו מאד, דאתתריך רוחיה אבתריהו.

קם סבא חד פתח ואמר בוצינא קדישא
 בפה תילין נטריין לך בגנתא דעדן בפה
 משרין דמלאכין מסתכלין ממשקופי
 רקיעא בגנתא בזמנא דתעול תמן. וכלהו
 מסתכלין בך. וגננין דרקיעא בך יזהירו.
 בגין דבך גהרא שכינתא דאיהי זהר
 הרקיע. וגן איהו סתים וחתים עד דתיעול

בִּיה שְׂכִינָתָא הַה"ד גַּן נְעוּל אַחֲתִי כָלָה.
וַיִּגְנִין לָא נְהָרִין בְּרָקִיעָא עַד דִּייעוּל תַּמָּן
קב"ה. וּמִיד דִּייעוּל תַּמָּן אַתְמַר בְּהוּן
נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאַרְאָה מַרְאוֹת אֱלֹקִים.
מַאי מַרְאוֹת אֱלָא מ"ר או"ת. מַר דְּאַתְמַר
בִּיה מַלְאָכֵי שְׁלוֹם מַר יְבָכִיוֹן.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר וַיַּעֲשׂוּ כָל חַכָּם
לֵב בַּעוֹשֵׁי הַמַּלְאָכָה וְגו'. מַאי כָל
חַכָּם לֵב דְּאִיהוּ חַכָּם בְּחַכְמָה. וּבִל"ב
נְתִיבוֹת דִּילָהּ. דְּאֲנוּן כְּלִילָן בְּשִׁית יוֹמֵי
דְּבִרְאשִׁית. וְהִינוּ שֵׁשׁ מִשְׁזָר דְּאֲנוּן שִׁית
יוֹמֵי דְּבִרְאשִׁית כְּלִילָן מַעֲשֵׂר אֲמִירָן וּל"ב
שְׁבִילִין דְּאֲנוּן ל"ב זְמַנִּין אֱלֹהִים בַּעוּבָדָא
דְּבִרְאשִׁית וְהַמְשַׁכִּלִים בְּהוּן. אַשְׁתְּמוּדְעוּ
אַתְנוּן. דְּאַתְמַר בְּהוּן יוֹדַע הָיָה בְּצִלְאֵל
לְצַרְפָּא אוֹתִיּוֹת שְׁבָהֶם נִבְרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ

וְאִינוּן כ"ח אַתָּוֹן וְאַרְבַּע סָרִי אַחֲרָנִין
 גְּנִיזִין בְּהוֹן. וְאֵלִין אֲנוּן כ"ח אַתָּוֹן.
 בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ. וְעָלִיהוּ אֶתְמַר כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד
 לְעַמּוֹ וּבִגְלוּתָא אֶסְתַּלַּק הָאִי כ"ח מִנִּיהוּ
 וְאֶתְמַר בְּהוֹן וַיֵּלְכוּ בְּלֹא כַח לְפָנֵי רוּחָהּ.
 וּבְגִין דָּא אָמְרִין בְּקַדִּישׁ וְעֵתָהּ יִגְדַּל-נָא
 כַּח יי'. לְקַבֵּל כ"ח אַתָּוֹן אַחֲרָנִין דְּאִית
 בְּאֵלִין ז' תִּיבִין דְּאִינוּן יְהֵא שְׁמִיהַּ רַבָּא
 מְבָרַךְ לְעָלַם לְעָלְמֵי עָלְמֵיָא וְדָא אִיהוּ
 הַעֲוֹנָה אָמֵן יְהֵא שְׁמִיהַּ רַבָּא בְּכָל כַּחוּ.
 י"ד אַחֲרָנִין אֲנוּן יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה.
 וְסָמֵן. אֹר לְאַרְבַּעָה עָשָׂר בּוּדְקִין אֶת
 הַחֲמִין לְאֹר הַנֵּר. וּבְאֵלִין י"ד אַתָּוֹן
 אֹמְתָהּ הַה"ד כִּי י"ד עַל כֵּס יְהֵא:

(דף י"ז ע"א)

בְּתִיב וְהַמְשָׁכִילִים יִזְהִירוּ בְּזוֹהַר הָרָקִיעַ
 וּגו'. אֵלֵין אֲנֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
 וְחִבְרִיו רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי
 יוֹסִי וְרַבִּי חִיָּא וְרַבִּי יִצְחָק וְשֶׁאֵר חֲבֵרֵי
 דְּאִזְדָּהְרוּ וְהִירוּ לְעִילָא בְּזוֹהַר הָרָקִיעַ. מֵאִי
 בְּזוֹהַר. אֶלָּא כִּד עֲבָדוּ הָאִי חֲבוּרָא
 אֶסְתַּכְמוּ עָלֶיהָ לְעֵלָא וְקָרְאוּ לִיה סֶפֶר
 הַזוֹהַר. וּמַצְדִּיקֵי הָרַבִּים בִּיה יְהוֹן נְפִישֵׁין
 בְּכַכָּבִים לְעוֹלָם וָעֶד דִּלָּא אֶתְחַשִּׁיד
 נְהוּרָא דְלֵהוֹן לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמִין.
 בְּהֵוֹא זְמַנָּא דְּאֶתְחַבֵּר הָאִי חֲבוּרָא
 רְשׁוּתָא אֶתְיְהִיב לְאֵלֵיהּ לְאַסְכָּמָא עֲמֵהוֹן
 בִּיה. וְכָל מְאִירֵי מְתִיבְתָּא דְלְעֵלָא וְתַתָּא
 וְכָל חִילִין דְּמְלָאכִין עֲלָאִין וְנִשְׁמָתִין
 עֲלָאִין לְמַהְיֵי עֲמֵהוֹן בְּאַסְכָּמוּתָא וְרַעוּתָא
 בְּחֵדָא:

(דף כ"ד ע"ב)

אֲדֹהֲכִי הָאֵל אֱלֹהֵינוּ קָא נָחִית מַעֲיָלָא
בְּכַמָּה חֵילִין דְּנִשְׁמָתִין. וְכַמָּה
מְלָאכְיָא סוּחָרְנִיָּה וּשְׂכִינְתָא עֲלָאָה עֲטָרָה
עַל בְּלָחוּ. כְּתֵר בְּרִישׁ כָּל צְדִיק. בְּהֵהוּא
זְמַנָּא קָלָא אֶתְעַר בְּאִילָנָא דְלַעֲיָלָא
בְּגוּגָנָא וְכַמָּה עוֹפִין דְּנִשְׁמָתִין שְׂרִין תַּמָּן
בְּעֵנְפֵי הַה"ד רַבָּה אִילָנָא וּתְקִיף וְכוּ'
וַיֵּמָא הָכִי רַבִּי רַבִּי אַנְתָּ הוּא אִילָנָא
דְּרַבָּה וּתְקִיף בְּאוֹרֵיתָא. בְּעֵנְפִין דִּילָךְ
דְּאֲנוּן אֲבָרִין קַדִּישִׁין כַּמָּה עוֹפִין שְׂרִין
תַּמָּן דְּנִשְׁמָתִין קַדִּישִׁין בְּגוּגָנָא דְלַעֲלָא
דְּאֶתְמַר בֵּיהּ וּבְעֵנְפֹהִי יְדוּרָן צִפְרִי
שְׁמִיָּא. וְכַמָּה בְּנֵי נָשָׂא לְתַתָּא יְתַפְרִנְסוּן
מֵהָאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ כּד יְתַגְלִי לְתַתָּא
בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוֹף יוֹמִיָּא וּבְגִיגִיָּהּ
וּקְרֵאתָם דְּרוּר בְּאַרְיָן וְגו':

(דף ס"א ע"א)

קם רבי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר אִם תִּחְנֶה עָלַי
 מִחְנֶה לֹא יִירָא לְבִי אִם תִּקּוּם עָלַי
 מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹשֵׁת. בְּזֹאת בּוֹדְאִי
 אֲנִי בְּעֵינַי לְאַתְתִּקַּפָּא בְּהֵאֵי קָרָא דְדוֹד.
 קוּם דָּוִד הָא זֹאת דִּילָךְ לְגִבָּן. אֲהֵרִן
 בְּהֵנָּה קוּם מִשְׁנַתְךָ הָא זֹאת דִּילָךְ לְגִבָּן
 דְּאִתְמַר בָּהּ בְּזֹאת יָבֵא אֲהֵרִן אֶל הַקֹּדֶשׁ.
 קוּם רַעֲיָא מְהִימְנָא לְאַגְנָא עַל זֹאת דִּילָךְ
 דְּאִתְמַר בָּהּ וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה
 דִּהָא כַּמָּה מְאִירִי מְגִיחִי קָרְבָּא קָא אֲתִין
 לְאַגְחָא עֲלָה. קוּמוּ נְבִיאִי קִשּׁוּט דִּהָא
 זֹאת דְּלִכּוֹן לְגִבָּן דִּקָּא הִוִּיתוּן מִתְנַבְּאִין
 עֲלָה אִתְמַר אֶל יִתְהַלֵּל חָכָם בְּחֻכְמָתוֹ
 וְאֶל יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ וְגו'. כִּי אִם

בזאת. זאת אָשיב אַל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל
לוֹ. קוֹמוּ אַבְהֵן מֵאֲרֵי דְבְרִית דְּהָא זֵאת
אוֹת הַבְּרִית דְּלִכּוֹן בִּינָנָא דְאַתְמָר בָּהּ
וְאַף גַּם זֵאת בְּהִיוֹתָם בְּאַרְצָן אוֹיְבֵיהֶם וְגו'
וּבְגִינָה אָמַר קִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא וְזִכְרִיתִי
אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. קוּם שְׁלֹמֹה מְלָכָא
דְּאַנְתָּ שְׁלָם דִּילָהּ. קוֹמוּ לְמַהּוֹי עֶזֶר לְגַבְהָ
בְּהֵאֵי קִרְבָּא. נַעַר נַעַר דְּאַנְתָּ מֵאֲרֵי
מִפְתָּחֵן דְּאוּצְרִין דְּמְלָכָא דְכָל מְאֵי
קִרְבָּא דְּמְלָכָא בְּהוּן. קוּם אֶפְתָּח הֵיכְלָא
בְּאֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד שְׁבָחוּי
דְּמְלָכָא עֲלָאָה דְּהָא הֵיכְלָא עֲלָאָה דִּילִיָּה
אִיהוּ, טוֹל רְשׁוֹ וְאַפְתָּח הֵיכְלָא, בְּגִין
יִקְרָא דְשְׁכִינְתָּא: פֶּתַח וְאָמַר זִרְק"א
מִקְ"ף שׁוּפ"ר הוּל"ךְ סְגוּלָתָ"א. אֲדִהְכִי הָא
עוֹלִימָא קָא נְחִית וְאָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא

אַנְתָּ אִיהוּ מְאִיר דְּקִירָטָא דְרַעֲיָא דְאָזִיל
 בְּעֵנָא. בְּגִין דְּבִין זְאֲבִין וְחִיּוֹן בִּישׁוּן דְּקָא
 אֲתִין לְמִיכָל עֵנָא, אֲרַחָא דִּילִיָּה לְמַהוּי
 קִירָטָא בְּהִדְיָה לְזִרְקָא אֲבָנִין לְגַבְיָהוּ
 לְמַהוּי עֵנָא נָטִיר מִחִיּוֹן בִּישׁוֹן. קוּם נָטוּל
 קִירָטָא בִּידָךְ. פֶּתַח וְאָמַר זִרְקָא
 שְׂכִינְתָּא קִדִּישָׁא. אַנְתָּ הִיא קִירָטָא
 קִדִּישָׁא דְקִדְשָׁא בְּרִידָךְ הוּא דְבָךְ אֲזִדְרִיקוּ
 תִּלְתַּת אֲבָנִין דְּאֵינוֹן סְגוּלָתָ"א. תִּלְתַּת אֲבָנִין
 יִקְרִין דְּאֵינוֹן תִּלְתַּת אֲבָהוֹן. וְאַנְתָּ אֲבֹן
 יִקְרָה עַל כְּלָהוּ תִּגְא בְּרִישָׁא דְכְּלָהוּ. עֲלֵךְ
 אֲתִמַּר אֲבֹן מְאִסוּ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ
 פְּנֵה. וְהָאֲבֹן הַזֶּה אֲשֶׁר שְׁמָתִי מִצְבָּה
 יִהְיֶה בֵּית אֱלֹהִים. אַנְתָּ הוּא דְאֲתִמַּר עֲלֵךְ
 אֲבָנָא דִּי מַחַת לְעֲלָמָא הוּת לְטוֹר רַב
 וּמְלָאת כָּל אֲרַעָא וְאִיהִי תִּגְא כְּגוֹנָא דָּא

בְּרִישָׁא דְּחוּטָא דְּזֶרְקָא אַבְנָא כְּלִילָא
 וּמִתְעַטָּרָא כְּאַבְנָא בְּרִישׁ עֲזָקָא. וְכֵד אִית
 בִּישְׂרָאֵל מִשְׁפִּילִים בְּחֻכְמָה דְּאִיהִי "
 מִחֻשְׁבָּה עֲלָאָה יְדַעִין לְזֶרְקָא לָהּ לְהֵאִי
 אַבְנָא דְּאִיהִי בֵּת יְחִידָה לְהֵהוּא אַתֵּר
 לְאַתְגְּזֵרֶת. בְּגִין דְּבִרְתָּא בְּאַפָּא
 אֶתְעִבִּידֶת. הֵה"ד י"י בְּחֻכְמָה יָסֵד אֶרֶץ.
 בְּחֻכְמָה דְּאִיהוּ אַפָּא יָסֵד בִּרְתָּא דְּאִיהִי
 אֶרֶץ הָדוּם רַגְלִיו. וְהֵהוּא חוּט דִּילָהּ אִיהוּ
 ו'. דְּאַבְנָא דְּאִיהִי תִנָּא. עֲטָרָה עַל רִישִׁיהָ
 עֲטָרָה דִּסְפָּר תוֹרָה. וּבְגִינָה אֶתְמַר
 וּדְאַשְׁתַּמֵּשׁ בְּתִנָּא חֲלָף אִיהוּ כְּתֵר תוֹרָה
 וְכְתֵר כְּהֵנָּה וְכְתֵר מְלָכוּת. וְכְתֵר תוֹרָה
 עַל גְּבִיָּהּ. וְהֵאִי אַבְנָא אִיהִי " בְּרִישָׁא
 וְאִיהִי " בְּסוּפָה עֲלֵה אֶתְמַר מִגִּיד
 מִרְאשִׁית אֶתְרִית. וְאִיהִי יו"ד ה"א וּא"ו

ה"א כִּלִּיל עֶשֶׂר סְפִירָן דְּאֲנוּן נְעוּץ סוּפָן
בְּתַחֲלָתָן וְתַחֲלָתָן בְּסוּפָן. קָמוּ כָּלְהוּ
מֵאֲרֵי מְתִיבְתָּא וְאָמְרוּ רַעֲיָא מְהִימְנָא
כַּמָּה אַנְתָּ תַּקִּיף לְזִרְקָא אַבְנָא. דִּהָא
מָטָא לְאַתֵּר דִּלִּית מָאן דִּידַע אֶתְרָהָא.
וּמְלָאכִין קְדִישִׁין שְׂאֵלִין בְּגִינְהָא אִיהָ
מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ דִּלִּית מָאן דִּידַע
מְקוּמוֹ כִּד סִלְקָא לְעֵלָא בְּאַתֵּר דְּזִרְיָקָת
לָהּ. עַד דְּאָמְרִין כָּלְהוּ בְּרוּךְ כְּבוֹד יי
מִמְקוּמוֹ. וְאֵע"ג דְּאִיהִי זְעִירָא לְתַתָּא.
לְעֵלָא לִית לָהּ סוּף. מָאן יָכִיל לְאַגָּחָא
קָרְבָּא בְּאַתֵּר דְּאַנְתָּ תַּמָּן. בְּאַבְנָא זְעִירָא
דְּזִרְיָקָת אֲזִדְעִזְעוּ רְקִיעִין עַד אֵין סוּף.
וּמְלָאכִין עַד אֵין תַּבְלִית. וְכָל מֵאֲרֵי
מְתִיבְתָּא כָּלְהוּ אֲזִדְעִזְעוּ וְנִפְלוּ בְּנִפְלִית
אַפִּים מְקִיּוּמֵיהוּ קְדָמָהָא. וְאָמְרוּ וְכִי

בִּאֲבָנָא זַעֲיָרָא הָאִי. כָּל שָׁפֵן מָאן יָגִיחַ
עִמָּךְ בְּסִיפָא דְאַתְמָר בָּהּ רוּמְמוֹת אֵל
בְּגֵרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפּוּיֹת בִּידָם. דְּאִיהוּ ק"ש
חֲרָבָא דִּילָךְ. דְּאַנְתָּ תַּקִּינַת לָךְ דְּבָה
קַטְלַת לַמְּצָרִי. הֵה"ד וַיִּפֹּן כֹּה וְכֹה וְגו' וַיִּדְ
אֶת הַמְּצָרִי כ"ה וּכ"ה סִלְקִין לְחַמְשִׁין
אַתָּון דְּמִיחְדִּין בְּהוֹן לְקַדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
פַּעַמִּים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד.
דְּאִית בְּהוֹן כ"ה אַתָּון תִּרִין זְמַנִּין. וְסִלְקִין
לְחַמְשִׁין תִּרְעִין דְּבִינָה. דְּאִיהִי ח'
תְּמִינָאָה מַעֲשֵׁר סְפִירָן מִתְתָּאָה וְלַעֲיָלָא.
י' רִישָׁא דְחֲרָבָא. ו' גּוּפָא דְחֲרָבָא תִרִין
פִּיפּוּיֹת דִּילָהּ ה"ה גִּרְתָּקָא דְחֲרָבָא
אֵהִי"ה. וְהִכִּי לְתַתָּא גִרְתָּקָא דְהֵאִי חֲרָבָא
אַדְנִי וְאִיהוּ יֵאֵהֲדוּנָה"י לְתַתָּא.
יֵאֵהֲדוּיָה"ה לְעָלָא וְרָזָא דְמָלְהָ אֹז יִשִּׁיר

מִשֶּׁה תִּמְנִיָּא אַתָּוֹן בְּחַבּוּרָא לְעָלָא, א"ז
תִּקְרָא וי"י יַעֲנֶה לְתַתָּא. וּמֵאֵן יְכִיל
בְּרוּמָחָא דִּילָךְ דְּאִיהִי רַמ"ח תִּיבִין דַּק"ש
אַנַּח קֶרְבָּא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרױ נַחְזִי
מֵאִי נִיהוּ חִילָא וְתַקִּיפּוּ דִּילִיָּה דְהָא אִיהוּ
אַתְעֵר עֲלָאִין וְתַתָּאִין וַיִּזְדַּעְעוּ כָּל עַלְמִין
עֲלָאִין וְתַתָּאִין. וּבֵאוּמָאָה לְכָל חַיִּילִין
לְעָלָא וְתַתָּא לְמַהְוִי בַּעְזִירִיה אַנַּח לִיה.
קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן זְרִיו גְּרַמְד בְּמִנִּי קֶרְבָּא
דִּילָךְ נַחְזִי מֵאִי תַקִּיפּוּ וּגְבוּרָה דִּילָךְ: קָם
רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר זֶרְק"א מִקָּ"ף
שׁוּפ"ר הוּל"ךְ סְגוּלָתִי"א. קָם וּנְטִיל תְּלִת
אַבְנִין דְּאִינּוֹן יי"י. וְאַבְנָא עֲלָאָה דְּאִיהִי
בְּקִירְטָא תִּנָּא בְּחוּטָא דָּא אַרְבַּע דְּאִנּוֹן
אַרְבַּעִין. וְחוּט דְּסִיְהָרָא עָלֶה הִינוּ ב. וְרָזָא
דְּמִלָּה בְּרֵאשִׁית ב' רֵאשִׁית הֵאִי נִקְדָּה

עֲלֵה אֶתְמָר בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת נִבְרָא
הָעוֹלָם. מֵאִי ב' הָהוּא חוּט דְּאַסְחָר עָלֶיהָ.
וְהֵאֵי נִקְדָּה אֵית לָהּ רִישָׁא וְאַמְצָעִיתָא
וְסוּפָא וְאַתְעֲבִידַת תְּלַת יוּדִין יי"י דְּסֻלְקִין
לְתַלְתִּין וְהָהוּא חוּט ב' תְּלַתִּין וְתִרִין.
תְּנָא דְעַל חוּט י'. וְהָא אַרְבָּעִין וְתִרִין.
לְקַבֵּל ל"ב אֱלֹהִים וְעֶשֶׂר אֲמִירָן דְּאַתְבָּרִי
בְּהוּן שְׁמִיָּא וְאַרְעָא וְכָל חִילִיָּהוּן. וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה דְּאִיהוּ רָזָא
וַיֵּרָא מִלְּאֲךָ ה' אֵלָיו בְּלֶבֶת אִשׁ בְּלֶבֶת
דְּאוּרִיתָא וְדָא אִיהוּ כִּי יוֹם נָקָם בְּלֶב"י
וּבְהוּן פּוֹעֲלִים מ"ב אֶתְוֹן דִּיהו"ה וְרָזָא
דְּמָלָה פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק אֲב"א ב"ם
אוּדָה יְהִי. וְכִלְהוּן אֶתְכִּלְיָן בְּבֵאר שָׁבַע
דָּא אַבְגִּית"ן וְחִבְרִיו. אָמְרוּ לִיהּ מֵאֲרִי
מִתְנִיתִין רַבִּי רַבִּי כְּמָה תְּקִיפִין אַבְגִּין

דְּזִרְיָקַת דְּאַזְדַּעְזְעוּ בְּהוּן שְׁמִיָּא וְאַרְעָא
 וְחִיּוֹן וּבְעִירָן וְעוֹפִין כְּלָהוּ בְּרָחוּ. וּמִנְהוּן
 נִפְלוּ לְאַרְעָא. וְכִרְסִיָּא יִקִּירָא וּמִלְאָכִין
 וְאוֹפָנִים כְּלָהוּ אֲזַדַּעְזְעוּ. מֵאַבְנִין דִּילָךְ
 וְאַלִּין אֲנוּן אַרְבַּעָה טוּרֵי אָבִן דְּכְלָהוּ חַד.
 זָכָאָה אִיהוּ מָאן דְּאַפִּיק אֲבָנִין אֵלִין
 שְׁלָמִין בְּצִלּוֹתֶיהָ בְּאַרְבַּעָה צִלּוֹתִין עִם
 צִלּוֹתָא דְּמוֹסָף דְּעֲלִיָּהוּ אֲתָמַר אֲבָנִים
 שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה:

(דף קי"א ע"ב)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲבֵרִיא, בּוֹדֵאי קִדְשָׁא
 בְּרִידָה הוּא אֶסְתַּבֵּם עֲמָנָא עֲלֵאִין
 וְתִתְּאִין לְמַהְיֵי בְּהֵאי חֲבוּרָא. זָכָאָה דָּרָא
 דְּהֵאי אֲתִנְגְּלִיא בֵּה. דְּעֵתִיד פּוּלֵי הֵאי
 לְאַתְחִידְשָׁא עַל יָדָא דְּמֹשֶׁה בְּסוֹף יוֹמִיָּא
 בְּדָרָא בִּתְרָאָה. לְקִיָּמָא קָרָא מִ'ה שְׁהִיָּה

הוּא שְׁיִהְיָה. וּבִיה מִמְּכוֹן שְׁבֵתוֹ ה'שְׁנִית.
אֲשֵׁרִי הָעַם שְׁכַכָּה לוֹ בְּגִימַט' מִשָּׁה,
אֲשֵׁרִי הָעַם שְׁיִי אֱלֹהִיו. דַּעֲלִיה אֶתְמַר
דּוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא וְלִית דּוֹר פְּחוֹת
מִשְׁשִׁים רַבּוּא. וְעֲלִיה אֶתְמַר דְּבַר צוּה
לְאַלְף דּוֹר. וְאַתְּפִשְׁטוּתִיה הוּא בְּכָל דָּרָא
וְדָרָא, בְּכָל צָדִיק וְחָכָם דְּמַתְעִסֵּק
בְּאוֹרֵיתָא עַד שְׁתִּין רַבּוּא לְאַשְׁלָמָא
לְכַלְהוּ מִפְּגִימוֹ דְּלֵהוֹן. וְרָזָא דְּמִלָּה, וְהוּא
מְחוּלָּל מִפְּשָׁעֵינוּ דְּאִיהוּ שְׁקִיל לְכַלְהוּ
בְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מְאִרִי מִתְּנִיתִין אִשָּׁה
אַחַת יִלְדָּה שְׁשִׁים רַבּוּא, וּמִנּוּ מִשָּׁה
דְּשְׁקִיל כְּשִׁשִׁים רַבּוּא. וּבְגֵן דָּא אֶתְמַר
עֲלִיה דּוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא לְהֵהוּא עֲלָמָא.
וְדוֹר בָּא אִיהוּ יִיתִי כְּמִלְקָדְמִין. וְעוֹד כִּי
שֶׁת לִי אֱלֹהִים זָרַע אַחֵר. שֶׁת

אֶת־פְּשׁוּתֵיהָ הָיָה עַד יַעֲקֹב. דְּפָרַח בֵּיהָ
 " מִן שֵׁית וְאֶשְׁתָּאֵר שֵׁת. וְאֶשְׁתָּאֵר יַעֲקֹב
 עֲקֹב. דִּיעֲקֹב דִּיוֹקְנִיהָ דְּאָדָם קַדְמָאָה הָיָה.
 בָּמָה דְּאוֹקְמוּהָ שׁוֹפְרִיהָ דִּיעֲקֹב בְּעֵין
 שׁוֹפְרִיהָ דְּאָדָם הָרֵאשׁוֹן וּבְגִין הָאִי "
 אֶתְמַר אֲבָן מְאָסוּ הַבּוֹנִים דְּאֲנוּן אֲבָרָהִם
 וַיִּצְחָק. דְּאֶתְמַר בָּהּ לְגַבִּי אָדָם הוּא
 יִשׁוּפְדָּ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפְנוּ עֲקֹב דִּהּוּ
 יִדְעִין דִּהּוּהָ עֲתִידָה לְאַלְקָאָה מִחוּיָא.
 וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בָּהּ אֲבָן מְאָסוּ הַבּוֹנִים.
 א"ל חֲבֵרְיָא וְהָא אָמַר רַבִּי פִנְחָס דָּאֵת "
 אִיהִי בִיִּצְחָק. אָמַר וּדְאִי " עֲלָאָה אִיהִי
 מִן חֲכָמָה. וְהָאִי אִיהִי " זַעֲרָא. וּבְגִין דָּא
 אֶתְמַר בָּהּ עֲקֹב. הֵה"ד וְאַתָּה תִּשׁוּפְנוּ
 עֲקֹב וְדָא כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב דְּאֶתְמַר בָּהּ וַיָּנַע
 בְּכַף יָרְכוֹ וְאֶתְמַר בֵּיהָ וְהוּא צִלַּע עַל

יִרְכוּ. וְדָא י' מִן אֲרָנִי. וְאִיהוּ י' מִן הוּה"י.
 דְּבָהּ וַיִּסְתֵּר מִשָּׁה פָּנָיו כִּי יֵרָא מִהַבִּיט
 לְאַתֵּר דְּחָב בְּדִקְדָּמִיתָא קָדָם דִּיִּיתִי
 בְּגִלְגּוּלָא כִּיּוֹן דְּאַתָּא יַעֲקֹב תַּמּוֹן, מִיד
 וַיַּעֲקֹב נָסַע סְכֶתָה וַיָּבֶן לוֹ בַּיִת בֵּת י'.
 מִיד אֲשַׁתָּלִים י' בְּעֵקֶב וְאַתְעֵבִיד יַעֲקֹב
 וְדָא אִיהוּ דְאָמַר קָרָא וַיָּבֵא יַעֲקֹב שָׁלֹם
 וּלְבָתֵּר אֲתָא מִשָּׁה וְהַפֶּךְ הוּ"ה מְדִינָא
 לְרַחֲמֵי וְאַתְחִזֹּר יֵה"וּה. וְדָא אִיהוּ רָזָא
 אֲבִן מָאסוּ הַבּוֹנִים. בְּהֵהוּא זְמַנָּא אָמְרוּ
 כְּלֵהוּ מֵאֵת יִי הִיתָה זֹאת וְגו':

(דף קמ"ג ע"ב)

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי וְסָלִיק יְדָוֵי לְגַבִּי
 עָלָא וְשַׁבַּח לְמַאֲרֵי עֲלָמָא וְאָמַר רַבּוֹן
 עֲלָמָא עֵבִיד בְּגִין שְׂכִינְתָּא דְאִיְהִי
 בְּגִלְגּוּלָא. וְאִם אִיְהִי בְּאֻמָּאָה הָא אָבָא

וְאַמָּא דְּאַנּוּן חֲכָמָה וּבִינָה יְכָלִין לְמַעְבֵּד
 הַתְּרָה הָדָא הוּא דְּכְתִיב יי' עֲבָאוֹת יַעֲזֹ
 וּמִי יִפֹּר. אִם הַתְּלָמִיד אֹמֵר הָרַב יְכִיל
 לְמַעְבֵּד הַתְּרָה. וְאִם נָדָר אוֹ נִשְׁבַּע בֵּין
 דְּאִיהוּ ו' דְּלֹא יִפְרוֹק לָהּ אֱלֹא דְתֵהִי
 בְּגִלוּתָא עַד זְמַנָּא יְדִיעָא וְנָדָר אוֹ שְׁבוּעָה
 אִיהוּ בִי"ה דְּאַנּוּן חֲכָמָה וּבִינָה וְאִיהוּ
 אֶתְחָרַט הָא תְּלַת בְּנֵי נֶשָׂא יְכָלִין לְמַפְטֹר
 לֵיהּ. וְאַנּוּן תְּלַת אֲבָהֶן לְעֵלָא לְקַבְּלֵיהוּ
 וְאִם לֹא תִתְחָרַט אֲנָא בְּעֵינָא מִנָּךְ וּמִכָּל
 אַנּוּן דְּמִתִּיבְתָּא דְלֵעֲלָא וְתִתָּא דְתַעֲבִיד
 בְּגִין רַעֲיָא מְהִימָנָא דְלֹא זֹז מִשְׁכִּינְתָּא
 בְּכָל אַתֵּר. וְאִיהוּ עַל שְׁלָם בִּינָךְ וּבִינָה
 זְמַנִּין סְגִיִּיאִין. וּמִסֵּר גְּרָמִיָּה לְמִיתָה בְּגִינָה.
 וּבְגִין בְּנֵהָא הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְאִם אִין
 מִחֲנִי נָא מִסְפָּרְךָ אֲשֶׁר כְּתִבְתָּ. וְאִם הוּא

נָדָר מִסְטָרָא דְאַבָּא וְאַמָּא. וְלֹא בְּעִי. אֲנָא
 סָלִיק לְגִבִּי הֵהוּא דְאַתְמָר בִּיה כִּי יִפְלֵא
 מִמֶּךָ דְּבַר דְּאַתְמָר בִּיה בְּמִפְלֵא מִמֶּךָ אֵל
 תְּדְרוּשׁ דִּיפְטוֹר נָדָר. וְאַף עַל גַּב
 דְּשְׂכִינְתָּא אֵיהִי בְּגִלּוּתָא לְגִבִּי בְּעֵלָה
 בְּנָדָה דְּאֵיהִו יִפְרִישׁ בֵּין דָּם לְדָם
 וְאַתְפַּתַּח מְקוֹרָא דִּילָהּ לְדַכָּאָה לָּהּ בְּמִים
 דְּאוּרִיתָא מִים חַיִּים דְּלֹא פָּסְקִין. וְאַפְרִישׁ
 מִנָּה דָם נָדָה דְּאֵיהִי לִילִי"ת דְּלֹא
 אֶתְקַרִּיבַת בְּהֵדָה. דְּאֵיהִי חוּבָה דְּנִשְׁמָתָא
 דְּסְאִיבַת לָהּ. וְלִית לָהּ רִשּׁוֹ לְסֻלְקָא
 נִשְׁמָתָא לְגִבִּי בְּעֵלָה לְהֵהוּא אֶתֶר
 דְּאַתְיְהִיבַת מִתְּפָן. וְאַתְדַּנַּת בֵּין דִּין לְדִין,
 בֵּין דִּינִי נַפְשׁוֹת לְדִינִי מְמוֹנוֹת. דְּאִית
 מָאן דְּפָרַע בְּמִמוּנִיהָ. וְאִית מָאן דְּפָרַע
 בְּנַפְשִׁיהָ. וּבֵין נָגַע לְנָגַע כְּמָה דְּאוּקְמוּה

אִיכָּה יִשְׁבָּה בְּדָד דְּאִיהִי חֲשִׁיבָּה
 שְׂכִינְתָּא בְּגִלוּתָא כְּמַצֹּרֶע דְּאַתְמָר בֵּיה
 בְּדָד יֵשֵׁב מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. מַחוּץ וַדַּאי. דָּא
 גִּלוּתָא דְּאִיהִי לְבָר מַאֲרֵעָא דִּישְׂרָאֵל
 דְּאִיהִי מוֹתְבָא דָּאת ה'. וְאִי מְקוּרָא לֹא
 יְכִיל לְמַפְתַּח עַד דִּיפְתַּח לִיה הֵהוּא
 דְּסֻגִּיר לִיה. אֲנָא מְפִיסְנָא לִיה בְּגִין יוּד
 קא ואו קא. דְּאִיהִי יְחוּדָא דִּיחוּדִיה תַּפְּנִין.
 וּבְגִין לְבוּשִׁין דְּאַתְלָפֶשׂ מִיַּד אַתְּפַתַּחַת
 מְקוּרָא וְאַתְּדַכִּיאַת שְׂכִינְתָּא וְרָזָא דְּמֶלֶךְ
 מְקוּנָה יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעוּ בְּעַת צָרָה. מוֹשִׁיעוּ
 וַדַּאי. הֵהוּא דְּמְקוּרָא דְּמְקוּנָה בִּידָה:

זוהר חלק ראשון

(דף ד' ע"א)

אֶשְׁתַּטַּח רַבִּי חַיִּיא בְּאַרְעָא וְנִשְׁק
 לְעַפְרָא, וּבִכָּה וְאָמַר עַפְרָא עַפְרָא כִּמָּה
 אַתָּה קָשִׁי קָדֹל, כִּמָּה אַתָּה בַּחֲצִיפוֹ. דְּכָל
 מַחֲמַדֵּי עֵינָא יִתְבָּלוֹן בָּךְ, כָּל עֲמוּדֵי
 נְהוּרִין דְּעֵלְמָא תִּיכּוּל וְתִידּוּק. כִּמָּה אַתָּה
 חֲצִיפָא, בּוֹצִינָא קִדִּישָׁא דְהוּהָ נְהִיר
 עֵלְמָא, שְׁלִיטָא רַבְרָבָא מִמָּנָא דְזִכּוּתִיהָ
 מְקַיִּים עֵלְמָא אֶתְבְּלִי בָךְ. רַבִּי שְׁמַעוֹן
 נְהִירוֹ דְּבוֹצִינָא נְהִירוֹ דְּעֵלְמִין אֲנִתָּ בְּלִי
 בְּעַפְרָא וְאַנְתָּ קַיִים וְנִהַג עֵלְמָא. אֶשְׁתּוּמַם
 רַגְעָא חָדָא, וְאָמַר עַפְרָא עַפְרָא לָא
 תִּתְנָאִי דְלָא יִתְמַסְרוֹן בָּךְ עֲמוּדִין דְּעֵלְמָא
 דְּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן לָא אֶתְבְּלִי בָךְ.
 קָם רַבִּי חַיִּיא וְהוּהָ בָבִי. אֲזַל וְרַבִּי יוֹסִי

עמיה. מההוא יומא אתעני ארבעין יומין
למחמי לרבי שמעון. אמרו ליה לית אנת
רשאי למחמי ליה. בכה ואתעני ארבעין
יומין אחרנין. אחזיאו ליה בחזווא לרבי
שמעון ורבי אלעזר בריה, והו דהו לעאן
במלה דא דאמר רבי יוסי, והו כמה
אלפין צייתין למלו ליה. אדהכי חמא
במה גרפין רברבין עלאין וסליקו עלייהו
רבי שמעון ורבי אלעזר בריה וסליקו
למתיבתא דרקיעא, וכל אלין גרפין הו
מחבאן להו. חמא דמתהדרן ומתחדשן
בזיוון ונהירו יתיר מנהורא דזיוא
דשמשא. פתח רבי שמעון ואמר ייעול
רבי חייא וליחמי בכמה דזמין קודשא
ברוך הוא לחדתא אנפי צדיקיא לזמנא
דאתי. זכאה איהו מאן דעאל הכא בלא

כסופא, וזכאה מאן דקאים בהוא
 עלמא בעמודא תקיף בכלא. וחמא דהוה
 עאל, והוה קם רבי אלעזר ושאר עמודין
 דיתבין תמן. והוא הוה כסיף ואשמיט
 גרמיה ועאל ויתיב לרגלוי דרבי שמעון.
 קלא נפק ואמר מאיד עינד. לא תזקוף
 רישך, ולא תסתכל. מאיד עינוי וחמא
 נהורא דהוה נהיר למרחוק. קלא אהדר
 במלקדמין ואמר עלאין טמירין סתימין
 פקיחי עינא אנון דמשטטין בכל עלמא
 אסתכלו וחמו. תתאין דמיכין סתימין
 בחוריכון אתערו. מאן מנכון די חשוכא
 מהפכן לנהורא וטעמין מרירא למתקא
 עד לא ייתון הבא. מאן מנכון דמחבאן
 בכל יומא לנהורא דנהיר בשעתא
 דמלבא פקיד לאילתא ואתיקר ואתקרי

מִלְכָּא מְכַל מַלְכִין דְּעֵלְמָא. מָאן דְּלֹא
 מְצַפֵּה דָא בְּכָל יוֹמָא בְּהֵהוּא עֲלֵמָא, לִית
 לִיה חוּלְקָא הָבֵא. אֲדֵהֱבִי חֲמָא כַּמָּה מִן
 חֲבֵרִיא סַחְרָנִיה כָּל אֲנָוִן עֲמוּדִין
 דְּקִיָּמִין. וְחֲמָא דְסְלִיקוּ לֹוֹן לְמַתִּיבְתָּא
 דְּרַקִיעָא. אֵלִין סְלִקִין וְאֵלִין נְחִתִין, וְעִילָא
 דְּכוּלָּהּ חֲמָא מָאֲרִי דְגִדְפִי דְהוּה אֲתִי
 וְהוּא אוֹמִי אוֹמָא דְשָׁמַע מֵאַחֲוֵרִי
 פְּרָגוּדָא דְמִלְכָּא מְפַקֵּד בְּכָל יוֹמָא וְדָכִיר
 לְאֵילָתָא דִּי שְׂכִיבַת לְעַפְרָא, וְבָעֵט
 בְּעִיטִין בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא בְּתֵלַת מָאָה
 וְתִשְׁעִין רַקִיעִין, וְכֻלָּהּ מְרִתִּין וְזִעִין
 קַמִּיה. וְאוּרִיד דְמַעִין עַל דָּא, וְנִפְלִי אֲנָוִן
 דְמַעִין רְתִיחִין כְּאִשָּׁא לְגוּ יָמָא רַבָּא,
 וּמֵאֲנָוִן דְמַעִין קָאִים הֵהוּא מְמַנָּא דִימָא
 וְאֵתְקִיִּים וְקָדִישׁ שְׁמִיה דְמִלְכָּא קָדִישָׁא

וְקָבִיל עָלֶיהָ לְמַבְלֵעַ כָּל מִימּוֹי דְּבִרְאשִׁית
 וַיִּכְנֹשׁ לָהּ לְגִוְיָה בְּשַׁעֲתָא דִּיתְכַּנְשׁוֹן כָּל
 עַמְמֵיָא עַל עַמָּא קַדִּישָׁא, וַיִּנְגְּבוֹן מִיָּא,
 וַיַּעֲבֵרוּן בְּנִגְיָבוֹ אֲדִהָכִי שָׁמַע קָלָא דְאָמַר
 פִּנּוֹן אֲתֵר, פִּנּוֹן אֲתֵר דְּהָא מְלָכָא מְשִׁיחָא
 אֲתִי לְמַתִּיבְתָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּגִין דְּכָל
 צְדִיקָיָא דְתַמָּן רִישֵׁי מְתִיבְתָּא וְאַנּוֹן
 מְתִיבְתִּי דְתַמָּן רִשְׁיָמִין אַנּוֹן. וְכָל אַנּוֹן
 חֲבֵרִין דִּי בְּכָל מְתִיבְתָּא סְלָקִין
 מִמְּתִיבְתָּא דְהָכָא לְמַתִּיבְתָּא דְרַקִּיעָא.
 וּמְשִׁיחָא אֲתִי בְּכָל אַנּוֹן מְתִיבְתִּי וְחֻתִּים
 אֲוֵרִיתָא מְפֹמִיָּהּ דְרַבָּנָן. וּבִהֲהִיא
 שַׁעֲתָא אֲתִי מְשִׁיחָא מִתַּעֲטָר מִן רִיחֵי
 מְתִיבְתִּי בְּעֲטָרִין עֲלָאִין. בְּהֵהוּא שַׁעֲתָא
 קָמוּ כָּל אַנּוֹן חֲבֵרֵיָא וְקָם רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וַהֲוָה סָלִיק נְהוּרִיָּה עַד רוּם רַקִּיעַ, אָמַר

לִיה רַבִּי זָכָאָה אֲנִי דְאֹרִייתָךְ סְלָקָא
 בְּתֵלַת מָאָה וְשִׁבְעִין נְהוּרִין, וְכָל נְהוּרָא
 וְנְהוּרָא אֶתְפְּרִשֶׁת לְשִׁית מָאָה וּתְלִיסַר
 טַעֲמִין סְלָקִין וְאַסְתַּחֲיִין בְּנִהְרֵי
 אֲפֶרֶסְמוֹנָא דְכָיָא. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
 אִיהוּ חֲתִים אֹרִייתָא מִמְּתִיבְתָּךְ
 וּמִמְּתִיבְתָּא דְחִזְקִיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה וּמִגּו
 מְתִיבְתָּא דְאַחֲיָה הַשִּׁילּוֹנִי. וְאַנָּא לָא
 אֲתִינָא לְמַחְתֵּם מִמְּתִיבְתָּךְ, אֱלָא מְאִרִי
 דְגִדְפִין אֲתִי הָכָא, דְהָא יַדְעָנָא דְלֹא יִיעוּל
 גּוּ מְתִיבְתִּי אַחֲרִיתִי אֱלָא בְּמִתִּיבְתָּךְ.
 בְּהֵיא שְׁעָתָא סָח לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן הֵהוּא
 אוֹמָאָה דְאוּמִי מְאִרִי דְגִדְפִין. כְּדִין
 אֲזִדְעֹעַ מְשִׁיחַ וְאֲרִים קָלִיָּה וְאֲזִדְעֹעַ
 רְקִיעִין וְאֲזִדְעֹעַ יָמָא רַבָּא וְאֲזִדְעֹעַ לוֹיְתָן
 וְחָשִׁיב עַלְמָא לְאַתְהַפָּכָא. אַדְהֵכִי חָמָא

לְרַבִּי חֲזִיָּא לְרַגְלוֹי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר
 מָאן יְהִיב הָכָא בַּר נָשׁ לְבִישׁ מִדָּא
 דִּהְהוּא עָלְמָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן דָּא אִיהוּ
 רַבִּי חֲזִיָּא נִהִירוּ דְּבוּצִינָא דְּאוּרִייתָא.
 אָמַר לִיהּ יִתְכַנֵּשׁ הוּא וּבְנוֹי וְלִיהוּוֹן
 מִמַּתִּיבְתָּא דִּילָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן זְמָנָא
 יִתִּיחִיב לִיהּ. יִהְיֵבוּ לִיהּ זְמָנָא וְנִפְק מִתַּמָּן
 מִזְדַּעְזַע וְזֻלְגָן עֵינָיו דְּמַעִין. אֲזִידַעְזַע רַבִּי
 חֲזִיָּא וּבָכָה וְאָמַר זַכָּא חוּלְקָהוֹן
 דְּצַדִּיקָיָא בְּהָהוּא עָלְמָא, וְזַכָּא חוּלְקִיָּה
 דְּבַר יוֹחָאי דְּזָכָה לָכָךְ. עָלִיהּ כְּתִיב,
 לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אֲמֵלָא.

(דף ז' ע"א)

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר מָה רַב טוֹבָךְ
 אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירֵאִיךָ וְגו' כַּמָּה הוּא

טָבָא עֲלָאָה וַיִּקְרָא דְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְמַעַבְד גַּבִּי בְּנֵי נָשָׂא לְאַנּוּן זְכָאִין
עֲלָאִין דְּחֵלִי חֲטָאָה דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא
פֶּד עָאֲלִין לְהֵהוּא עֲלֻמָּא. טוֹבְךָ לָא כְּתִיב
אַלְא רַב טוֹבְךָ. וּמָאן אִיהוּ זְכָר רַב טוֹבְךָ
יִבִּיעוּ. וְדָא אִיהוּ עֲנוּגָא דְּחֵיִין דְּנִגְדִין
מַעֲלָמָא דְּאֲתִי לְגַבִּי חֵי עֲלָמִין דְּאִיהוּ זְכָר
רַב טוֹבְךָ. וְדָאִי אִיהוּ וְרַב טוֹב לְבֵית
יִשְׂרָאֵל וְגו'. תוּ מָה רַב טוֹבְךָ, הָכָא
אַגְלִיף רָזָא דְּחֻכְמָתָא וְכָל רָזִין אֲתַכְּלִילוּ
הָכָא, מ"ה, כְּמָה דְּאֲתַמָּר. רַב דָּא אִילָנָא
ר"ב וְתַקִּיף. בְּגִין דְּאִית אִילָנָא אַחֲרָא
זוּטָא מְנִיָּה, וְדָא הוּא רַב וְאָעִיל לִיָּה בְּרוּם
רְקִיעִין. טוֹב"ךָ דָּא אֹר דְּאֲתַכְּרִי בְּיוּמָא
קִדְמָאָה. אֲשֶׁר עֲפָנְתָּ לִירְאִיךָ בְּגִין דְּנִגְדִין
לִיָּה לְעִדִּיקֵיָּא בְּהֵהוּא עֲלֻמָּא. פְּעֻלָּתָּ דָּא

גַּן עֵדֶן עֲלָאָה. דְּכַתִּיב, מָכוֹן לְשִׁבְתָּךְ.
 פְּעֻלָּת יי, וְדָא הוּא פְּעֻלָּת לַחוּסִים בָּךְ.
 נֶגֶד בְּנֵי אָדָם דָּא גַּן עֵדֶן דִּלְתַּתָּא דְּכָל
 צְדִיקָיָא תַּמָּן קִיִּימִי בְּרוּחָא דְּאִתְּלַבֵּשׁ
 בְּלָבוּשׁ יָקָר בְּגוּוּנָא וְדִיוקְנָא דֵּהֲאִי עֲלָמָא.
 וְדָא אִיהוּ נֶגֶד בְּנֵי אָדָם. בְּהֵהוּא דִּיוקְנָא
 דְּבְנֵי אָדָם דֵּהֲאִי עֲלָמָא. וְקִיִּימִי תַּמָּן
 וּפְרָחֵי בְּאִוִּירָא וְסֻלְקוּ לְגוּ מְתִיבְתָּא
 דְּרִקִיעָא בְּהֵהוּא גַּן עֵדֶן דְּלַעִילָא. וּפְרָחֵי
 וְאַסְתְּחִיין בְּטַלִּי גַהֲרִי אֶפְרֹסְמוּנָא דְּכֵיא
 וְנַחְתִּי וְשָׂרָאן לְתַתָּא. וְלִזְמַנִּין אִתְּחִזּוּן נֶגֶד
 בְּנֵי אָדָם לְמַעַבְד לִזְן נַפְשִׁין בְּמִלְאָכִין
 עֲלָאִין, בְּגוּוּנָא דְּחִזִּינָא הַשְׁתָּא גַהֲרִי
 דְּבוּצִינָא עֲלָאָה וְלֹא זְכִינָא לְאַסְתְּכַלָּא
 וְלִמְנַדַּע רִזִּין דְּחֻכְמָתָא יְתִיר. פֶּתַח רַבִּי
 אָבָא וְאָמַר וַיֹּאמֶר מְנוּחָא אֶל אִשְׁתּוֹ מוֹת

נְמוּת כִּי אֱלֹהִים רְאִינוּ, אַף עַל גַּב דְּמָנוּחַ
 לֹא הָוָה יָדַע מֵאֵי עֲבִידֵיהִי, אָמַר הוּאִיל
 וּכְתִיב, כִּי לֹא יֵרָאֵנִי הָאָדָם וְחִי, וְדֹאֵי אֲנִי
 חַיִּינָן וּבִגִּין כָּךְ מוֹת נְמוּת. וְאַנֵּן חַמִּינָן
 וְזִכִּינָן לְנִהוּרָא דָּא דִּהוּה אֲזִיל בְּהֶדְן
 וְנִתְקַיִים בְּעֶלְמָא. דִּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 שְׂדֵרִיהִי לְגַבְנָן לְאוּדְעָא לָן רִזִּין דְּחִכְמָתָא
 דְּגָלִי, וְכַּאֲהָ חוּלְקָנָא. אֲזִלוּ, מָטוּ לְחַד
 טוּרָא וְהוּה נָטִי שְׂמֵשָׁא. שָׂרוּ עֲנַפִּין
 דְּאִילָנָא דְּטוּרָא לְאַקְשָׁא דָּא בְּדָא וְאָמְרִי
 שִׁירְתָּא. עַד דִּהוּוּ אֲזִלִּי, שְׁמַעוּ חַד קָלָא
 תְּקִיפָא דִּהוּה אָמַר בְּנֵי אֱלֹהִין קְדִישִׁין
 אֲנֹן דְּאֵתְבִּדְרוּ בִּינֵי חַיִּיא דִּהָאֵי עֶלְמָא,
 אֲנֹן בּוֹצִינֵי בְּנֵי מְתִיבְתָּא, אֵתְכַנְשׁוּ
 לְדוּכְתִּיָּהוּ לְאַשְׁתַּעֲשָׂע בְּמֵאֲרִיכוֹן
 בְּאוּרֵיָתָא. דְּחִילוּ אֲלִין וְקֵאִימוּ

בְּדוּכְתִּיָּהוּ וַיְתִבִּי. אֲדַהֲבִי נָפִיק קָלָא
בְּמַלְקָדְמִין וְאָמַר טַנְרִין תְּקִיפִין פִּשְׁיִשִּׁין
רַמָּאִין הָא מָאֲרִי דְגֻוּנִין מְרַקְמָא בְּעִיורִין
קָאִים עַל אֲצִטּוּנָא, עוֹלוּ וְאִתְכַּנְּשׁוּ.
בְּהֵיא שְׁעָתָא שָׁמְעוּ קָל עֲנִפִי דְאִילָנִין
רַב וְתַקִּיף וְהוּוּ אָמַרִי קוֹל יֵי שׁוּבֵר אֲרָזִים.
נָפְלוּ עַל אֲנַפְיָהוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אָבָא
וְדַחִילוּ סִנְיָא נָפַל עֲלֵיהוּ, קָמוּ בְּבִהִילוּ
וְאָזְלוּ וְלֹא שָׁמְעוּ מִיָּדִי. נָפְקוּ מִן טוֹרָא
וְאָזְלוּ. בְּד מָטוּ לְבִי רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן לְקוֹנִיָּא חָמוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
תַּמָּן. חָדוּ, רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר לוֹן וְדָאִי
אֲרַחָא דְנַסִּין וְאִתִּין עֲלֵאִין קָא עֲבֵרְתוֹן,
דְּאֲנָא דְּמִיכְנָא הִשְׁתָּא וְחַמִּינָא לָכוּ
וְלִבְנֵיהוּ בֶּן יְהוּדָע דְּקָא מְשִׁדֵּר לָכוּ תִרִין
עֲטֵרִין עַל יְדָא דְּחָד סָבָא לְאַעֲטָרָא לָכוּ.

וַדַּאי בְּאַרְחָא דָּא קוּדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא הָוָה.
 תּוּ דְּחִמִּינָא אֲנַפִּיכוּ מְשַׁנְיִין. אָמַר רַבִּי
 יוֹסִי יָאוֹת אֲמַרְתּוֹן דְּחָכָם עָדִיף מִנְּבִיא.
 אַתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְשׁוּי רִישֵׁי בֵּין בְּרַבּוּי
 דְּאַבּוּי וְסַח עוּבָדָא. דְּחִיל רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וּבָבְהָ, אָמַר: "יֵי שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְדָּה יִרְאֵתִי".
 הָאִי קָרָא חֲבִקוּק אָמַר בְּשַׁעְתָּא דְּחֻמָּא
 מִיתַתִּיה וְאַתְקִיִּים עַל יְדָא דְּאַלִּישָׁע.
 אַמַּאי אֶקְרִי חֲבִקוּק. בְּגִין דְּכְתִיב, לְמוֹעֵד
 הַזֶּה פָּעַת חַיָּה אֶת חוּבְקַת בֶּן. וְדָא בְּרִיה
 דְּשׁוֹנְמִית הָוָה. וְתֵרִין חֲבוּקִין הָווּ, חַד
 דְּאַיְמִיה וְחַד דְּאַלִּישָׁע. דְּכְתִיב, וַיֵּשֶׁם פִּיו
 עַל פִּיו. אֲשַׁכְחָנָא בְּסַפְרָא דְּשְׁלֹמֹה
 מִלְּכָא, שְׁמָא גְּלִיפָא דְּשַׁבְּעִין וְתֵרִין שְׁמָהּ
 אֲגֻלִּיף עֲלוּי בְּתַבִּין. בְּגִין דְּאַתְוֹן דְּאַלְפָּא
 בִּיתָא דְּאַגֻּלִּיף בִּיה אַבּוּי בְּקַדְמִיתָא כּד

מִית פָּרְחוּ מִיָּה. וְהִשְׁתָּא דְאַלִּישָׁע חָבֵק
לִיה אַגְלִיף בִּיה כָּל אַנּוּן אַתְנוּן דְּשַׁבְּעִין
וְתִרִין שְׁמָהּ. וְאַתְנוּן דְּאִילִין שַׁבְּעִין וְתִרִין
שְׁמָהּ גְּלִיפֵן אַנּוּן מֵאַתָּן וְשִׁיתְסַר אַתְנוּן.
וּבְלָהוּ אַתְנוּן אַגְלִיף בְּרוּחִיה אַלִּישָׁע, בְּגִין
לְקַיָּמָא לִיה בְּאַתְנוּן דְּשַׁבְּעִין וְתִרִין
שְׁמָהּ. וְקָרָא לִיה חֲבִקוּק. שְׁמָא דְאַשְׁלִים
לְכָל סְטָרִין. אַשְׁלִים לְחֲבוּקִין כְּדָא תִּמַּר.
וְאַשְׁלִים לְרָזָא דְמֵאַתָּן וְשִׁיתְסַר אַתְנוּן
דְּשְׁמָא קַדִּישָׁא. בְּתִבִּין אַתְקִיִּים לְאַהֲדָרָא
רוּחִיה, וּבְאַתְנוּן אַתְקִיִּים כָּל גּוֹפִיָּה עַל
קִיּוּמִיה. וְעַל דָּא אַקְרִי חֲבִקוּק. וְאִיהוּ
אָמַר: "יֵי שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יִרְאֵתִי", שְׁמַעְנָא
מַה דְּהוּהָ לִי דְאַטְעִימָנָא מֵהָהוּא עַלְמָא
וְדַחִילָנָא. שָׂרָא לְמַתְבַּע רַחֲמִין עַל נַפְשִׁיה
וְאָמַר: "ה' פָּעֵלְךָ דְּעִבְדְּתָ לִי בְּקָרֵב שָׁנִים

יְהוֹן חַיִּיהוּ". כְּמוֹ חַיִּיו. וְכָל מָאן דְּאַתְקִשְׁר
 בְּאַנּוֹן שְׁנַיִם קְדֻמוֹנִיּוֹת חַיִּין אַתְקִשְׁרוּ
 בֵּיהּ. בְּקֶרֶב שְׁנַיִם תּוֹדִיעַ לְהֵהוּא דְרָגָא
 דְּלִית חַיִּין כָּלָל. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר
 אוֹף אֲנָא מְמָה דְּשְׁמַעְנָא דְּחִילָנָא
 לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקִיף יְדוּי עַל רִישִׁיהּ
 וְאָמַר וְמָה רַב הַמְּנוּנָא סָבָא נִהִירוּ
 דְּאוֹרֵייתָא זְכִיתוֹן אַתּוֹן לְמַחְמֵי אַפִּין
 בְּאַפִּין וְלֹא זְכִינָא בֵּיהּ. נָפַל עַל אֲנָפוּי
 וְחָמָא לִיהּ מְעַקֵּר טוֹרִין מִנְהִיר שְׁרָגִין
 בְּהִיכָלָא דְּמַלְכָּא מְשִׁיחָא. אָמַר לִיהּ רַבִּי
 בְּהֵהוּא עָלְמָא תְּהוֹן שְׁבָבִין מְאִירֵי
 אוֹלְפָנִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מֵהֵהוּא
 יוֹמָא הָוָה קָרִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ וּלְרַבִּי
 אָבָא פְּנִי"אל כְּמָא דְּאַתְּ אָמַר, כִּי רָאִיתִי
 אֱלֹהִים פָּנִים אֶל פָּנִים.

(דף י"א' ע"א)

רבי פינחס הוה שכיח קמי דרבי רחומאי
 בביה ימא דיגנוסר. ובר נש רב
 וקשישא דיומין הוה ועינוי אסתלקו
 מלמחמי. אמר לרבי פינחס ודאי שמענא
 דיוחאי חברנא אית ליה מרגלית אבן
 טבא, ואסתכלית בנהורא דההיא
 מרגלית נפקא בנהירו דשמשא מנרתקה
 ונהרא כל עלמא. וההוא נהורא קאים
 משמיא לארעא ונהיר כל עלמא עד
 דיתיב עתיק יומין ויתיב על פרסיא
 בדקא יאות. וההוא נהורא כליל כלא
 בביתך. ומנהורא דאתכליל בביתך. נפק
 נהירו דקיק וזעיר ונפיק לבר ונהיר כל
 עלמא, זבאה חולקך. פוק ברי, פוק, זיל
 אפתרה דההיא מרגלית דנהיר עלמא,

וְהָא שַׁעְתָּא קַיִמָּא לָךְ. נָפַק מִקַּמִּיה
 וְקָאִים לְמִיעַל בְּהֵיא אַרְבָּא וְתֵרִין
 גּוֹבְרִין בְּהֵדִיה. חָמָא תֵרִין צִפְרִין דְּהוּ
 אַתֵּינן וְטָסִין עַל יָמָא, רָמָא לֹון קָלָא וְאָמַר
 צִפְרִין צִפְרִין דְּאַתּוֹן טָאִסִין עַל יָמָא,
 חֲמִיתוֹן דּוּךְ דְּבֵר יוֹחָאִי תַמָּן, אֲשַׁתְּהִי
 פּוֹרְתָא אָמַר, צִפְרִין צִפְרִין זִילוּ וְאַתִּיבוּ
 לִי. פָּרְחוּ וְאַזִּילוּ, עָאֵלוּ בִימָא וְאַזִּלִּי לְהוֹן.
 עַד דְּנָפַק, הָא אַנּוֹן צִפְרִין אַתֵּינן וּבְפּוֹמָא
 דְּחָדָא מְנִיָּהּ פִּתְקָא חָדָא וּכְתִיב בְּגֻוָּה
 וְהָא בֵר יוֹחָאִי נָפַק מִן מְעַרְתָּא וְרַבִּי
 אֶלְעָזָר בִּרְיָה. אָזַל לְגַבִּיה וְאַשְׁכַּח לִיה
 מְשַׁנְיָא וְגוֹפִיה מְלִיא חֲלוּדִין. בָּכָה בְּהֵדִיה
 וְאָמַר וּוי דְּחֲמִיתִךְ בְּכָךְ. אָמַר וְכָאָה
 חוֹלְקִי דְּחֲמִית לִי בְּכָךְ דְּאַלְמָלָא לָא
 חֲמִיתָא לִי בְּכָךְ לָא הוּיָנָא בְּכָךְ. פִּתַּח רַבִּי

שְׁמַעוֹן בְּפָקוּדֵי אֹרֵייתָא וְאָמַר פָּקוּדֵי
 אֹרֵייתָא דִּיהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ בְּאֹרֵייתָא בְּאַרְחַ כְּלָל
 בְּתִיבֵי:

(דף קנ"ה ע"ב)

רבי שְׁמַעוֹן נָפַק לְקַרְיֵיתָא, אֲזִדְמָן לִיה
 רבי אבא וְרבי חֵיָא וְרבי יוֹסִי, כִּיּוֹן
 דְּחָמָא לוֹן, אָמַר חֲדָתוּתִי דְּאֹרֵייתָא
 אֲצִטְרִיךְ הָכָא. יְתָבוּ תַּלְתָּא אֵלִין, כּד
 בָּעָא לְמִיזֹל, פִּתַּח כָּל חַד וְחַד קָרָא. רבי
 אבא פִּתַּח וְאָמַר, וְה' אָמַר אֶל אַבְרָם
 אַחֲרֵי הַפֶּרֶד לוֹט מַעֲמוֹ וְגו', שָׂא נָא עֵינֶיךָ
 וְרֵאָה וְגו'. וְכִי לָפּוֹם חִיזוּ דְּאַבְרָהָם יָרִית
 אֲרַעָא וְלֹא יִתִּיר. עַד כַּמָּה חָמִי בֶּר נָשׁ,
 תַּלְתַּת פְּרָסִי אוּ אַרְבַּע אוּ חֲמִשׁ פְּרָסִי,
 וְאִיהוּ אָמַר: "כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתָה

רואה וגו'". אלא, כיון דארבע סטרי
 דעלמא חמי, כל ארעא חמי. דהא ארבע
 סטרי דעלמא, כללא דכל עלמא. תו,
 זקף ליה קודשא בריך הוא על ארעא
 דישראל, ואחמי ליה דאיהי קשירא
 בסטרי דעלמא, והוה חמי כלא. בגוונא
 דא, מאן דחמי ליה לרבי שמעון, כל
 עלמא חמי, חדוותא דעילא ותתא. פתח
 רבי חייא ואמר הארץ אשר אתה שוכב
 עליה לך אתננה ולזרעך, וכי ההוא אתר
 בלחודוי אבטח ליה קודשא בריך הוא,
 דהא ארבע אמין או חמשא הוו ולא
 יתיר. אלא, בזמנא ההוא, באינון ארבע
 אמין, בפיל ליה קודשא בריך הוא כל
 ארעא דישראל. אשתבח ההוא אתר
 כללא דכל ארעא, ומה ההוא אתר איהו

בְּלָלָא דְכָל אֲרַעָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן דְּאִיהוּ
 בּוֹצִינָא דְכָל אֲרַעָא, עַל אַחַת בְּמָה וּבְמָה
 דְּשָׁקִיל בְּכָל עֲלָמָא. פִּתְח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר,
 הַפֵּעַם אוֹדָה אֶת ה', וְכִי בְּכֻלָּהוּ
 דְּאוֹלִידַת, לָא אֶתְחַזִּי לְאוֹדָאָה לִיה
 לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֱלֹא בְּהִיא. אֱלֹא
 יְהוּדָה אִיהוּ בְּרָא רַבִּיעָאָה לְבִרְסִיָּא,
 וְאִיהוּ אֲשָׁלִים לְבִרְסִיָּא. וּבְגִין כֶּךָ, יְהוּדָה
 בְּלַחֲדוּי, תְּקוּנָא דְּבִרְסִיָּא וְסֻמָּכָא
 דְּכֻלָּהוּ סֻמָּכִין. רַבִּי שְׁמַעוֹן דְּנָהִיר כָּל
 עֲלָמָא בְּאוֹרֵייתָא וּבְמָה בּוֹצִינִין נְהָרִין
 בְּגִינִיה, עַל אַחַת בְּמָה וּבְמָה.

תְּנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִן יוֹמָא דְּאַסְתִּלָּק
 רַבִּי שְׁמַעוֹן מִן מְעֵרְתָא, מְלִין לָא
 אֶתְבְּסִין מִן חֲבֵרִיא, וְרַזִּין עֲלֵאִין הִוּוּ

מסתכלן ואתגליין מביניהו, באלו
 אתייהבו הדיא שעטא בטורא דסיני.
 בתר דשכיב ביה כתיב, ויסכרו מעינות
 תהום וארובות השמים, והו חברייא
 מרחשן מלי, ולא מתקיימי בהו. דיומא
 חד הוה יתיב רבי יהודה, אפתחא
 דטבריה, וחמא תרי גמלי, דסלקי
 קטפירא מעלוי דכתפין, נפל מטולא
 דקטפירא, ואתו צפרי. ועד לא מטו
 עליהו, אתבקעו. לבתר אתו כמה
 צפרין, והו אזלי עליהו, ושרו לון
 בטרטישא, ולא מתבקעין. והו צווחין
 לון, ולא הו מתפרשן. שמעו חד קלא,
 עטרא דעטרין בקדרין שריא ומריה
 לבר. עד דהוה יתיב, עבר חד גברא,

אֲשַׁנַּח בָּהוּ. אָמַר, לֹא קַיִים דָּא, הָא
דְּכַתִּיב, וַיֵּרֶד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב
אוֹתָם אֲבָרָם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא
עֲבִידָנָא וְלֹא אֶתְפָּרְשָׁן. אֶתְדַּר רִישִׁיָּה
הָהוּא גִבָּרָא וְאָמַר, עַד לֹא מָרִיט דָּא
רִישִׁיָּה דְּמָרִיָּה, וְעַד לֹא גָלִישׁ
לְמַטְרוֹנִיתָא. רַהֲט אֲבַתְרִיָּה תִּלְתַּת מַלְיִין,
וְלֹא אָמַר לִיָּה. חָלַשׁ דַּעֲתִיָּה דְּרַבִּי יְהוּדָה.
יוֹמָא חַד, אֲדַמוּךְ תַּחֲוֹת אֵילָנָא, וְחָמָא
בְּחֻלְמִיָּה, ד' גִּדְּפִין מִתְּתַקְנָן, וְסָלִיק רַבִּי
שְׁמַעוֹן עַלִיָּהּ, וְסָפַר תּוֹרָה עֲמִיָּה. וְלֹא
שָׁבִיק כָּל סְפָרֵי רַזִּין עֲלָאִין וְאַגְדָּתָא, דְּלֹא
סָלִיק לוֹן בְּהִדְרִיָּה. וְסָלִיק לְהוֹן לְרַקִּיעָא,
וְחָמָא דְּמִתְכַּסִּיא מַעֲיָנָא, וְלֹא אֶתְגַּלִּיא.
כַּד אֶתְעַר, אָמַר, וְדָאִי מִדְּשָׁכִיב רַבִּי
שְׁמַעוֹן, חֲכָמָתָא אֶסְתַּלְקַת מֵאַרְעָא. וּוִי

לְדָרָא דְהָאִי אֲבָנָא טָבָא דְהוּוּ מִתְחִזֵּן
 מִנִּיהּ וְסֻמְכִין עָלֶיהָ עֲלָאִין וְתַתָּאִין,
 אֲתֵאבִיד מִנִּיהּ. אֲתָא לְגַבִּיהּ דְרַבִּי
 אָבָא, סָח לֵיהּ. סָלִיק רַבִּי אָבָא יְדוּי עַל
 רִישִׁיהּ, וּבָכָה וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן רִיתְיָא
 דְּמִתְחִנֵּן מִנִּיהּ מָנָא טָבָא כָּל יוֹמָא, וְלִקְטִין
 לֵיהּ. כְּמָה דְכְּתִיב, הַמַּמְעִיט אֶסֶף עֲשָׂרָה
 חֲמָרִים, וְהִשְׁתָּא רִיתְיָא וּמָנָא אֶסְתַּלְקוּ
 וְלֹא אִשְׁתָּאֵר בְּעִלְמָא מִנִּיהּ, בַּר כְּמָה
 דְכְּתִיב, קַח צִנְצֻנֹת אֶחָת וְתֵן שָׁמָּה מָלֵא
 הָעוֹמֵר מִן וְהֵנַח אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' לְמִשְׁמֶרֶת.
 וְאֵלּוּ בְּאַתְגְּלִיָּא לָא כְּתִיב, אֵלֹא
 לְמִשְׁמֶרֶת, לְאַצְנָעוּתָא. הִשְׁתָּא מֵאן יָכִיל
 לְגַלָּאָה רְזִין, וּמֵאן יִגְדַּע לוֹן. לְחִישׁ לֵיהּ
 לְרַבִּי יְהוּדָה בְּלְחִישׁוֹ, אָמַר לֵיהּ רַבִּי אָבָא
 וְדָאִי הֵהוּא גִבְרָא דְחֻמִּית, אֵלֶיהּ הֵוָה.

וְלֹא בָּעָא לְגַלְתָּהּ רִזְיוֹן, בְּגִין דְּתַנְדַּע
 שְׂבַחָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהָוָה בְּיוֹמוֹי, וַיִּבְכּוּ
 דָּרָא עָלוּי. אָמַר לִיה, דִּי לְמַבְבִּי בְּכִיָּה
 עָלֶיהָ. רַבִּי יְהוּדָה הָוָה בָּבִי כָּל יוֹמָא עָלוּי,
 דְּהָא אַעֲרָא עֲמִיָּה בְּאֲדָרָא קֳדִישָׁא דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן, וּשְׁאָר חֲבֵרֵיָּא. אָמַר לִיה, וּוִי
 דָּלָא אֶסְתַּלְקָנָא הָהוּא יוֹמָא עִם אֵינוֹן
 תַּלְתָּא דְאֶסְתַּלְקוּ, וְלֹא לְחֲמִי דָרָא דָא,
 דְּהָא אַתְּהִפֵּד. אָמַר לִיה, רַבִּי אֵימָא לִי,
 כְּתִיב, וְהֵם יִקְחוּ אֶת הַזֹּהָב וְאֶת הַתְּכֵלֶת
 וְאֶת הָאֲרָגְמָן וְאֶת תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת
 הַשֵּׁשׁ, וְאִילוּ כֶּסֶף לֹא כְּתִיב. וְהָא כְּתִיב
 זָהָב וְכֶסֶף. אָמַר לִיה וְהָא נָמִי נְחֹשֶׁת,
 דְּכֶסֶף וְנְחֹשֶׁת בְּחֻשְׁבָּנָא הֲוֵי, וְהִכָּא לֹא.
 אָלָא, אֵי לֹא דְגִלִּי בּוֹצִינָא קֳדִישָׁא
 בְּאַתְרֵיהָ, לֹא אַעֲטְרִיכְנָא לְגַלְתָּהּ. פְּתַח

וְאָמַר, לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נָא, הִ' הֵינִי
 דְּכַתִּיב, הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לָהּ. בְּכֹמֶה אֶתֶר
 אֶסְתַּכְּלָנָא בְּאֵלִין מְאִי דְקוּדְשָׁא,
 דְּכַתִּיב, בְּגִדֵי קָדֶשׁ הֵם, וְכַתִּיב, וְעָשׂוּ
 בְּגִדֵי קָדֶשׁ. מְאִי קְדוּשָׁה הָכָא. אֵלָּא הָכִי
 תְּנִינָן, קְדוּשָׁה אֵינֻן בְּכָל אֶתֶר. וְכַתִּיב
 בְּגִדֵי קָדֶשׁ הֵם. וְעָשִׂיתָ בְּגִדֵי קָדֶשׁ, בְּגִוּוֹנָא
 דְּלַעִילָא. דְּתַנִּיא כְּהֵן גָּדוֹל לְעִילָא, כְּהֵן
 גָּדוֹל לְתַתָּא, לְבוּשֵׁין דִּיקָר לְעִילָא,
 לְבוּשֵׁין דִּיקָר לְתַתָּא. וְמָה דְלֹא אָמַר כֶּסֶף
 וְנַחֲשֶׁת, לְאַתֶּר אַחֲרָא אֶסְתַּלִּיקוּ. דְּכַתִּיב
 כָּל עַמּוּדֵי הַחֲצֵר סָבִיב מְחוּשָׁקִים כֶּסֶף
 וְגו', וְכַתִּיב וְאֲדִנִּיהֶם נַחֲשֶׁת. דְּאֵינֻן מְאִי
 שְׁמוּשָׁא, לְאַשְׁתַּמְשָׂא מִשְׁכָּנָא בְּהוּ. אֲבָל
 הָכָא בְּאֵלִין לְבוּשֵׁין דִּיקָר, לֹא בְּעִי
 לְאַשְׁתַּמְשָׂא בְּהוּ פֶּר נָשׁ אַחֲרָא, פֶּר

מִבְּהֵנָּא רַבָּא, דְּרַבּוּ מִשָּׁח קוּדְשָׁא עַל
 רִישִׁיָּה. דְּכַתִּיב וְעָשִׂיתָ בְּגִדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן
 אֶחֱיד לְכַבֹּד וּלְתַפְאֶרֶת. דְּבִאֲיִנוּן לְבוּשֵׁין
 דְּמִי לְגִוּוּנָא דְלַעֲיָלָא.

(דף רי"ז ע"ב)

רַבִּי יִצְחָק הָוָה יְתִיב יוֹמָא חַד אַפְתָּחָא
 דְּרַבִּי יְהוּדָה, וְהָוָה עָצִיב. נָפִיק רַבִּי
 יְהוּדָה, אֲשַׁכְּחִיה לְתַרְעִיָּה, דְּהָוָה יְתִיב
 וְעָצִיב. אָמַר לִיה מָאן יוֹמָא דִּין מִשְׁאָר
 יוֹמִין. אָמַר לִיה, אֲתִינָא לְגַבְדָּךְ, לְמַבְעֵי
 מִינְךָ תִּלְתּ מַלְיָן, חַד, דְּכֵד תִּימָא מַלְי
 דְּאוּרִייתָא, וְתַדְפֵּר מֵאִינוּן מַלְיָן דְּאַנָּא
 אֲמִינָא, דְּתִימָא לֹון מִשְׁמִי, בְּגִין לְאַדְכָּרָא
 שְׁמִי. וְחַד דְּתַזְבִּי לְיוֹסֵף בְּרִי בְּאוּרִייתָא.
 וְחַד, דְּתִיזִיל לְקַבְּרִי כָּל ז' יוֹמִין, וְתַבְעֵי
 בְּעוֹתִידָךְ עָלִי. אָמַר לִיה מַנִּין לָךְ. אָמַר

ליה, הָא נִשְׁמַתִּי אֶסְתַּלַּקְתָּ מִנִּי בְּכָל
 לִילְיָא, וְלֹא אֲנֵהִיר לִי בְּחִלְמָא בְּמַה דְּהוּה
 בְּקַדְמִיתָא. וְעוֹד דְּכֵד אָנָּא מְצַלִּינָא
 וּמְטִינָא לְשׁוּמַע תְּפִלָּה, אֲשַׁנְחָנָא בְּצוּלְמִי
 דִּילִי בְּכוּתְלָא, וְלֹא חֲמִינָא לִיה. וְאַמִּינָא
 דְּהוּאִיל וְצִלְמָא אֲתַעְבֵּר וְלֹא אֲתַחֲזִי,
 דְּהָא כְּרוּזָא נָפִיק וְכָרִיז. דְּכִתִּיב, אֶךְ
 בְּצִלָּם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ, כָּל זְמָנָא דְּצוּלְמָא
 דְּבֵר נָשׁ לָא יִתְעַבֵּר מִנִּיה, יִתְהַלֵּךְ אִישׁ,
 וְרוּחִיה אֲתַקְיִמָּא בְּגוּיָה. אֲתַעְבֵּר צוּלְמָא
 דְּבֵר נָשׁ וְלֹא אֲתַחֲזִי, אֲתַעְבֵּר מֵהָא
 עֲלָמָא. אָמַר לִיה, וּמֵהָבָא, דְּכִתִּיב, כִּי יַעַל
 יְמִינוּ עָלֵי אֶרֶץ. אָמַר לִיה, כָּל אֵלִין מְלִין
 דְּאֵת בָּעִי עֲבִידְנָא. אֲבָל בְּעִינָא מִינְךָ
 דְּבִהְהוּא עֲלָמָא, תְּבָרִיר דּוּכְתָאִי גִבָּךְ,
 בְּמַה דְּהוּינָא בְּהָאִי עֲלָמָא. בְּכָה רַבִּי

יִצְחָק וְאָמַר, בְּמָטוּ מִיָּנֶךְ, דִּלָּא תַתְּפַרְשׁ
 מִנָּאִי כָּל אֱלִין יוֹמִין. אֲזָלוּ לְגַבִּיהַ דְּרַבִּי
 שְׁמַעוֹן, אֲשַׁכְּחוּהוּ דִּהְוָה לָעִי בְּאוּרִייתָא,
 זָקִיף עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא לְרַבִּי יִצְחָק,
 וְחָמָא לְמַלְאָךְ הַמָּוֶת דִּרְהִיט קַמִּיָּה, וְרַקִּיד
 קַמִּיָּה. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶחִיד בִּידֵיהַ דְּרַבִּי
 יִצְחָק. אָמַר, גּוֹזְרָנָא, מֵאֵן דְּרָגִיל לְמִיעֵל,
 יַעוּל. וּמֵאֵן דִּלָּא רָגִיל לְמִיעָאֵל, לָא יַיעוּל.
 עָאֵלוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה, קָטִיר מַלְאָךְ
 הַמָּוֶת לְבַר. אֲשַׁנַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא
 דְּעַד כְּעַן לָא מָטָא עֲדָנָא, דִּהָא עַד תְּמַנְיָא
 שְׁעֵתֵי דִּיּוֹמָא הָוָה זְמָנָא. אוֹתִיבִיהַ קַמִּי
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָוָה לָעִי לִיָּה בְּאוּרִייתָא.
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּרִיָּה, תִּיב
 אֲפֹתָחָא, וּמָה דְּתַחֲמִי לָא תִשְׁתַּעִי
 בְּהִידֵיהַ. וְאִי יָבִיעִי לְמִיעָאֵל הָבָא, אוּמִי

אומאָה דָּלָא ליעול. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
 לְרַבִּי יִצְחָק, חֲמִית דִּיּוֹקְנָא דְאַבוּךְ יוֹמָא
 דָּא, אוּ לָא. דִּהָא תַּנְיִנָן, בְּשַׁעְתָּא דְּבֵר נָשׁ
 אֶסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא, אָבוּי וְקָרִיבִי מִשְׁתַּכְּחִין
 תַּמָּן עֲמִיה, וְחָמָא לוֹן וְאַשְׁתַּמוּדַע לוֹן,
 וְכָל אֵינֹן דִּהְוָה מְדוּרִיה גְּבִייהוּ בְּהֵוָה
 עֲלָמָא בְּדִרְגָּא חַד, בְּלָהוּ מִתְּכַנְשֵׁי
 וּמִשְׁתַּכְּחֵי עֲמִיה, וְאַזְלִין עִם נִשְׁמָתִיה, עַד
 אַתֵּר דְּתִשְׁרִי בְּאַתְרִיה. אָמַר, עַד כַּעַן לָא
 חֲמִינָא. אֲדִהְכִי קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
 מֵאֲרִי דְּעֲלָמָא, אֲשַׁתַּמוּדַע רַבִּי יִצְחָק
 לְגַבָּן, וּמֵאֲנֹן שְׁבַעָה עֵינִין דִּהֲכָא הוּא.
 הָא אֲחִידָנָא בִּיה, וְהֵב לִי. נָפַק קָלָא
 וְאָמַר, כּוּרְסִיָּא דְּמֵאֲרִיה קָרִיבָא בְּגִדְפוּי
 דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא דִּידָךְ הוּא, וְעַמָּךְ
 תִּיִיתִיה בְּזִימָנָא דְּתִיעוּל לְמִשְׁרֵי

בְּכוֹרְסִיךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי.
אֲדִהְבִּי, חָמָא רַבִּי אֶלְעָזָר דְּהוּהָ אֶסְתְּלִיק
מִלְאֵךְ הַמָּוֶת. וְאָמַר, לִית קוֹפְטָרָא
דְּטִיפָסָא בְּאַתֵּר דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
שְׂכִיחַ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר
בְּרִיה, עוֹל הָבָא, וְאַחִיד בִּיה בְּרַבִּי יִצְחָק,
דְּהָא חָמִינָא בִּיה דְּמִסְתָּפִי. עָאֵל רַבִּי
אֶלְעָזָר, וְאַחִיד בִּיה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲהֵדֵר
אֲנִפִּיה וְלָעִי בְּאוֹרֵייתָא. נָיִים רַבִּי יִצְחָק,
וְחָמָא לְאַבּוּי. אָמַר לִיה, בְּרִי, זַכָּאָה
חוּלְקָךְ בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי. דְּהָא
בֵּין טַרְפֵּי אֵילָנָא דְּחַיִּי דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן
אֲתִיְהִיב אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיף בְּתֵרִין
עֲלָמִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי הוּא. דְּהָא
הוּא אֲחִיד לָךְ בְּעֵנְפּוּי, זַכָּאָה חוּלְקָךְ בְּרִי.
אָמַר לִיה אַבָּא, וּמָה אָנָּא הָתָם. אָמַר

ליה, תלת יומין הוו דחפו אדרא
 דמשכבך. ותקיננו לך פיון פתיחן,
 לאנהרא לך מארבע סטרין דעלמא.
 ואנא חמינא דוכתיד וחדנא, דאמינא
 זכאה חולקך ברי. בר דעד כען, ברך לא
 זכי באורייתא. והא השתא הוי זמינן
 למיתי גבך, תריסר צדיקיא דחברייא,
 ועד דהוינא נפקי, אתער קלא בכלהו
 עלמין, מאן חברין דקיימין הכא,
 אתעטרו, בגיניה דרבי שמעון. שאלתא
 שאיל, ואתייהיב ליה. ולא דא בלחודוי,
 דהא שבעין דוכתי מתעטרן הכא דיליה.
 וכל דוכתא ודוכתא, פתחין פתיחן
 לשבעין עלמין. וכל עלמא ועלמא
 אתפתח לעי רהיטין. וכל רהיטא
 ורהיטא, אתפתח לשבעין פתחין עלאין.

וּמִתַּמָּן אֶת־פֶּתְחוֹ אֶרְחִין לְעֵתִיקָא
 סְתִימָא דְכָלָא, לְמַחְמִי בְּהֵוָה
 נְעִימוּתָא עֲלָא דְנִהָרָא, וּמַהֲנִיא לְכָלָא.
 כְּמָה דְאֵת אָמַר, לְחִזּוּת בְּנוּעָם ה' וּלְבִקֵּר
 בְּהִיכְלוֹ. מַהוּ וּלְבִקֵּר בְּהִיכְלוֹ. הֵינּוּ
 דְכִתִּיב, בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא. אָמַר לִיה,
 אָבָא, כְּמָה זְמָנָא יְהִיבוּ לִי בְּהֵאֵי עֲלָמָא,
 אָמַר לִיה, לִית לִי רְשׁוּתָא וְלֹא מוֹדְעִי לִיה
 לְבַר נָשׁ. אֲבָל בְּהִלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן, תִּהְיֵא מְתַקֵּן פְּתוּרִיָּה. כְּמָה דְאֵת
 אָמַר, "צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךְ
 שְׁלָמָה בַּעֲטָרָה שְׁעִטָּרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם
 חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׂמִיחַת לְבוֹ". אֲדֹהֲכִי אֶתְעַר
 רַבִּי יִצְחָק, וְהָוָה חַיִּיד, וְאַנְפּוּי נְהִירִין.
 חָמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאַסְתַּבֵּל בְּאַנְפּוּי. אָמַר
 לִיה, מָלָה חֲדָתָא שְׁמַעְתָּא. אָמַר לִיה,

וַדְאִי. סָח לִיה, אֲשַׁתַּטַּח קַמִּיה דְּרַבִּי
 שְׁמַעוֹן. תָּאנָא, מַה־הוּא יוֹמָא, הָוָה רַבִּי
 יַצְחָק אֲחִיד לְבָרִיה בִּידִיה, וְלָעִי לִיה
 בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא הָוָה שְׁבָקִיה. כִּד הָוָה
 עָאֵל קַמִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתִיבִיה לְבָרִיה
 לְבַר, וַיְתִיב קַמִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָוָה קָרִי
 קַמִּיה ד' עֲשָׂקָה לִי עֲרִבְנִי.

(דף רכ"ד ע"ב)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּד אָנָּא בֵּין אֵינוֹן
 חֲבֵרֵיִיא דְּבָבֵל, מִתְכַּנְּשִׁי גַבְאִי,
 וְאוֹלָפִי מְלִי בְּאַתְגָּלִיִּיא, וְאֵינוֹן עֵילִי לֹון
 בְּגוֹשְׁפִּנְקָא דְּפִרְזֵלָא תְּקִיפָא, סְתִימָא
 מִכָּל סִטְרִין. בְּמָה זְמַנִּין אוֹלִיפְנָא לֹון
 אֲרַחוּי דְּגִנְתָּא דְּמִלְכָּא, אוֹרְחוּי דְּמִלְכָּא.
 בְּמָה זְמַנִּין אוֹלִיפְנָא לֹון כָּל אֲנוֹן דְּרַגִּין
 דְּצַדִּיקָיָא דְּבִה־הוּא עֲלָמָא, וְכִלְהוּ מִסְתָּפִי

לְמִימַר מְלִין אֵלִין, אֵלָא לָעֲאן בְּגַמְנוּמָא.
 בְּגִינִי כֶּךָ פְּסִילוּסִין אַקְרוּן, כְּהֵהוּא
 פְּסִילוּתָא דְמַגְמָם בְּפּוּמִיה. אֲבָל
 לְזִכּוּתָא דְאִינָנָא לְהוּ, הוּאִיל וּמְסַתְפִי.
 דְּהָא אֲוִירָא קַדִּישָׁא וְרוּחָא קַדִּישָׁא
 אֲתַעְדִּי מִנֵּיהּ, וַיִּנְקִי מֵאֲוִירָא וְרוּחָא
 דְּרִשּׁוּתָא אַחֲרָא. וְלֹא עוֹד אֵלָא דְקִשְׁת
 אֲתַחֲזִי עַלֵּיהּ, וְלֹא אִינוּן כְּדֹאי לְמַחֲמִי
 סִבְר אַנְפּוּי, כָּל שְׂכֵן סִבְר אַנְפִּין אַחֲרָנִין.
 אֲבָל דָּא מְהֵנָּא לְהוּ, דְּאֵנָּא שְׂכִיחַ
 בְּעֶלְמָא וְאֵנָּא סִימְנָא בְּעֶלְמָא, דְּהָא בְּחִי
 לֹא יְתִיב עֲלֵמָא בְּצַעֲרָא, וְלֹא אֲתַדֵּן
 בְּדִינָא דְלַעִילָא, בְּתַרְאִי לֹא יָקוּם דְּרָא
 כְּדְרָא דָּא. וְזִמִּין עֲלֵמָא דְלֹא יִשְׁתַּכַּח מֵאן
 דִּיגִין עַלֵּיהּ, וְכָל אַנְפִּין חֲצִיפִין יִשְׁתַּכְחוּן
 בֵּין לַעִילָא בֵּין לְתַתָּא. לַעִילָא, בְּחוּבֵיהּ

דלתתא, וְחַצִּיפּוּתָא דְלֵהוּן. וְזִמְיִנִין בְּנִי
 עֲלָמָא דְצֻוּחִין, וְלִית מֵאן דִּישְׁנָה עַל־יְהוּ.
 יְהִדְרוּן רִישָׁא לְכָל סְטֵרִי עֲלָמָא, וְלֹא
 יְתוּבִין בְּאַסּוּוּתָא. אֲבָל חַד אָסוּתָא
 אֲשַׁכְּחָנָא לָהּ בְּעֲלָמָא וְלֹא יְתִיר, בְּהֵהוּא
 אַתְר דִּישְׁתַּכְּחוּן אִינוּן דְּלָעֵאן בְּאוּרִייתָא,
 וְאֲשַׁתְּכַח בִּינִי־יְהוּ סֵפֶר תּוֹרָה דְּלֹא
 מִשְׁתַּקֵּר בֵּיהּ. כֹּד מִפְּקִי הָאִי, בְּגִינִיה
 מִתְעָרִי עֲלָאִי וְתַתָּאִי. וְכָל שְׁכָן אִי אֲכַתִּיב
 בֵּיהּ שְׁמָא קַדִּישָׁא בְּדָקָא חֲזִי, וְהָא
 אוֹלִיפְנָא מְלָה. וְוִי לְדָרָא דְאַתְגַּלְיָא
 בִּינִי־יְהוּ סֵפֶר תּוֹרָה, וְלֹא מִתְעָרִי עֲלִיהּ
 לְעִילָא וְתַתָּא. מֵאן אַתְעַר עֲלִיהּ בְּשַׁעֲתָא
 דְּעֲלָמָא בְּצַעֲרָא טְפִי, וְאַצְטְרִיךְ עֲלָמָא
 לְמִטְרָא, וְאַצְטְרִיךְ לְאַגְלָאָה סֵפֶר תּוֹרָה
 יְתִיר בְּדוּחְקָא דְּעֲלָמָא. דְּכֹד עֲלָמָא

בַּעֲרָא, וּבַעֲאן בְּנֵי נֶשֶׁא רַחֲמִין עָלֵי
 קַבְרֵי, כְּלָהוּ מִתִּין מִתְעַרִּין עָלֶיהָ, דְּהָא
 נִפְשָׁא אַקְדִּימַת וּמוֹדְעָא לְרוּחָא, דְּהָא
 סֵפֶר תּוֹרָה אֲשַׁתְּכַח בְּגִלוּתָא, דְּאִיגְלִי
 בְּדוּחָקָא דְעִלְמָא, וְחֵיִיא אַתָּאן וּבַעֲאן
 רַחֲמִי. כְּדִין רוּחָא מוֹדְעָא לְנִשְׁמָה,
 וְנִשְׁמָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּכְדִין
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעֵר, וְחָס עַל עִלְמָא,
 וְדָא עַל גִּלוּתָא דְסֵפֶר תּוֹרָה מֵאֲתֵרִיָּה,
 וְחֵיִיא אַתִּין לְמַבְעֵי רַחֲמֵי עַל קַבְרֵי מִתִּי.
 וּוי לְדָרָא אִי אַעֲטְרִיד סֵפֶר תּוֹרָה
 לְאַגְלָאָה לִיָּה מֵאֲתֵר לְאַתֵּר, אֲפִילוּ מִבֵּי
 בְּנִישְׁתָּא לְבֵי בְּנִישְׁתָּא, דְּהָא לָא אֲשַׁתְּכַח
 בִּינֵייהוּ עַל מָה יִשְׁגָּחוֹן עָלֶיהוּ. וְדָא לָא
 יִדְעִין כְּלָהוּ בְּנֵי נֶשֶׁא, דְּהָא שְׂכִינְתָּא כּד
 אַתְגְּלִיִּיא גִלוּתָא בְּתֵרָאָה. עַד לָא תִסְתַּלַּק

לְעִילָא, מַה כְּתִיב, מִי יִתְּנֵנִי בַּמִּדְבָּר מְלוֹן
 אוֹרְחִים. לְבִתֵּר בְּזִמְנָא דְדַחֲקָא אֲשֶׁתִּבַּח
 טָפִי בְּעֶלְמָא, תַּמָּן אֲשֶׁתִּבַּחַת, וּבְגִלוּתָא
 דְּסִפְר תּוֹרָה, תַּמָּן הִיא, וְכֹלָא מִתְעַרִּין
 עֲלֶיהָ, עֲלָאִי וְתַתָּאִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי
 הֲנִי בְּבִלְאִי טַפְשָׁאִי, יִנְדְּעוֹן מַלְיִן דְּרִזִּי
 דְּחִכְמָתָא, עַל מַה קָּאִים עֲלֵמָא, וְסִמְכוּי
 עַל מַה קָּא מִתְרַגְּשָׁן. בַּד יִשְׁתַּבַּח
 בְּרוּחֲקָא, יִנְדְּעוֹן שְׁבַחָא דְרַב יִיבָא סָבָא.
 בַּד אֲשֶׁתִּבַּח בִּינִייהוּ, וְלֹא הָווּ יָדְעִי
 שְׁבַחִיה. וְהָא אֲשַׁבְּחָנָא מְלוּי מִתְקַשְׁרָן
 בְּמְלוּי דְשְׁלֵמָה מְלָבָא, בְּרִזָּא עֲלָאָה
 דְּחִכְמָתָא, וְאִינוּן לָא הָווּ יָדְעִי שְׁבַחִיה.
 וְהִשְׁתָּא אֲזִלִּין בְּתֵר מְלִי דְּחִכְמָתָא, וְלִית
 מֵאן דְּקָאִים עָלָהּ, וְלִית מֵאן דְּקָרִי. וְעַם
 כָּל דָּא, אִית בִּינִייהוּ פְקַחִין בְּעִבּוּרָא

דִּשְׁתָּא וּבִקְבִיעוּתָא דִּירְחִי, אָף עַל גַּב דָּלָא אֲתִיְהִיב לְהוּ, וְלֹא אֲתִמָּסַר בִּידִיָּהוּ.

מעשה נורא מרבי חייא בהשתמחותו על קבר הרשב"י
 מובא בהקדמת הזוהר (ד).

רבי חייא השתטח והתפשט על הארץ על קברו של רבי שמעון ונשק את עפרו, ובכה ואמר: עפר, עפר, כמה קשה עורף אתה, כל מחמדי עין בלים ונשחתים כך! כמה חצוף אתה, עד שרבי שמעון בר יוחאי הקדוש, שבתורתו קיים והאיר את העולם ולא נראתה קשת בימיו, והיה שליט בעליונים ובתחתונים וזכותו מקיים את העולם, אף הוא נסמן בעפר!

אחר כך דיבר רבי חייא נוכח רבי שמעון ואמר: רבי שמעון, אור המאיר, אור העולמות! אף שאתה מבלה בעפר, אתה קיים ומנהיג העולם כמו בחיים חיותך!

אחר כך נשתומם רבי חייא רגע אחד ואמר: עפר, עפר, אל תתנאה, כי הצדיקים הגדולים עמודים העולם לא יהיו נמסרים בידך, ורבי שמעון לא נבלה כך ולא שלט בו ריקבון!

קם רבי חייא והיה בוכה על שרבי שמעון מת, והלך לדרך ורבי יוסי עמו, והתענה מאותו יום ארבעים יום לראות את רבי שמעון שיתגלה אליו בהקיץ או בחלום, וגילו לו מן השמים שאין לו זכות לראות את רבי שמעון. בכה רבי חייא והתענה עוד ארבעים יום אחרים, ואז הראו לו במראה החזיון את רבי שמעון ורבי אלעזר על יד קברם בסוד הנפשות שבעולם הזה שוכנות על הקבר, וראה שהיו עוסקים באותו הסוד שאמר רבי יוסי, והיו כמה אלפי נשמות צדיקים מאזינים לתורתו. בין כך ראה כמה מלאכים בעלי כנפים שבאו כדי לרכב עליהם – רבי שמעון ורבי אלעזר להעלותם ממדרגה למדרגה, ועלו עליהם רבי שמעון ורבי אלעזר בנו, ועלו למתיבתא דרקינא שהוא גן עדן של מעלה, מקום מושב הרוחות ורצונו לומר, שעלתה בחינת הנפש להתחבר ברוח בגן עדן העליון להאיר ממנו. להלן האריך הזוהר בסיפור הגילויים הנוראים שזכה רבי חייא לראות, ולבסוף מסיים: נודעזע רבי חייא ובכה ואמר: אשרי חלקם של צדיקים באותו העולם, ואשרי חלקו של בר יוחאי שזכה לכך, ועליו אמר הכתוב "להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא".

זוהר חלק שני

תוספתא

(דף ד' ע"א)

מתניתין: אמר רבי שמעון, אנן פתחין
 עיננא חמאן, גלגלי רתיכתא
 קדישתא נטלין במטלנוי, וקל שירתא
 בסימא לאודנין, יאה ללבא, סלקא
 ונחתא, אזלא ולא נטלא, מזדעזעין אלה
 אלפין, ורבוא רבבן ופתחין שירתא
 מלרע לעילא. לקל נעימותא ההוא,
 קיימין מאן דקיימין, ומתכנפין בכנופין
 לסטרא דימינא, ארבע מאה וחמשין
 אלפין מארי דעיינין. חמאן ולא חמאן,
 קיימין בקימיהון. תרין סטרין אחרנין
 אתחווירו בגיניהון. ולסטרא דשמאלא
 מאתן וחמשין אלפין. אינון מאריהון

דיבבא, מיבבין ומיללין מאתר בית
 מותביהון, פתחין בדינא ומסיימין
 בדינא. מיבבין תננינות, ודינא יתיב,
 וספרין פתיחו. ביה שעטא, סליק מארי
 ודינא, דקאים עליהון, ויתיב בכורסיא
 ודינא, ושירתא אשתבך, עד לא
 תסתים דינא סחרן מארי דעיינין
 דלסטרא ימינא, ועמהון תמניסר אלפין
 אחרנין תקעין, ולא מיבבין ולא מיללין
 פתחין שירתא, מזדעזען מאתן וחמשיין
 אלפין מארי דיבבא. תקע תננינות ולא
 מיבבין, נטיל פטרוגא מההוא כורסיא
 ויתיב בכורסיא דוותרנותא. ביה זמנא
 הוה מדבר שמא קדישא עלאה רבא,
 דבההוא שמא חיים לכלא. פתח ואמר
 זמנא חדא יו"ד ה"א וי"ו ה"א פמה דאת

אמר ויקרא בשם יהוה. פתחין בקדמיתא
מארי גלגלי קדישין. ואסף אלפין, ורבוא
רבבן, ואמרי שירתא, משבחין ואמרינ,
בריד יקרא דה' מאתר בית שכינתיה.
אתיא ההוא גנתא, דהות טמירא
במאתן וחמשין עלמין, הוא שכינתא
יקרא בזיוה, דנפיק מזיוא לזיוא, וזיוה
נגיד מניה לד' סטרינ רישין, לקדמאי,
מההוא זיוא נפק לבלהו דאינון לתתא.
וההיא אקרי גנתא דעדן. פתח תגנינות
ההוא סבא, פטרונא דכלא ומדבר שמייה
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ובלהו פתחי בתליסר
מכילן דרחמי. מאן חמי כל אלין תקיפין,
ראמין דראמין, תקיפין דתקיפין, רתיבין
קדישין, ושמיא, וכל חילהון, מזדעזעין
ומתחלחלן באימתא סגיא, משבחין שמיא

קדישא, ואמרין שירתא. ופאין אינזון
נשמתהון דצדיקייא, דאינזון ביהוה
עדונא, וידעין דא. על האי איתמר מי לא
ייראך מלך הגוים כי לך יאתה וגו':

(דף י"ד ע"א)

רבי חייא רבא, הוה אזיל לגבי מאריהון
דמתניתא, למילף מנייהו. אזל לגבי
רבי שמעון בן יוחאי, וחקא פרגוד חד,
דהוה פסיק בביתא. תוה רבי חייא,
אמר, אשמע מלה מפומיה מהבא. שמע
דהוה אמר, ברח דודי ודמה לך לצבי או
לעופר האילים. כל פסופא דבסיפו
ישראל מקודשא בריך הוא, דאמר רבי
שמעון, תאותם של ישראל, שיהיה
הקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק,

אָלֵא בּוֹרַחַ בְּצָבִי אִו בְּעוֹפֶר הָאֵילִים. מֵאִי
טַעמָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵין חָיָה בְּעוֹלָם
עוֹשָׂה כְּמוֹ הַצָּבִי אִו בְּעוֹפֶר הָאֵילִים. בְּזִמָּן
שֶׁהוּא בּוֹרַחַ, הוֹלֵךְ מְעַט מְעַט, וּמַחְזִיר אֶת
רֹאשׁוֹ לְמָקוֹם שִׁיצָא מִמֶּנּוּ. וְלַעוֹלָם תָּמִיד
הוּא מַחְזִיר אֶת רֹאשׁוֹ לְאַחֲרָיו. כִּךְ אָמְרוּ
יִשְׂרָאֵל, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אִם אָנוּ גּוֹרָמִים
שֶׁתִּסְתַּלַּק מִבֵּינֵינוּ, יְהִי רָצוֹן, שֶׁתִּבְרַח כְּמוֹ
הַצָּבִי אִו כְּמוֹ עוֹפֶר הָאֵילִים, שֶׁהוּא בּוֹרַחַ
וּמַחְזִיר אֶת רֹאשׁוֹ לְמָקוֹם שֶׁהֵנִיחַ, הִדָּא
הוּא דְכַתִּיב, וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ
אוֹיְבֵיהֶם לֹא מֵאַסְתִּים וְלֹא גַעְלָתִים
לְכַלּוֹתָם. דְּבָר אַחֵר, הַצָּבִי כִּשְׁהוּא יִשָּׁן,
הוּא יִשָּׁן בְּעֵין אַחַת, וְהֶאֱחָרַת הוּא יַעֲזוֹר,
כִּךְ אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
עֹשֶׂה כְּמוֹ הַצָּבִי, שֶׁהֵנָּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן

שוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. שָׁמַע רַבִּי חֵיִיא וְאָמַר, אִי
 עֲלֵאִין עֶסְקִין בְּבֵיתָא, וְאַנָּא יְתִיב אַפְרָאִי,
 בָּכָה. שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדֵאי
 שְׂכִינְתָא לְבָרָא, מָאן יְפֹק. אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר בִּרְיֵהּ, אִי אֲנָא קָלִינָא, לָא קָלִינָא,
 דִּהּא שְׂכִינְתָא בָרָא מְנָנָא, לִיעוּל שְׂכִינְתָא,
 וְתִיּהוּי אֶשְׁתָּא שְׁלִימְתָא. שָׁמַע קָלָא
 דְּאָמַר, עַד לָא סְמָכִין אֶסְתַּמְכוּ, וְתִרְעִין לָא
 אֶתְתַּקְנוּ, וּמְזוּטְרִי דְּבוּסְמִיא דִּיעֲדוֹן דְּכַעַן
 הוּא, לָא נָפַק ר' אֶלְעָזָר. יְתִיב רַבִּי חֵיִיא,
 בָּכָה וְאֶתְגַּנֶּחַ, פֶּתַח וְאָמַר, סוּב דִּמָּה לָךְ
 דּוּדִי לַעֲבִי אוֹ לְעַפְרָא הָאֵילִים. אֶתְפַּתַּח
 תִּרְעָא דְּפֶרְגוּדָא, לָא עֵיל רַבִּי חֵיִיא, זְקִיף
 רַבִּי שְׁמַעוֹן עֵינָיו וְאָמַר, שָׁמַע מִינָהּ
 אֶתִּיּהִיב רְשׁוּתָא לְמָאן דֵּאִיהוּ אַפְרָאִי וְאַנָּן
 לָנוּ. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָזַל אֶשָּׂא מְדוּכַתִּיהּ,

עד דוכתא דרבי חייא, אמר רבי שמעון,
 קוּזְטִיפָא דְנִהוּרָא דְקִלְיטָרָא לְבַר, וְאַנָּא
 הָבָא לָגוּ, אֲתֵאלָם פּוּמִיָּה דְרַבִּי חֵיִיא. כִּיּוֹן
 דְּעָאֵל לָגוּ, מֵאִידָּ עֵינּוּי, וְלֹא זָקִיף רִישִׁיָּה.
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, קוּם
 אֲעֵבֶר יָדְךָ אֲפּוּמִיָּה, דְּלֹא יָדַע בְּהֵאִי, דְּלֹא
 רָגִיל בִּיה. קָם רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲעֵבֶר יָדֶיהָ
 אֲפּוּמִיָּה דְרַבִּי חֵיִיא. פָּתַח פּוּמִיָּה רַבִּי
 חֵיִיא, וְאָמַר, חָמָא עֵינָא מַה דְּלֹא חֲמִינָא,
 אֲזִדְקָף דְּלֹא חֲשִׁיבָנָא, טָב לְמִימַת בְּאַשָּׁא
 דְּדַהֲבָא טָבָא דְלִיק. בְּאַתֵּר דְּשְׁבִיבִין
 זִרְקִין לְכָל עֵיבֶר, וְכָל שְׁבִיבָא וְשְׁבִיבָא,
 סְלִיק לְתַלְתָּ מָאָה וְשִׁבְעִין רִתִּיכִין. וְכָל
 רִתִּיכָא, אֲתַפְּרֵשׁ לְאַלְף אֲלָפִין וְרַבּוּא
 רַבּוּן, עַד דְּמָטוּ לְעֵתִיק יוֹמִין דִּיתִיב עַל
 בְּרַסְיָא, וְכַרְסֵיָא מְזַדְעָזְעָא מִנִּיהָ,

לְמַאתָן וְשִׁתִּין עַל מִין. עַד דְּמָטָא לְאַתָּר
 עֲדוּנָא דְּצַדִּיקֵיָא, עַד דְּאַשְׁתַּמַּע בְּכָל
 רְקִיעִין, וְכָל עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְכִלְהוּ בְּזִמְנָא
 חָדָא, תְּנוּהִין וְאַמְרִין, הָרִין הוּא רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּהָוָה מְרַעִישׁ כָּלָא, מֵאֵן
 יָכִיל לְמִיקָם קַמִּיה. דִּין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בֶּן יוֹחָאי, דְּבִשְׁעָתָא דְּפִתַּח פּוּמִיָּה
 לְמַשְׁרֵי לְמַלְעֵי בְּאוּרֵיָתָא, צִיִּיתִין
 לְקַלִּיָּה כָּל בְּרַסוֹן וְכָל רְקִיעִין וְכָל
 רְתִיכִין וְכָל אֵינוֹן דְּמַשְׁבְּחֵי לְמַרְיָהוֹן,
 לִית דְּפִתְחִין וְלִית דְּמַסִּימִין, כִּלְהוּ
 מַשְׁתַּבְּחִין, עַד לָא אַשְׁתַּמַּע בְּכָל רְקִיעֵיָא
 וְלַעֲיָלָא וְתַתָּא פִּטְרָא. כֹּד מַסִּים רַבִּי
 שְׁמַעוֹן לְמַלְעֵי בְּאוּרֵיָתָא, מֵאֵן חָמִי
 שִׁירִין, מֵאֵן חָמִי חֲדוּתָא, דְּמַשְׁבְּחִין
 לְמַרְיָהוֹן, מֵאֵן חָמִי קָלִין דְּאַזְלִין בְּכִלְהוּ

רְקִיעִין. אֲתִיּוֹן כְּלָהוּ בְּגִינִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְכַרְעִין וְסַגְדִּין קָמִי דְּמַרְיָהוֹן, סִלְקִין רִיחִין
דְּבוֹסְמִין דְּעֵדֶן, עַד עֲתִיק יוֹמִין, וְכָל הָאִי
בְּגִינִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹמִיָּה וְאָמַר, שִׁית
דְּרַגִּין נִחְתּוּ עֲמִיָּה דִּיעֶקֶב לְמַצְרִים, וְכָל
חַד וְחַד עֲשָׂרָה אָלֶף רַבּוּא. וְלִקְבְּלִיהוֹן
שִׁית דְּרַגִּין לְיִשְׂרָאֵל, וְלִקְבְּלִיהוֹן שִׁית
דְּרַגִּין לְכַרְסֵּיָא דְּלַעִילָא. וְלִקְבְּלִיהוֹן שִׁית
דְּרַגִּין לְכַרְסֵּיָא דְּלִתְתָּא. דְּכַתִּיב, שֵׁשׁ
מַעְלוֹת לְכִסֵּא. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, רַבָּה
בְּצִמְחַת הַשָּׁדָה נִתְתִּיד וְגו', הֵרִי שִׁית.
וְלִקְבְּלִיהוֹן כְּתִיב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ
וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ וְגו'. תָּא חַוִּי, כָּל חַד
וְחַד סָלִיק לַעֲשָׂרָה, וְהוּוּ שְׁתִּין, וְאַיְנוֹן
שְׁתִּין גְּבָרִין דְּבִסְחָרְגִי שְׂכִינְתָּא, וְאַיְנוֹן

שתינ רבבן, דנפקו עם ישראל מגלותא,
 ודעאלו עם יעקב בגלותא. אמר ליה ר'
 חזיא, והא הוו שבעה, וסלקין לשבעין,
 אמר ליה ר' שמעון, שבעין לאו מהבא,
 ואי סלקא דעתך שבעה, הא כתיב
 וששה קנים יוצאים מצדיה שלשה קני
 מנורה וגו'. וקנה האחד האמצעי לאו
 בחשבנא, דכתיב, אל מול פני המנורה
 יאירו וגו'. עד דהוו יתבי, אמר רבי
 אלעזר לרבי שמעון אבוי, מה חמא
 קודשא בריך הוא לנחתא ישראל
 למצרים בגלותא. אמר ליה חדא
 שאלתא את שאל, או תרין. אמר ליה
 תרין. גלותא למה. ולמצרים למה. אמר
 ליה תרין אינון ואתחזרו לחד. אמר ליה
 קום בקיומך בגינך יתקיים לעילא,

מִשְׁמַךְ הָאֵל מְלֶכָה, אִימָא בְּרִי אִימָא. פֶּתַח
 וְאָמַר שְׂשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וּשְׂמוֹנִים
 פִּילָגְשִׁים. שְׂשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת, אֵינוֹן
 גְּבֻרָא דְלַעֲיָלָא מַחֲלָא דְגְבוּרָא
 דְאֵתְאֲחֻדָּן בְּקַלִּיפִין, דְּחִיּוֹתָא קַדִּישָׁא
 דִּישְׂרָאֵל. וּשְׂמוֹנִים פִּילָגְשִׁים, מְמָנָן
 בְּגִלְיָפוֹי דְתַחֲוֹתוֹי. וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר,
 בְּמָה דְאֵת אָמַר הֵישׁ מְסַפֵּר לְגִדּוּדֵיו. וְעַם
 כָּל דָּא בְּתִיב, אַחַת הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי
 אַחַת הִיא לְאַמָּה, דָּא הִיא שְׂכִינְתָּא
 קַדִּישָׁא דְנִפְקָא מִתְּרִיסִין וִיִּהְרָא, דְזִהְרָא
 דְנִהְיָר לְכָלָא, וְאִיהִי אֶתְקַרֵּי אֲמָא. כְּגִוּוֹנָא
 דָּא עֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא בְּאַרְעָא,
 זְרִיק לְכָל עַמִּין לְכָל עֵיבָר, וּמִנֵּי עֲלִיָּהֶן
 רַבְרָבִי, הָדָא הוּא דְבְּתִיב אֲשֶׁר חָלַק ה'

אֶלְהֵידָא אוֹתָם לְכָל הָעַמִּים, וְהוּא נָסִיב

לְחוֹלְקִיהָ בְּנִישָׁתָא דִּישְׂרָאֵל. הָדָא הוּא
 דְּכַתִּיב, כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל
 נִחְלָתוֹ. וְקָרָא לָהּ אַחַת הִיא יוֹנָתִי תַמָּתִי
 אַחַת הִיא לְאַמָּה, דָּא הִיא שְׂכִינַת יְקָרִיָּה
 דְּאַשְׁרֵי בִינִיָּהוֹן, אַחַת הִיא וּמְיוֹחֶדֶת לִיהּ.
 רְאוּהָ בָנוֹת וַיֹּאשְׁרוּהָ, בְּמָה דְאַתְּ אָמַר
 רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאַתְּ עָלִית עַל כְּלָנָהּ.
 מְלָכוֹת וּפִילָגְשִׁים וַיְהַלְלוּהָ, אֱלִין רַבְרָבִי
 עִמִּין דְּאַתְּפָקְדִין עָלֶיהּ. וְעוֹד רָזָא דְמַלְהָ
 הִיא דְתַנֵּן, בַּעֲשָׂרָה מֵאַמְרוֹת נִבְרָא
 הָעוֹלָם, וְכֵד תַּסְתַּכֵּל, תִּלְתָּא אֵינֹון,
 וְעֶלְמָא בָּהּ אַתְּבְּרִי, בְּחֻכְמָהּ וּבְתִבּוּנָהּ
 וּבְדַעַת, וְעֶלְמָא לֹא אַתְּבְּרִי אֱלֹא בְּגִינִיָּהוֹן
 דִּישְׂרָאֵל. כֵּד בָּעָא לְקַיָּמָא עֶלְמָא, עֶבֶד
 לְאַבְרָהָם בְּרָזָא דְחֻכְמָה, לִיצְחָק בְּרָזָא
 דְּתִבּוּנָהּ, לִיעֲקֹב בְּרָזָא דְדַעַת. וּבִהְאִי

אַתְּקָרִי, וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמָּלְאוּ. וּבִהֵיָּא
 שְׁעָתָא אֲשֶׁתְּכֹלֵל כָּל עֲלָמָא. וּמִדְּאֲתִילִידוּ
 לִיעֲקֹב תִּירִסָּר שְׁבָטִין, אֲשֶׁתְּכֹלֵל כָּלָא,
 בְּגִוּוֹנָא דְלֵעִילָא. כִּד חָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיד
 הוּא חֲדָוּתָא סְגִיָּאָה דְהֵאֵי עֲלָמָא תַּתָּאָה
 דְּאֲשֶׁתְּכֹלֵל בְּגִוּוֹנָא דְלֵעִילָא, אָמַר,
 דִּילְמָא חֶם וְשָׁלוֹם יִתְעַרְבוּן בְּשָׂאָר
 עַמּוּמִין, וְיִשְׁתַּאֲר פְּגִימוֹתָא בְּכֻלָּהוּ עֲלָמִין.
 מַה עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, טְלִטֵּל לְכֻלָּהוּ
 מִהֶבֱא לְהֶבֱא, עַד דְּנַחֲתוּ לְמַצְרִים,
 לְמִידָּר דִּינִירִיהוֹן בְּעַם קָשִׁי קָדֵל, דְּמַבְזִין
 נְמוּסִיָּהוֹן, וּמַבְזִין לְהוֹן לְאַתְחַתָּנָא בְּהוּ,
 וְלַאֲתַעְרְבָא בְּהַדִּיָּהוּ, וְחִשְׁבּוּ לְהוֹן
 עֲבָדִין, גּוֹבְרִין גָּעֵלָן בְּהוֹן, נוֹקְבָתָא גָּעֵלָן
 בְּהוֹן, עַד דְּאֲשֶׁתְּכֹלֵל כָּלָא בְּזֶרְעָא קֳדִישָׁא,
 וּבִין כֶּךָ וּבִין כֶּךָ שְׁלִים חוּבָא דְשָׂאָר

עֲמִין, דְּכַתִּיב, כִּי לֹא שָׁלַם עֹזֶן הָאִמּוֹרִי
 עַד הֵנָּה. וְכֵן נִפְקוּ, נִפְקוּ וּפְאִין קְדִישִׁין,
 דְּכַתִּיב, שְׁבִטִי יֵה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל. אַתָּא
 ר' שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקִיָּה בְּרִישִׁיָּה, אָמַר לִיה
 קָאִים בְּרִי בְּקִיּוּמָךְ, דְּשַׁעְתָּא קִיּוּמָא לָךְ.
 יְתִיב ר' שְׁמַעוֹן, וְר' אֶלְעָזָר בְּרִיה, קָאִים
 וּמִפְּרִשׁ מִלֵּי דְרִזִּי דְּחִכְמָתָא, וְהוּוּ אֲנָפוּי
 נְהִירִין בְּשִׁמְשָׁא. וּמִלִּין מִתְבַּדְּרִין וּטְאִסִין
 בְּרִקִיעָא. יְתִבּוּ תִרִין יוֹמִין דְּלֹא אָכְלוּ וְלֹא
 שָׁתוּ, וְלֹא הָווּ יָדַעִין אִי הָוָה יִמָּא אוּ
 לִילִיא. כֵּן נִפְקוּ, יָדְעוּ דְּהָווּ תִרִין יוֹמִין
 דְּלֹא טַעְמוּ מִיָּדִי. קָרָא עַל דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים
 לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וְגו'. וּמָה אִי אֲנִן
 בְּשַׁעְתָּא חֲדָא כַּךְ, מִשָּׁה, דְּקָרָא אֶסְהִיד
 בִּיה, וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְגו', עַל
 אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

כִּד אַתָּא רַבִּי חֲזִיא קָמִיה דְּרַבִּי, וְסַח לִיה
 עוֹבְדָא, תָּוָה רַבִּי, וְאָמַר לִיה ר'
 שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָבוּי, בְּרִי, ר' שְׁמַעוֹן
 בֶּן יוֹחָאי אֲרִיא, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה אֲרִיא,
 וְלָאוּ ר' שְׁמַעוֹן כִּשְׂאֵר אֲרִיּוֹתָא, עָלִיה
 בְּתִיב אֲרִיָּה שָׂאֵג מִי לֹא יִירָא וְגו'. וְכֵּה
 עֲלָמִין דְּלַעֲיָלָא מְזַדְעָזְעִין מִיָּיָהּ, אֲנָן עַל
 אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. גַּבְרָא דְּלֹא גִזֵּר
 תַּעֲנִיתָא לְעֲלָמִין עַל מַה דְּשָׂאִיל וּבָעִי,
 אֶלָּא הוּא גִזֵּר, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיֵּים.
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזֵּר, וְאִיהוּ מְבַטֵּל.
 וְהֵינֵנו דְּתַנָּן, מַאי דְּכִתְיִב, מוֹשֵׁל בְּאָדָם
 צְדִיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים, הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם, וּמִי מוֹשֵׁל בְּהַקְדּוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, צְדִיק. דְּאִיהוּ גִזֵּר גִּזְרָה,
 וְהַצְדִּיק מְבַטֵּלָהּ.

בְּכָה רַבִּי שְׁמֵעוֹן, אָרִים קָלִיָּה וְאַתְנַח,
אָמַר, קִנְטוֹרָא דְקִיטָפָא אֲשֶׁתִּכַּח,
חֲשַׁבְתוֹן דְּשִׁבַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּמָּה
זְמָנִין, אֲשֶׁר הוּצֵאתִיךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם,
הוּצִיאֲךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם, וַיּוּצִיאֲךָ יְיָ
אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם, הוּצֵאתִי אֶת עַבְדֹּתֶיכֶם,
זְכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יֵצְאתֶם
מִמִּצְרַיִם, וַיּוּצִיאֲךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגָּדוֹל
מִמִּצְרַיִם, הוּצִיא יְיָ אֶתְכֶם מִזֶּה. אֵלָּא
תֵּאנָא, י' כְּתָרִין, אֵינּוֹן לְתַתָּא, כְּגִוּוֹנָא
דְּלַעִילָא, וְכִלְהוּ סְתִימִין, בְּתִלְתָּא אֵלִין
דְּאַמָּרִין. וְתִלְת קִשְׁרִין קִשְׁרִין בָּהוּ, עַל ג' ^א
דְּרָגִין אֵלִין דְּבָהוּ עֲבָדוּ, דִּישְׁרָאֵל לָא
יִפְקוֹן מִשְׁעֲבוּדָהוֹן לְעֵלְמִין. זָכְאִין אַתּוֹן
אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, דְּבִזְכוּתְכוֹן שְׁרִיאוּ
קִטְרִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכֵר תִּלְת

קטרי מְהִימְנוּתָא דְלָכוּן, הָדָא הוּא
 דְכְתִיב, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ אֶת
 אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב. אֶת
 אַבְרָהָם, הָא קִשְׁרָא הָדָא דְאַבְרָהָם. אֶת
 יִצְחָק, הָא קִשְׁרָא תַנְיִינָא דִּי־יִצְחָק. וְאֶת
 יַעֲקֹב, הָא קִשְׁרָא תְּלִיתָאָה שְׁלִימָתָא
 דִּי־יַעֲקֹב. תָּנָא, כָּל זְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבָּתִין,
 כְּלָהוּ דְּוּכְרָנָא לְהָאִי, וְעַל הָאִי אֲתַקְיָמוּ
 כְּלָהוּ, דְּאֵלְמָלָא הָאִי, לָא הָוָה נְטוּרָא
 דְּזְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבָּתִין. וּבְגִינִי כִּךְ, לָא
 אֲשַׁתְּצִי דְכְרָנָא דְּמַצְרִים מְכָל זְמַנִּין וְחֻגִין
 וְשַׁבָּתִין. תָּא חֲזִי, דִּינָא הוּא יְסוּדָא
 וְשִׁרְשָׁא דְּאוּרִייתָא, וְכָל פְּקוּדוּיָא, וְכָל
 מְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא דִּישְׂרָאֵל. וְעוֹד,
 אֲמַאי לָא הָוָה בִּימָמָא דְשְׁאִילָתוֹ. תַּנְיִנָן,
 כְּתִיב הַיּוֹם אַתֶּם יּוֹצְאִים, וְכְתִיב הוֹצֵאֲךָ

יי' אלהיך ממערים לילה. אלא תאנא,
 עקרא דפורקנא דישראל לא הוה אלא
 בלילה, דליליא שרא קטרינ, ועבד
 נוקמין, ויומא אפיק לון בריש גלי, הדא
 הוא דכתיב, יצאו בני ישראל ביד רמה
 לעיני כל מערים. וכתיב ומערים
 מקברים את אשר הכה יי' בהם כל
 בכור, דא הוא פרסומי ניסא. אתו ר'
 חזיא ור' יוסי, אשתטחו קמיה ונשקו
 ידוי. ובכו ואמרו, גליפין עלאין ותתאין
 זקפן רישא בגינד. עבד קודשא בריך
 הוא ירושלים לתתא, בגוונא דלעילא,
 עבד שורי קרתא קדישא ותרעוי. מאן
 דעייל, לא עייל עד דיפתחון תרעין. מאן
 דסליק, לא סליק עד דיתתקנון דרגין
 דשורי, מאן זכיל למפתח תרעין דקרתא

קדישא, ומאן יכיל לאתקנא דרגין
 דשורי, דא רבי שמעון בן יוחאי, דאיהו
 פתח תרעין דרגי דחכמתא, ואיהו אתקין
 דרגין עלאין, ובתיב יראה כל זכורך את
 פני האדון יי'. מאן פני האדון יי', דא רבי
 שמעון בן יוחאי, דמאן דאיהו דכנורא מן
 דכרניא, בעי לאתחזא קמיה.

(דף ס"ז ע"ב)

רבי אלעזר פתח ואמר, יודוך עמים
 אלהים יודוך עמים כלם, תא חזי,
 דוד מלכא קם ושבח ואודי למלכא
 קדישא, והוא אשתדל באורייתא, בההיא
 שעתא בד רוח צפון אתער, והוה בטש
 באינון נימין דכנורא, וכנורא הוה מנגן
 ואמר שירה זכו, ומה שירה הוה קאמר.

תָּא חַזִּי, בְּשַׁעְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֲתַעֵר לְגַבִּי כָּל אֵינּוֹן רְתִיבִין לְמִיָּהֵב לֹון
 טְרַפָּא כְּמָה דְּאוּקִימָנָא, דְּכְתִיב, וַתָּקָם
 בַּעֲד לִילָה וַתֵּתֵן טְרַף לְבֵיתָהּ וְחֹק
 לְנַעֲרוֹתֶיהָ, כְּדִין, כְּלָהּ בְּחֵדוּ פִתְחֵי
 וְאִמְרִי, אֱלֹהִים יַחֲנֹנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 אֲתָנוּ סָלָה. כִּד רוּחַ צְפוֹן אֲתַעֵר וְנַחֲתִית
 לְעֵלְמָא, נָשִׁיב וְאִמְר, לְדַעַת בְּאַרְצָא דְּרַבְּרָא
 בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוַעְתָּךְ. כְּגוֹר בְּשַׁעְתָּא דְּאִיהוּ
 מְנַגָּנָא בִּיהַּ בְּהֵהוּא רוּחָא, פִּתַּח וְאִמְר,
 יוֹדוּךְ עַמִּים כְּלָם, דְּוֹד כִּד הָוָה קָם וְאֲתַעֵר
 עֲלֵיהּ רוּחַ קְדֻשָּׁא, פִּתַּח וְאִמְר, אֶרֶץ נִתְּנָה
 יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ יְבָרְכֵנוּ
 אֱלֹהִים וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ, בְּגִין
 לְאַמְשָׁכָא טִיבוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 מַעֲיָלָא לְתַתָּא. לְבַתָּר, אֲתָא דְּוֹד בְּרוּחַ

קדשא, וסדר לון בחדא, אסתכל בכלא
 האי קרא דכנורא, בגין דשלימו דיקרא
 דקודשא בריך הוא עילא ותתא. בשעתא
 דשאר עמין אתכפין, אתיין ואודאן ליה
 לקודשא בריך הוא, כיון דאינון אתכפין,
 ואודן ליה, כדין אשתלים יקרא דקודשא
 בריך הוא עילא ותתא. בשעתא דאתא
 משה לפרעה ואמר ליה יי' אלהי העברים
 נקרא עלינו וגו', פתח איהו ואמר לא
 ידעתי את יי'. ובקא קודשא בריך הוא,
 דיתייקר שמייה בארעא, כמה דאיהו
 יקירא לעילא. כיון דאלקי ליה ולעמיה,
 אתא ואודי ליה לקודשא בריך הוא,
 דכתיב, יי' הצדיק, איהו דהוה מלכא
 קרופינום דכל עלמא. כיון דאיהו אודי,
 כל שאר מלכין אודון, דכתיב, אז נבהלו

אַלופי אָדום. אַתָּא יתרו, כּוּמְרָא עֲלָאָה
 וְרַבְרָבָא, רַב מִמְנָא דְכָל מִמְנָא דְכָל
 טַעוּן אַחֲרָנִין, וְאוּדִי לִיה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא, וְאָמַר, עֲתָה יִדְעָתִי כִּי גָדוֹל יְיָ מִכָּל
 הָאֱלֹהִים. בְּדִין אֶסְתַּלַּק וְאֶתְיִיקַר קוּדְשָׁא
 בְרִיךְ הוּא בִּיקְרִיה עֵילָא וְתַתָּא, וּלְבַתָּר
 יְהִיב אֲוִרִיתָא בְּשָׁלִימוֹ, דְּשִׁלְטָנוּ עַל כָּלָא.
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, עַל
 דָּא כְּתִיב, יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ
 עַמִּים כָּלָם. אַתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנָשִׁיק יְדוּי.
 בָּכָה רַבִּי אָבָא וְאָמַר, בְּרַחֵם אָב עַל
 בָּנִים. מֵאֵן יִרְחֵם עַל רַבִּי אֶלְעָזָר,
 וְלֹא שְׁלָמָא מְלוּי בֶּר רַחֲמֵי דְמַר. זָכָאָה
 חוֹלְקָנָא דְזִכְיָנָא לְמִשְׁמַע מְלִין אֵלִין
 קָמִיה, דְּלֹא נִכְסוּף בָּהּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי.
 אָמַר רַבִּי אָבָא, הָא כִּהֵּן אֲוֹן לָא כְּתִיב

בִּיתְרוֹ, כִּהֵן מִדִּין כְּתִיב. אָמַר לִיה, כֹּלָא
 אִיהוּ חַד. בְּקַדְמִיתָא חֲמוּי דִּיוֹסָף, כִּהֵן
 אוֹן אֶקְרִי. וּלְבַתֵּר חֲמוּי דְּמִשָּׁה, כִּהֵן מִדִּין.
 וְכֹלָא רָזָא חֲדָא, דִּהָא אֵלִין תִּרִין, מִשָּׁה
 וִיוֹסֵף, בְּדִרְגָּא דְּרָזָא חֲדָא קִיִּימִין, בְּרָזָא
 דָּאֵת ו'ו', תִּרִין ווִין כִּכְדָּא. וְמָה דְּאֵתְמַר
 כִּהֵן מִדִּין, רָזָא דָּא אֵשֶׁת מִדִּינִים. מִשָּׁה
 וִיוֹסֵף בְּרָזָא חֲדָא קִיִּימִי, רָזָא דָּא ו'ו' תִּרִין
 כִּכְדָּא. אָרִים יְדוּי עַל רִישִׁיה רַבִּי אָבָא
 וּבָבָה, אָמַר, נִהִירוּ דְּאוּרִייתָא סְלָקָא
 הִשְׁתָּא עַד רוּם רְקִיעָא דְּכַרְסֵּיָא עֲלָאָה,
 לְבַתֵּר דִּיסְתַּלַּק מִרְּמַעְלָמָא, מֵאן יִנְהִיר
 נִהִירוּ דְּאוּרִייתָא. וּוי לְעֵלְמָא דִּישְׁתָּאֵר
 יְתוּם מִינָּה. אֲבָל מַלְיִן דְּמַר יִתְנַהִירוּ
 בְּעֵלְמָא עַד דִּיִּיתִי מִלְּכָא מְשִׁיחָא וְכִדִּין
 כְּתִיב, וּמִלָּאָה הָאֶרֶץ יַדְעָה אֵת יְי' וְגו'.

(דף פ"ו ע"א)

רבי יהודה הוה אזיל מקפוטקיא ללוד
 למחמי לרבי שמעון דהוה תמן,
 והוה רבי חזקיה אזיל עמיה. אמר רבי
 יהודה לר' חזקיה, הא דתנינן קמי רבי
 שמעון, והוא יהיה פרא אדם, ודאי כף
 הוא. ודא הוא ברירא דמלה. סופיה
 דקרא דכתיב, ועל פני כל אחיו ישכון,
 מהו ועל פני כל אחיו ישכון, אמר ליה,
 לא שמענא ולא אימא. דהא אוליפנא,
 כתיב וזאת התורה אשר שם משה, אשר
 שם משה אתה יכול לומר, דלא שם
 משה אי אתה יכול לומר. פתח רבי
 יהודה ואמר, בי הוא חזק וארך ימים.
 מאן דזכי באורייתא, ולא אתפרש מינה,
 זכי לתרין חזין, חד בעלמא דין, וחד
 בעלמא דאתי. דכתיב חזק, תרי. וכל

מאן דִּיתְפַּרֵּשׁ מִינָהּ, כְּמֵאן דִּמְתַּפַּרֵּשׁ מִן
חַיִּי, וּמֵאן דִּמְתַּפַּרֵּשׁ מִרְבִּי שְׁמֵעוֹן, כְּאִילוּ
מְתַפַּרֵּשׁ מִכָּלָא. וּמָה בְּהֵאֵי קָרָא דְאִיהוּ
פֶּתַח פְּתִיחָא, לָא יְכִילָנָא לְמִיעָאֵל בָּהּ,
פְּתִיחָא אֲוִרִיתָא דְסְתִימִין, עַל אַחַת כְּמָה
וּכְמָה. וּוִי לְדָרָא דְרַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
יִסְתַּלִּיק מִנֶּיהָ. דְּכֵד אֲנֵן קִיִּימִין קִמִּי דְרַבִּי
שְׁמֵעוֹן, מְבוּעִין דְּלָבָא פְּתִיחִין לְכָל עֵיבָר,
וּכְלָא מְתַגְלִיא. וְכֵד אֶתְפַּרְשְׁנָא מִנֶּיהָ, לָא
יִדְעָנָא מִיָּדִי, וְכָל מְבוּעִין סְתִימִין. אָמַר
רַבִּי חֲזַקְיָה, הֵיִינוּ דְכְּתִיב, וַיֹּאצֵּל מִן
הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל שְׁבָעִים אִישׁ
הַזְקֵנִים, כְּבוֹצִינָא דָא, דְּנִהְרִין מִינָהּ כְּמָה
בוֹצִינִין, וְהוּא בְּקִיּוּמִיהָ שְׂכִיחַ, כֶּךָ רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, מְאִירִי דְבוֹצִינִין, הוּא
נִהִיר לְכָלָא, וְנִהוֹרָא לָא אַעֲדִי מִנֶּיהָ,

וְאַשְׁתַּכַּח בְּקִיּוּמֶיהָ. אָזְלוּ עַד דְּמָטוּ
 לְגַבִּיהָ. כַּד מָטוּ גַבִּיהָ, אֲשַׁכְּחוּהוּ, דִּהְוָה
 יְתִיב וְלָעִי בְּאוֹרֵיתָא, וְהָוָה אָמַר, תִּפְלָה
 לְעָנִי כִּי יַעֲטֹף וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ. כָּל
 צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא, וְצְלוֹתָא דְּעָנִי
 עֲלָאָה מְבֻלָּהּ. מַאי טַעְמָא, מְשׁוּם דִּהָאִי
 סִלְקָא עַד כּוּרְסֵי יְקָרָא דְּמַלְכָּא, וְאַתְּ עֲטָר
 בְּרִישִׁיָּהּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁתְּבַּח
 בְּהֵיאָ צְלוֹתָא וְדָאִי. תִּפְלָה דְּעָנִי, תִּפְלָה
 אֲקָרִי. כִּי יַעֲטֹף. עֲטוּפָא דָּא, לָאוּ עֲטוּפָא
 דְּכֶסֶף הוּא, דִּהָא לֵית לֵיהּ. אֵלָא, כְּתִיב
 הָבָא כִּי יַעֲטֹף. וּכְתִיב הָתָם, הָעֲטוּפִים
 בִּרְעֵב. וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ, דִּיקְבֹּל קָמִי
 מְאֲרִיָּה, וְדָא גִיחָא לֵיהּ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, מְשׁוּם דְּעֲלָמָא מִתְקַיֵּמָא בִּיהּ, כַּד
 לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ שְׂאֵר קַיִימֵי עֲלָמָא בְּעֲלָמָא.

ווי לְמֵאן דְּהָהוּא מְסַכְנָא יְקַבֵּל עֲלוּהִי
לְמֵאֲרִיָּה, מְשׁוּם דְּמְסַכְנָא קָרִיב לְמִלְכָּא
יְתִיר מִכְּלָהוּ, דְּכְתִיב, וְהָיָה כִּי יֵצֵעַ אֵלַי
וְשָׁמַעְתִּי כִּי חֲנוּן אָנִי. וְלִשְׂאֵר בְּנֵי עַלְמָא,
זְמַנִּין דְּשָׁמַע, זְמַנִּין דְּלֹא שָׁמַע. מֵאִי
טַעמָא, מְשׁוּם דְּדִיּוּרִיָּה דְּמִלְכָּא בְּהָנִי
מֵאֲנִי תְּבִירִי, דְּכְתִיב, וְאֵת דָּכָא וְשִׁפְלָא
רוּחַ. וְכְתִיב קְרוֹב יְיָ לְנִשְׁכָּרֵי לֵב. לֵב
נִשְׁכָּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. מִכָּאן
תְּנִינָן, מֵאן דְּנִזְיף בְּמְסַכְנָא, נִזְיף
בְּשִׁכְנִיתָא, דְּכְתִיב וְאֵת דָּכָא וְשִׁפְלָא רוּחַ.
וְכְתִיב כִּי יְיָ יָרִיב רִיבָם וְגו'. בְּגִין
דְּאֶפּוֹטְרוּפָא דְּלָהוֹן תְּקִיפָא וְשִׁלִּיטָא עַל
כָּלֵא, דְּלֹא אֶצְטְרִיךְ סְהַדִּי, וְלֹא אֶצְטְרִיךְ
לְדִיּוּנָא אַחְרָא, וְלֹא נָטִיל מִשְׁכּוֹנָא
בְּשִׂאֵר דִּיּוּנָא. וּמָה מִשְׁכּוֹנָא נָטִיל

נִשְׁמָתִין דְּבֵר נָשׁ, דְּכֻתִּיב וְקִבַּע אֶת
 קוֹבְעֵיהֶם נָפֶשׁ. תּוֹ אָמַר, תְּפִלָּה לְעָנִי, כָּל
 אֲתֵר דְּאִקְרִי תְּפִלָּה, מָלָה עֲלָאָה הִיא,
 דְּהִיא סִלְקָא לְאֲתֵר דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא
 אֲחֵד עֲלָאָה. תְּפִלָּה דְּרִישָׁא, אֵינּוֹן תְּפִלָּי
 דְּמִלְכָּא, דְּאֵנַח לָהּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲסַחֵר
 רִישִׁיה וְחָמָא לָר' יְהוּדָה וְלָרַבִּי חֲזַקְיָה
 דְּמָטוֹ גִּבִּיָּה. בְּתֵר דְּסִיִּים, אֲסַתְּכָל בָּהּ.
 אָמַר לָהּ, סִימָא הָוָה לָכוּ וְאֲתֵאבִיד
 מִנֵּיכוּ. אָמְרוּ לִיה, וְדָאִי דְּפִתְחָא עֲלָאָה
 פִּתַּח מֵר, וְלֹא יְכִילָנָא לְמִיעָאֵל בָּהּ. אָמַר,
 מָאִי הִיא. אָמְרוּ לִיה, וְהוּא יְהִיָּה פָּרָא
 אָדָם, וְסוּפִיָּה דְּקָרָא בְּעִינָא לְמַנְדֵּעַ, דְּכֻתִּיב
 וְעַל פְּנֵי כָּל אַחֲיוֹ יִשְׁכּוֹן, מַהוּ עַל פְּנֵי כָּל
 אַחֲיוֹ. דְּהָא בְּרִירָא דְּכוּלִּיהּ קָרָא יְדַעְנָא,
 וְהָא לֹא יְדַעְנָא, דְּסִיפִיָּה דְּקָרָא לֹא

אַתְּחִיזי בְּרִישִׁיה. אָמַר לוֹן, חֵיכוֹן, כֹּלָא חַד
 מְלָה הִיא, וּבְחַד דִּרְגָא סְלָקָא. תֵּאנָא, כִּמָּה
 פָּנִים לִפְנִים אֵית לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 פָּנִים דְּנִהְרִין, פָּנִים דְּלֹא נִהְרִין, פָּנִים
 תְּתַאֲיוּ, פָּנִים [פ"ז ע"א] רְחִיקִין, פָּנִים
 קְרִיבִין, פָּנִים דְּלָגוּ, פָּנִים דְּלָבָר, פָּנִים
 דִּימִינָא, פָּנִים דִּשְׁמָאֲלָא. תָּא חֲזִי, זָכַאִין
 אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל קָמִיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 דְּאַחֲדָן בְּאַנְפִּין עֲלָאִין דְּמִלְכָּא, בְּאֵינּוֹן
 פָּנִים דִּהוּא וּשְׁמִיה אַחֲדָן בְּהוּ, וְאֵינּוֹן
 וּשְׁמִיה חַד הוּא. וְשָׂאָר עַמִּין אַחֲדָן בְּאֵינּוֹן
 פָּנִים רְחִיקִין, בְּאֵינּוֹן פָּנִים תְּתַאֲיוּ. וּבְגִינִי
 כִּד אֵינּוֹן רְחִיקִין מְגוּפָא דְּמִלְכָּא, דִּהָא
 חֲמִינָא כָּל אֵינּוֹן דְּמַצְרִים, קְרִיבִין
 דִּישְׁמָעָל, כִּמָּה אַחֲיוֹן וּקְרִיבִין הוּי לִיה,
 וּבְלָהוּ הוּי בְּאַנְפִּין תְּתַאֲיוּ, בְּאֵינּוֹן פָּנִים

רחיקין. ובגיןיה דאברהם, בד אתגזר
 ישמעאל, זכה, דשוי מדוריה וחולקיה
 באתר דשליטא על כל אינון פנים רחיקין
 ותתאין, על כל אינון פנים דשאר עמין.
 הדא הוא דכתיב, ידו בכל, ובגיןי כך על
 פני כל אחיו ישכון, כלומר, ישוי מדוריה
 וחולקיה לעילא מבלהו, דכתיב ידו בכל,
 דשליטא על כל שאר פנים דלתתא. ובגין
 כך על פני כל אחיו ודאי, דלא זכו בנותיה.
 אתו רבי יהודה ורבי חזקיה, ונשקו ידוי.
 אמר רבי יהודה, היינו דאמרי אינשי,
 חמרא בדרדיא, ונביעא דבירא, בקטירא
 דקיזרא אתעטר. ווי לעלמא בד יסתלק
 מר מניה. ווי לדרא דיתערע בההוא זמנא.
 זכאה דרא דאשתמודעון ליה למר. זכאה
 דרא דאיהו שרי בגויה. אמר רבי חזקיה,

הָא תַּנִּינָן, גִּיּוֹרָא בַּד אַתְּגָזֵר, אַקְרִי גַר צַדִּיק,
וְלֹא יִתִּיר. וְהָכָא אָמַר מֶר יָדוּ בְּכָל. אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, כֹּלָא אַתְקָשָׁר בְּחַד. אָבֵל
גִּיּוֹרָא תַּנִּינָן. שְׂאֵנִי יִשְׁמַעְאֵל, דְּלֹאוּ גִיּוֹרָא
הוּא. בְּרִיָּה דְאַבְרָהָם הָוָה, בְּרִיָּה דְקַדִּישָׁא
הָוָה. וּבְתִיב בִּיה בִּישְׁמַעְאֵל, הִנֵּה בִּרְכָתִי
אוֹתוֹ. כְּתִיב הָכָא, בִּרְכָתִי אוֹתוֹ. וּבְתִיב
הָתָם, וַיִּי בֶרֶךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. וְעַל כֵּךְ
כְּתִיב, יָדוּ בְּכָל. וּבְגִינִי כֵךְ כְּתִיב, עַל פְּנֵי
כָל אַחֵיו יִשְׁכּוֹן. דְּאֵי שְׂאֵר קָרִיבֵי אַתְּגָזֵרוּ
אַקְרוּן גִּירֵי צַדִּיק וְלֹא יִתִּיר, וְהוּא יִתִּיר
וְעֲלָאָה מְכַלְהוּ. כָּל שְׂכֵן אֵינֶזֶן דְּלֹא
אַתְּגָזֵרוּ, דְּקִיָּמִין בְּאֵינֶזֶן אַפִּין רְחִיקִין,
בְּאֵינֶזֶן אַפִּין תַּתָּאִין. וְאִיהוּ, מְדוּרִיָּה לְעִילָא
מְכַל פְּנִים דִּידְהוּ, וּמְכַל פְּנִים דְּעַמִּין עוֹבְדֵי
עֲבֹדַת כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב,

על פני כל אחיו ישכון. אמר רבי יהודה,
 קודשא בריך הוא בגין כך אכריז ואמר,
 לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, דדא
 הוא מהימנותא דיליה.

(דף קמאי טעמא ע"א)

רבי יוסי הוה לעי באורייתא, והווי עמיה
 רבי יצחק ורבי חזקיה. אמר רבי
 יצחק: הא חמינן דעובדא דמשכנא,
 בגוונא דעובדא דשמים וארץ, והא
 אתערו חברייא ברזין דלהון ועירו, דלא
 יכיל בר נש למיכל בפומיה, ולמישט
 ידיה לגו פומיה ולמבלע. אמר רבי יוסי:
 מלין אלין נסלק לון לגו בוצינא קדישא,
 דאיהו מתקן תבשילין מתיקין, כמה
 דאתקין לון עתיקא קדישא, סתימא דכל

סְתִימִין, וְאִיהוּ אֶתְקִין תַּבְּשִׁילִין, דְּלִית
 בָּהּ אֶתֶר, לְמִיתִי אַחֲרָא, לְמַשְׁדֵּי בָּהּ
 מְלָחָא. וְתוּ, דִּיכִיל בַּר נָשׁ לְמִיכַל
 וּלְמַשְׁתֵּי וּלְאַשְׁלָמָא בְּרַסוּי מְכַל עֲדוּנִין
 דְּעֻלְמָא וּלְאַשְׁתְּאַרָא, וּבִיהַ יִתְקַיֵּים, וַיִּתֵּן
 לְפָנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּזְתִּירוּ כְּדָבָר יִי'. פֶּתַח
 וְאָמַר: וַיִּי, נָתַן חֲכָמָה לְשִׁלְמָה כַּאֲשֶׁר
 דִּבֶּר לוֹ וַיְהִי שָׁלוֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה
 וַיִּכְרְתוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם. הָאִי קָרָא הָא
 אֶתְמַר בְּכָמָה דּוּכְתִּי. אֲבָל וַיִּי,
 אֶסְתַּכְּמוּתָא דְּלַעֲיָלָא וְתִתָּא כַּחֲדָא. וַיִּי
 אִיהוּ וּבִי דִינִיָּה. נָתַן חֲכָמָה, נָתַן, כְּמֵאן
 דִּיחִיב נְבִיזָא וּמִתְנָה לְרַחֲמִיָּה. כַּאֲשֶׁר
 דִּבֶּר לוֹ, שְׁלִימוּ דְּחֲכָמָתָא, בְּעוֹתָרָא,
 וּבְשָׁלָם, וּבְשִׁלְטָנוּ. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב
 כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לוֹ. וַיְהִי שָׁלוֹם בֵּין חִירָם וּבֵין

שְׁלֹמֹה, מֵאֵי טַעָמָא, בְּגִין דְּהוּ יָדְעִי דָא
 לְדָא, סְתִימוּ דְמַלְיָן דְּהוּ אִמְרִי, וּבְנֵי
 נָשָׂא אַחֲרֵנִין לָא הָווּ יָדְעִי לְאַסְתָּכְלָא
 וּלְמַנְדַּע בָּהּ כָּלֵל, וּבְגִינֵיהּ אֶתְהַדָּר
 חִירָם לְאוּדָאָה לְשֹׁלֹמֹה בְּכָל מְלוּי. שְׁלֹמֹה
 מְלָכָא אֶסְתָּכַל וַהֲוָה חָמִי, דְּהָא אֶפִּילוּ
 בְּהָוָא דָּרָא, דְּהָוָה שְׁלִים מְכָל דְּרִין
 אַחֲרֵנִין, לָא הָוָה רְעוּתָא דְּמְלָכָא עֲלָאָה
 דִּיתְגָּלִי חֲכָמָה כָּל כֶּךָ עַל יְדִיָּה, דְּאֶתְגָּלִי
 אוּרִייתָא דְּהָוָה סְתִימָא בְּקִדְמִיתָא, וּפְתַח
 לָהּ פְתָחִין. וְאַף עַל גַּב דְּפְתַח, סְתִימִין
 אֵינּוּן, בֵּר לְאֵינוּן חֲכִימִין דְּזֻכּוֹ, וּמִתְגַּמְגְּמִי
 בָּהּ, וְלֹא יָדְעִי לְמַפְתַּח בָּהּ פּוּמָא. וְדָרָא
 דָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂרָיָא בְּגִינָה רְעוּתָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן,
 דִּיתְגָּלִיין מַלְיָן סְתִימִין עַל יְדוּי. אֲבָל

תוֹוהָנָא עַל חֲבִימֵי דְרָא, הֵיךְ שְׂבָקִין
 אֲפִילוּ רִנָּעָא חֲדָא, לְמִיָּקָם קָמִי דְרָבִי
 שְׁמַעוֹן לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא, בְּעוֹד דְרָבִי
 שְׁמַעוֹן קָאִים בְּעֶלְמָא, אֲבָל בְּדָרָא דָּא, לָא
 יתְנַשִּׁי חֲכַמְתָּא מַעְלָמָא. וְוִי לְדָרָא כֹּד
 יִסְתַּלֵּק אִיהוּ, וְחֲבִימִין יתְמַעְטוֹן,
 וְחֲכַמְתָּא יתְנַשִּׁי מַעְלָמָא. אָמַר רַבִּי
 יִצְחָק: וּדְאִי הָכִי אִיהוּ, דְּהָא יוֹמָא חַד,
 הוֹינָא אָזִיל עֲמִיה בְּאַרְחָא, וּפְתַח פּוּמִיָּה
 בְּאוּרֵייתָא, וְחֲמִינָא עֲמוּדָא דְעֵנְנָא נְעִין
 מַעִילָא לְתַתָּא, וְחַד זִיְהָרָא זְהִיר גּוֹ
 עֲמוּדָא. דְּחִילָנָא דְּחִילוּ סָגִי, אֲמִינָא, וּכְפָאָה
 אִיהוּ בֶּר נָשׁ דְּהָכִי אֲזִדְמָן לִיה בְּהָאִי
 עֶלְמָא. מַה כְּתִיב בִּיה בְּמִשָּׁה, וְרָאָה כָּל
 הָעָם אֶת עֲמוּד הָעָנָן עוֹמֵד פֶּתַח הָאֵהָל
 וְקָם כָּל הָעָם וַהֲשִׁתְּחוּּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ.

יאות הוא לְמִשָּׁה, דְּאִיהוּ נְבִיאָה מְהִימָנָה
 עֲלָאָה עַל כָּל נְבִיאֵי עֲלָמָא, וְדָרָא הֵהוּא
 דְּקָבִילוּ אוֹרֵייתָא עַל טוֹרָא דְּסִינֵי, וְחָמוּ
 כְּמָה נִסִּין וְכְמָה גְבוּרָאן בְּמַעֲרִים וְעַל
 יָמָא. אֲבָל הָכָא בְּדָרָא דָּא, זְכוּתָא עֲלָאָה
 דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן קָא עָבִיד, לְאַתְחִזָּאָה נִסִּין
 עַל יְדוּי.

השתטחות ה'בית יוסף' שהמגיד גילה לו שרשב"י ור"א בנו
 שמחו לקראתם וכח ההקפות שהקיפו לציון רבי אלעזר ב'מגיד
 מישרים' בפרשת אמור (עמ' ק"ז) מובא כך:
 מרן ה'בית יוסף' עשה סוכה על מערת רשב"י ושבת שם בחג
 הסוכות ועשה הקפות סביב הציון של רבי אלעזר עם ארבעת המינים
 ואחר ההקפות נתקדרו השמים בעבים וירדו גשמים, וכתב שם רבנו הב"י
 שבא אליו המלאך המגיד אור ליום כ' תשרי ואמר לו: "ה' עמך ומה שירד
 בסוכות גשם רב לא היה כמו המשל ששפך האדון להעבד קיתון על פניו
 (כדאיתא בסוכה פ"ב מ"ט) אדרבה נתקבלו דבריהם, ורשב"י ובנו שמחו
 לקראתכם בקרחתכם זהר על מערתם, ובכפר הסמוך להם אלא כיון
 דהקפתם לרבי אלעזר בד' מינים הבאים לרצות על המים נתעוררו המים
 ובאו, ואלו הייתם מקיפים פעם אחרת היו רוב גשמים באין עולם כמו בימי
 חוני המעגל, ומפני כך באו גשמי ברכה רצופים כדי שלא תקיפו יותר
 עליהם וכלל זה יהיה בידכם כל זמן שהעולם יהיה צריך לגשמים ביותר
 תלכו ותקיפו הצדיקים הנזכרים ותענו ועל כל צרה שלא תבוא הציבור
 תקיפו אותם ז' פעמים ותתענו, ובכן תדע כי הם שמחים מאוד בקרחתכם
 וזהר על מערתם או בכפר הסמוך להם, ואם תתמידו לקרות כן יגלו לכם
 סודות עליונים' עכ"ל.

זוהר חלק שלישי

(דף ט"ז ע"א)

דְּבַר אַחֵר, אִישׁ הָאֲדָמָה, דְּבִגְיָנִיה
 אֶתְקַיֵּמַת לְבַתָּר דְּאַשְׁתְּצִיאוּ
 קַדְמָאִי, דְּכַתִּיב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת
 הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם וְגו'. תֵּאֲנָא, מִי נָח
 אֶקְרוֹן, דִּהוּא גָרִים דְּאֶקְרוֹן עַל שְׁמִיה.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי: זֹאת לִי, מָאִי קָא מִיִּירִי,
 אֵלָא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִידְהוּא, מִי נָח גָּרְמוּ
 לִי, דְּאֶגְלִי זֹאת בְּעֶלְמָא, דְּכַתִּיב, וְאֲנִי זֹאת
 בְּרִיתִי אוֹתָם. זֹאת אוֹת הַבְּרִית וְגו'. אֶת
 קִשְׁתִּי נָתַתִּי בְּעֶנְן. כְּלוּמַר לִית מָאן
 דְּאַשְׁגַּח אֵלָא לִיקָרָא דְשָׁמַי דְּרַמְיזָא
 בְּזֹאת, וּמָאן גָּרִים לִיה, מִי נָח. מְכָאן
 סִימְנָא לַחֲסִידָא זַכָּאָה, דִּלָּא אֶתְגַּלְיָא
 הָאִי קִשְׁתַּת בְּיוֹמוֹי, וְלָא אֶצְטְרִיד עַלְמָא

בְּיוֹמוֹי לְהָאֵי זֹאת אוֹת, וּמֵאֵן אֵיהּ, הֵהוּא
 דְּבָעֵי רַחֲמֵי עַל עַלְמָא וְאַתְחִיזִי לְאַגְנָא
 עֲלוּי, כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּלֹא
 אֶצְטְרִיד עַלְמָא בְּיוֹמוֹי לְהָאֵי אוֹת, דְּהָא
 הוּא אוֹת סִימְנָא בְּעַלְמָא הָהּ דְּלֹא הָהּ
 גִּזְרָה דְּאַתְגָּזַר עַל עַלְמָא לְעִילָא, דְּלֹא
 מְבַטֵּל לָהּ. וְהֵינּוּ דְּכַתִּיב, מוֹשֵׁל בְּאָדָם,
 קוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי
 מוֹשֵׁל בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא כְּבִיכּוֹל, צַדִּיק.
 דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא גִזִּיר, וְאֵיהּ מְבַטֵּל.
 כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דִּיּוֹמָא חַד הָהּ
 יְתִיב אַבְבָּא דְּתַרְעָא דְּלוּד, זְקַף עֵינּוּי,
 חָזָא שְׁמַשָּׁא דְּנֶהֱיר, וְאַסְתִּים נְהוֹרָא ג'
 זְמַנִּין, אֲדַהְכִּי אֶתְחַשֵּׁד נְהוֹרָא וְאַתְחִיזִי
 בֵּיהּ בְּשִׁמְשָׁא אוֹכְמָא וִירוֹקָא. אָמַר לִיה
 לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, תָּא אַבְתְּרָאִי בְּרִי,

וְנַחֲמִי, דְּהָא וּדְאִי גִזְרָה אֲתַגְזֹר לְעִילָא
 וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי לְאוּדְעָא לִי,
 דְּיֻדְאִי תִלְתִּין יוֹמִין תִּלְיָא הֵהוּא מְלֵתָא
 דְּאֲתַגְזֹר לְעִילָא, וְלֹא עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, עַד דְּאוּדְעִיה לְעִדִּיקַיָּא, הֲדָא הוּא
 דְּכַתִּיב, כִּי לֹא יַעֲשֶׂה יְיָ אֱלֹהִים דָּבָר כִּי
 אִם גָּלָה סוּדּוֹ אֶל עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים. עַד
 דְּהוּוּ אֲזִלִּי, עָאֵלוּ בְּהֵהוּא כְּרָם, חָמוּוּ חַד
 חוּיָא דְּהוּוּ אֲתִי, וּפּוּמִיָּה פְתִיחָא,
 וּמְלַהֲטָא בְּאַרְעָא בְּעַפְרָא. אֲשֶׁתַּנִּיק רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, וְקִטְפֹר יְדוּי בְּרִישִׁיָּה דְּחוּיָא,
 שְׂכִיד חוּיָא, מְאִיד פּוּמִיָּה. וְחָמָא לִישְׁנִיָּה
 מְרַחֵשׁ. אָמַר לִיה: חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאִימָא
 לְהֵהוּא חוּיָא עֲלָאָה, דְּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאִי בְּעֵלְמָא שְׂכִיחַ. עֵילִיָּה לְרִישִׁיָּה
 לְחַד נּוֹקְבָא דְּעַפְרָא, אָמַר: גִּזְרָה אֲנָא,

בְּשֵׁם דְּתַתָּא אַתְחִזֵּר לְנוֹקְבָא דְּעַפְרָא,
 בֶּן עֲלָא יִתְחִזֵּר לְנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא.
 רַחִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד דְּהוּוּ
 מַצְלִי שְׁמַעוֹן חַד קָלָא, פּוֹטְקָרָא דְּקִיטָפָא,
 עוֹלוּ לְאַתְרֵיכוֹ, קְטִפִּירָא דְּבוֹרֵינִי לָא
 שָׂרְאן בְּעֲלָמָא, דִּהָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאי בָּטִיל לוֹן. וְכָאֵה אַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 דְּמֵאֲרָךְ בָּעִי בִּיקְרָךְ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.
 בְּמִשָּׁה בְּתִיב וַיַּחַל מֹשֶׁה וְגו', דְּמִשְׁמַע
 דְּאַחִיד לִיה פֶּרְגוּדָא, וְאַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן
 גּוֹזֵר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיֵּים, הוּא
 גּוֹזֵר, וְאַנְתָּ מְבַטֵּל. אֲדִהְכִי חָמָא דְּנִהִיר
 שְׁמִשָּׁא, וְאַתְּ עָבֵר הֵהוּא אוֹפְכָא, אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַדָּאי הָא עֲלָמָא אַתְּבָסֵם,
 עָאֵל לְבִיתִיה וְדִרְשׁ, כִּי צְדִיק יִי צְדָקוֹת
 אֶהֱב יִשְׂרָאֵל יַחֲזוּ פְּנִימוֹ.

(דף ט"ז ע"א)

מאי טעמא, כי צדיק יי' צדקות אהב,
 משום די'שר יחזו פנימו. מאי פנימו,
 פנים על'אין דבני עלמא, בעון למבעי
 רחמי מניה, על כל מה דאצטריכן. אמר
 ליה רבי אלעזר בריה, אי הכי ישר יחזה
 פנימו, מבעי ליה או ישרים יחזו, מאי
 ישר יחזו, אמר ליה רזא עלאה, דאינון
 ימי קדם דעתיקא קדישא סתימא דכל
 סתימין, וימי עולם דזעיר אנפין, דאינון
 אקרון פנימו, חמאן באר'ח מישר מה
 דאצטריך למחמי. דתאנא, בשעתא
 דקודשא בריך הוא אשגח בעלמא
 וחמא דמתבשרן עובדיהון דבני נשא
 לתתא, אתגלויא עתיקא קדישא בזעיר
 אנפין, ומסתכלן כל אינון אנפין באנפין

סְתִימִין, וּמִתְבָּרְכֵן בְּלֵהוּ. מַאי טַעְמָא
 מִתְבָּרְכֵן, מִשּׁוּם דְּמִסְתַּכְלִין אֵלִין בְּאֵלִין
 בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל, דְּלֹא סָטוּ לִימִינָא
 וְלִשְׂמָאלָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, יִשְׂרָאֵל יַחֲזוּ
 פָּנֵימוֹ, וּמִתְבָּרְכֵן בְּלֵהוּ, וּמִשְׁקִיין דָּא
 לְדָא, עַד דְּאִתְבָּרְכֵן בְּלֵהוּ עֲלֵמִיא.
 וּמִשְׁתַּכְּחִי בְּלֵהוּ עֲלֵמִין בְּחַד, וּבְדִין
 אִתְקְרִי יִי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. וְכֵד חוּבֵי
 עֲלֵמָא סְגִיאוּ, אִסְתִּים עֲתִיקָא קַדִּישָׁא,
 וְלֹא מִשְׁגַּחֲזִין אֲנָפִין בְּאֲנָפִין, וּבְדִין דִּינִין
 מִתְעָרִי בְּעֲלֵמָא, וְכוּרְסוֹן רְמִי, וְעֲתִיק
 יוֹמִין אִסְתִּים וְלֹא אִתְגַּלְיָא. הָדָא הוּא
 דְכְּתִיב, חֲזוּהִי הָיִית עַד דִּי כּוּרְסוֹן רְמִי
 וְעֲתִיק יוֹמִין יְתִיב. עַד דִּי כּוּרְסוֹן רְמִי,
 דְּאֵינּוֹן בְּתָרִין עֲלָאִין, דְּמִשְׁקִיין לְבָלֵהוּ
 אֲחֵרָנִין, לְאוּקְמִי בְּקִיּוּמֵיהוּ, וּמֵאֵן אֵינּוֹן,

אֲבָהֶן, וְעֵתִיק יוֹמִין יְתִיב וְלֹא אֶתְנָלִיָּא,
 וּבְדִין מְהֻפְכִּין חֵיבֵי עֲלָמָא רַחֲמֵי לְדִינָא.
 תַּאֲנָא, מַסְטָרָא דְאִמָּא, נִפְקִין גְּרֵדִינִין
 גִּימוּסִין קָלִיפִין, וְאַחֲדִין בְּקוּלְפוֹי
 דְּגִבּוּרָה, שְׁלֵטִין עַל רַחֲמֵי, בְּמָה דְאֵת
 אֲמַר הַנוֹעָדִים עַל יֵי, עַל יֵי מַמָּשׁ. וּבְדִין
 אֲשֶׁתְּכַחוּ עֲלָמִין חֲסָרִין, דְּלֹא שְׁלָמִין,
 וּקְטָנוּתָא אֶתְעָר בְּכָלְהוּ. וְכֹד בְּנֵי עֲלָמָא
 מְבַשְּׂרִין עוֹבְדֵיהוֹן לְתַתָּא, מִתְבַּסְּמִין
 דִּינִין וּמִתְעַבְּרִין, וּמִתְעָרֵי רַחֲמֵי וְשְׁלֵטִין
 עַל הָהוּא בִישָׁא דְאֶתְעָר מִן דִּינָא קִשְׂיָא.
 וְכֹד מִתְעָרֵן רַחֲמֵי, חֲדוּה וְגִיחוּמִין
 מִשְׁתַּכְּחִין, מִשּׁוּם דְּשְׁלִיטִין עַל הָהוּא
 בִישָׁא. הֵדָא הוּא דְכֶתִיב, וַיִּנָּחֶם יְיָ עַל
 הָרָעָה, וַיִּנָּחֶם, מִשּׁוּם דְּשְׁלֵטָא עַל הָרָעָה
 דְּאֶתְכַפֵּיָא דִינָא קִשְׂיָא וְשְׁלֵטִין רַחֲמֵי.

תָּאנָא, בְּשַׁעְתָּא דְּמַתְּבַסְמָן דִּינִין וְשִׁלְטִין
 רַחֲמִי, כָּל כְּתָרָא וְכְתָרָא תָּב בְּקִיּוּמִיהּ,
 וּמַתְּבַרְכָּאן בְּלָהוּ בַּחְדָּא. וְכֹד תִּיַּיבִין כָּל
 חַד וְחַד לְאַתְרִיהּ וּמַתְּבַרְכָּאן בְּלָהוּ
 בַּחְדָּא, וּמַתְּבַסְמָא אִימָא בְּקִלְדִּיטִי
 גְּלִיפִין וְתִיַּיבִין לְסַטְרָהּ, בְּדִין אֶקְרִי
 תְּשׁוּבָה שְׁלִימָה וְאַתְּכֶפֶר עָלְמָא, דְּהָא
 אִימָא בְּחֻדְוֹתָא שְׁלִימָתָא יְתָבָא,
 דְּכְתִיב, אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה, וּבְדִין אֶתְקַרִי
 יוֹם הַכַּפּוּרִים, דְּכְתִיב בִּיהּ לְטַהֵר אֶתְכֶם
 מִכָּל חַטֹּאתֵיכֶם, וּמַתְּפַתְחִין ג' תַּרְעִין
 דְּסַטְרִין גְּלִיפִין.

(דף כ"א ע"א)

רַבִּי יוֹסִי פָתַח: "וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בָּרַק אִם
 תֵּלְכִי עִמִּי וְהִלַּכְתִּי וְגו'" מַאי קָא

מִיָּרִי, אֵלֶּא אָמַר בָּרַק, הוּאִיל וְרוּחַ קִדִּישָׁא
שְׂרִיא עֲלֵה, בְּזִכּוּתָהּ אֲשֶׁתִּזְיֵב וְלֹא לִישְׂרִי
עָלֵי נִזְקָא. וְמָה בָּרַק סָמִיד עַל אֲתֵתָא
לְאֲשֶׁתִּזְבָּא בְּגִינָה, אֲנִן, דְּאוּרִיתָא עֲמָנָא
דְּהִיא שְׁמִיָּה דְּמִלְכָּא קִדִּישָׁא עֵאכ"ו.

יָתְבוּ גּוֹ הֵהִיא מְעֵרְתָּא כָּל הָהוּא יוֹמָא,
כַּד רָמַשׁ לִילִיא, אֲתִנְהִיר סִיְהָרָא
בְּמְעֵרְתָּא, עֲבְרוּ תִּירֵי טִיעֵי וַחֲמָרִיהוֹן
טַעֲיִנִין מַחֲמָרָא וּמִיכְלָא לְגִרְמִיָּהוּ, שְׂאֲרוּ
עַל מְטוּלָא וְאָמְרוּ הֵאִי לְהֵאִי, נְבִיתָא הָכָא
נִיְהֵב מִיכְלָא וּמִשְׁתֵּיא לְחֲמָרִי, וְאֲנִן נִיעוּל
לְמְעֵרְתָּא דָּא. אָמַר לוֹ חֲבֵרִיָּה, עַד לֹא
נִיעוּל, תִּימָא הֵאִי קָרָא דְלֹא מְתִישְׁבָּא.
אָמַר לוֹ מַאי הוּא, אָמַר לוֹ מְלָה חַד
דְּכְתִיב אוּדָךְ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ וְגו'. מַהוּ
כִּי עָשִׂיתָ וְלֹא כְתִיב מַה, וְכְתִיב כִּי טוֹב

נֶגֶד חֲסִידֶיךָ, וְכִי לְגַבִּי אַחֲרָא לָאו אִיהוּ
 טוֹב, לָא הָוָה בִּידִיהּ, אָמַר, וַי לְטִיּוּעָנָא
 דְּשִׁבְקָנָא לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינִיהּ. רַבִּי
 חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי דְּהוּוּ יְתִבִּי בְּמַעֲרֵתָא, חָדוּ,
 אָמַר רַבִּי חֲזִיא לְרַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אָמַרִית לָךְ
 דְּכֵד עֲבִיד קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָסָא, בְּכָל־
 עֲבִיד. נִפְקוּ, כֵּד נִפְקוּ, אֲקָדִים רַבִּי חֲזִיא
 וּפְתַח, שָׁלוֹם שָׁלוֹם לְרַחוּק, תִּירִי שְׁלָמָא
 הָבֵא, חַד לְרַחוּק וְחַד לְקָרוֹב, וְכָל־חַד,
 לְרַחוּק דְּאַתְּ עֲבִיד קָרוֹב. תּוּ, לְרַחוּק דָּא
 הוּא מְאִירִיהּ דְּתִשׁוּבָהּ, קָדָם הָוָה רַחֵיק
 וְהִשְׁתָּא אִיהוּ קָרוֹב. תּוּ, רַחוּק, כֵּד בַּר נֶשׁ
 אַתְּ רַחֵיק מְאֹרִיתָא, רַחֵיק הוּא מְקַדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, וּמֵאֵן דְּקָרִיב לְאֹרִיתָא, קָרִיב
 לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִידִיהּ, וְהִשְׁתָּא
 אַתְּ חֲפֵרוּ עֲמָנָא וְעוּלוּ לְמַעֲרֵתָא, אָתוּ אֲנֹן

טִיעִין וְאַשְׁתַּתְּפוּ עִמָּהוֹן, אֲשֶׁתִּנְקֻלוּ
 לַחֲמִירָהוּ וְאַתְּקִינוּ לְמִיכַל. נִפְקוּ בְּלָהוּ
 לְפֹּם מְעֵרָתָא. אָמַר חַד מִן טִיעִין, לִימְרוּ
 לָן מֵאֲרִי דְאֹרִיתָא, הֵאֵי קָרָא אֹדְדָה
 לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ וְאַקְנֶה וְגו' מָהוּ כִּי עָשִׂיתָ,
 וְלֹא כְּתִיב מָה, וְכְתִיב כִּי טוֹב נֶגְדַּ
 חֲסִידֶיךָ, וְכִי לְגַבִּי אֲחֵרָא לָאוּ הוּא כִּי
 טוֹב. אָמַר רַבִּי חֵיָא, כִּי עָשִׂיתָ וַדָּאי וּמָה
 עָשִׂיתָ. לְעוֹלָם דְּבִגִּין הֵאֵי עוֹלָם דְּעֵבֶד
 קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַתְּקֵן לֵיהּ, אוּדִי בַר
 נָשׁ לְקִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל יוֹמָא, וְאַקְנֶה
 שְׁמֶךָ כִּי טוֹב נֶגְדַּ חֲסִידֶיךָ הֵכִי הוּא וַדָּאי
 לְקַבֵּל אֲנוּן וּפְאִין, שְׁמָא דְּקִדְּשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא טוֹב, וְלֹא לְקַבֵּל חֵיבִיָּא דְּמַבְזִין לֵיהּ
 בְּכָל יוֹמָא וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאֹרִיתָא. אָמַר
 לוֹ, יֵאוֹת הוּא. אֲבָל מְלָה שְׁמַעְנָא מִבְּתַר

כְּתָלָא וּמִסְתַּפִּינָא לְגַלְתָּהּ. אָמְרוּ לִיה רַבִּי
 חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי, אִימָא מְלָךְ, דְּאוֹרִיתָא לָאו
 הִיא יְרוּתָא לְאַתֵּר חָד. אָמַר לוֹן, יוֹמָא חַד
 הָוִינָא אָזִיל לְלוּד, עֲלָנָא לְמַתָּא וְאַסְמַכְנָא
 גְּרַמַּאי בְּתַר כְּתָלָא חַד, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאי הָוֵה בְּהֵוֹא בִיתָא, וְשְׁמַעְנָא מִפְּמִיה
 הָאִי קָרָא, אֹדְדָךְ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ, אֹדְדָךְ
 דְּוֹד מְלָכָא לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמְרוּ עַל
 הֵהוּא עוֹלָם בְּתִרְאָה דְּאִיהוּ עֶבֶד, דְּדְוֹד
 מְלָכָא אֶחִיד בֵּיה בְּהֵוֹא עוֹלָם, וּבֵיה
 יְרִית מְלָכוּתָא. וְאַקְוֵה שְׁמֶךְ כִּי טוֹב, דָּא
 קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּיַחוּדָא דְּהָאִי עֲלָמָא
 דְּאַקְרִי טוֹב. אִימַתִּי אַקְרִי טוֹב, נֶגֶד
 חֲסִידֶיךָ. מָאן אַנּוֹן חֲסִידֶיךָ, אֵלָא אִית
 חֶסֶד וְאִית חֶסֶד, וְאַלִּין אַקְרוֹן חֲסִידֵי דְּוֹד
 הִנְאַמְנִים. וְכַד אֵלִין חֲסִידֵי דְּוֹד אֶתְמַלִּין

מֵהָהוּא טִיבוּ דְנִגִּידוּ דְעִתִּיקָא קִדִּישָׁא,
 בְּדִין אֶקְרִי יְסוֹד טוֹב, וּבְדִין אֲשֶׁתִּכַּח טוֹב
 לְגַבִּיָּהוּ, דְּהָא כְּמָה דְאֲשֶׁתִּכַּח דְּאִיהוּ בֵּיה,
 הָכִי אִיהוּ מִבְּשָׁם לְהָאֵי עֲלָמָא בְּתִרְאָה,
 וּכְלָא אֲשֶׁתִּכַּח בְּבִרְכָּה, וְעַל דָּא, דּוּד הָוָה
 מִחֻכָּה לְהָאֵי דִרְגָּא דְנִהִיר לְהָאֵי עוֹלָם
 דְּאִיהוּ אֶחִיד בֵּיה. מְלִין אֵלִין הָכִי שְׂמַעְנָא
 לֹון, אֲבָל לָא יִדְעְנָא מַאי הוּא. אָתוּ רַבִּי
 חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּ לֵיה בְּרִישִׁיָּה. אָמַר
 רַבִּי חֵיָא, מָאן חָפִי עֵינֶיךָ בְּעַפְרָא ר'
 שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּאֵנָּה בְּאַתְרָךְ וְאַנְתָּ
 מְרַעִישׁ טוֹרֵיא עֲלָאִי, וְאַפִּילוּ עֲפָרִי שְׂמִיא
 וּכְלָא חֲדָן בְּמִלּוּלָךְ. וַיִּלְעָלְמָא בְּהֵיא
 שְׁעָתָא כִּד תְּסַתְּלַק מִנִּיה. תוּ, פָּתַח וְאָמַר
 הָהוּא גְבִרָא, הָא מְלָה אַחֲרָא שְׂמַעְנָא
 מִנִּיה בְּהֵיא שְׁעָתָא בְּקָרָא, דְּכִתִּיב, וְעַתָּה

שְׁמַע אֱלֹהֵינוּ אֵל תְּפִלַּת עֲבָדְךָ וְאֵל
 תַּחֲנוּנָיו וְגו' לְמַעַן אֲדַנְּי וְאָמַר הָכִי. אִי
 שָׁמָּה דָא לְעֵלָא מְכֻלָּא שְׁפִיר הוּא, דְּהָכִי
 אֲמַרִין, עֲבִיד בְּדִיל מְלָכָא. אָבֵל שָׁמָּה דָא,
 הָא יָדִיעַ דְּהוּא אַתָּר בֵּי דִינָא דְּמִנְיָה
 נָפִיק דִּינָא לְעֵלְמָא. מָאן חָמָא דְּאֲמַרִין
 לְמְלָכָא עֲבִיד בְּגִין עֲבָדְךָ אוּ בְּגִין מְלָה
 זַעֲרָא מִנֶּךָ, אֵלָא הָכִי אַצְטְרִיךְ, דְּשָׁמָּה
 דָא אַתְקִין בֵּיתָא לְמְלָכָא וּבִי מְקַדְשָׁא
 לְתַתָּא, וְדָא אַחִיד בְּדָא, בְּגִין דְּאַתְקֻשָּׁר
 דָא בְּדָא. וְכַד מְקַדְשָׁא לְתַתָּא קָאִים
 בְּקִיּוּמִיהּ, הָאִי שָׁמָּה לְעֵלָא קָאִים בְּקִיּוּמִיהּ,
 וְדָא הוּא בְּמָאן דְּאָמַר לְמְלָכָא בְּנִי בֵיתָא
 דָא וְהִיכְלָא דָא בְּגִין דְּלָא תִשְׁתַּכַּח
 מִטְרוּנִיתָא דִּיתְבָּא לְבַר מְהִיכְלָהּ, אוּף
 הָבֵא, וְהָאֵר פְּנִיךָ עַל מְקַדְשְׁךָ הַשָּׁמַיִם

לְמַעַן אֲדָנִי, מֵאֵי טַעַמָא לְמַעַן אֲדָנִי, דְּלֹא
 יִשְׁתַּבַּח לְבַר מִן דִּיּוּרִיָּה. תְּנוּהוּ רַבִּי חֲזִיא
 וְרַבִּי יוֹסִי וְחָדְרוּ בְּהֵוּא לִילִיא. פְּתַח
 חֲבֵרִיָּה טִיעָא וְאָמַר, אֵימָא קַמִּיכוּ מָלָה
 חַד דְּאִשְׁתַּדְּלָנָא בֵּיהּ הָאֵי יוֹמָא, הָאֵי קָרָא
 דְּכַתִּיב, מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר
 יְהוּדָה, דָּוִד אָמַר שִׁירָתָא כֹּד הָוָה עָרִיק
 מִחֲמוּי, וּמֵאֵי אָמַר, "אֱלֹהִים אֵלֵּי אַתָּה
 אֲשַׁחֲרֶךָ צִמָּאָה לֶךָ נַפְשִׁי וְגו'". אֱלֹהִים אֵלֵּי
 אַתָּה, דְּהָא בְּגִבּוֹרָה אֲחִידָא תִּדְיָרָא,
 אֲשַׁחֲרֶךָ, וְכִי דָוִד הֵיךְ יָכִיל לְשַׁחֲרָא לִיה
 לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא רַחֲיקָא
 וְאַתְתֶּרְךָ מֵאַרְעָא דְשְׁכִינְתָּא שְׂרָיָא, אֵלָּא
 אֶתְעַלְגַּב דְּאַתְתֶּרְךָ מִתַּמָּן, לָא שְׁבִיק
 דִּידִּיהּ לְשַׁחֲרָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
 וְאַנָּא שְׁמַעְנָא, אֲשַׁחֲרֶךָ, כְּמָאן דְּאָמַר, אֵיזִיל

לַאֲתִחְזָאָה קַמָּךְ בַּר דָּלָא יְכִילָנָא. כָּךְ
 אֲשַׁחֲרֶךְ, בַּר דַּאֲנָא לְבַר מֵאֲתַר דְּשְׁכִינְתָּא
 שְׂרִיא. עֲמָאָה לָךְ נַפְשִׁי, דְּהָא נַפְשִׁאי
 וְנוּפָא דִּילִי תֵּאִיבִין לִגְבָךְ לַאֲתִחְזָאָה קַמָּךְ,
 וְלֹא יְכִילָנָא, בְּגִין דַּאֲנָא בְּאַרְץ צִיָּה וְעֵיף
 בְּלִי מִים, דְּהָא אֶרֶץ צִיָּה וְעֵיף אֶקְרִי לְבַר
 מֵאֲתַר דְּשְׁכִינְתָּא שְׂרִיא, בְּגִין דְּמִים חַיִּים
 לֹא שְׁכִיחִי הֶכָּא, וּמֵאֵן אֲנוּן מִים חַיִּים, דָּא
 שְׁכִינְתָּא, דְּכֶתִיב בֵּהּ בְּאֵר מִים חַיִּים, וְעַל
 דָּא, אֶרֶץ צִיָּה וְעֵיף בְּלִי מִים כְּתִיב. אָמְרוּ
 רַבִּי חֲתָא וְרַבִּי יוֹסִי, וְדַאי אֲרַחָא תְּקִינָא
 קַמָּן, עָלוּ לְמַעְרְתָא וּדְמָכוּ. בְּפִלְגּוֹ לִילִיא,
 שָׁמְעוּ קֶל חֵיוֹתָא בְּמִדְבָּרָא דְּנִהְמִי.
 אֲתַעְרוּ. אָמַר רַבִּי חֲתָא, הָא עֵדֵן הוּא
 לְסִיעָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל דְּהִיא מְשַׁבַּחַת
 לְמַלְכָּא. אָמְרוּ, כָּל חַד וְחַד לֵימָא מְלָה

מִמָּה דְשָׁמַע וַיֵּדַע בְּאוֹרֵיתָא, יִתְבוּ בְּלָהוּ.
פֶּתַח רַבִּי חֵיָא וְאָמַר, לְמִנְצַחַה עַל אֵילַת
הַשֹּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד, מָאן אֵילַת הַשֹּׁחַר,
דָּא בְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל דְּאֶקְרִי אֵילַת אֱהָבִים
וַיַּעֲלֵת חֵן. וְכִי אֵילַת הַשֹּׁחַר וְלֹא כָּל
יוֹמָא, אֵלֹא אֵילַת, מִהֵּוּא אַתָּר דְּאֶקְרִי
שֹׁחַר, בְּמָה דָּאֵת אָמַר, בְּשֹׁחַר נָכוֹן מוֹצָאוּ,
וְדָוִד מַלְכָּא עַל בְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל קָא אָמַר
דָּא, דְּהָא לָא אָמְרָה בְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל דָּא
מִשְׁמַע דְּכֹתִיב עַל אֵילַת הַשֹּׁחַר:

תָּא חֵיָא בְּשַׁעְתָּא דְּרַמְשׁ לִילְיָא, פֶּתַחֲחִין
סְתִימִין דְּעֵלְאִי וְתַתְּאִי מִשְׁתַּכְּחִי, וְכָל אַנּוּן
רַחֲמִיקִין מִתַּעְרִין וְאִזְלִין וְשָׁטֵן כָּל עֲלָמָא,
וּמִהֲדָרִין עַל גּוֹפֵי בְּנֵי נָשָׂא, וְסַחְרֵי
לְאַתְרֵיהוּ וּלְעֶרְסֵיהוּ, וְחֶמֶן דִּיּוֹקְנָא דְּמַלְכָּא
קְדִישָׁא, וּמִסְתַּפּוּ, דְּהָא אֶתְקַפּוּ בְּעֶרְסֵיהוּ

בְּמֵלִי דְשָׁמָא קִדִּישָׁא, וּבְנֵי נָשָׂא,
 נִשְׁמַתְהוֹן סָלְקִין כּל חַד וְחַד בְּדַחֲזֵי לֵיהּ,
 וְהָא אוּקְמוּהִי, זַכָּאָה חוּלְקֵהוֹן דְּצַדִּיקָא
 דְּנִשְׁמַתְהוֹן סָלְקִין לְעָלָא וְלֹא מִתְעַכְבִּי
 בְּאַתֵּר אַחֲרָא דְלֹא אֲצֻטְרִיד. כַּד אֲתַפְּלֵג
 לִילֵיא, כְּרוּזָא קָאִים וּכְרִיז וּפְתִיחִין פְּתִיחוּ.
 כְּדִין רוּחָא חַד דְּסֵטֶר צָפוֹן, אֲתַעֵר וְאֶקִּישׁ
 בְּכִנּוּר דְּדוֹד וּמְנַגֵּן מֵאֲלִיו, וְשִׁבְחַת לְמַלְכָּא,
 וְקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּצַדִּיקָא
 בְּגִנְתָּא דְּעֵדֵן.

רַבִּי יוֹסִי בֶר יְהוּדָה קָם יוֹמָא חַד בְּצַפְרָא,
 חָמִי כָּל אַנּוּן עוֹפִין דְּאַנּוּן הוּוּ טָסֵן
 וְשִׁפְנִינָא חָדָא אֲזֵלָא בְּתֵרֵיהּ. קָם עַל
 רִגְלוֹי וְאָמַר, שִׁפְנִינָא שִׁפְנִינָה מְהִימְנָא,
 מִיּוֹמָא טוֹפְנָא, דִּיּוֹקְנָא דְּעָמָא קִדִּישָׁא לָךְ
 יֵאוֹת וְלָךְ נָאָה, זִיל וַעֲבִיד לִי שְׁלִיחוּתָא

חָדָא לְבַר יוֹחָאי בְּאַתֵּר דְּאִיהוּ תַּמָּן.
 אֶסְתַּחֲרָא הֵהִיא שְׁפִינָא וְקָמַת קַמִּיה.
 כְּתַב פִּתְקָא חָדָא וְאָמַר מָה דְּאָמַר, וְקָמַת
 שְׁפִינָא וְנָטְלַת בְּפִמָּה וְאִזְלַת לְגַבִּיה
 דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן וְשׂוּיָאֵת לִיה בְּכַנְפָּא.
 אֶסְתַּכַּל רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּהֵיִיא פִתְקָא וּבָכָה
 הוּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה.

וְאָמַר, בְּכִינָא עַל פְּרִישׁוּתָנָא מִן חֲבֵרָא,
 וּבְכִינָא עַל מַלִּין אֵלִין דְּלֹא אֶתְגַּלִּין
 לָהּ. מָה יַעֲבֹדוֹן דְּרִי בִתְרָאִי אִי יִשְׁגִּיחוֹן
 בְּהָאִי. אִדְהָבִי, אֲתָא אֵלֵיהּ זְכוּר לְטוֹב,
 חֲמִי דְּבָבִי. אָמַר, בְּשִׁלִּיחוּתָא אַחֲרָא
 הוּינָא זְמִין הִשְׁתָּא, וְשִׁדְרָנִי קֹדֶשָׁא בְּרִיד
 הוּא לְשַׁכְּבָא דְּמַעַךְ. אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, לָא
 הָוָה אַצְטְרִיד הִשְׁתָּא לְגַלְתָּה לְצַדִּיקָא
 מַלִּין אֵלִין. אָבֵל כֹּךְ אָמַר קֹדֶשָׁא בְּרִיד

הוא, בקללות קדמאין אית ל"ב קראי,
 וכלהו לקבל שבילי דאורייתא. בקללות
 בתראי אית בהו נ"ג קראי לקבל פרשין
 ואורחין דאורייתא. בגלות קדמא דבית
 ראשון, עברו ישראל אנון שבילין סתימין
 דסתרא, אתגלי חוביהו ואתגלי קיצא
 דילהון ונחמתא ואבטחותא דילהון.
 בגלות בתרא דבית שני, עברו ישראל
 ג"ן פרשיות אורחין דאתגליין, אסתים
 חוביהו ואסתים קציהו, ולא כתיב בהו
 הבטחות ונחמות. אדהכי, עבר חד רוחא
 ואפריש לון, וסליק אליהו גו גלגלא
 דנורא, ואשתאר רבי שמעון ובכי
 ואדמוך אפתחא דמערתא. אדהכי, אתא
 אליהו זכור לטוב, אמר, קום רבי שמעון,
 אתער משינתך, זכאה חילקך, דקדשא

בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָךְ, כָּל הַבְּטָחוֹת
 וְנַחֲמוֹת דִּישְׂרָאֵל בְּהִנֵּי קָלָלוֹת פְּתִיבִי,
 פּוֹק וַחֲזִי מִלֶּבָּא דְרַחֲמִים לְבִרְיָהּ, וְאַף עַל
 גַּב דְּלִטְיָה וְאַלְקִיָּה, רַחֲמֵינוּ דְּמַעֲוֵי עָלֶיהָ.
 כִּד אַחֲזִי רוּגְזָא תְּקִיף, כְּדִין רַחֲמָנוּתָא
 עָלֶיהָ. כִּךְ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַף עַל גַּב
 דְּלִיט, מְלוֹי בְּרַחֲמֵינוּ אֶתְחַזֵּין בְּאַתְנָגְלִיא
 לְוִטִין וְאַנּוֹן טַבּוֹן סְגִיָּאן, בְּגִין דְּאַלִּין
 קָלָלוֹת בְּרַחֲמֵינוּ הֵווּ, מָה דְּלֹא הָוָה כֵּן
 בְּאַנּוֹן קִדְמָאִין, דְּכֻלְהוּ הֵווּ בְּדִינָא תְּקִיף.
 בְּאַלִּין אֵית דִּינָא וְרַחֲמֵינוּ כְּאַבָּא דְרַחֲמִים
 עַל בִּרְיָהּ, וְרַצּוּעָה דְּמַלְקִיּוֹתָא נָקִיט בִּידֵיהָ,
 עֲבִיד גְּהִימוֹ סְגִיָּא וְקָלִין רַבְרַבִּין,
 וּמַלְקִיּוֹתָא כְּלִילִין בְּרַחֲמֵי. וְקִשְׁיָא מִכָּל
 אַנּוֹן קָלָלוֹת, הָדָא הוּא דְכֶתִיב, גַּם כָּל חָלִי
 וְכָל מַכָּה אֲשֶׁר לֹא כָתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה

הזאת יַעֲלֵם ה' עָלֶיךָ עַד הַשְׁמֶדֶךָ. הָכֵא
אֲנֹן הַבְּטָחוֹת דְּאַבָּא עַל בְּרִיָּה בְּרַחֲמֵימוּ
סָגִי. יַעֲלֵם לָא כְּתִיב אֵלֹא יַעֲלֵם יִכְבֹּשׁ
לֹון וַיִּכְסִי לֹון בְּנוֹקְבָא דְדוֹכְתִּיהוּ דְלָא
יִפְקֹון לְבַר, וַיהוֹן כְּבוֹשִׁין וּמְכֻסִּין
בְּנוֹקְבִיהוּ עַד הַשְׁמֶדֶךָ, מָה דְלָא יִהֵא
לְעֵלָם וְלַעֲלָמִי עֲלָמִיָּא. דְּהֵא אָמַר קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, דְּלָא יִשְׁיַצִי יְת יִשְׂרָאֵל לְעֵלָם
וְלַעֲלָמִי עֲלָמִין, וְדוֹכְרָנְהוֹן יִהֵא קָיָם
תְּדִירָא. דְּכְתִיב, בֵּן יַעֲמֹד זֶרַעְכֶם וְשִׁמְכֶם.
וְכְתִיב, כֹּה אָמַר יְיָ אִם יִמְדוּ שָׁמַיִם
מִלְמַעְלָה וּגּו'. וְהוֹאִיל וּבְאֻמָּאָה אִיהוּ
דְלָא יִשְׁתִּיצוֹן יִשְׂרָאֵל, זְמִינָא דִיהוֹן כָּל
מְכַתְּשִׁין וּמַרְעִין טְמִירִין וּמְכַסִּין דְלָא
יִפְקֹון לְבַר לְאַבְאָשָׁא לֹון עַד זְמָנָא
דִּישְׁתִּיצוֹן מִן עֲלָמָא, מָה דְלָא יִהֵא לְעֵלָם

וְלְעַלְמֵי עֲלָמִין. סוּפָא דְכִלְהוֹן וְסִיּוּמָא
 דִּילְהוֹן וְהַשִּׁיבְךָ ה' מִצָּרִים בְּאַנִּיּוֹת בְּדֶרֶךְ
 אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ לֹא תוֹסִיף עוֹד לִרְאוֹתָהּ
 וְהַתְּמַכְּרֶתָם שָׁם לְאוֹיְבֶיךָ לַעֲבָדִים
 וְלַשְׁפָּחוֹת וְאִין קוּנָה. הָכָא הִבְטָחוֹת
 וְנַחֲמוֹת דְּזִמִּין קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְד
 לְיִשְׂרָאֵל בְּסוּף יוּמָא. וְהַשִּׁיבְךָ ה' מִצָּרִים
 בְּאַנִּיּוֹת, אֲבָטְחוּתָא לְאַתְבָּא וְלַמַּעַבְד גָּסִין
 וְאַתִּין דְּעַבְד קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצָּרִים
 בְּיוּמִין קֳדָמָאִין, כְּמָה דְּאַתָּה אָמַר: כִּימִי
 יֵצְאָתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֲנוּ נִפְלְאוֹת.
 בְּאַנִּיּוֹת, הָכָא אִיהוּ כְּמָה דְּאָמַרְתָּ, דְּאַתָּה
 דְּרִישׁ בְּעֵנִיּוֹת שְׁתַּכְלָה פְּרוּטָה מִן הַכִּיס.
 אֲבָל זְמִינִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא לְמִיתִי עֲלִיהוּ
 דִּישְׂרָאֵל עַל סְפִינָן דִּימָא, וַיַּחֲשֹׁבוּ
 לְשִׁיצָאָה לֹון מִן עֲלָמָא, וְכִלְהוּ טְבִיעִין גּוֹ

יִמָּא בָּמָה דְּעֵבֵד בְּיוֹמִין קַדְמָאִין. וְתַמָּן
 אִיהוּ חֲדוּדָה סְגִיָּאָה. בְּתִיב הָכָא, בְּאַנִּיּוֹת
 וּבְתִיב הָתָם בְּאַנִּיּוֹת רְנָתָם, מָה לְהֵלֵן
 רְנָה, אֵף כָּאן רְנָה. בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
 לָךְ. מִן יוֹמָא דְאַתְּבְּרִי עֲלִמָּא לָא גִלִּי
 גְבוּרְתִּיהָ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְחִזָּאָה
 בְּעֲלִמָּא וְשַׁעֲתָא דְרַעוּתָא אֶלָּא בְּהֵוּא
 דֶּרֶךְ, כִּי בְּאֲשֶׁר רְאִיתָם אֶת מַצְרַיִם,
 בְּאוּתוֹ דֶּרֶךְ וּבְהֵוּא גִּנּוּנָא יַעֲבִיד לָךְ,
 דִּהָא לְבַתָּר מִכָּל שְׂאָר סְטָרִין יִתְפַּנְשׁוּן
 עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, וַיַּחֲשִׁבוּן יִשְׂרָאֵל הִבְזֻמְנָא
 דָּא יִתְאַבְּדוּן, וְאַנּוּן וְבִינִין לְבַעֲלִי
 דְּבִבְיָהוֹן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְהִתְמַפְּרֶתֶם
 שֵׁם, וְנִמְפְּרֶתֶם לָא כְּתִיב אֶלָּא
 וְהִתְמַפְּרֶתֶם, בְּלִבְכּוֹן תַּחֲשִׁבוּן דְּאַתּוֹן
 וְבִינִין, וְלֹאוּ הָכִי, דִּהָא וְאִין קוּנָה כְּתִיב,

וְלִית מָאן דִּיכִיל לְשִׁלְטָא עֲלֵיהּ, וְכָל
דָּא לְסוּף יוּמִיא, וְתִלְיָא כָּלָא בְּתִיבְתָּא,
וְכָלָא סְתִים, כְּמָא דְכְּתִיב, לְמַעַן תִּשְׁכִּילוּ
אֶת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן, מָאן דְּאִית לִיה
לְבָא יִסְתַּכַּל וַיֵּדַע לְאַתְבָּא לְמֵאֲרִיָּה. אָמַר
לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאֵן אֲתֵר אֲתֵגְלִיא
פֶּרְקָנָא דִּישְׂרָאֵל בְּהֵי קָלְלוֹת, אָמַר
אַשְׁנַח וְדִיק דּוּכְתָּא בִּישָׁא מְכֻלָּהוּ תַּמָּן
הוּי. אַשְׁנַח וְדִיק וְאַשְׁכַּח, דְּכְּתִיב, וְהָיוּ
חַיִּיךָ תְּלוּאִים לְךָ מִנֶּגֶד וּפְחַדָּת לִילָה
וְיוֹזָמָם וְלֹא תֵאֱמִין בְּחַיִּיךָ. וְאַף עַל גַּב
דִּידְעֵי חֲבֵרִיא זְמַן אֲנֹן חַיִּים. תְּלוּיִן קַמָּן
וּסְפִיקוֹן וְעַקְרָא אִיהוּ וַיִּצִיבֵן מְלִין. כְּתִב
פְּתִקָּא לְעֵדֵן רַמְשָׁא וְשׁוּיָה בְּפוּם שְׁפִנְיָא
וְאַזְלֵת לְגַבִּיָּה דְרַבִּי יוֹסִי דִּהְוָה בְּדּוּכְתִּיָּה
וְעִינוּי מְחַכֵּן. בִּיּוֹן דְּחֻמָּא לָהּ, אָמַר,

שפנינא, כמה את מהימנא מכל עופא
 דשמיא. קרא עליה, ותבא אליו היונה
 לעת ערב והנה עליה זית טרף בפיה. נטל
 פתקא ועל לגבי חבריא ואחמי לון וסח
 לון עובדא. תוהו. בכה רבי יהודה ואמר,
 וי, אף על גב דלא ידעינן ליה מקום
 שיפול העץ שם יהו. אתר דבר יוחאי
 תמן, חבריא בהדיה, ומתערין מניה
 ואולפין מניה. זכאה נפשיה דבר יוחאי
 דקדשא בריך הוא עביד עמיה נסין,
 ואיהו גזיר וקדשא בריך הוא מקים,
 ועתיד למהוי רישא לצדיקיה דיתבי
 בגנתא דעדן, ויקבל אפי שכינתא, ויחמי
 לקדשא בריך הוא, וישתעשע עם
 צדיקיא, ויימא להו, באו נשתחוה ונברעה,
 נברכה לפני יי עושנו:

(דף ק"ד ע"א)

וּמָנָא חֲדָא, הוּה דְּבַר פְּלוּד, אֲתָא רַבִּי
שְׁמַעוֹן לְמַתָּא. אָמְרוּ לִיה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן,
מֵאִי נֶעְבִּיד, קָם וְעֵבֵר בְּמַתָּא וַחֲמָא בְּנֵי
נִשָּׂא שְׂכִיבָן. אָמַר, כָּל הָאִי בְּמַתָּא וַאֲנָא
הָבֵא, גִּזְרָנָא דְּלִיבָטֵל, שְׁמַעוּ בְּרַת קָלָא
דְּהוֹת אֲמָרָה, פּוֹקוּ מִהָבֵא, דִּהָא רַבִּי
שְׁמַעוֹן הָבֵא, דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִּזְרָה וְהוּא
מְבַטֵּל. הוּה תַּמָּן רַבִּי חֲנִינָא, אֲתָא וְאָמַר
לִיה לְרַבִּי מֵאִיר, אָמַר לִיה רַבִּי מֵאִיר,
שְׂבָחָא דִּילִיה מָאן יָכוֹל לְמִיקָם בֵּיה, מִי
לָאו כְּמִשָּׁה:

פְּתַח וְאָמַר, וַיֹּאמֶר מִשָּׁה אֶל אֶהְרֹן קַח
אֶת הַמִּחָתָה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל
הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קְטוֹרֶת. וּכְתִיב, וַיִּקַּח אֶהְרֹן
וּגו'. וּכְתִיב, וְהִנֵּה הִחַל הַנֶּגֶף בָּעָם, וּכְתִיב

ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר
המגפה. כולי האי אצטריך ליה למשה
למטרת. ורבי שמעון במימריה קדשא
ברוך הוא גוזר והוא מבטל מותנא:

(דף קי"ט ע"ב)

קם רבי שמעון בוצינא קדישא על רגלוי
וסליק ידוי למארי עלמא, ואמר, רבון
עלמא, יהא רעוא דילך למיהב לן תקפא
לי, ולכל חבריא, וכל דעלין בקרבא דא,
דאנזון מסטרא דילך, לאעלא בקרבא דא
בלא כסופא קמך, ולאפקא מתמן בלא
כסופא קמך וקמי מטרוניתא עלאה, דכד
נצחין בנהא קרבין, אתמר בה אם הבנים
שמחה, ולא אהא בכסופא קמי ברתא
דמלבא דאתמר בה כל כבודה בת מלך
בגימה וגו'. דהא כמה פרוזין נפקין בגימה

הָדָא הוּא דְּכְתִיב בְּרֹאשׁ הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא,
בְּפִתְחֵי שְׁעָרִים בְּעִיר אֲמָרִיהָ תֹאמַר.
וּמֵאֵי אֲמָרִין פְּרוּזִין, אֲלֵיכֶם אִישִׁים אֲקָרָא
וְקוֹלִי אֶל בְּנֵי אָדָם. דְּהָא כַּמָּה פְּרָשִׁין
תִּקְיִפִּין הֵווּ מִתְכַּנְּשִׁין לְאַנְחָא קָרְבָּא עִם
חַוְיָא נָחַשׁ הַקְדְּמוֹנִי, דְּקָטִיל לְאָדָם
קַדְמָאָה, וְקָטִיל לְכָל דְּרִין דְּאֵתִין
אַבְתְּרִיהָ, מִנְהוֹן הָוָה אָכִיל בְּנוֹרָא דִּילִיהָ
דְּאִיהוּ גֵהֶנֶם. וּמִנְהוֹן הָוָה פִּלַּע לֹון חַיִּין
בְּגוֹנָא דְקָרַח דְּאֵתְמַר בְּהוֹן, וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל
אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאוּלָה. מִנְהוֹן קָטִיל
בְּכַמָּה מֵינֵי מִיתָה דְּאֵתְמַר בְּהוֹן לַמּוֹת
תּוּצְאוֹת. וְכַמָּה מְאָרִי תִרְיָסִין הֵווּ
מִתְכַּנְּשִׁין לְגַבִּיָּה בְּבִתֵּי בְּנִסִּיּוֹת וּבְבִתֵּי
מִדְרָשׁוֹת, וּפְסָקִין עֲלִיהָ כַּמָּה פְּסָקוֹת
בְּקָלִין וַחֲמוּרִין דִּילִיהָ, וַיִּפֹּן כ"ה וְכ"ה וַיִּרָא

בִּי אֵין אִישׁ, לִית בְּהוּ חַד דְּקָטִיל לְחַוְיָא,
 וְכְרוּזִין נְפָקִין, מָאן דְּנִצַּח קָרְבָּא וְקָטִיל
 לְחַוְיָא יְהֵא הֶלְכָּה דִּילִיָּה, וּבִמָּה הֶלְכוֹת
 פְּסוּקוֹת אֲנִין דְּאַתְמַר בְּכָל חַד הֶלְכָּה
 בְּכָלוּנִי, וְאַנּוּן בְּתוּלוֹת אַחֲרִיָּה רִיעוּתִיָּה
 דְּבִרְתָּא דְּמִלְכָּא. אֲבָל בְּרִתָּא דְּמִלְכָּא
 עָלָה אַתְמַר, רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאַתְּ
 עָלִית עַל כְּלָנָה, וְאַיְהִי אַרוּסָה לְמוֹשֶׁה,
 הֶלְכָּה לְמוֹשֶׁה מְסִינִי:

(דף קכ"ט ע"ב)

קָם סָבָא דְּסָבִין מִבְּתָר טוֹלָא דְּרַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְאָמַר, רַבִּי רַבִּי, הָא כָּל מְאִירִי
 מִתְּנִיתִין קָא נְחִיתִין לְאַנְחָא קָרְבָּא עִמָּךְ,
 אַתְתָּקֵן וְאַזְדָּרוּ בְּכָל מְאִירִי קָרְבָּא, וְלֹא
 עוֹד, אֵלָא כָּל מְאִירִי דְּסוּסָן דְּאַנּוּן סוּסִידוּן
 דִּיאֵשׁ, מְרַכְבוּתִיָּהן מְרַכְבוֹת לְהֶבֶה,

רומחיהון אש, וחרבותיהן אש, וקשתותיהן
 אש וחיליהון אש. ולא עוד, אלא דסבא
 דסבין קא אתי עמהון, דאתמר ביה
 ועתיק יומין יתיב, לבושיה בתלג חור וגו'.
 קם רבי שמעון ואמר, חבריא, שעטא
 איהו לאתקנא שכינתא ביננא לאננא
 עלנא בהאי קרבא, ואורייתא דאיהו
 עמודא דאמצעיתא איהו נחית בכמה
 מארי דקלין ושופרין, וכמה פרשין
 תקיפין מלמדי מלחמה לאנחא עמנא,
 ובגין דאורייתא, דאיהו עמודא
 דאמצעיתא, איהו נחית, צריך לאתערא
 אורייתא באתון דאנן סוסי אש, ונקודין
 דאנן פרשין רכיבין עליהו, ומעמי דאנן
 מאני קרבא. פתח רבי שמעון ואמר,
 זרקא מקף שופר הולך סגולתא, כד גלו

יִשְׂרָאֵל וְאַזְדְּרִיקוּ בֵּין אֲמִין דְּעֶלְמָא
 לְאַרְבַּע סְטָרִין, אֲזִדְרִיקוּ ד' אַתָּון עֲלֵיהוּ
 מְלַעְלָא, י' לְמִזְרַח, ה' לְמַעְרָב, ו' לְדָרוּם, ה'
 לְצָפוֹן, וְדָא עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, דְּאִיהוּ
 יְהוּ"ה, שְׁלִיט עַל ד' סְטָרִין דְּעֶלְמָא, וְנִשְׂרָא
 דְּאִיהוּ עֲלָאָה פְּרִישֶׁת גְּדַפָּהָא עֲלֵיהוּ בְּכָל
 שַׁבָּת וַיּוֹמִין טָבִין, בְּגִין דִּתְהֵא מְגִינָה
 עֲלֵיהוּ וְדָאִי מְכָל סְטָרִין בִּישׁוּן, וְדָא הוּא,
 הַפּוֹרֵשׁ סֶפֶת שְׁלוֹם וְכוּ', דְּסָפָה וְדָאִי
 אֶתְקִרִיאָתָא, בְּגִין דְּמִסְכַּכְתָּ עֲלֵיהוּ בְּשִׁבְעַ
 יָמֵי סָבוֹת, אַנּוּן בְּנָהָא לְקַבְּלֵיהוּ, וְאַנּוּן
 שְׁבַע יוֹמֵי דְּפִסְחָא, וְעֲלֵיהוּ אֶתְמַר, שְׁבַעַת
 יָמִים יְהִיָּה תַּחַת אֲמוֹ, וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי
 וְהִלָּאָה, דָּא שְׁמִינִי עֲצָרָתָא, עֲלִיָּה אֶתְמַר,
 יִרְצָה לְקַרְבֵּן אִשָּׁה לָּהּ. וְהָאִי נִשְׂרָא
 עֲלָאָה אֶתְמַר בָּהּ, בְּנִשְׁרָא יַעִיר קִנּוּ עַל

גוֹזְלוּ יִרְחָף, הָא דְכְּתִיב וְרוּחַ אֱלֹהִים
 מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, דְּאֲנוּן שְׁבַעִין
 אֲנָפִין דְּאוּרִיתָא. מִיד, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
 אוֹר, יְהִי פֶרְקָנָא לְיִשְׂרָאֵל. בְּהֵוֹא זְמָנָא,
 יִפְרוּשׁ בְּנָפִיו יִקְחֵהוּ יִשְׁאֵהוּ עַל אֲבֵרְתּוֹ,
 וּבְגִין דָּא, גִּשְׁרָא אִיהִי עֵינָא, גְּדַפּוּי תִּרְיִן
 בְּרוּבֵי עֵינָא, תִּלְת גּוֹנִין דִּילָה אֲנוּן תִּלְת
 אֲבָהִן דְּאֵתְמַר בְּהוּן וִירְאִיתִיָּה לְזִכּוּר
 בְּרִית עוֹלָם, אֲנוּן גּוֹנִין דְּעֵינָא דְּאִיהִי
 מְרַקְמָא בְּהוּן, אֲנוּן זְכַאִין עֵינִין דְּמִסְתַּבְּלִין
 וּמִתְּפַתְּחִין לְגַבְהָ לְקַבְּלָא לָהּ מְרַבְּבָה
 עֲלִיהִו. וּמִיד, וַאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל בְּנָפִי
 נְשָׁרִים וַאֲבִיא אֶתְכֶם אֵלַי. בֵּת עֵינָא דָּא
 שְׂכִינְתָּא תִתְאַה, אִיהִי תִנָּא בְּרָאשׁ. זִרְקָא,
 אֲמַא עֲלָאָה פְּרִישֶׁת גְּדַפְּהָא, וּנְטִילַת לָהּ,
 וּפְרָחָא בָּהּ, עַד דְּמָטִי לָהּ לְגַבִּי בַּעֲלָהּ

וְלֹא עֵייל מַגִּיהַ עַד אֵין סוּף. וְכַד סְלִיקַת
 לֵיהּ, מִתְתַּקְנָא בְּכָל עֶשֶׂר סְפִירָן,
 מִתְקַשְׁטָא בְּכָל תְּקוּנָין, וּלְבוּשִׁין דִּילָהּ,
 בְּלֵהּוּ מְרַקְמָן מְכַל גּוֹנִין דַּעֲלָהּ, וַחֲמִשׁ
 אֹר נְהִירִין בָּהּ, בְּהֵהוּא זְמַנָּא מָה כְּתִיב
 בְּבַעֲלָהּ, דְּאִיהּ ו' עֲמוּדָא דְּאֻמְצָעִיתָא,
 וְרֵאִיתִיהּ לְזוֹכֵר בְּרִית עוֹלָם, וְכַד מִיַּחְדָּא
 לֹון אִמָּא לְתַרְוִיהּ, אִיהּ אִמֶּרַת לְגַבִּי י'
 עֲלָאָה דְּאִיהּ אִבָּא מְלָכָא, מְלָכִי יִשְׁפֹּר
 עֲלֵךְ, וְדָא אִיהּ מְקַף שׁוֹפָר לְשָׁנָא
 דְּשׁוֹפָרָא. בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּמִתְחַבְּרָא עִם
 בְּעֲלָהּ, יִימָא לָהּ אִבָּא, הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא
 רְחִימָא עִם בְּעֲלָהּ. בְּהֵהוּא זְמַנָּא יִתְקַיֵּם
 בֵּיהּ, עַל בֶּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ
 וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד. וּבִיּוֹם
 הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד לְעֲלָא וְשְׁמוֹ אֶחָד

לַתְּתָא, וַיהוֹן אָבָא וְאַמָּא בְּיַחְוּדָא חֲדָא,
 י"ה לְעֵלָא וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיה
 בְּיַחְוּדָא חֲדָא ו"ה לַתְּתָא. וְהָכִי סָלִיק
 יְהו"ה לְחֻשְׁבֵּן אַחָד אַחָד, בְּהֵוּא זְמָנָא
 דִּיהוֹן אַרְבַּע חַד שְׁרִינְ עַל צַדִּיק, וְדָא אֵיהּ
 יִפְה נּוֹף מְשׁוּשׁ כָּל הָאָרֶץ, וַיִּתְּעַר לַתְּתָא
 מְשִׁיחַ, וַיִּסְתַּלַּק שְׁמוּעֵתִיה בְּכָל עֲלָמָא.
 מְשׁוּשׁ כָּל הָאָרֶץ הָרַ צִיּוֹן יִרְבְּתִי צָפוֹן,
 מֵאִי הָרַ צִיּוֹן, דָּא הָהוּא הָרַ דְּאַתְמָר בִּיה
 הָרַ הָעֲבָרִים, מִתְּמָן יָקוּם. וְתֵרִין מְשִׁיחִין,
 דְּאֵנּוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד וּמְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, יְהוֹן
 יִרְבִּין דִּילִיָּה, וְאֵיהּ אוֹת בִּינִיָּהוּ, בְּגִין
 דְּעִלִּיה אַתְמָר, וְזֶה לָךְ הָאוֹת. וּבְהֵוּא
 זְמָנָא, שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה דְּאֵיהּ קְרִית מְלָךְ
 רַב דְּאֵיהּ חֲכָמָה, נְחִיתַת עֲטָרָה עֲלִיה:

(דף קל"ה ע"ב)

פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי
אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי. אָמַר,
חֲבֵרִיא, שְׁמֵעוּ מִלִּין עֲתִיקִים דְּאַנָּא בְּעִינָא
לְגַלְאָה בְּתַר דְּאַתִּיהִיב לִי רִשׁוּ לְגַלְאָה.
מֵאִי נִיהוּ דְּאָמַר, רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי
הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי, אֱלָא דָּא הוּא
עֲלֵת עַל כָּל עֲלָאִין, וְהָהוּא דְּאַתְקָרִי עֲלֵת
הָעֲלֹת עֲלֵת מֵאֲלִין עֲלֹת, דְּלֹא יַעֲבִיד חֹד
מֵאֲלִין עֲלֹת שׁוּם עׇבְדָּא עַד דְּנָטִיל רִשׁוּ
מִהָהוּא עֲלָאָה דְּעֲלִיה, בְּמָה דְּאוּקִימָנָא
לְעֲלָא בְּנַעֲשָׂה אָדָם, נַעֲשָׂה וּדְאִי עַל תִּרְיִן
אֲתָמַר, דְּאָמַר דָּא לְהָהוּא דְּלַעֲלָא מִנִּיה
נַעֲשָׂה, וְלֹא עָבִיד מִדַּעַם אֱלָא בְּרִשׁוּ,
בְּאַמִּירָה מִהָהוּא דְּלַעֲלָא מִנִּיה, וְהָהוּא
דְּלַעֲלָא מִנִּיה לָא עָבִיד מִדַּעַם עַד דְּנָטִיל

יַעֲצֶה מַחְבְּרִיה, אֲבָל הֵהוּא דְאַתְקָרִי עַלֵּת
 עַל כָּל הָעֲלֹת, דְּלִית לְעֵלָא מְנִיָּה וְלִית
 לְתַתָּא דְשָׁוִה לִיה, הָא דְכְּתִיב, וְאֵל מִי
 תְּדַמְיוּנִי וְגו', אָמַר, רְאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי
 הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי, דְּנָטִיל יַעֲצֶה מְנִיָּה:
 בְּגִזְנָא דְהֵהוּא דְאָמַר, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ. קָמוּ בְּלֵהוּ חֲבֵרִיא
 וְאָמְרוּ, רַבִּי, הֵב לָן רִשׁוֹ לְמַלְלָא בְּהֵאִי
 אֲתֵר, אָמַר, אָמְרוּ. אָמְרוּ, וְהָא אָמַרְתָּ לְעִיל
 דְּעֵלָת הָעִילֹת אָמַר לְכַתֵּר נַעֲשֶׂה אָדָם.
 וְאִיךְ אָמַרְתָּ בְּעֵלָת הָעֲלֹת דְּלֵא נָטִיל
 יַעֲצֶה וְרִשׁוֹ, אֵלָא אִיהוּ בְּלַחֲדוּדֵי בְּלֵא
 שְׁתּוּף וְחֻשְׁבָּן, דְּכְּתִיב, וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי,
 אֲפִילוּ אֱלֹהִים דְּאֲצִילֹת. אָמַר לוֹן, יְהוֹן
 שְׁמַעִין אוּדְנִיכוֹן מָה דְּפִמְיָכוּן מְמַלֵּל, וְהָא
 לֹא אָמַרְתָּ לָּכוּ הִשְׁתָּא דְאִית דְּאַתְקָרִי

עַלְתָּ הָעֲלוֹת וְלֹא אִיהוּ הַהוּא דְּאַתְּ קָרִי
עַלְתָּ עַל כָּל הָעֲלוֹת, דְּעַלְתָּ עַל כָּל הָעֲלוֹת
לִית לִיה תְּנִינָא דְנָטִיל עֵצָה מִיְהוּ, דְּאִיהוּ
יְחִיד קָדָם כָּלָא, וְלִית לִיה שְׁתַּפָּא, וּבְגִין
דָּא, אָמַר, רָאוּ עֲתָה כִּי אָנִי אָנִי הוּא וְאִין
אַלְהִים עִמָּדִי, דְּנָטִיל עֵצָה מִיְהוּ, דְּאִיהוּ
יְחִיד קָדָם כָּלָא, וְלִית לִיה תְּנִינָא וְלֹא
שְׁתַּפָּא וְלֹא חֲשַׁבְנָא. דְּאִית אַחֲד בְּשִׁתּוּף,
כְּגוֹן דְּכַר וְנוֹקְבָא דְאַתְמָר בְּהוֹן, כִּי אַחֲד
קָרְאֲתִיו וְכוּ', אֲבָל אִיהוּ חַד בְּלֹא חֲשַׁבֵּן
וּבְלֹא שִׁתּוּף, וּבְגִין דָּא, וְאִין אַלְהִים עִמָּדִי.
קָמוּ כְּלָהוּ חֲבֵרִיא וְאַשְׁתַּטְחוּ קַמִּיה וְאָמְרוּ,
זָכָא בַר נָשׁ דְּמֵאֲרִיה אֶסְתַּבֵּם עִמִּיה
לְגַלְאָה רְזִין טְמִירִין אִית דְּלֹא הָווּ מִתְגַּלִּין
לְמַלְאָכִין קַדִּישִׁין:

תְּנוּ רַבָּנֵן, כְּשִׁחְלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, עָלוּ

לְקַמִּיָּה רַבִּי פִּינְחָס וְרַבִּי חֵיָא וְרַבִּי אֲבָא.
 אָמְרוּ לֵיהּ, מָאן דִּהוּה קִימָא דְעֵלְמָא
 שְׂכִיב, אָמַר לוֹן לֹא בִּי דִינָא דְלַעֲלָא
 מְעִינִין בְּדִינָאִי, דִּהָא אֲנָא חֲזִי דְלִית אֲנָא
 מִתִּיָּהִיב לְמִלְאכָא וּלְדִינָא דְלַעֲלָא, דִּאֲנָא
 לֹאוּ כְּשָׂאָר בְּנֵי נָשָׂא, אֵלָא, הֵאִי דִינָא
 דִּילִי, קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא דִינִיָּה וְלֹאוּ בִּיהּ
 דִינָא, וְהִינוּ דְאָמַר דּוֹד בְּכַעוּתִיָּה, שְׁפִטְנִי
 אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי. וְכֵן שְׁלֵמָה אָמַר,
 לַעֲשׂוֹת מְשֻׁפֵּט עֲבָדוֹ, הוּא בְּלַחֲדוּי וְלֹא
 אֲחֵרָא. דִּהָא תָנֹן, כְּשֶׁהָאָדָם שְׂכִיב, בִּי
 דִינָא דְלַעֲלָא מִסְתַּכְּלִין בְּדִינוּי, אִית
 מְנַהֲוֹן נוֹטִין לְכַף זְכוּת, דְאֲחִזִּין זְכוּתִיָּה
 דְּכַר נָשׁ, וְאִית מְנַהֲוֹן דְּנוֹטִין לְכַף חוּבָה,
 דְאֲחִזִּין חוּבָה דְּכַר נָשׁ, וְלֹא נִפִּיק אִינִישׁ
 דִינָא כְּמָה דִּהוּה בָּעִי, אֲבָל מָאן דְּדָאִין

מִלְכָּא עֲלָאָה דְשְׁלִיט עַל כָּלָא, הוּא טָב,
וְלֹא יָכִיל לְמַהּוּי לֵיהּ לְאַיִנִּישׁ בְּהֵהוּא
דִּינָא בַּר טָב, מֵאִי טַעְמָא, דִּהָא תִּנּוּן,
מְכִילוּי דְמִלְכָּא עֲלָאָה נָטוּ לְזִכּוּתָא תְּדִיר,
וְהוּא כּוּלְיָהּ צַד דְּמַהִימְנוּתָא, וּבִידוּי
לְשִׁבְקָא חֲטָאִין וְחוּבִין, הָא דְכְּתִיב, כִּי
עָמַד הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּזְרָא, עָמַד הַסְּלִיחָה
וְלֹא עִם אַחֵר. וּבְגִין כֹּךְ בְּעֵינָא קַמִּיה
דִּהוּא יְהֵא דָאִין דִּינָאִי, וְאַנָּא אִיעוּל
תְּלִיסַר אַבְבֵי לְעֶלְמָא דְאַתִּי, וְעוֹד, דְּלֹא
אַעֲבְרוּ לֹון מִן אֲבָהָתִי, וְדִלָּא יְהֵא מָאן
דִּימַחֵי בִידִי, דְּלֹא אֲתַבַּע רְשׁוּתָא מִנְהוֹן
אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִלָּה וַחֲמוּ בִי מְרַעִיָּה
דְּלֹא הָוָה תַּמָּן, תְּוֹהוּ, וְלֹא יָכִיל חַד מִנְהוֹן
לְמַלְלָא מִפְּמִיָּה, מִדְּחִילוּ רַבָּה דִּהָוָה
עֲלִיהוֹן. עַד דִּהָוּ יַתְבִּין, סָלִיק לֹון רִיחֵי

דְּבוּסְמִין סְגִיאיִן, וְכָל חַד אֲתִישָׁב, עַד
 דְּחִמוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָוָה מְמַלֵּל, וְלֹא הָווּ
 חֲמָאן אַחֲרָא בַּר מַנְיָה. לְבַתָּר עֲדָן, אָמַר
 לֹון רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲמִיתוֹן מִיִּדִּי? אָמַר לִיה
 רַבִּי פִּנְחָס, לָא. אָלֹא כְּלָנָא תוֹהֲנָא עַל
 דְּלֹא חֲמִינָא לָךְ בְּבִי מְרַעַף זְמַן רַב, וְכַד
 חֲמִינָא, לָא סָלִיק לֹון רִיחֵי דְּבוּסְמִין דְּגִנְתָּא
 דְּעֲדָן, וּשְׁמַעְנָא קָלָא מְמַלֵּל, וְלֹא יִדְעָנָא
 מָאן מְמַלֵּל עֲמָד. אָמַר לָהּ, וְלֹא שְׁמַעְתוֹן
 מְלָה אַחֲרָא בַּר מַדִּידִי? אָמְרוּ, לָא. אָמַר
 לֹון, לִית אַתוֹן חֲזִין לְמַחְמֵי סֶבֶר אִפִּי
 דְּעַתִּיק יוֹמִין. אָמַר לֹון, אֵימָא לָבוּ מְלָה.
 תוֹהֲנָא עַל רַבִּי פִּנְחָס דְּלֹא חֲמָא, דְּאָנָא
 חֲמִית לִיה כְּעֵן בְּעֶלְמָא דְּאֵתִי לְתַתָּא
 מַנְיָה דְּרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי, וּכְעֵן שִׁדְרוּ
 בְּדִילִי מְלַעֲלָא, וְאַחֲזוֹן לִי אַתָּר עֲדִיקָא

לְעֶלְמָא דְאַתִּי, וְלֹא אֶתִּישָׁר בְּלִבָּאִי
 דּוּכְתָא, בַּר עִם אֲחִיָּה הַשְּׁלוֹנִי, וּבְרִירְנָא
 דּוּכְתָאִי וְאַתְמִינִי. וְאַתּוּ עֲמִי תִלֵּת מָאָה
 נִשְׁמִי דְּצַדִּיקָא, וְעֶלְא מְנַהוֹן נִשְׁמָתָא
 דְּצַדִּיקָא דְּאָדָם הָרֵאשׁוֹן, דִּהְוָה יְתִיב גַּבְאִי
 וְהָוָה מְמַלֵּל עֲמִי, וּבָעָא מְנָאִי דְּלֹא אֲגִלִּי
 חוּבִיָּה לְכָל עֶלְמָא בַּר לְהֵהוּא דְּאָמַר
 אוּרִיתָא בְּגִיגִיָּה, וְאַתְנִסִּי בְּהֵהוּא אֵילָנָא
 דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן. וְאַנָּא אֲמִינָא לִיָּה, וְחִבְרִיא
 אֵלִין, אָמַר, הֵהוּא דְּגִלְזִין בְּחִבְרִיא בִּינִיָּהוּ
 שְׁפִיר, אֲבָל שְׁאָר בְּנֵי עֶלְמָא לֹא. מֵאִי
 טַעְמָא? דְּחָס קַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא עַל יְקָרִיָּה,
 וְלֹא בָּעָא לְפָרְסוּמִי חוּבִיָּה אֲלֵא בְּהֵהוּא
 אֵילָנָא דְּאֲכִיל מִנִּיהּ, וְקַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
 גִּלְיָ לִיָּה בְּרִזָּא קַדִּישָׁא דְּחִבְרָנָא, וְחִבְרִיא
 לֹא יִשְׁתַּעוּ אֲנֹן בְּהַדְרִיָּהוּ בִּינִיָּהוּ, וְלֹא

לְרוֹקֵי חֲבֵרִיָּא, וְלֵאנָוִן דִּי יִתְּנוּ לְעֵלְמָא.
 וְהוּא מֶלֶךְ דְּלֹא בָעִי כָּל אִינִישׁ וְטָעִי בֵּיהּ,
 לֹאֻ מְשׁוּם חוּבָתָא דְּחָב, אֵלֹא מְשׁוּם
 יִקְרָא דְשָׁמָא עֲלָאָה, דְּבָנֵי נִשָּׂא לָא
 זְהִירִין בֵּיהּ. וְכִתְיִב, זֶה שְׁמִי לְעוֹלָם. וְיִיתְּנוּ
 לְמִשְׁאַל מָה דְּלֹא צָרִיךְ לוֹן. וְהִינוּ דְּכִתְיִב,
 פֶּן יִהְרֶסוּ אֵל יִי לְרֵאוֹת וְנִפְּל מִמֶּנּוּ רַב,
 הָרַב נוֹפֵל וְנִתְּפָס בְּאוֹתוֹ עוֹן. וְלִהְיֵי גִזְרָא
 הָאִי לְחֲבֵרִיָּא, דְּאוֹרִיתָא שְׁמָא קִדִּישָׁא,
 הוּא נָפֹל. וְאִי בְּהֵוֹא חוּבָא יִתִּיר מִנֵּיהּ,
 דְּכִתְיִב, וְנִפְּל מִמֶּנּוּ רַב, הָרַב נוֹפֵל וְנִתְּפָס
 בְּאוֹתוֹ עוֹן. קָרִיב לְגִבְיָהּ רַבִּי אֶלְעָזָר
 בְּרִיהּ. אָמַר לֵיהּ, אָבֹא, מָה אָנָּא הָתָם,
 אָמַר לֵיהּ, בְּרִי, דְּלֹא תִתְּדַכֵּר הָכָא. אֲבָל
 בְּהֵוֹא עֲלֵמָא, הוּכְתָא דִּידִי וְדִידֶךָ
 בְּרִירָנָא, זָכְאִין אֲנִין עִם אֲנָוִן צְדִיקָיָא

דְּזַמִּינִין לְשַׁבְּחָא לְמֵאֲרִי עֲלֵמָא. דְּאִינוּן
מְלָאכִין דְּמִשְׁמָשִׁין קָמִיָּה. הָדָא הוּא
דְּכֻתִּיב, אַךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וְגו':

סגולה מפורסמת המועילה לחשוכי בנים להפקד בזש"ק
להתחייב במירון בהילולא דרשב"י לנדב ח"י ראטיל
משקה ולחלקן לבאים על הציון הקדוש
מתוך מכתב מפורסם מהאדמו"ר הרה"ק מהרב"צ מבאבוב
זצ"ל:

שלום רב לידידי האברך המופלא הירא היוחסין כ"ש מו"ה
יעקב ישראל ג"י שמערלר,
נדרשתי מאחד מאנ"ש יחיה בענין נשגב, היות ששמע מפי
אנשי אה"ק ת"ו שקבלה בידם סגולה לחשוכי בנים רח"ל,
לנדב ח"י ראטיל משקה ביומא דהילולא על ציון התנא
האלוקי רשב"י זי"ע ועכ"ל, לכן בחרתי בו לעשותו שליח
מצוה להזכיר לטובה את הזוג צאיר בן חיה לאה עם זוגתו
שרה בת שינדל שיפקוד השי"ת אותם בזש"ק במהרה בלי
שום מכשול ונזק וינדב עבורם ח"י ראטיל משקה כנהוג,
וכאשר יעזור השי"ת ויפקדם בישועה ובמהרה מוכנים המה
לשלם נדבת לבבם בשמחה ובזה הנני מברכו בישועה
בכ"ע ויוכה לישוב על אדמת הקודש במנוחה והשקט ובטח
ובטוב נחת והרחבה.

ידידו"ש באהבה בן ציון הלברשטאם
ומקובל בזה משנים קדמוניות שענין נדבת ח"י ראטיל
משקה בקבר רשב"י הוא סגולה לכל דבר.

קריאת שמע על המטה

א. יזהר מאוד בק"ש שעל המטה כי יש תועלת ותיקון גדול בקריאתה. ועיקר זמנה ותיקונה קודם חצות ואם נשאר ער עד חצות יקרא ק"ש שעל המטה חצי שעה קודם חצות

ב. אפילו שקרא ק"ש קודם חצות בכ"ז כשהולך לישון אחר חצות יאמר פרשה ראשונה דק"ש וישן מתוך ד"ת. ג. קודם שיקרא ק"ש יכוין שתי כוונות אלו.

1. שבכח ק"ש זו שאני אומר ימותו אותם הגופות הטמאות המלבישות לאותם הנשמות שעשתה אותם הסט"א מכח אותם הטיפות שיצאו ממנו לבטלה.

2. בכח ק"ש זו שאני אומר יחזרו אותם הנשמות למקום הקדושה, ואח"כ יבואו בעוה"ז כשאר כל הנשמות.

טוב לומר לשם יחוד זה שהובא בס' בן איש חי.

לְשֵׁם יִחְוֹד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ

יֵאֱהֻדוּנָהּ

בְּדִזְלֵהוּ וּרְזִימוּ וּדְזִילֵהוּ

אֵיהֵיחֵהּ

יֵאֱהֵיחֵהּ

לְיִחְוֹדָא שֵׁם י"ה בּו"ה

בְּיִחְוֹדָא שְׁלָם

יְהוּה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מִקַּבֵּל עָלַי אֱלֹהֵי וְתַבְרָךְ וְאַהֲבָתוֹ

ויראתו, והריני ירא ממנו בגין דאיהו רב ושליט על כלא, וכלא
קמיה כלא, והריני ממליכו על כל אבר ואבר וגיד וגיד מרמ"ז
אברים ושס"ה גידים של גופי ונפשי רוזי ונשמתי מלכות גמורה
ושלמה, והריני עבד להשם יתברך והוא ברזומי יזכני לעבדו
בלבב שלם ונפש זופצה אמן כן יהי רצון:

רבנו של עולם הריני מוחל וסולח לכל מי שהקעים והקניט אותי
או שחטא כנגדי. בין בגופי בין בממוני בין בכבודי בין בכל
אשר לי. בין באונם בין ברצון בין בשוגג בין במזיד בין בדבור בין
במעשה. בין בגלגול זה בין בגלגול אחר לכל בר ישראל ולא יענש
שום אדם בסבתי. יהי רצון מלפניך יְהוָה יאהרונהי אלהי ואלהי
אבותי שלא אחטא עוד. ומה שחטאתי לפניך מחק ברחמיך הרבים
אבל לא על ידי יסורין וחולאים רעים: יהי רצון אמרייפי והגיון
לבי לפניך. יְהוָה יאהרונהי צורי וגואלי:

ברוך [אתה] יְהוָה יאהרונהי אלהינו מלך העולם, המפיל זבל
שנה על עיני ותנומה על עפעפי ומאיר לאישון בת עין: יהי
רצון מלפניך יְהוָה יאהרונהי אלהי ואלהי אבותי שתשפיעני
לשלום ותעמידני לזימים טובים ולשלום ותן זלקי בתורתך
ותרגילני לדבר מצוה ואל תרגילני לדבר עברה. ואל תביאני
לידי זטא ולא לידי נסיון ולא לידי בזיון. וישלט בי יצר הטוב

ואל ישלט בי יצר הרע. ותצילני מיצר הרע ומזלאים רעים ואל
יבהילוני זלומות רעים והרהורים רעים ותהא מטתי שלמה
לפניך והאר עיני פן אישן המות.

ברוך [אתה יהוה] יאהרונהי המאיר לעולם כלו בכבודו:

שמע ישראל יהוה אחד אדון הכל היה חיה ויהיה יאהרונהי אלהינו

תקוף ובגל היכולת ובעל הכחות כלם יהוה אחד אדון הכל היה חיה ויהיה

אחד: | יאהרונהי

בלחש: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ואהבת (יכוין לקיים מצות עשה של אהבת ה') (לא תשא) את
יהוה יאהרונהי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי
מצוה היום יפסיק מעט על לבבך: ושננתם
לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך
בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על-

יִדְרָ וְהָיוּ לְטַעֲמַת בֵּין עֵינֶיךָ: (לא תחמוד) וְכַתְּבָתֶם

עַל־מִזְזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי

מִצְוָה אֶתְכֶם רַחֲוִים יִפְסִיק מֵעַט לֹא־הָבָה

אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלַעֲבֹדוֹ בְּכָל

לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מָטָר אֶרְצְכֶם

בְּעֵתוֹ יוֹרֶה וּמִלְקוֹשׁ וְאִסַּפְתִּי דֹגְנָךְ (לא תגנב)

וְתִירְשֶׁךָ וַיִּצְהָרְךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשֹׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶךָ

וְאָכְלָה וּשְׂבַעְתָּ: הִשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתָּה לְבַבְכֶם

וְסָרְתֶם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲזֻזִּים וְהִשְׁתַּזְוִיתֶם

לָהֶם: וְזָרָה יִפְסִיק מֵעַט אֶף־יְהוָה יִצְהָרְךָ

בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר

וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ. (לא תרצח)

וְאֲבַדְתֶּם מִהֲרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר

יְהוָה יִצְהָרְךָ יִתֵּן לָכֶם: וְשִׁמְתֶם אֶת־דְּבָרֵי

אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וְקִשְׁרְתֶם אֶתֶּם

לְאוֹת עַל־יְדֹכֶם וְהָיוּ לְטוֹעֲפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
 וּלְמִדָּתֶם אַתֶּם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשׁוֹבְתֶךָ
 בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתֶּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכֶכְךָ וּבְקוֹמְךָ:
 וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן
 יִרְבּוּ יְמֵיכֶם (כבד את אביך) וַיְמִי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה
 אֲשֶׁר (יבטא היטב את העי"ן) נִשְׁפַּע יְהוָה יִהְיֶה
 לְאַבְתֵּיכֶם לִתֵּת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה יִהְיֶה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ
 לָהֶם צִיצִית עַל־כְּנָפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנוּ
 עַל־צִיצִית הַכָּפֹף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם
 לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וַזְכַּרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת
 יְהוָה וַאֲהַדְוֶנָּה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם (לא תנאף) וְלֹא־
 תִתְּרוּ אֲחֲזֵרֵי לְבַבְכֶם וְאֲחֲזֵרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־

אַתֶּם זֵמִים אֲזוּרֵיהֶם (זכור את יום השבת): לְמַעַן
 תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיהֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהֵייתֶם
 קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה יאהוהוהי
 (יכוין לקיים מצות עשה של זכירת יציאת מצרים) אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
 אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵהֲיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים (לא
 תענה) אֲנִי יְהוָה יאהוהוהי אֱלֹהֵיכֶם:
 יְהוָה יאהוהוהי אֱלֹהֵיכֶם אִמֶּת

יַעֲלֻזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד. יִרְנְנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם:
 רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם. וְחָרַב פִּיפְיוֹת בִּידָם:

יאמר "הנה מטתו" וכו' ג' פעמים ויש בהם עשרים תיבות
 ושלוש פעמים עשרים ס"ה ס' תיבות והם סוד שישים
 גבורים.

הנה מטתו שְׁלֹשְׁלֹמָה שְׁשִׁים גְּבֻרִים סָבִיב לָהּ. מִגְּבֻרֵי
 יִשְׂרָאֵל: בָּלָם אֲחָזִי חָרַב מְלָמְדֵי מְלַחְמָה. אִישׁ
 חָרַבו עַל־יָרְכוּ מִפֶּחַד בְּלִילוֹת:

יאמר שלשה פסוקים דברכת כהנים שיש בהם ס' אותיות
והם בסוד ס' גבורים.

יְבָרְכֶךָ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיִשְׁמְרֶךָ:

יָאֵר יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ פָּנֵינוּ אֵלֶיךָ וְיִזְנֶךָ:

יִשָּׂא יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ פָּנֵינוּ אֵלֶיךָ וְיִשֶּׂם לְךָ שְׁלוֹם:

יֵשֵׁב בְּסֶתֶר עֲלִיוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יִתְלוֹנֵן: אָמַר לִיהוָה
יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִזֹּסֵי וּמִצִּדֵּי אֱלֹהֵי אֲבֹטֹז־בּוֹ: כִּי הוּא
יִצְיִלְךָ מִפָּחוּ יָקוּשׁ מִדְּבַר הָוֹת: בְּאִבְרָתוֹ | יִסֶּךְ-לְךָ
וְתִזְוֹת־כִּנְפָיו תִּזְוֶסָה צָה וְסִזְרָה אֲמָתוֹ: לֹא־תִירָא
מִפָּחוּד לִילָה מִזֹּץ יַעוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאִפְל יִהְלֶךְ
מִקָּטָב יִשׁוּד צָהָרִים: יִפֹּל מִצִּדֶּךָ | אֶלֶף וּרְבֵבָה מִימִינֶךָ
אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֵט וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים
תִּרְאֶה: כִּי־אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִזֹּסֵי:

ועתה יכוין עצמו להיות ממארי דחושבנא כנז' בזה"ק
ויאמר תפילת אנא בכח ויוהר לומר כל שתי
תיבות ביחד ואח"כ יחזור ויאמר הפסוק השייך לאותו
לילה ג"פ.

ליל א':

אָנאָ בְּכוֹז. גָּדֵלֶת יְמִינָהּ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"צ)

ליל ב':

קָבֵל רִנָּת. עֲמָךְ שׁוֹגְבֵנִי. טַהֲרֵנִי נוֹרָא: (קר"ע שטי"ג)

ליל ג':

נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יוֹזוּדָהּ. כְּבַבְתָּ שְׁמַרְם: (נג"ד יכ"ש)

ליל ד':

בָּרַכְם טַהֲרֵם. רִוְזָמִי צִדְקָתְךָ. תַּמְיִד גְּמִלֵם: (בט"ר צת"ג)

ליל ה':

זֹסִין קְדוֹשׁ. בָּרַב טוֹבָהּ. נָהַל עֲדָתְךָ: (זק"ב טנ"ע)

ליל ו':

יִזְוִיד גָּאָה. לַעֲמָךְ פִּנְהָ. זֹכְרֵי קִדְשָׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)

ליל ז':

שׁוֹעֲתֵנִי קָבֵל. וְשִׁמְעַע צַעֲקָתֵנִי. יוֹדַעַתְּ עֲלֹמוֹת: (שק"ו צי"ת)

ואומר בלחש: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֶתְּהָ תִּקּוּם תִּרְחֹם צִיּוֹן, כִּי עֵת לְחֻנָּהּ כִּי בָּא מוֹעֵד:

בִּידֶךָ אֶפְקִיד רִוְזָמִי (ר"ת באר), פִּדְיָתָהּ אֶתִּי יְהוָה

יֵאֱהָרֹנְהִי אֵל אֲמֵת: (ר"ת פא"י)

כִּימֵי אֱלֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי

תפלה קודם האדרא

אח"כ ילמדו האדרא זוטא קדישא בחשק גדול ובהתלהבות חזקה לכבוד רשב"י, כי ידוע, אדם שרוצה שתקובל תפילתו אצל ציון הרשב"י, יקרא בהתלהבות אדרא זוטא ויראה פלאות, לכן לא ידלג בשום אופן.

רבוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אָב הַרְחָמִים
וְהַסְּלִיחוֹת, מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה
יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה
וּבְהַשְׁתַּחֲוָיָה, שְׁקַבְּתָנוּ לְתוֹרָתְךָ וּלְעִבּוּדְךָ
עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתָּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ
הַקְּדוֹשָׁה. מִה אֲנַחְנוּ מִה חַיֵּינוּ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ
עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל בָּזָה. עַל בֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים
תַּחֲנוּגֵינוּ לְפָנֶיךָ, שֶׁתִּמְחֹל וְתִסְלַח לְכָל
חַטֹּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ, וְאֵל יְהִי עֲוֹנוֹתֵינוּ
מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינֶיךָ.

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכַוֵּן לְבָבֵנוּ לִירְאָתְךָ
וְאֶהְבְּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנֶיךָ לְדַבְּרֵינוּ אֱלֹהֵי,

וּתְפַתַּח לְבַבְנוּ הָעָרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ, וַיְהִיָּה
 לְמוֹדְנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּרִית
 נִיחוּת, וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אֹר מְקוֹר נִשְׁמַתְנוּ בְּכָל
 בְּחִינָתֵנוּ, וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוּשִׁים
 אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְּבָרֶיךָ אֱלֹה בָּעוֹלָם,
 וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם
 וְקִדְשָׁתָם, יַעֲמֹד לָנוּ לְבַל נִכָּשֶׁל בְּדְבָרִים אֵלּוּ,
 וּבְזִכּוֹתָם תִּתְּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שְׁאֵנִחְנוּ לְזוּמְדִים,
 כְּמֵאמֶר גִּעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, "גַּל עֵינֵי
 וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ". יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי
 כִּי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה צוּרִי
 וְנִגְאָלִי: כִּי יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי
 דַּעַת וְתְבוּנָה:

רְבוֹן עֲלָמִין דִּיאֲנֵת הוּא מְגַלָּה עֲמִיקְתָּא
 וּמִסְתָּרְתָּא וְגַלִּי רְזִיא, יְהֵא רַעְוָא מִן
 קַדְמָךְ לְאַסְפָּרָא מְלִין בְּפוּמָנָא, וְלִקְיָמָא בְּנָא

מקרא שכתוב, ואנכי אהיה עם פיך והוריתיך
אשר תדבר, ולא ניעול בכסופא קדמך, ונזכה
למשמע רזין עלאין דאורייתא מפומא דרישא
דמתיבתא עלאה, אמן בן יהי רצון, אמן סלה:

אדרא זוטא קדישא

תנו רבנן, כשחלה רבי שמעון בר
יוחאי, עאלו לקמה, רבי פנחס
ורבי חיא ורבי אבא. אמרו לה, מאן
דהוא קימא דעלמא, שכיב. אמר לון,
לא, בי דינא דלעלא מעינין בדנאי,
דהא אנא חיי דלית אנא מתידיב
למלאכא ולדינא דלעלא, דאנא לאו
כשאר בני נשא, אלא האי דינא דילי,
קודשא בריך הוא דינה, ולאן בי

דינה. והינו דאמר דוד בבעותיה קמה,
 שפטיני אלהים וריבה ריבי. וכן
 שלמה אמר, לעשות משפט עבדו, הוא
 בלחודוי ולא אחרא. דהא תנן,
 כשאדם שכיב, בי דינא דלעלא
 מסתכלין בדינוי. אית מנהון נוטין
 לבך זכות דאחזין זכותה דבר נש,
 ואית מנהון דנוטין לבך חובה
 דאחסין חובה דבר נש. ולא נפיק
 אנש מדינא כמה דהוה בעי, אבל
 מאן דדאין מלכא עלאה דשליט על
 כלל הוא טב ולא יכיל למהוי לה
 לאנש בההוא דינא בר טב. מאי
 טעמא, דהא תנן, מכילוי דמלכא
 עלאה נטו לזכותא תדיר, והוא כלה

צד דמיהימנותא, ובידוי לשבקא חטאין
 וחובין. הדא הוא דכתיב, כי עמך
 הסליחה למען תורא, עמך הסליחה
 ולא עם אחר. ובגין כך, בעינא קמה,
 דהוא דאין דינאי, ואנא איעול תליסר
 אפבי לעלמא דאתי, ועוד, דלא אעברו
 לון בר אבהתא ולא יהא מאן דימחי
 בידי דלא אתבע רשותא מנהון. אמר
 רבי שמעון מלה וחמו בי מרעיה דלא
 הוה תמן. תוהו, ולא יכיל חד מנהון
 למללא מפומה מדחילו רבא דהות
 עליהון. עד דהו יתבין, סליק לון ריחי
 דבוסמין סניאין, וכל חד אתישב, עד
 דחמו לרבי שמעון, והוה ממליל, ולא
 הו חמאן אחרא בר מנה. לבתר עדן,

אמר לון רבי שמעון, חמיתון מדי.
אמר לה רבי פנחס, לא, אלא בלנא
תוהנא על דלא חמינא לך בבי
מרעד זמן רב, וכד חמינא לך, סליק
לן ריחי דבוסמין דגנתא דעדן,
ושמענא קלא ממיל ולא ידענא מאן
ממיל עמד. אמר להו, ולא שמעתון
מלה אחרא בר מדידי, אמרו לא.
אמר לון, לית אתון חזין למחמי סבר
אפין דעתיק יומין. אמר לון, אימא
לכו מלה, תוהנא על רבי פנחס דלא
חמא, דאנא חמית לה כען בעלמא
דאתי לתתא מנה דרבי אלעזר ברי,
וכען שדרו בדילי מלעלא ואחזון לי
אתר צדיקיא לעלמא דאתי, ולא

אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּאֵי דוֹכְתָאֵי בַּר עִם אַחֵיהּ
הַשִּׁילּוֹנִי, וּבְרִירָנָא דוֹכְתָאֵי וְאַתִּינָא,
וְאַתּוּ עָמִי תִלְת מָאָה נְשָׁמִי דְּצַדִּיקָא,
וְעֵלָא מְנַהוֹן דְּנְשָׁמִי דְּצַדִּיקָא, אָדָם
הָרֵאשׁוֹן, דְּהוּא יְתִיב גַּבְאֵי וְהוּא מְמַלֵּל
עָמִי, וּבָעָא מְנָאֵי דְּלֹא אַתְגַּלִּי חוּבָה
לְכָל עֲלָמָא, בַּר לְהַהוּא דְּאָמַר אוֹרִיתָא
בְּגִינָה וְאַתְפָּסִי בְּהַהוּא אֵילָנָא דְּגִנְתָּא
דְּעֵדֶן. וְאַנָּא אֲמִינָא לֵהּ, דְּהֵא חֲבֵרִיא
גָּלוּ. אָמַר, הַהוּא דְּגַלְיָן בְּחֲבֵרִיא
בִּינִיָּהוּ שְׁפִיר, אָבֵל שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא
לֹא. מַאי מַעְמָא, דְּחָס קוּדְשָׁא בְּרִיד
הוּא עַל יְקָרָה וְלֹא בָּעָא לְפָרְסוּמִי
חוּבָה אֵלָא בְּהַהוּא אֵילָנָא דְּאָכִיל
מִנֶּה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא גַּלְיָ לֵהּ בְּרָזָא

קדישא לַחֲבִירָנָא, חֲבֵרִיא דְּלֹא יִשְׁתָּעוּ
 אַנּוּן בְּהַדִּיהוּ בִּינִיהוּ וְלֹא לְרוּקִי
 חֲבֵרִיא וְלֵאנּוּן דִּיתוּן לְעֵלְמָא, וְהוּא
 מֶלֶךְ דְּלֹא פָּעִי כָּל אֲנִישׁ וְטָעִי בֵּהּ.
 לֹא מְשׁוּם חוּבָתָא דְּחָב, אֵלֹא מְשׁוּם
 יִקְרָא דְּשָׂמָא עֲלָאָה, דְּבָנִי נָשָׂא לֹא
 זְהִירִין בֵּהּ. וּבְכֵתִיב, זֶה שָׁמַי לְעֵלָם,
 וַיִּתּוֹן לְמִשְׁאֵל מַה דְּלֹא צָרִיךְ לוֹן.
 וְהִינוּ דְּכֵתִיב, פֶּן יִהְרָסוּ אֵל יִי לְרֵאוֹת
 וְנִפְּל מִמֶּנּוּ רַב. הָרַב נוֹפֵל וְנִתְּפָס
 בְּאוֹתוֹ עוֹן. הֵכִי גִזְרָנָא, הֵאִי חֲבֵרָא
 דְּאוּרֵי שָׂמָא קְדִישָׁא, הוּא נָפֹל וְאִיתָא
 בְּהֵהוּא חוּבָא יִתִּיר מִנִּיהוּ, דְּכֵתִיב,
 וְנִפְּל מִמֶּנּוּ רַב. הָרַב נוֹפֵל וְנִתְּפָס
 בְּאוֹתוֹ עוֹן. קָרִיב לְגִבְהָ רַבִּי אֶלְעָזָר

בְּרֵה, אָמַר לָהּ, אָבִא, מָה אָנָּה הָתָם,
אָמַר לָהּ, בְּרִי, דְּלֹא תִתְּדַכֵּר הָבֵא, אָבִל
בְּהֵוֹא עָלְמָא, הוֹכְתָא דִּידִי וְדִידְךָ
בְּרִירָנָא, זָכְאִין אֵינְן עִם אֵינְוִן צְדִיקָא
דְּזַמִּינִין לְשַׁבְּחָא לְמֵאֲרִי עָלְמָא דְּאֵנְוִן
מְלָאכִין דְּמִשְׁמָשִׁין קַמִּיהּ. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, אַךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ:

תָּאנָא, בְּהֵוֹא יוֹמָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בָּעָא
לְאַסְתָּלְקָא מִן עָלְמָא, וְהוּא
מְסִידֵר מְלוֹי, אֶתְכַנְּשׁוּ חֲבֵרֵיא לְבִי רַבִּי
שְׁמַעוֹן. וְהוּו קָמִי, רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ,
וְרַבִּי אָבִא, וְשָׂאֵר חֲבֵרֵיא. וְהוּא מְלִיא
בֵּיתָא. זָקִיף עֵינָוִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחַמָּא
דְּאֶתְמְלִי בֵּיתָא. בָּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמַר, בְּזַמְנָא אַחֲרָא, כִּד הוּיָנָא בְּבִי

מֵרַעִי, הָיָה רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר קָמְאִי.
וְעַד דְּבִרְיָנָא דּוּכְתָאִי, אֹרִיכוּ לִי עַד
הַשְּׁתָּא. וְכַד תִּבְנָא, אֶסְחָר אִשָּׁא
מִקָּמְאִי, וּמַעְלָמִין לָא אֶתְפָּסֵק, וְלֹא
הָיָה עָאֵל בַּר נָשׁ אֶלָּא בְרִשּׁוּתָא.
וְהַשְּׁתָּא חֲמִינָא דְאֶתְפָּסֵק, וְהָא אֶתְמָלִי
בֵּיתָא. עַד דִּהְיוּ יְתִבִּי, פִּתַּח עֵינָיו רַבִּי
שְׁמַעוֹן וְחֲמָא מַה דְּחֲמָא, וְאֶסְחָר אִשָּׁא
בְּבֵיתָא. נָפְקוּ כְּלָהּ, וְאֶשְׁתְּאֲרוּ רַבִּי
אַלְעָזָר בִּרְיָה וְרַבִּי אֲבָא. וְשֹׂאֵר
חֲבֵרָאִי יְתִבּוּ אַבְרָאִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַלְעָזָר בִּרְיָה,
פּוֹק חַיִּי אִי הָכָא רַבִּי יִצְחָק
דְּאֵנָּא מְעַרְבָנָא לִיה. אִימָא לִיה
דִּיסְדָר מְלוֹי וַיְתִיב לְגַבְאִי, וּפָאָה

חולקיה. קם רבי שמעון ויתיב וחייד
 וחידי. אמר, אן אנון חבריא. קם רבי
 אלעזר ואעיל לון ויתבו קמיה. זקיף
 ידוי רבי שמעון ומצלי עלותא, והוה
 חדי ואמר, אנון חבריא דאשתכחו
 בבי אדרא יודמנון הכא. נפקו בלהו,
 ואשתארו רבי אלעזר בריה, ורבי
 אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי
 חייא. אדהכי, עאל רבי יצחק. אמר
 ליה רבי שמעון, כמה יאות חולקך,
 כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי
 יומא. יתיב רבי אבא בתר כתפוי
 ורבי אלעזר קמיה. אמר רבי שמעון,
 הא השתא שעתא דרעותא הוא,
 ואנא בעינא למיעל בלא פסופא

לְעֶלְמָא דְאַתִּי. וְהָא מְלִין קְדִישִׁין דְּלֹא
 גְּלִיָּאן עַד הַשְּׁתָּא, בְּעִינָא לְגַלְתָּה קָמִי
 שְׂכִינְתָּא, דְּלֹא יִימְרוּן, דְּהָא בְּגִרְיֵעוּתָא
 אֶסְתַּלְקָנָא מֵעֶלְמָא. וְעַד כְּעַן, טְמִירִין
 הָווּ בְּלִבָּאֵי לְמִיַּעַל בְּהוּ לְעֶלְמָא דְאַתִּי.
 וְכִךְ אֶסְדֵּרְנָא לְכוּ. רַבִּי אָבָא יְכַתּוּב,
 וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי יְלָעִי. וּשְׁאָר חֲבֵרֵיא
 יִרְחֲשׁוּן בְּלִבֵּיהוּ. קָם רַבִּי אָבָא מִבֶּתֶר
 בְּתַפּוּי, וַיְתִיב רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהַ קָמִיהַ.
 אָמַר לֵיהּ, קוּם בְּרִי, דְּהָא אַחֲרָא יְתִיב
 בְּהֵוָּא אֲתֵר.

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲתַעֲטָף רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וַיְתִיב, פָּתַח וְאָמַר, לֹא הֵמְתִּים
 יְהִלְלוּ יְהִי וְלֹא כָּל יוֹרְדֵי דוּמָה, לֹא
 הֵמְתִּים יְהִלְלוּ יְהִי, הֵכִי הוּא וְדָאֵי אַנּוּן

דאקרון מתים. דהא קדשא בריך הוא
 ח"י אקרי, והוא שארי בין אנון
 דאקרון חיים ולא עם אנון דאקרון
 מתים, וסופיה דקרא כתיב, ולא כל
 יורדי דומה, וכל אנון דנחתין לדומה
 בגיהנם ישתארון. שאני אנון דאקרון
 חיים, דהא קדשא בריך הוא בעי
 ביקריהון. אמר רבי שמעון, כמה
 שניא שעתא דא מאדרא, דבאדרא,
 אנדמן קדשא בריך הוא ורתיכוי,
 והשתא, הא קדשא בריך הוא הקא,
 ואיתי עם אנון צדיקיא דבגנתא דעדן
 מה דלא אערעו באדרא, וקדשא
 בריך הוא בעי ביקריהון דצדיקיא
 יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב

בִּירְבָּעַם, דִּהּוּא מְקָטֵר וּמְפֹלַח לְעִבּוּדָּה
 זָרָה, וְקִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא אֹרִידָּהּ לִיהָ.
 וְכִיּוֹן דְּאֹשִׁיט יָדֶיהָ לְקַבְּלִיהָ דְּעֵדוּ
 נְבִיאָהּ, אֲתִיבֵּשׁ יָדֶיהָ. דְּכְתִיב, וְתִיבֵּשׁ
 יָדוֹ. וְעַל דְּפֹלַח לְעִבּוּדָּהּ זָרָה לֹא
 כְּתִיב, אֲלֵא עַל דְּאֹשִׁיט יָדֶיהָ לְעֵדוּ
 נְבִיאָהּ. וְהִשְׁתָּא, קִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא בְּעֵי
 בִּיקָרָא דִּילָן, וְכִלְהוּ אֲתָאן עֲמִיָּה. אָמַר,
 הָא רַב הַמְּנוּנָא סָבֵא הָכָא, וְסַחֲרִינִיָּה
 שְׂבָעִין צַדִּיקִין, גְּלִיפִין בְּעֵטְרִין, מְנַהֲרִין
 כָּל חָד וְחָד מִזִּיָּהָרָא דְּזִיּוּא דְּעֵתִיקָא
 קִדְשָׁא סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, וְהוּא
 אֲתִי לְמִשְׁמַע בְּחִדּוּתָא אֱלִין מְלִין
 דְּאַנָּא אִימָא.

עַד דְּהוּא יְתִיב, אָמַר, הָא רַבִּי פְּנַחֵם

בן יאיר הָבָא, אַתְּקִינּוּ דּוֹכְתִּיהּ.
 אֲדַעְזֵנוּ חֲבֵרָא דְהוּוּ תַפֵּן, וְקִמּוּ וַיִּתְּבוּ
 בְּשִׁפּוּלֵי בֵיתָא, וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי
 אָבָא אֲשֶׁתְּאָרוּ קָמִיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן.
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאֲדָרָא אֲשֶׁת־בַּחֲנָא
 דְּכָל חֲבֵרָא הָווּ אֹמְרֵי וְאָנָּה עֲמָהוֹן.
 הַשֵּׁתָא אֵימָא אָנָּה בְּלַחֲוֹדָא, וְכִלְהוּ
 צִיִּיתִין לְמַלּוּלֵי, עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְכָאָה
 חוֹלְקֵי יוֹמָא דִּין.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, אֲנִי לְדוּדֵי
 וְעָלִי תְּשׁוּקָתוֹ, כָּל יוֹמִין
 דְּאֶתְקַטְרְנָא בְּהָאֵי עֲלֵמָא, בְּחַד קְטִירָא
 אֶתְקַטְרְנָא בֵּיהּ בְּקֹדֶשׁא בְּרִידָא הוּא,
 וּבְגִין כִּדְ הַשֵּׁתָא, וְעָלִי תְּשׁוּקָתוֹ, דְּהוּא
 וְכָל סִיעָתָא קֹדִישָׁא דִּילֵיהּ, אֲתוּ

לְמִשְׁמַע בְּחִדּוֹה, מְלִין סְתִימִין וְשִׁבְחָא
 דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְּכָל
 סְתִימִין. פָּרִישׁ וְאַתְפָּרֶשׁ מִכָּל וְלֹא
 פָּרִישׁ. דָּהָא כָּלָא בֵּיה מְתִדְבָקֵן. וְהוּא
 מְתִדְבָק בְּכָלָא. הוּא הוּא כָּלָא עִתִּיקָא
 דְּכָל עִתִּיקִין סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין.
 אֶתְתַּקֵּן וְלֹא אֶתְתַּקֵּן, אֶתְתַּקֵּן בְּגִין
 לְקִימָא כָּלָא, וְלֹא אֶתְתַּקֵּן בְּגִין דְּלֹא
 שְׂכִיחַ. כֹּד אֶתְתַּקֵּן, אִפִּיק תַּשְׁעָה
 נְהוּרִין דְּלֶהֱטִין מֵיָּה מִתְקוֹנוֹי, וְאַנּוֹן
 נְהוּרִין, מֵיָּה מִתְנַהֲרִין וּמִתְלַהֲטִין,
 וְאַזְלִין וּמִתְפַּשְׁטִין לְכָל עֵיבֶר, כְּבוֹצִינָא
 דְּמִתְפַּשְׁטִין מֵיָּה נְהוּרִין לְכָל עֵיבֶר,
 וְאַנּוֹן נְהוּרִין דְּמִתְפַּשְׁטִין, כֹּד יְקָרְבוֹן
 לְמַנְדֵּעַ לוֹן, לֹא שְׂכִיחַ אֶלָּא בּוֹצִינָא

בְּלִחְדוּי. כִּךְ הוּא עֲתִיקָא קִדִּישָׁא,
 בּוֹצִינָא עֲלָאָה, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין,
 וְלֹא שְׂכִיחַ, בַּר אֲנֹן נְהוּרִין דְּמַתְּפִשְׁטֵן
 דְּמַתְּנִלִּין וְטַמִּירֵן. וְאֲנֹן אֶקְרוֹן שְׁמָא
 קִדִּישָׁא. וּבְגִין כִּךְ, כִּלָּא חָד. וּמַה
 דְּאָמְרוּ חֲבֵרָנָא בְּסַפְרֵי קִדְמָאִי, דְּאֲנֹן
 דִּרְגִין דְּאֶתְבְּרִיאֻ, וְעֲתִיקָא קִדִּישָׁא
 אֶתְנִילִי בְּהוּ בְּכָל חָד וְחָד, מְשׁוּם
 דְּאֲנֹן תְּקוּנִין דְּעֲתִיקָא קִדִּישָׁא, לָאוּ
 הִשְׁתָּא עֵידָנָא לְהַנִּי מַלְיִן, דְּהָא
 אֲמִינָא לֹון בְּאֶדְרָא קִדִּישָׁא, וְחֲמִינָא
 מַה דְּלֹא יִדְעָנָא הָכִי. וְעַד הִשְׁתָּא
 אֶסְתִּים בְּלִבָּאִי מְלָה, וְהִשְׁתָּא אֲנָא
 בְּלִחְדָּאִי אֶסְהִידָנָא קָמִי מַלְכָּא
 קִדִּישָׁא וְכָל הָנִי זָכָאִי קָשׁוּט דְּאֶתוּ
 לְמִשְׁמַע מַלְיִן אֱלִין:

גוֹלְגֶלְתָּא דִּירִישָׁא חוֹרָא, לָאוּ בִּיה
שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא. קוּלְטָרָא
דְּקִטְפוּי אַתְפֶּשֶׁט וְאַתְנְהִיר, וּמְנִיה
יֶרְתִּין צַדִּיקָיָא אַרְבַּע מֵאָה עָלְמִין
דְּכַסּוּפִין לְעֵלְמָא דְאַתִּי. מַהֲאִי
קוּלְטָרָא דְקִטְפָא, דְּהִיא גוֹלְגֶלְתָּא
חוֹרָא, נָטִיף טָלָא כָּל יוֹמָא לְהֵהוּא
זְעִיר אַנְפִּין, לְאַתֵּר דְּאַקְרִי שָׁמַיִם, וּבִיה
זְמִינִין מִיתָיָא לְאַחֲיָא לְזִמְנָא דְאַתִּי.
דְּכַתִּיב, וַיֵּתֶן לָךְ הָאֱלֹהִים מִטָּל
הַשָּׁמַיִם, וְאַתְּמִלִּיא רִישִׁיה. וּמַהֲהוּא
זְעִיר אַנְפִּין נָטִיף לְחֻקְל תְּפוּחִין. וְכָל
חֻקְל תְּפוּחִין נְהִירִין מַהֲהוּא טָלָא. הָאִי
עֲתִיקָא קִדִּישָׁא טָמִיר וְנִגְנִיז, וְחֻכְמָתָא

עלאה סְתִימָאָה בְּהוּא גוּלְגֻלְתָּא
 מְשִׁתְּכָה. וְדָא בְּהָא עֵתִיקָא לָא
 אַתְנָלִיא, אָלָא רִישָׁא בְּלַחְדוּי. בְּגִין
 דְּאִיהוּ רִישָׁא לְכָל רִישָׁא. חֲכֻמָּתָא
 עֲלָאָה דְּאִיהִי רִישָׁא, בִּיה סְתִים, וְאַקְרִי
 מוֹחָא עֲלָאָה, מוֹחָא סְתִימָא, מוֹחָא
 דְּשָׂכִיד וְשָׂקִיט, וְלִית דִּידַע לִיה בְּר
 אִיהוּ:

תֵּלֶת רִישֵׁין אַתְנָלְפִין, דָּא לְגוּ מִן דָּא,
 וְדָא לְעִילָא מִן דָּא. רִישָׁא חֲדָא
 חֲכֻמָּתָא סְתִימָאָה דְּאַתְכֻסִּיא וְלָא
 מִתְּפִתְחָא. וְחֲכֻמָּתָא דָּא, סְתִימָאָה
 רִישָׁא לְכָל רִישֵׁי דְּשָׂאָר חֲכֻמוֹת,
 רִישָׁא עֲלָאָה עֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא
 דְּכָל סְתִימִין, רִישָׁא דְּכָל רִישָׁא רִישָׁא

דְּלֹא רִישָׁא, וְלֹא יָדַע, וְלֹא אֶתְיָדַע מַה
 דְּהוּי בְּרִישָׁא דָּא. דְּלֹא אֶתְדַבֵּק
 בְּחֻכְמָתָא וְלֹא בְּסוּכְלָתָנּוּ. וְעַל הָאִי
 אֶקְרִי, בְּרַח לָךְ אֶל מְקוֹמָךְ. וְהַחֲיוֹת
 רְצוּא וְשׁוּב. וּבְגִין כֵּךְ, עֲתִיקָא קִדִּישָׁא
 אֶקְרִי אֵין, דְּבִיהַ תְּלִיָּא אֵין. וְכָל אֲנוּן
 שְׁעָרִי, וְכָל אֲנוּן נִימִין, מְמוּחָא
 סְתִימָאָה נִפְקִין, וְכֵלְהוּ שְׁעִיעִין
 בְּשִׁקּוּלָא, וְלֹא אֶתְחַזִּי קִדְלָא, כִּלָּא הוּא
 בְּגִין דְּהָאִי עֲתִיקָא קִדִּישָׁא בְּחַד הָוִי,
 כִּלָּא בְּחִידּוֹ, וְלֹא שְׁנִיָּא מִרְחָמִי
 לְעֵלְמִין. בְּתֵלַת עֶשֶׂר מְכִילָן דְּרַחֲמִין
 אֶשְׁתַּבַּח, בְּגִין דְּהָאִי חֻכְמָתָא
 סְתִימָאָה דְּבִיהַ מִתְפָּרֵשׁ תֵּלַת זְמָנִין
 לְאַרְבַּע אַרְבַּע, וְהוּא עֲתִיקָא כִּלִּיל לֹון

וְשֵׁלִיט עַל כָּלָא. חָד אֲרַחָא דְנִהִיר
 בְּפִלְגּוּתָא דְשַׁעְרֵי דְנַפְקֵי מִמוּחָא, הוּא
 אֲרַחָא דְנִהֲרִין בִּיהַ צִדִּיקָא לְעֵלְמָא
 דְאַתִּי. דְכְּתִיב, וְאַרְחַ צִדִּיקִים כְּאוֹר
 נֹגַהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, "אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל
 יְהוֹוָה". וּמִהָאִי אֲרַחָא, מִתְנַהֲרִין כָּל
 שְׂאָר אֲרַחִין דְתַלְיִין בּוֹזְעִיר אֲנָפִין.
 הָאִי עֵתִיקָא סָבָא דְסָבִין, כְּתָרָא
 עֲלָאָה לְעִילָא, דְמַתְעַטְרִין בִּיהַ כָּל
 עֲטָרִין וְכְתָרִין, מִתְנַהֲרִין כָּל בּוֹצִינִין
 מִנִּיהַ וּמַתְלֵהֲטִין, וְהוּא הוּא בּוֹצִינָא
 עֲלָאָה טְמִירָא דְלֹא אֲתִידַע. הָאִי
 עֵתִיקָא אֲשֶׁתִּכַּח בְּתַלְת רִישֵׁין וּכְלִילָן
 בְּחָד רִישָׁא. וְהוּא רִישָׁא עֲלָאָה
 לְעִילָא לְעִילָא. וּבְגִין דְעֵתִיקָא קִדִּישָׁא

אַתְרֵשִׁים בְּתֵלֶת. אוֹף הָכִי כָּל שְׂאֵר
 בּוֹצִינִין דְּנִהְרִין מִיָּה, כְּלִילֵן בְּתֵלֶת.
 עוֹד עֵתִיקָא אַתְרֵשִׁים בְּתֵרִין כְּלָלָא
 דְּעֵתִיקָא בְּתֵרִין הוּא. בְּתָרָא עֲלָאָה
 דְּכָל עֲלָאִין רִישָׁא דְּכָל רִישִׁי. וְהָהוּא
 דְּהוּי לְעִילָא מִן דָּא דָּלָא אַתִּידַע, כִּף
 כָּל שְׂאֵר בּוֹצִינִין סְתִימִין בְּתֵרִין. עוֹד
 עֵתִיקָא קִדִּישָׁא אַתְרֵשִׁים וְאַסְתִּים
 בְּחָד, וְהוּא חָד, וְכָלָא הוּא חָד. כִּף כָּל
 שְׂאֵר בּוֹצִינִין מִתְקַשְּׁרִין וּמִתְהַדְרִין
 בְּחָד וְאַנּוֹן חָד:

מִצְחָא דְּאַתְגָּלִי בְּעֵתִיקָא קִדִּישָׁא, רְצוֹן
 אֶקְרִי. דְּהָא רִישָׁא עֲלָאָה
 דְּאַסְתִּים לְעִילָא דָּלָא אַתִּידַע, פְּשִׁיט
 חָד טוֹרְנָא בְּסִימָא יָאָה, וְאַתְכִּלִּיל

בְּמִצְחָא. וּבִגְזֵי דְאִיהוּ רַעְוָא דְכָל רַעְוִין,
אֲתַתְקֵן בְּמִצְחָא וְאֲתַגְלִיא בְּבוֹסִיטָא.
הָאִי מִצְחָא אֶקְרִי רַעְוִין, וְכֵד רַעְוִין דָּא
אֲתַגְלִיא, רַעְוָא דְרַעְוִין אֲשֶׁתִּכַּח בְּכֻלְהוּ
עָלְמִין, וְכָל צְלוּתִין דְּלִתְתָּא מִתְקַבְּלִין,
וּמִתְנַהֲרִין אֲנָפּוּי דְּזַעִיר אֲנָפּוּי, וְכָלֵא
בְּרַחֲמֵי אֲשֶׁתִּכַּח, וְכָל דִּינִין אֲתַטְמָרֵן
וְאֲתַכְּפִיין. בְּשִׁפְתָּא, בְּשַׁעֲתָא דְּצְלוּתָא
דְּמִנְחָה, דְּהוּא עֵידֵן דְּכָל דִּינִין מִתְעָרִין,
אֲתַגְלִיא הָאִי מִצְחָא, וְאֲתַכְּפִיין כָּל
דִּינִין, וְאֲשֶׁתִּכְחוּ רַחֲמִין בְּכֻלְהוּ עָלְמִין.
וּבִגְזֵי כַּד, אֲשֶׁתִּכַּח שַׁבַּת בְּלֹא דִינָא,
לֹא לְעִילָא וְלֹא לְתַתָּא, וְאֶפְלוּ אִשָּׁא
דְּגִיְהָנָם אֲשֶׁתִּקַּע בְּאַתְרִיהּ וְנִיחִין
חִיבִיא. וְעַל דָּא, אֲתוּסַף נִשְׁמָתָא דְּחֵדוּ

בְּשִׁפְתָּא, וּבְעֵי בַר נָשׁ לְמַחְדֵּי בְתֻלַּת
 סְעוּדָתִי דְּשִׁפְתָּא. דְּהָא כָּל מְהִימְנוּתָא
 וְכָל כָּלְלָא דְּמְהִימְנוּתָא בִּיה אֲשַׁתְּכַח,
 וּבְעֵי בַר נָשׁ לְסִדְרָא פְתוּרָא, וְלִמִּיכָל
 תֵּלַת סְעוּדָתִי דְּמְהִימְנוּתָא, וְלְמַחְדֵּי
 בָּהוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲסַהֲדָנָא עָלֵי לְכָל
 אֱלִין דְּהָכָא, דְּהָא מִן יוֹמָאֵי לָא
 בְּטִילָנָא אֱלִין תֵּלַת סְעוּדָתִי, וּבְגִינְהוֹן
 לָא אֲצַטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשִׁפְתָּא,
 וְאַפִּילוּ בְּיוֹמֵי אַחֲרִינִי לָא אֲצַטְרִיכְנָא,
 כָּל שָׁכֵן בְּשִׁפְתָּא. דְּמֵאן דְּזָכִי בָּהוּ זָכִי
 לְמְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. חָד סְעוּדָתָא
 דְּמִטְרוּנִיתָא, וְחָד סְעוּדָתָא דְּמִלְכָּא
 קִדִּישָׁא, וְחָד סְעוּדָתָא דְּעֵתִיקָא קִדִּישָׁא

סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וּבְהֵוּא עֲלָמָא
 יִזְבִּי בְּהוּ לְאֵלִין. הָאִי רָעוֹן פֶּד
 אַתְנָלִיא, כָּל דִּינִין אַתְכִּפִּין
 מְשׁוּלְשֵׁלְהוֹן. תְּקוּנָא דְעֵתִיקָא קֳדִישָׁא
 אַתְתִּקֵּן בְּתִקּוּנָא חָד כְּלָלָא דְכָל
 תְּקוּנִין. וְהִיא חֲכֵמָה עֲלָאָה, סְתִימָאָה
 כְּלָלָא דְכָל שְׂאָר, וְהִיא אֶקְרִי עֵדֵן
 עֲלָאָה. סְתִימָאָה וְהוּא מוֹחָא דְעֵתִיקָא
 קֳדִישָׁא. וְהִיא מוֹחָא אַתְפֹּשֵׁט לְכָל
 עֵיבֵר, מֵנִיה אַתְפֹּשֵׁט עֵדֵן אַחֲרָא,
 וּמִהִיא עֵדֵן אַתְנָלָא. וְהֵוּא רִישָׁא
 סְתִימָא דְבְּרִישָׁא דְעֵתִיקָא דְלֹא
 אַתִּידַע, פֶּד פָּשִׁיט חָד טוּרְנָא דְהֵוּא
 מִתְתִּקֵּן לְאַתְנָהָרָא, פֶּטֶשׁ בְּהִיא מוֹחָא
 וְאַתְנָלָא וְאַתְנָהִיר בְּכֵמָה נְהוּרִין,

וְאַפִּיק וְאַרְשִׁים כְּבוֹסִיטָא דָּא בְּהָאִי
 מַצָּחָא, וְאַתְרֵשִׁים בִּיה חַד נְהוּרָא
 דְּאַקְרִי רָצוֹן. וְהָאִי רָצוֹן אֶתְפִּשֵׁט
 לְתַתָּא בְּדִיקָנָא, עַד הֵהוּא אֶתְר
 דְּמַתִּישָׁבָא בְּדִיקָנָא וְאַקְרִי חֶסֶד עֲלָאָה,
 וְדָא אִיהוּ נוֹצֵר חֶסֶד. וּבְהָאִי רָצוֹן כּד
 אֶתְנַלְיָא, מִסְתַּכְלִין מֵאֲרִי דְדִינָא
 וּמִתְכַּפִּין:

עֵינֵינוּ דְרִישָׁא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא תִרִין
 בְּחַד שְׁקִילָן, דְּאַשְׁגָּחִין תִּדְיָרָא
 וְלֹא נָאִים, דְּכְתִיב, לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן
 שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל קְדִישָׁא, בְּגִין
 כֵּךְ, לֹא אֵית לִיה גְּבִינִין עַל עֵינָא וְלֹא
 כְּסוּתָא. הֵהוּא מוֹחָא אֶתְנַלְיָא וְנִהִיר
 בְּתַלַּת חוּרִין דְּעֵינָא. בְּחוּרָא חַדָּא

מסתתין עינין דזעיר אנפין, דכתיב,
רחצות בַּחֶלֶב, דהוא חורא קדמאה,
ושאר חורין אסתתין ונהרין לשאר
בוצינין. מוחא אקרי נביעא דברכתא
נביעא דכל ברכאן מניה אשתכחו.
ובגין דהאי מוחא להיט בתלת חורין
דעינא, בעינא תלי ביה ברכתא,
דכתיב, טוב עין הוא יבורך, דהא
במוחא תלין חורו דעינא. האי עינא,
כד אשגח בזעיר אנפין, אנהרן בלהו
בחדו. עינא דא, הוא כלא ימינא לית
בה שמאלא. עינין דתתא, ימינא
ושמאלא, תרי בתרי גונין. בצניעותא
דספרא אוליפנא, דהא יו"ד עלאה
יו"ד תתאה. ה"א עלאה ה"א תתאה.

וַיִּוְעַד עֲלֵמָה וַיִּוְעַד תַּתָּא. כָּל אַנּוּן עֲלֵמָיִן
בְּעֵתִיקָא תִּלְיִן. תַּתָּאִין, בְּזַעִיר אַנְפִּין
אַנּוּן, לָאוּ תִּלְיִן, אֵלָא אַנּוּן מִמָּשׁ,
וּבְעֵתִיקָא קִדִּישָׁא תִּלְיִן, דִּהָא שְׂמָא
דְּעֵתִיקָא אֶתְבָּסִיא מִכָּלָא וְלֹא
אַשְׁתַּבַּח, אֲבָל אֵלִין אֶתְנֹן דְּתִלְיִן
בְּעֵתִיקָא, בְּגִין דִּיתְקִימוּן, אַנּוּן דְּלִתְתָּא,
דְּאִי לָאוּ הָכִי, לָא יִתְקִימוּן. וּבְגִין כֵּךְ,
שְׂמָא קִדִּישָׁא סְתִים וְגַלְיָא. הֵהוּא
דְּסְתִים לְקַבְלִיה דְּעֵתִיקָא קִדִּישָׁא
סְתִימָא דְכָלָא. וְהֵהוּא אֶתְגַּלְיָא בְּזַעִיר
אַנְפִּין. וּבְגִין כֵּךְ, כָּל בִּרְכָאן בְּעִין
סְתִים וְגַלְיָא. אֵלִין אֶתְנֹן סְתִימָן דְּתִלְיִן,
בְּעֵתִיקָא קִדִּישָׁא תִּלְיִן, אִמָּאי תִּלְיִן
יִוְד לְקִימָא יִוְד דְּלִתְתָּא:

חוֹטָמָא. בְּהָאֵי חוֹטָמָא, בְּנוֹקְבָא
 דְּפִרְדִּשְׁקָא דְּבִיה, נָשִׁיב
 רוּחָא דְּחַיִּי לְזַעִיר אַנְפִּין. וּבְהָאֵי
 חוֹטָמָא, בְּנוֹקְבָא דְּפִרְדִּשְׁקָא תִּלְיָא
 ה"א לְקִימָא ה"א אַחֲרָא דְּלִתְתָּא. וְדָא
 רוּחָא נָפִיק מִמוּחָא סְתִימָאָה וְאַקְרִי
 רוּחָא דְּחַיִּי. וּבְהָאֵי רוּחָא, זְמִינִין
 לְמַנְדֵּעַ חֲכָמְתָּא בְּזִמְנָא דְּמַלְכָּא
 מְשִׁיחָא, דְּכְתִיב, וְנָחָה עָלָיו רוּחַ
 יְהוָה וְחָכְמָה וּבִינָה. הָאֵי חוֹטָמָא,
 חַיִּין מְכַל סְטָרִין חֲדוּ שְׁלִימָא, נַחַת
 רוּחַ, אִסְוֹתָא. בְּחוֹטָמָא דְּזַעִיר אַנְפִּין
 כְּתִיב, עָלָה עֶשֶׂן בְּאַפּוֹ. וְהִכָּא כְּתִיב
 וַתִּהְלֹתִי אַחֲטָם-לָךְ.
 וּבְסִפְרָא דְּאַנְדְּתָא דְּבִי רַב יִיבָא סְבָא

אוֹקִים ה"א בְּפֹמָא, וְהָא לָא
 מִתְקִימָא הָכִי וְלָא אֶצְטְרָפָא, אַף
 עַל גַּב דְּבַחַד סְלָקָא. אָלָא בְּה"א
 דִּינָא תִּלְיָא, וְדִינָא בְּחוּטְמָא תִּלְיָא.
 דְּכַתִּיב, עָלָה עֶשֶׂן בְּאַפּוֹ. וְאִי תִימָא,
 הָא כְּתִיב, וְאֵשׁ מִפִּי תֹאכֵל, עֲקָרָא
 דְּרוּגְזָא בְּחוּטְמָא תִּלְיָא כָּל תְּקוּנִין
 דְּעִתִּיקָא קִדִּישָׁא בְּמוֹחָא שְׁקִיט וְסִתִּים
 מִתְתַּקֵּן, וְכָל תְּקוּנִין דְּזַעִיר אֲנִפִּין
 בְּחֻכְמָה תִּתָּא מִתְתַּקֵּן. דְּכַתִּיב, כָּל־
 בְּחֻכְמָה עָשִׂיתָ. וְה"א כָּל־לָא דְכָלָא
 וְדָאִי. מַה בֵּין ה"א לְה"א. ה"א דְּהָכָא,
 דִּינָא אֶתְעַר מְנָה, וְדְהָכָא, רַחֲמֵי גוֹ
 רַחֲמֵי:

בְּדִיקְנָא דְּעִתִּיקָא קִדִּישָׁא תִּלְיָא כָּל

יִקִּירוּ דְכָלָא, מְזָלָא דְכָלָא אַקְרִי.
 מִהָאִי דִיקְנָא מְזָלָא יִקִּירָא דְכָל
 יִקִּירִין. מְזָלִי עֲלָאי וְתַתָּאי. בְּלָהוּ
 מִשְׁנִיחִין לְהָהוּא מְזָלָא, בְּהָאִי מְזָלָא
 תְּלִיא חַיִּי דְכָלָא, מְזוּנִי דְכָלָא, בְּהָאִי
 מְזָלָא תְּלִין שְׁמִיא וְאַרְעָא, גְּשָׁמִין
 דְּרַעְוָא. בְּהָאִי מְזָלָא אֲשַׁחֲוֹתָא דְכָלָא.
 בְּהָאִי מְזָלָא תְּלִיא כָּל חֵילִין עֲלָאִין
 וְתַתָּאִין. תֵּלַת עֶשֶׂר גְּבִיעִין דְּמִשְׁחָא
 דְּרַבּוּתָא טָבָא תְּלִין בְּדִיקְנָא דְּמְזָלָא
 יִקִּירָא דָּא, וְכָלָהוּ נִפְקִין לְזַעִיר אֲנָפִין.
 לָא תִימָא בְּלָהוּ, אֶלָּא תִשְׁעָה מְנִיָּהוּ
 מִשְׁתַּכְּחִין בְּזַעִיר אֲנָפִין לְאַכְפִּיא דִּינִין.
 וְכַד הָאִי מְזָלָא תְּלִיא בְּשָׁקוּלָא עַד
 טַבּוּרָא, כָּל קַדּוּשֵׁי קַדּוּשִׁין דְּקַדְדָּשָׁה

ביה תלין. בהאי מזלא פשיט
 פשיטותא דקוטרא עלאה ההוא רישא
 דכל רישין דלא אתידע ולא
 אשתמודע ולא ידעין עלאין ותתאין.
 בגין כך, כללא בהאי מזלא תליא.
 בדיקנא דא, תלת רישין דאמינא
 מתפשטן, וכלהו מתחברן בהאי מזלא
 ומשתכחין ביה. ובגין כך, כל יקירו
 דיקירותא בהאי מזלא תליא, כל אלין
 אתון דתלין בהאי עתיקא, כללו תלין
 בהאי דיקנא, ומתחברן בהאי מזלא,
 ותלין ביה לקימא אתון אחרנין,
 דאלמלא לא סלקין אלין אתון
 בעתיקא, לא קימין אלין אחרנין.
 ובגין כך, אמר משה בד אצטריך,

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ | יְהוָה אֱלֹהֵינוּ תִּירֵי זְמַנִּי, וּפְסִיק
 טַעֲמָא בְּגוּיָהוּ, דְּהָא בְּמִזְלָא תִּלְיָא
 כָּלָא. מִהָאֵי מִזְלָא מִתְּכַסְּפִי עָלָי
 וְתִתָּאֵי וּמִתְּכַפֵּינְ קָמִיָּה. זָכָא חוֹלְקִיָּה
 מֵאֵן דְּזָכִי לְהָאֵי. הָאֵי עֲתִיקָא קִדִּישָׁא
 סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, לָא אֲדַכֵּר וְלָא
 אֲשַׁתְּכַח. וּבְגִין דְּאִיהוּ רִישָׁא עָלָא
 לְכָל עָלָאִין, לָא אֲדַכֵּר בְּרִישָׁא חֲדָא
 בְּלָא גּוֹפָא לְקִימָא כָּלָא. וְהָאֵי טָמִיר
 וְסְתִימִים וְגִנְיִז מְכָלָא, תְּקוּנִי אֲתִתְקֵן
 בְּהָהוּא מוֹחָא סְתִימָאָה דְכָלָא
 דְּאֲתִפְשָׁט וְאֲתִתְקֵן כָּלָא, וְנִפִּיק חֶסֶד
 עָלָא וְתִתָּאָה. וְחֶסֶד עָלָא, אֲתִפְשָׁט
 וְאֲתִתְקֵן וְאֲתִכְלִיל כָּלָא בְּמוֹחָא
 סְתִימָאָה דָּא. כִּד אֲתִתְקֵן חוּרָא דָּא

בְּנִהֲרוּ דָא, בְּטַשׁ מָאן דְּבִטַשׁ בְּהָא
 מוֹחָא, וְאַתְנֵהִיר וְתִלִּיא מִמּוֹזְלָא יְקִירָא,
 מוֹחָא אַחֲרָא דְאַתְפֹּשֵׁט וְנֵהִיר לְתַלְתִּין
 וְתֵרִין שְׁבִילִין. כֹּד אַתְנֵהִיר נֵהִיר
 מִמּוֹזְלָא יְקִירָא, אַתְנֵהִירוּ תַלְתָּא רִישֵׁין
 עֲלָאִין, תֵּרִין רִישֵׁין וְחָד דְּכָלִּיל לֹון.
 וּבִמּוֹזְלָא תִלִּין וְאַתְכָּלִּילֵן בִּיה. מִכָּאן
 שְׁאֵרֵי לְאַתְגַּלִּיא יְקִירוּ דְדִיקְנָא דְאִיהוּ
 מִזְלָא סְתִימָאָה, וְאַנּוֹן מִתְתַּקֵּן בִּיה
 כְּמָה דְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא תַלְתָּא רִישֵׁין
 מִתְעַטְרִין בִּיה, הָכִי כֹלָא בְתַלְתָּא
 רִישֵׁין. וְכֹד אַתְנֵהֲרֵן, תִלִּין כְּלָהוּ דָא
 בְּדָא בְתַלְתָּא רִישֵׁין. תֵּרִין מִתְרִין
 סְטֵרִין וְחָד דְּכָלִּיל לֹון. וְאִי תִימָא, מָאן
 עֵתִיקָא קַדִּישָׁא.

תא חזי, לעילא לעילא אית דלא
 אתידע, ולא אשתמודע, ולא
 אתרשים, והוא כליל פלא, ותרין
 רישין ביה כלילן, וכדין פלא הכי
 אתתקן. וההוא, לאו במנינא, ולא
 בכללא, ולא בחושבן, אלא ברעותא
 דלבא. על דא אתמר, אמרתי
 אשמרה דרכי מחטא בלשוני. אתר
 דשירותא אשתבח מעתיקא קדישא
 דאתנהיר ממזלא, הוא נהירו
 דחכמתא דמתפשט לתלתין ותרין
 עיבר, ונפקא מההוא מוחא סתימא
 מנהירו דביה, ומה דעתיקא קדישא
 נהיר בחכמתא, דא הוא שירותא
 ממה דאתגליא חזי, ואתעביד לתלת

רישין. וְרִישָׁא חָדָא כְּלִיל לֹון. וְאַלִין
 תֵּלַת מִתְּפִשְׁטֵן לְזַעִיר אַנְפִין, וּמֵאַלִין
 נֶהְרִין כָּלָא. אֶתְגְּלִיף הָאִי חֲכָמְתָא
 וְאַפִּיק חָד נֶהְרָא דְנֶגִיד וְנָפִיק
 לְאַשְׁקָאָה גִּנְתָא, וְעִיל בְּרִישָׁא דְזַעִיר
 אַנְפִין, וְאַתְעֵבִיד חָד מוֹחָא. וּמִתְמָן
 אֶתְמַשִּׁיד וְנֶגִיד בְּכָל גּוֹפָא, וְאַשְׁקִי כָל
 אֲנוֹן נְטִיעָאן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְנָהָר
 יוֹצֵא מִעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. תּוּ,
 אֶתְגְּלִיף הָאִי חֲכָמְתָא וְאַתְמַשִּׁד, וְעִיל
 בְּרִישָׁא דְזַעִיר אַנְפִין, וְאַתְעֵבִיד מוֹחָא
 אַחֲרָא, הֵהוּא נֶהִירוּ דְאַתְמַשְׁכָּא מִיָּה.
 אִלִין תִּירִין מְשִׁיכֵן אֶתְגְּלִיפּוּ, וּמִתְחַבְּרִין
 בְּחָד רִישָׁא דְעַמִּיקָא דְבִירָא. דְכְּתִיב,
 בְּדַעְתּוֹ תְּהוֹמוֹת נִבְקָעוּ, וְעִיל בְּרִישָׁא

דזעיר אנפין ואתעביר מוחא אחרא,
 ומתמן אתמשיך ועייל לגו גופא,
 ומליא כל אנון אדרין ואכסדרין
 וגופא. הך הוא דכתיב, ובדעת,
 חדרים ימלאו. ואלין גהרין מנהירו
 דההוא מוחא עלאה סתימאה דנהיר
 במזלא עתיקא קדישא, וכלא דא
 בדא תלין, ואתקשר דא בדא ודא
 בדא. עד דישתמודע דכלא חד, וכלא
 הוא עתיקא, ולא יתפרש מניה כלום.
 אלין תלת גהרין, גהרין לתלת
 אחרנין דאקרון אבהן, ואלין גהרין
 לבנין. וכלא נהיר מאתר חד. כד
 אתגליא האי עתיקא רעוא דרעון,
 כלא נהיר, וכלא אשתכח בחדו

שְׁלִימָתָא. הָאִי חֲכָמָתָא אֶקְרִי עֵדָן.
 וְהָאִי עֵדָן אֶתְמַשֵּׁךְ מֵעֵדָן עֲלָאָה
 סְתִימָאָה דְּכָל סְתִימִין, וּמָהֵאִי עֵדָן
 אֶקְרִי שִׁירוּתָא, דְּבִעְתִּיקָא לָא אֶקְרִי
 וְלָא הֵוִי שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא, וּבְגִין דְּלָא
 הֵוִי בִיהּ שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא לָא אֶקְרִי
 אֶתָּה, בְּגִין דְּאֶתְפְּסִיא וְלָא אֶתְנַלִּיא,
 וְאֶקְרִי הוּא, וּמֵאַתֵּר דְּשִׁירוּתָא אֲשֶׁתְּכַח
 אֶקְרִי אֶתָּה וְאֶקְרִי אָב. דְּכֶתִיב, כִּי
 אֶתָּה אָבִינוּ. וְתַנִּינָן בְּאַגְדָּתָא דְּבִי רַב
 יִיבָא סָבָא, כִּלְלָא דְּכָלָא, זְעִיר אֲנַפִּין
 אֶקְרִי אֶתָּה. עֲתִיקָא קֳדִישָׁא דְּאֶתְפְּסִיא
 אֶקְרִי הוּא וְשִׁפִּיר. וְהַשְׁתָּא קָרִינָן
 בְּאַתֵּר דָּא דְּשִׁירוּתָא אֲשֶׁתְּכַח אֶתָּה,
 אָף עַל גַּב דְּאֶתְפְּסִיא מַנִּיהּ, הֵוִי

שִׁירוֹתָא וְאַקְרִי אָב. וְהוּא אָב לְאַבְהֵן.
וְהָאִי אָב נָפִיק מֵעֵתִיקָא קַדִּישָׁא,
דְּכְתִיב, וְהַחֲכֵמָה מֵאִין תִּמְצֵא. וּבְגִין
כִּךְ לֹא אֲשַׁתְּמוּדֶע:

תָּא חַזִּי, כְּתִיב, אֱלֹהִים הֵבִין דְּרַכָּה,
דְּרַכָּה מִמָּשׁ. אָבֵל וְהוּא יָדַע אֶת
מְקוֹמָהּ, מְקוֹמָהּ מִמָּשׁ. וְכָל שְׁכֵן דְּרַכָּה,
וְכָל שְׁכֵן הָהִיא חֲכָמָה דְּסִתִּימָא בִּיה
בְּעֵתִיקָא קַדִּישָׁא. הָאִי חֲכָמָה שִׁירוֹתָא
דְּכָלָא, מֵינִיה מִתְּפַשְׁטֵן תִּלְתִּין וְתֵרִין
שְׁבִילִין, וְאוֹרִיתָא בָּהּ אֶתְכִלִּילַת
בְּעֵשְׂרִין וְתֵרִין אֲתוֹן וְעֵשֶׂר אֲמִירִין.
הָאִי חֲכָמָה אָב לְאַבְהֵן, וּבָהִאי חֲכָמָה
שִׁירוֹתָא וְסִיּוּמָא אֲשַׁתְּכַת. וּבְגִין כִּךְ,
חֲכָמָה עֲלָאָה, חֲכָמָה תִּתָּאָה. כִּד

אַתְּפֶשֶׁט חֲכָמָה אַקְרִי אָב לְאַבְהֵן.
 כָּלָא לָא אַתְּכִלִּיל אֱלָא בְּהָאִי. דְּכְתִיב,
 כָּלָם בְּחֲכָמָה עָשִׂיתָ. זָקַף רַבִּי שְׁמַעוֹן
 יְדוּי וְחָדִי, אָמַר, וְדָאִי עֵידֵן הוּא
 לְגַלְאָה, וְכָלָא אַצְטְרִיךְ בְּשַׁעְתָּא דָּא:
 תַּאנָּא בְּשַׁעְתָּא דְּעַתִּיקָא קַדִּישָׁא
 סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין בְּעָא
 לְאַתְקִנָּא, כָּלָא אַתְקִין פִּיעִין דְּכָר
 וְנוֹקְבָא. בְּאַתֵּר דְּאַתְכִלִּילוּ דְּכָר
 וְנוֹקְבָא לָא אַתְקִימוּ אֱלָא בְּקִיּוּמָא
 אַחֲרָא דְּדְכָר וְנוֹקְבָא. וְהָאִי חֲכָמָה
 כָּלְלָא דְּכָלָא, כִּד נִפְקָא וְאַתְנֵהִיר
 מַעַתִּיקָא קַדִּישָׁא, לָא אַתְנֵהִיר אֱלָא
 בְּדְכָר וְנוֹקְבָא. דְּהָאִי חֲכָמָה אַתְּפֶשֶׁט
 וְאַפִּיק מִיָּהּ בִּינָה, וְאַשְׁתַּבַּח דְּכָר

וְנוֹקְבָא הוּא, חֲכָמָה אָב, בִּינָה אִם.
 חֲכָמָה וּבִינָה בְּחֵד מִתְקָלָא אֶתְקָלוּ,
 דְּכֵר וְנוֹקְבָא. וּבְגִינִיָּהּ, כֹּלָא אֶתְקִים
 בְּדְכֵר וְנוֹקְבָא, דְּאֶלְמָלָא הָאִי לָא
 מִתְקִימִין. שִׁירֻתָא דָּא אָב לְכֹלָא, אָב
 לְכֹלָהּ אֲבָהֵן, אֶתְחַפְּרוּ דָּא בְּדָא,
 וְנֶהֱיוּ דָּא בְּדָא. כִּד אֶתְחַפְּרוּ אוֹלִידוּ,
 וְאֶתְפֹּשְׁטַת מְהִימְנוּתָא. בְּאַנְדָּתָא דְּבִי
 רַב יִיבָא סָבָא הָכִי תֵּאֲנִי, מָהוּ בִּינָה,
 אֶלָּא, כִּד אֶתְחַפְּרוּ דָּא בְּדָא, יו"ד
 בְּה"א, אֶתְעַבְּרַת, וְאַפִּיקַת בֵּן, וְאוֹלִידַת.
 וּבְגִין כִּד, בִּינָה אֶקְרִי בֵּן יו"ד הֵ"א,
 שְׁלִימוּתָא דְּכֹלָא, אֶשְׁתַּכְּחוּ תִירוּיָהּ
 דְּמִתְחַבְּרֵן וּבֵן בְּגִינִיָּהּ. כֹּלָלָא דְּכֹלָא,
 בְּתִקּוּנִיָּהּ אֶשְׁתַּכַּח שְׁלִימוּתָא דְּכֹלָא,

אָב וָאָם, בֵּן וּבַת. מְלִין אֱלִין לָא
אַתִּיהֶבוּ לְגַלְאָה, בַּר לְקַדִּישִׁי עֲלִיוֹנִין
דְּעָאֵלוּ וְנִפְקוּ, וַיִּדְעִין אֲרַחוּי דְקַדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא, דְּלֹא סָטָאן בָּהּ לִימִינָא
וְלִשְׁמָאלָא. דְּכַתִּיב, כִּי יִשָּׁרִים דִּרְכֵי
יְהוָה וְצַדִּיקִים יֵלְכוּ בָם. וְכָפָה
חֻלְקֵיהּ דְּמָאן דְּזָכִי לְמַנְדַּע אֲרַחוּי,
וְלֹא סָטִי, וְלֹא יִטְעִי בָהּ. דְּמְלִין אֱלִין
סְתִימִין אַנּוּן, וְקַדִּישִׁי עֲלִיוֹנִין נְהִירִין
בָּהּ, כְּמָאן דְּנִהִיר מְנַהִירוּ דְּבוֹצִינָא.
לָא אַתְּמָסְרוּ מְלִין אֱלִין אֶלָּא לְמָאן
דְּעָאֵל וְנִפְק. דְּמָאן דְּלֹא עָאֵל וְנִפְק,
טַב לִיהּ דְּלֹא אַבְרִי. דְּהָא גַּלְיָא קָמִי
עֲתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָל סְתִימִין,
דְּמְלִין אֱלִין נְהִירִין בְּלָבָאֵי בְּאַשְׁלָמוּתָא

דַּרְחֵימוֹתָא וּדְחִילוֹ דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
 וְאֵלֵין בְּנֵי דִהֲבָא, יִדְעָנָא בְּהוּ דְעָאלוּ
 וְנִפְקוּ, וְאַתְנֶהֱרֵן בְּאֵלֵין מְלִין וְלֹא
 בְּכֻלָּהוּ. וְהִשְׁתָּא אַתְנֶהֱרֵרוּ בְּשִׁלְיֵמוֹתָא
 כְּמָה דְאַצְטְרִיךְ. זַכָּאָה חוּלְקֵי עֲמָהוֹן
 בְּהֵהוּא עֲלָמָא:

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל מָה דְאַמִּינָא
 דַּעֲתִיקָא קַדִּישָׁא, וְכָל מָה
 דְאַמִּינָא דְזַעִיר אֲנַפִּין כֹּלָא חָד, כֹּלָא
 הוּא חָד מְלָה, לֹא תִלִּיא בֵּיה פִּרוּדָא,,
 בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיָּה לְעָלָם וּלְעָלְמֵי
 עֲלָמִין. תָּא חַיִּי, שִׁירוֹתָא דָּא דְאַקְרִי
 אָב, אַתְכִּלִּיל בִּי"ד דִּתִּלִּיא מִמּוֹלָא
 קַדִּישָׁא, וּבְגִין כֶּה, יו"ד כִּלִּיל אַתָּון
 אַחֲרָנִין, יו"ד סְתִימָא דְכָל אַתָּון

אֲחֵרָן, יו"ד רִישָׁא וְסִיפָא דְכֻלָּא.
וְהָהוּא נָהָר דְנִגִּיד וְנָפִיק, אֲקָרִי עֲלָמָא
דְּאֵתִי, דְּאֵתִי תַדִּיר וְלֹא פָסִיק, וְהָאִי
הוּא עֲדוּנָא דְצַדִּיקָא לְזַכָּאָה לְהָאִי
עֲלָמָא דְאֵתִי, דְּאֲשֻׁקִי תַדִּיר לְגִנְתָּא
וְלֹא פָסִיק. עָלִיהּ כְּתִיב, וּכְמוֹצֵא מִים
אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִיָּמָיו. וְהָהוּא עֲלָמָא
דְּאֵתִי אֲבִירִי בִּיּו"ד. הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
וְנָהָר יוֹצֵא מַעַדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן,
יו"ד כָּלִיל תֵּרִין אֶתְּוֹן וִי"ו דְּלָ"ת.
בְּאַגְדָּתָא דְּבִי רַב יִיבָא סָבָא תַנִּינָן,
אֲמַאי וִי"ו דְּלָ"ת כָּלִילָן בִּיּו"ד, אֵלָּא
נְטִיעָה דְּגִנְתָּא דָּא אֲקָרִי וִי"ו, וְאִית
גִּנְתָּא אַחֲרָא דְּאִיהִי דְּלָ"ת, וּמָהֵאִי וִי"ו
אֲשֶׁתִּקְיָא דְּלָ"ת, וְהֵיִינוּ רָזָא דְכְּתִיב,

וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֶדֶן. מָאן הוּא עֶדֶן, דָּא
 חֲכָמָה עֲלָאָה וְדָא יו"ד, לְהַשְׁקוֹת אֶת
 הַגֶּן, דָּא הוּא וַי"ו, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה
 לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים, דָּא הִיא דְּל"ת.
 וְכֻלָּא כָּלִיל בִּיּו"ד. וּבְגִין כֶּךָ, אֶקְרִי אָב
 לְכֻלָּא, אָב לְאַבְהֶן, שִׁירוּתָא דְּכֻלָּא,
 בֵּיתָא דְּכֻלָּא. דְּכִתִּיב, בְּחֲכָמָה יִבְנֶה
 בֵּית. וּכְתִיב, כָּלֵם בְּחֲכָמָה עָשִׂיתָ.
 בְּאַתְרֵיהּ לָא אֶתְגַּלִּיָּא וְלָא אֶתִידַע.
 מִדְּאַתְחָבֵר בְּאַמָּא אֶתְרַמִּיז בְּאַמָּא.
 וּבְגִין כֶּךָ, אֶמָּא כָּלְלָא דְּכֻלָּא, בְּה
 אֶתִידַע וּבְה אֶתְרַמִּיז. שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא
 דְּכֻלָּא דְּבְה סְתִים כֻּלָּא. כָּלְלָא דְּכֻלָּא
 שְׂמָא קַדִּישָׁא. עַד הַשְׁתָּא רְמִיזָנָא וְלָא
 אֶמִינָא כָּל אֱלִין יוֹמִין. וְהֵאִידֵנָּא

מִתְגַּלְפִּין סְטָרִין יו"ד כָּלִיל בְּהָא
חֲכָמָה, ה"א דָּא אֲמָא וְקָרִינָן בִּינָה,
וַי"ו ה"א אֵלִין תִּרִין בְּנִין דְּמַתְּעִטְרִין
מֵאֲמָא. וְהָא תַּנִּינָן דְּבִינָה אֶתְכָּלִיל
מִכָּלָא. יו"ד דְּמַתְּחַבְּרָא בְּאֲמָא וּמִפְקִין
ב"ן, וְהֵינּוּ בִינָה א"ב וְא"ס דְּאֲנוּן יו"ד
ה"א, בֵּן בְּגִידָהּ. הַשְּׁתָּא אִית
לְאַסְתִּכָּלָא בִינָה וְאַקְרִי תְּבוּנָה, אֲמָא
אֲקָרִי תְּבוּנָה וְלֹא בִינָה. אֲלֹא תְּבוּנָה
אֲקָרִי בְּשַׁעְתָּא דִּינְקָא לְתִרִין בְּנִין ב"ן
וּב"ת דְּאֲנוּן וַי"ו ה"א. וְהֵיא שַׁעְתָּא
אֲקָרִי תְּבוּנָה. דְּכָלָא כָּלִיל בְּאֵלִין
אֲתֹן. ב"ן וּב"ת אֲנוּן וַי"ו ה"א. וְכָלָא
חָד כָּלָלָא, וְהֵינּוּ תְּבוּנָה. בְּסִפְרָא
דְּרַב הַמְּנוּנָא סָבֵא אָמַר, דְּשִׁלְמָה

מִלְכָּא תְּקוּנָא קִדְמָא, דְּגִלִּי וְאָמַר,
הֵנָּךְ יָפָה רַעֲיָתִי מִהָאִי הוּא. וְתְּקוּנָא
תְּנִינָא אֶקְרִי כֹּלָה. דְּאִיְהִי נִוקְבָּא
דְּלִתְתָּא. וְאֲנֹן דְּאֶמְרִי דְּתִרְוִייהוּ לְהָאִי
נִוקְבָּא דְּלִתְתָּא אֲנֹן, לָאוּ הָכִי. דְּהִ"א
קִדְמָא לָא אֶקְרִי כֹּלָה. וְהִ"א בְּתִרְאָה
אֶקְרִי כֹּלָה לְזִמְנִין יְדִיעֹן, דְּהָא זְמַנִּין
סְגִיִּין אֲנֹן וְדְכוּרָא לָא אֶתְחַבֵּר
עִמָּה וְאֶסְתַּלַּק מִנָּה. בְּהָהוּא זְמַנָּא
כְּתִיב, וְאֵל אִשָּׁה בְּגִדַת טוֹמְאָתָהּ לָא
תִּקְרַב. בְּשַׁעְתָּא דְּאֶתְדַּכְּאֵת נִוקְבָּא,
וְדְכוּרָא בָּעִי לְאֶתְחַבֵּרָא עִמָּה. כְּדִין
אֶקְרִי כֹלָה. כֹּכְלָה מִמֶּשׁ אֶתִּיא. אֲבָל
הָאִי אִמָּא לָא אֶפְסִיק רַעוּתָא
דְּתִרְוִייהוּ לְעֵלְמִין. בְּחָד גַּפְקִין בְּחָד

שְׂרִין. לָא אַפְסִיק דָּא מִן דָּא. וְלֹא
 אִסְתַּלַּק דָּא מִן דָּא. וּבְגִין כִּד כְּתִיב,
 וְנָהָר יוֹצֵא מִעֶדֶן, יוֹצֵא תְדִיר פְּסִיק.
 הָדָא הוּא דְכְתִיב וּכְמוֹצֵא מִים אֲשֶׁר
 לֹא יִכָּזְבוּ מִמֶּיּוּ. וּבְגִין כִּד כְּתִיב,
 רַעֲיָתִי, בְּרַעוּתָא דְאַחֹה שְׂרִין,
 בְּאַחֲדוּתָא שְׁלִימָתָא. אֲבָל הָכָא אֶקְרִי
 כֹּלָה. דִּכְדֹּר אַתָּא דְכוּרָא לְאַתְחַבְרָא
 עָמָה הִיא כֹּלָה. כֹּכְלָה אִיהִי אַתָּא
 מִמָּש. וּבְגִין כִּד, תִּירִי תְקוּנִין דְנוֹקְבִי
 פְּרִיש שְׁלֵמָה.

תְקוּנָא דְקַדְמִיתָא סְתִימָא, בְּגִין
 דְאַיְהִי סְתִימָא. וְתְקוּנָא
 תְנִינָא פְרִיש יְתִיר וְלֹא סְתִים כְּלִי
 הָאִי, וְלִבְתָּר תִּלְיָא כָּל שְׂבַחָא בְהֵיא

דלעילא, דכתיב, אחת היא לאמה
 ברה היא ליולדתה. ובגין דהאי אמה
 מתעטרא בעטרא דכלה ורעותא
 דיו"ד לא אפסיק מנה לעלמין,
 אתיהיב ברשותא כל חירו דעבדין,
 כל חירו דכלא, כל חירו דחיביא
 לדכאה לכלא. דכתיב, כי ביום הזה
 יכפר עליכם. וכתיב, וקדשתם את
 שנת החמשים שנה יובל היא. מאי
 יובל. כמה דאת אמר, ועל יובל ישלח
 שרשיו. משום ההוא נהר דאתי ונגיד
 ונפיק ואתי תדיר ולא פסיק. כתיב
 כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן
 קולך. כיון דאמר כי אם לבינה
 תקרא, אמאי לתבונה. אלא, כלא

בְּמָה דְאִמִּינָא. הִי מְנִייהוּ עֲלָאָה. בִּינָה
עֲלָאָה מִתְּבוּנָה, בִּינָה אָב וְאִם וּבִן.
יִו"ד ה"א אָב וְאִם וּבִן בְּגוּיָהוּ, תְּבוּנָה
כָּלָא כָּלָלָא דְבְנִין בֵּן וּבַת וִי"ו ה"א,
וְלֹא אֲשַׁתְּכַח אָב וְאִם אֲלֵא בִּבְיָנָה,
דְּתְבוּנָה, וְדָאִי רְבִיעָא עֲלִיָּהוּ וְלֹא
אֲתַנְלִיא. אֲשַׁתְּכַח דְּכָלָלָא דְתַרִּין בְּנִין
אֲקָרִי תְבוּנָה. וְכָלָלָא דְאָב וְאִם וּבִן
אֲקָרִי בִינָה. וְכֹד בָּעִי לְאֲכָלָלָא כָּלָא
בְּהָאִי אֲתַכְּלִיל. וְהָאִי אָב וְאִם וּבִן
אֲקָרוּן חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת, וּבְנִין דְּהָאִי
בֵּן נָטִיל סִימָנִין דְּאָבוּי וְאִמִּיָּה, אֲקָרִי,
דַּעַת דְּהוּא סְהָדוּתָא דְתַרְוִיָּהוּ. וְהָאִי
בֵּן אֲקָרִי בּוֹכְרָא, דְּכַתִּיב, בְּנֵי כְּכוּרֵי
יִשְׂרָאֵל. וּבְנִין דְּאֲקָרִי בּוֹכְרָא, נָטִיל

תִּרְיִן חוֹלָקִין, וְכֹד אֶתְרִבִּי בְּעֶטְרוֹי,
 נָטִיל תִּלְתַּת חוֹלָקִין. וּבִין כֶּךָ וּבִין כֶּךָ,
 תִּרְיִן חוֹלָקִין וְתִלְתַּת חוֹלָקִין כֹּלָא חָד
 מְלָה. וְהָאִי וְהָאִי הָכִי הָאִי יְרוּתָא
 דְּאָבוּי וְאַמִּיהָ יָרִית. מָאִי יְרוּתָא. דָּא
 אַחֲסִנְתָּא דְּאָבוּי וְאַמִּיהָ. וְתִרְיִן עֶטְרִין
 דִּהּוּוּ גְנִיזִין בְּגִיזִיהוּ וְאַחֲסִינוּ לְבִין דָּא.
 מִסְטָרָא דְּאָבוּי הָוָה גְּנִיז בְּגִיזִיהָ חָד
 עֶטְרָא דְּאֶקְרִי חֶסֶד, וּמִסְטָרָא דְּאֶמָּא
 חָד עֶטְרָא דְּאֶקְרִי גְבוּרָה. וְכֹלְהוּ
 מִתְּעֶטְרִין בְּרִישִׁיָּה וְאַחִיד לֹון. וְכֹד
 נִהְרִין אֱלִין אָב וְאִם עָלִיהָ, כֹּלְהוּ
 אֶקְרוּן תְּפִלִּין דְּרִישָׁא. וְכֹלָא נָטִיל בִּין
 דָּא, וְיָרִית כֹּלָא, וְאַתְּפִשֵּׁט בְּכֹל גּוּפָא.
 וְהָאִי בִּין יְהִיב לְבָרְתָּא, וּבְרָתָא מִנִּיהָ

אֶתְזֹן. וְעַל כָּל פָּנִים, מִכָּאן בְּרָא יְרִית
 וְלֹא בִרְתָּא. בְּרָא יְרִית לְאֲבוּי וְלֹא־מִיָּה
 וְלֹא בִרְתָּא. וּמִנִּיָּה אֶתְזֹן בִּרְתָּא. כְּמָה
 דְּכִתִּיב, וּמִזֹּזן לְכָלֹא בֵּה. (וְאִי תִימָא
 כָּל הָאִי וְהָאִי אֶקְרוּן צַדִּיק וְצַדִּיק בְּחֹד
 אֲנוּן וְחֹד כְּלָא). הֵנִי אָב וְאִם כְּלִילָן
 וּמִתְחַבְּרִין דָּא בְּדָא. וְאָב טָמִיר יִתִּיר.
 וְכָלֹא אֶחִיד מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא, וְתִלְיָא
 מִמְּזֹלָא יְקִירוּ דְּכָל יְקִירִין. וְאִלִּין אָב
 וְאִם מִתְקַנִּין בֵּיתָא כְּמָה דְּאִמִּינָא.
 דְּכִתִּיב, בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת וּבִתְבוּנָה
 יִתְבּוֹנֵן וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ כָּל הוּן
 יָקָר וְנָעִים. וְכִתִּיב, כִּי נָעִים כִּי
 תִשְׁמְרֵם בְּבִטְנְךָ. הֵנִי כְּלָלָא דְּכָלֹא
 כְּמָה דְּאִמִּינָא וְתִלְיָן מִמְּזֹלָא קַדִּישָׁא
 יְקִירָא:

אמר רבי שמעון באדרא לא גלינא
כלא. וכל הני מלין טמירין
בלבאי הוו עד השתא. ובעינא
לאטמרא לון לעלמא דאתי משום
דתמן שאלתא שאיל לנא. כמה
דכתיב, ויהי אמונת עתך חסן ישועת
חכמת ודעת. וחכמה בעין מני.
והשתא, רעותא דקדשא בריך הוא
בהאי. בלא כסופא איעול קמי
פלטרוי. כתיב, כי אל ידעות יהוה,
ידעות ודאי הוא הדעת. בדעת כל
פלטרוי אתמלין. דכתיב, ובדעת
חדרים ימלאו. ובגין כך, דעת אחרא
לא אתגליא. דהא טמירא אזיל בגויה
ואתכליל ביה. דעת נהיר במוחין

וְאַתְּ פֶשֶׁט בְּמוֹחָא בְּלָא. בְּסַפְרָא
 דְּאַגְדָּתָא תַּנְיִנָן, כִּי אֵל יַעוֹת יְהוָה.
 אֵל תִּקְרִי יַעוֹת אֶלָּא יַעוֹת, דִּהוּא
 סְהַדוּתָא דְכָלָא, סְהַדוּתָא דְתִרִין
 חוֹלָקִין. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, וַיָּקָם יַעוֹת
 בְּיַעֲקֹב. וְאַתְּ עַל גַּב דְּהָאִי מְלָה
 אוֹקְמוּהּ בְּסַפְרָא דְעֲנִיעוּתָא בְּגִוְנָא
 אַחֲרָא, הָתָם בְּאַתְרִיהּ שְׁלִים, הָכָא
 בְּלָא שְׁפִיר וְכָלָא הָוִי. כֹּד אַסְתִּים
 מְלָה, הָאִי אָב וְאִם בְּלָהוּ בָּהּ בְּלִילָן,
 בְּלָהוּ בָּהּ סְתִימָן. וְאַנּוֹן סְתִימָן
 בְּמִזְלָא קוֹדִישָׁא, עֲתִיקָא דְכָל עֲתִיקִין,
 בִּיה סְתִימָן, בִּיה בְּלִילָן, בְּלָא הוּא,
 בְּלָא הָוִי. בְּרִידָא הוּא בְּרִידָא שְׁמִיה
 לְעֵלָם וּלְעֵלְמִי עֲלָמִין. כָּל מְלִין

דאָדראַ יאָות. וְכָלֵהוּ מְלִין קַדִּישִׁין,
 מְלִין דִּלָּא סָטָאן לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא,
 כָּלֵהוּ מְלִין דְּסְתִימִין וְאַתְגְּלִין לְאַנּוּן
 דְּעָאָלוּ וְנִפְקוּ, וְכָלֵהוּ הָכִי הוּא. וְעַד
 הַשְּׁתָּא הוּוּ מִתְכַּסֵּין אֵלִין מְלִין
 דְּדַחִילָנָא לְגַלְאָה. וְהַשְּׁתָּא אַתְגְּלִין.
 וְגַלִּי קָמִי מְלָכָא עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, דִּהָא
 לָא לִיקָרָא דִּילִי וּדְבִית אַפָּא עֲבִידְנָא,
 אָלָא בְּגִין דִּלָּא אִיעוּל בְּכִסּוּפָא קָמִי
 פִּלְטְרוֹי עֲבִידְנָא. וְעוֹד, דִּהָא חֲמִינָא
 דְּקַדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְכָל הֵנִי זָכָאִי
 קִשּׁוּט דִּהָבָא מִשְׁתַּכְּחֵן, כָּלֵהוּ
 מִסְתַּכְּמִין עַל יְדֵי, דִּהָא חֲמִינָא דְכָלֵהוּ
 חֲדָאן בְּהָאִי הִלּוּלָא דִּילִי, וְכָלֵהוּ
 זְמִינִין בְּהָהוּא עֲלָמָא בְּהִלּוּלָא דִּילִי,
 זָכָאִי חוּלְקִי:

אמר רבי אבא, כד סיים מלה דא
בוצינא קדישא, בוצינא עלאה,
ארים ידוי ובכה וחייה. בעא לגלאה
מלה חדא. אמר במלה דא אצטערנא
כל יומאי, והשתא לא יהבין לי
רשותא. אתתקף ויתיב, ורחיש
בשפותיה, וסגיד תלת זמנין, ולא
הוה יכיל פר נש לאסתכלא
באתריה, כל שכן ביה. אמר, פומא
פומא דזכית לכל האי, לא אנגיבו
מבועד, מבועד נפיק ולא פסק, עלך
קרינן, "ונהר יוצא מעדן". ובתיב,
"ובמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו".
האידינא, אסהדנא עלי דכל יומין
דקאימנא, תאיבנא למחמי יומא דא

וְלֹא סָלִיק בְּרַעוּתִי בַר הָאִידְנָא. דְּהָא
 בְּעֵטְרָא דָּא מְתַעֲטֵר הָאִי יוֹמָא.
 וְהַשְׁתָּא בְּעִינָא לְגַלְאָה מְלִין קָמִיָּה
 דְּקִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא. דְּהָא בְּלָהוּ
 מְתַעֲטֵרָאן בְּרִישֵׁי. וְהָאִי יוֹמָא לֹא
 יִתְרַחֵק לְמִיעַל לְדוּכְתִּיָּה כְּיוֹמָא
 אַחֲרָא. דְּהָא כָּל יוֹמָא דָּא בְּרִשׁוּתִי
 קָמִיָּא, וְהַשְׁתָּא שְׂרִינָא לְגַלְאָה מְלִין,
 בְּגִין דְּלֹא אִיעוּל בְּכִסּוּפָא לְעֵלְמָא
 דְּאִתִּי. וְהָא שְׂרִינָא אִימָא. כְּתִיב,
 "צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכֹון כְּסֹאף חֶסֶד וְאֱמֶת
 יִקְדָּמוּ כְּפִיד". מָאן חֲבִימָא יִסְתַּכֵּל
 בְּהָאִי לְמַחְמֵי אַרְחוּי דְּקִדְשָׁא עֲלָאָה,
 דִּינִין דְּקִשּׁוּט, דִּינִין דְּמְתַעֲטֵרָן בְּכַתְרִין
 עֲלָאִין, דְּהָא חֲמִינָא דְּכָלְהוּ בּוֹצִינִין
 נְהָרִין מְבּוֹצִינָא עֲלָאָה טְמִירָא דְּכָל

טְמִירִין, כְּלָהוּ דְרַגִּין לְאַתְנַהֲרָא,
וּבַהֲהוּא נְהוּרָא דְבְכָל דְרָגָא וּדְרָגָא
אַתְנַגְלִיא מַה דְאַתְנַגְלִיא. וְכָלְהוּ נְהוּרִין,
אַחֲדִין נְהוּרָא דָא בְנְהוּרָא דָא, וְנְהוּרָא
דָא בְנְהוּרָא דָא, וְנְהוּרִין דָא בְדָא, וְלֹא
מִתְפָּרֶשֶׁן דָא מִן דָא. נְהוּרָא דְכָל
בוֹצִינָא וּבוֹצִינָא דְאַתְקִרון תְּקוּנִי
מִלְכָא כְתִירִי מִלְכָא, כָּל חָד וְחָד נְהִיר
וְאַחִיד בְּהֵהוּא נְהוּרָא דְלֵגוּ לֵגוּ וְלֹא
מִתְפָּרֶשׁ לְבַר. וּבְגִין כֵּךְ, כֹּלָא בְחָד
דְרָגָא אִסְתַּלַּק, וְכֹלָא בְחָד מְלָה
אַתְעֵטֶר וְלֹא מִתְפָּרֶשׁ דָא מִן דָא.
אִיהוּ וּשְׁמִיהּ חָד הוּא, נְהוּרָא
דְאַתְנַגְלִיא אֶקְרִי לְבוּשָא דְמִלְכָא,
נְהוּרָא דְלֵגוּ לֵגוּ נְהוּרָא סְתִים, וּבִיהּ

שְׂרִיא הֵהוּא דְּלֹא אֶתְפָּרֵשׁ וְלֹא
 אֶתְנַלֵּיא, וְכִלְהוּ בּוּצִינִי, וְכִלְהוּ נְהוּרִין,
 נְהֵרִין מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְּכָל
 סְתִימִין בּוּצִינָא עֲלָאָה. וְכֵד מִסְתַּכְּלָן
 כִּלְהוּ נְהוּרִין דְּאֶתְפָּשְׁטֵן, לֹא אֶשְׁתַּכַּח
 בֵּר בּוּצִינָא עֲלָאָה דְּאֶטְמַר וְלֹא
 אֶתְנַלֵּיא. בְּאַנּוֹן לְבוּשִׁין דִּיקַר, לְבוּשֵׁי
 קָשׁוּט, תְּקוּנֵי קָשׁוּט, בּוּצִינִי קָשׁוּט,
 אֶשְׁתַּכַּחוּ תֵּרִין בּוּצִינִין תְּקוּנָא
 דְּכוּרְסִיא דְּמִלְכָּא, וְאַקְרוּן צֶדֶק
 וּמִשְׁפָּט, וְאַנּוֹן שִׁירוּתָא וּשְׁלִימוּתָא
 דְּכָל מְהִימְנוּתָא. וּבְהֵינִי, מִתְּעַטְרִין כָּל
 דִּינִין דְּלַעִילָא וְתַתָּא, וְכִלָּא סְתִים
 בְּמִשְׁפָּט, וְצֶדֶק מֵהָאֵי מִשְׁפָּט אֶתְזֵן.
 וְלִזְמִנֵּי קָרִינֵן לָהּ, "וּמִלְכִּי צֶדֶק מִלְּךְ

שָׁלֵם". כִּד מִתְּעָרִין דִּינִין מִמִּשְׁפָּט, כְּלָהוּ
 רַחֲמֵי, כְּלָהוּ בִשְׁלִימוֹ. דִּהְיֵי מְבִסֵּם
 לְהֵאֵי צֶדֶק וְדִינִין מִתְּקַנִּין, וְכְלָהוּ
 נִחְתִּין לְעֵלְמָא בִשְׁלִימוֹ בְּרַחֲמֵי. וְכִדִּין
 אֶקְרִי שְׁעָתָא דְּמִתְחַבֵּר דְּכָר וְנוֹקְבָא
 וְכָל עֲלָמִין כְּלָהוּ בְּרַחֲמֵי וּבְחֻדּוֹתָא.
 וְכִד אֲסֻגִּיאוּ חוּבֵי עֲלָמָא, וְאִסְתַּאֲבַת
 מְקֻדָּשָׁא, וְדְכוּרָא אֲתִרְחַק מִן נוֹקְבָא,
 וְחוּיָא תְּקִיפָא שְׂרִיָּא לְאַתְעָרָא, וְוִי
 לְעֵלְמָא דְּמִתְזֵן בְּהֵהוּא זְמָנָא מֵהֵאֵי
 צֶדֶק. כִּמָּה חֲבִילִי טְרִיקִין מִתְּעָרִין
 בְּעֵלְמָא, כִּמָּה וּפְאִין מִסְתַּלְקִין
 מֵעֵלְמָא. וְכָל כֶּךָ לָמָּה, בְּגִין דְּאֲתִרְחַק
 דְּכוּרָא מִן נוֹקְבָא, וּמִשְׁפָּט לָא קָרַב
 בְּצֶדֶק דָּא. וְעַל הָאֵי כְּתִיב, וַיֵּשׁ נִסְפָּה

בלא משפּט. דמשפּט אתרחק מהאי
 צדק ולא אתבסמא, וצדק ינקא
 מאתר אחרא. ועל דא אמר שלמה
 מלכא, את הכל ראיתי בימי הבל
 יש צדיק אויב בצדקו. הבל, דא
 הבל חדא מהבלים דלעילא דאקרון
 אפי מלכא, ודא איהו מלכותא
 קדישא. דכד היא מתערא בדינוי.
 כתיב, יש צדיק אויב בצדקו. מאי
 טעמא משום דמשפּט אתרחק מצדק.
 ובגין כך אקרי, ויש נספה בלא
 משפּט. תא חזי, כד אשתכח זכא
 עלאה בעלמא רחיקא דקדשא בריך
 הוא, אפלו כד אתער צדק בלחודוי,
 יכיל עלמא לאשתזבא בגיניה,

וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיָּה, וְלֹא
 מִסְתַּפִּי מִן דִּינָא. וְכֵד הָהוּא זָכָאָה לָא
 קִימָא בְּקִיּוּמִיהָ. מִסְתַּפִּי אֲפֻלוּ
 מִמְשַׁפֵּט, וְלֹא יָכִיל לְמִיקָם בֵּיהּ. כָּל
 שְׁכֵן בְּצֶדֶק. דָּוִד מֶלֶכָא, בְּקִדְמִיתָא
 אָמַר, בְּחֻנֵּי יְהוָה וְנִסֵּי, דָּהָא אָנָּה
 לָא מִסְתַּפִּינָא מִכָּל דִּינִין, אֲפֻלוּ מֵהָא
 צֶדֶק, וְכָל שְׁכֵן דֹּאחִידָא בֵּיהּ. מַה
 בְּתִיב, אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחְזֶה פְּנִיךָ, בְּצֶדֶק
 וְדָאִי לָא מִסְתַּפִּינָא לְמִיקָם בְּדִינוּי.
 בְּתַר דְּחָב, אֲפֻלוּ מִמְשַׁפֵּט מִסְתַּפִּי.
 דְּכְתִיב, "וְאֵל תָּבֹא בְּמִשְׁפַּט אֶת
 עַבְדְּךָ". תָּא חַיִּי, כִּד מִתְּבַסְמָא הָאִי
 צֶדֶק מִמְשַׁפֵּט, כִּדִּין אֶקְרִי צֶדֶקָה,
 וְעֲלָמָא מִתְּבַסְמָא בְּחֶסֶד וְאֶתְמַלֵּיא

מִנִּיה, דְּכִתִּיב, "אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט
חֶסֶד יְהוָה מִלֵּאָה הָאָרֶץ". אִסְהִדְנָא
עָלִי, דְּכָל יוֹמָאֵי הַיּוֹנָא מִצְטָעֵר עַל
עֲלָמָא דְלֹא יַעֲרַע בְּדִינוּי דְצָדֵק וְלֹא
יוֹקִיד עֲלָמָא בְּשִׁלְהוּבוּי. כְּמָה דְכִתִּיב,
אֲכַלָּה וּמָחַתָּה פִּיה. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה,
כְּפּוּם כָּל חָד, כְּפּוּם בִּירָא עִמָּקָא. וְהָא
בְּדָרָא דָא, אֵית בִּיה זַכָּאִין, וְזַעֲרִין
אַנּוֹן דִּיקוּמוֹן לְאַנָּנָא עַל עֲלָמָא וְעַל
עֲאֲנָא מֵאַרְבַּעַה זִיּוּן. עַד כָּאן אֲחִידֵן
מְלִי דָא בְּדָא, וּמִתְפָּרֵשׁן מְלִין
דְּסִתִּימֵן בְּעִתִּיקָא קִדִּישָׁא סְתִימָא דְכָל
סְתִימִין. וְהִיד אֲחִידֵן אֵלִין בְּאֵלִין.
מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, מְלִין דְזַעֲר אַנְפִּין אַנּוֹן
דְלֹא אֲתַגְלִין בְּאֲדָרָא, אַנּוֹן דְהוּ

סְתִימָן בְּלָבָא וְתַמָּן לָא אֶתְתַּקְנוּ.
 הַשְׁתָּא, אֶתְתַּקְנוּ וְאֶתְנַלֵּין, וְכִלְהוּ מְלִין
 סְתִימָין וּבְרִירִין בְּלָהוּ. זָכָא חוּלְקִי
 וְאַנּוֹן דִּירְתּוּ יְרוּתָא דָּא. דְּכְתִיב,
 "אֲשֶׁרִי הָעָם שָׁכְבָה לוֹ". הָאִי
 דְּאוּקִימָנָא אָב וְאִם, בְּעֵתִיקָא אֲחִידָן
 בְּתַקּוּנִי, הֵכִי הוּא. דְּהָא מְמוּחָא
 סְתִימָא דְּכָל סְתִימָין תַּלְיָן וּמִתְאַחֲדָן
 בֵּיהּ. וְכֵד יִסְתַּכְּלוֹן בְּכָל מְלִי כִּלָּא
 הוּא עֵתִיקָא בְּלַחֲדוּי, הוּא הֵי וְהוּא
 יְהֵא. וְכָל הֵי תַקּוּנִין, בֵּיהּ אֲחִידָן. אָב
 וְאִם מֵהָאִי מוּחָא נָפְקוּ, אֶתְכַּלִּילוּ
 בְּמִזְלָא, וּבֵיהּ תַלְיָן, וּבֵיהּ אֲחִידָן. זַעִיר
 אֲנַפִּין, בְּעֵתִיקָא קִדִּישָׁא תַלְיָא וְאַחִיד.
 וְהָא אוּקִימָנָא מְלִי בְּאַדְרָא, זָכָא

חולקיה דמאן דעאל ונפק, וינדע
 אורחין, דלא יסטי לימינא ולשמאלא.
 ומאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא
 אברי. ובתיב, "כי ישרים דרכי יהוה".
 אמר רבי שמעון, מסתכל הוינא כל
 יומא בהאי קרא, דכתיב,
 ביהוה תתהלל נפשי ישמעו ענוים
 וישמחו. והאדנא, אתקים קרא כלא.
 ביהוה תתהלל נפשי ודאי, דהא
 נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה
 אתדבקת ואשתדלת, ובאשתדלותא
 דא תסתלק לאתראה. ישמעו ענוים
 וישמחו. כל הני צדיקיא, וכל בני
 מתיבתא קדישא, וזכאין דאתין
 השתא עם קדשא בריך הוא, בלהו

שְׁמַעִין מְלִי וְחֻדָּאן. בְּגִין בְּךָ, "גִּדְלוּ
 לַיהוָה אֱתִי וְנִרְוֹמָמָה שְׁמוֹ יִחְדּוּ".
 פֶּתַח וְאָמַר, כְּתִיב, וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים
 אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוּם. הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב, כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ עָבְרוּ
 יִחְדּוּ, נוֹעְדוּ, בָּאֵן אֶתֶר, בְּאֶרֶץ אֲדוּם,
 בְּאֶתֶר דִּדְיִנִין מִתְאַחֲדִין תַּמָּן. עָבְרוּ
 יִחְדּוּ, דְּכְתִיב, "וַיָּמָת וַיִּמְלוּךְ תַּחֲתָיו".
 הָמָּה רָאוּ בֵּן תַּמָּהוּ גִבְהָלוּ גִחְפִּזוּ.
 דִּלָּא אֶתְקִימוּ בְּאֶתְרֵיהּ, בְּגִין דְּתַקּוּנִין
 דְּמִלְכָּא לָא אֶתְתַּקְּנוּ, וְקִרְתָּא קִדִּישָׁא
 וְשׁוּרֵי לָא אֲזִדְמְנוּ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב,
 כֹּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ בֵּן רְאִינוּ, דִּהָא בְּלָהוּ
 לָא אֶתְקִימוּ, וְהִיא אֶתְקִימַת הַשְׁתָּא
 בְּסִטְרָא דְּדְכוּרָא דְּשִׁרְיָא עָמָה. הָדָא

הוא דכתיב, וימלוך תחתיו הדר,
 ושם עירו פֿעו, ושם אשתו מהיטבאל
 בת מטירד בת מי זֶהב. מי זֶהב ודאי,
 כִּמָּה דאוקימנא באדרא. וְהָא בְּסַפְרָא
 דאגדתא דרב המנונא סבא אתמר,
 וימלוך תחתיו הדר, הדר ודאי, כִּמָּה
 דאת אמר, פרי עץ הדר. ושם אשתו
 מהיטבאל, כִּמָּה דאת אמר, כפות
 תמרים. וכתיב, צדיק בתמר יפרח,
 דאיהי דכר ונוקבא, האי אתקריאת
 בת מטירד, בת מההוא אתר דטירדין
 כלא לאתדבקא, ואקרי אב. וכתיב,
 לא ידע אנוש ערבה ולא תמצא
 בארץ החיים. דְּבַר אַחֵר, בַּת, מאמא
 דמסטרָאָה מתאחדין דינין דטירדין

לְכָלָא. בַּת מִי זָהָב, דִּינְקָא בַּת־רִין
 אַנְפִין, דְּנִהִירָא בַּת־רִין גּוֹוִינִין. בַּחֲסַד
 וּבְדִינָא. עַד לֹא אַבְרִי עֲלָמָא, לָא הָווּ
 מִשְׁנִיחִין אַנְפִין בְּאַנְפִין, וּבְגִין כַּךְ,
 עֲלָמִין קַדְמָאִי אַתְחַרְבוּ, וְעֲלָמִין
 קַדְמָאִי בְּלֹא תְקוּנָא אַתְעֵבִידוּ. וְהָהוּא
 דְּלֹא הָוָה בְּתִקּוּנָא, אַקְרִי זִיקִין גִּיצוּצִין,
 בְּהָאִי אֲמָנָא מְרַצְפָּא, כֹּד אַכְתֵּשׁ
 בְּמָנָא דְּפִרְזָלָא, אַפִּיק זִיקִין לְכָל עֵיבָר.
 וְאַנּוּן זִיקִין דְּנִפְקִין, גִּפְקִין לְהִיטִין
 וְנִהִירִין וְדַעֲכִין לְאַלְתֵּר. וְאַלִין אַקְרוּן
 עֲלָמִין קַדְמָאִי. וּבְגִין כַּךְ, אַתְחַרְבוּ וְלֹא
 אַתְקַיְמוּ עַד דְּאַתְתַּקֵּן עֲתִיקָא קַדִּישָׁא
 וְנִפִּיק אֲמָנָא לְאַמְנוּתִיהָ. וְעַל הָאִי
 תֵּינָנָא בְּמִתְנִיתָא דִּילָן, דְּגִיצוּצָא אַפִּיק

זיקין בְּזִיקִין לְתֵלֶת מָאָה וְעֶשְׂרִים
 עֵיבָר. וְאֲנֹן זִיקִין, עַלְמִין קַדְמָאִי אֶקְרוּן,
 וּמִיתוּ לְאַלְתֵּר. לְבִתֵּר, נָפִיק אֲמָנָא
 לְאַמְנוּתִיהָ, וְאַתְתָּקֹן בְּדָכָר וְנוֹקְבָא.
 וְהֵי זִיקִין אֶתְדַּעְכוּ וּמִיתוּ. הֵשְׁתָּא
 אֶתְקִים כָּלָא. מְבוֹצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא
 נָפִק נִיצוּצָא פְּטִישָׁא תְּקִיפָא, דְּבִטְשׁ
 וְאַפִּיק זִיקִין עַלְמִין קַדְמָאִי, וּמִתְעַרְבִי
 בְּאוּרָא דְכֵיא, וְאַתְבַּסְמוּ דָּא בְּדָא כַּד
 אֶתְחַבְּרוּ אַבָּא וְאַמָּא. וְהָהוּא אָב, הוּא
 מְרוּחָא דְגֻגִיז בְּעֵתִיק יוֹמִין, בִּיה
 אֶתְגֻּגִיז הָאִי אוּרָא, וְאַכְלִיל לְנִיצוּצָא
 דְּנָפִיק מְבוֹצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא דְגֻגִיז
 בְּמַעוֹי דְאַמָּא. וְכַד אֶתְחַבְּרוּ תְרוּיִיהוּ
 וְאַתְכְּלִילוּ דָּא בְּדָא, נָפִיק גּוֹלְגֻלְתָּא

חָדָר תִּקְיָפָא, וְאַתְפֹּשֵׁט בְּסִטְרוֹי, דָּא
 בְּסִטְרָא דָּא וְדָא בְּסִטְרָא דָּא, בְּמָה
 דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא תִלַּת רִישֵׁין אֲשֶׁתִּכְחוּ
 בְּחָד, בְּךְ כֹּלָא אֲזִדְמֵן בְּתִלַּת רִישֵׁין
 בְּמָה דְאַמִּינָא. בְּהָאֵי גּוֹלְגֻלְתָּא דְזַעִיר
 אֲנָפִין, נָטִיף טָלָא מִרִישָׁא חוּרָא.
 וְהָהוּא טָלָא, אֶתְחַזֵּי בְתִרֵי גִּוְנִי, וּמִנִּיהּ
 מִתְזֵן חֲקָלָא דְתַפּוּחִין קְדִישֵׁין, וּמִהָאֵי
 טָלָא דְגּוֹלְגֻלְתָּא דָּא, טַחֲנִין מָנָא
 לְצַדִּיקָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וּבֵיהּ זְמִינִין
 מִיתֵיא לְאַחֵיא. וְלֹא אֲזִדְמֵן מָנָא דְנָפִל
 מִהָאֵי טָלָא בַר הָהוּא זְמָנָא, בְּזִמְנָא
 דְאַזְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבָּרָא וְזֵן לָהּ
 עִתִּיקָא דְכֹלָא מִהָאֵי אֲתֵר מָה דְלֹא
 אֲשֶׁתִּכַּח לְבָתֵּר. הָדָא הוּא דְכְּתִיב,

הַנְּנִי מִמִּטֵּיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם,
כִּמָּה דַּאֲתָּ, "אָמַר וַיֵּתֵן לָדָּ הָאֱלֹהִים
מִטֵּל הַשָּׁמַיִם", הָאִי בִּהְיוֹת זְמָנָא.
לְזְמָנָא אַחֲרָא תַּנִּינָן, קָשִׁים מְזֻנֹּתֵינוּ
שֶׁל אָדָם קָמִי קֹדֶשׁא בְּרִידָּ הוּא. וְהָא
בְּמִזְלָא תִּלְיָא, בְּמִזְלָא וְדָאִי, וְעַל כֵּן,
בְּנִי, חַיִּי, וּמְזֻנִּי, לָאוּ בּוֹכּוֹתָא תִּלְיָא
מִלְתָּא אֵלָּא בְּמִזְלָא תִּלְיָא מִלְתָּא,
וְכָלָא תִּלְיָן בִּהְיוֹת מִזְלָא, כִּמָּה
דְּאוּקִימָנָא, תִּשְׁעָה אֲלָפִין רַבּוּא עַלְמִין
נְטִלִין וְסַמְכִין עַל הָאִי גּוֹלְגֻלְתָּא. וְהָאִי
אוּרָא דְכָּיָא אֶתְכִּלִּיל בְּכָלָא. וְכִיּוֹן
דְּהוּא אֶתְכִּלִּיל בְּכָלָא, וְכָלָא אֶתְכִּלִּיל

ביה, אתפשטו אנפוי לתרין סטרין
 בתרי נהורין כלילן מכלא. וכד
 אסתכלו אנפוי באנפין דעתיקא
 קדישא, כלא ארד אפים אקרי. מאי
 ארד אפים, אלא הכי תנינן, בגין
 דארד אפיה לחיביא, אבל ארד
 אפים, אסותא דאנפין, דהא לא
 אשתבח אסותא בעלמא אלא בזמנא
 דאשגחין אנפין באנפין:

בחללא דגולגלתא נהירין תלת,
 נהורין. ואי תימא תלת.
 ארבע אנון, כמה דאמינא, אחסנתא
 דאבוי ואמיה, ותרין גניזין דילהון
 דמתעטרן בלהו ברישיה ואנון תפלין
 דרישא, לבתר מתחברן בסטרוי

וְנִהְרִין וְעָאֲלִין בְּתַלְתָּ חֲלָלִי
 דְּגוּלְגֻלְתָּא, וְנִפְקִין כָּל חָד בְּסִטְרוּי,
 וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וְאֵלִין
 מִתְחַבְּרִין בְּתֵרֵי מוֹחִי, וּמוֹחָא
 תְּלִיתָא כָּלִיל לֹון וְאַחִיד בְּהָאִי
 סִטְרָא וּבְהָאִי סִטְרָא, וּמִתְפַּשֵּׁט בְּכָל
 גּוּפָא, וְאַתְעֵבִיד מֵיָּה תֵרֵי גֻּנִי כָּלִילָן
 בְּחָדָא, וּמִהָאִי נִהִיר אֲנָפּוּי, וְאַסְהִיד
 בְּאַבָּא וְאַמָּא גֻּנִי דְאַנְפּוּי, וְהוּא אֶקְרִי
 דַּעַת, בְּדָא כְּתִיב, כִּי אֵל דַּעוֹת
 יְהוָה. וּבְגִין דִּיאִהוּ בְּתֵרֵי גֻּנִי, לוֹ
 נִתְכְּנוּ עֲלִילוֹת. אֲבָל לְעִתִּיקָא קִדִּישָׁא
 סְתִימָאָה לֹא נִתְכְּנוּ. מָאִי טַעְמָא
 נִתְכְּנוּ לְהָאִי, בְּגִין דִּירִית תֵּרִין
 חוֹלְקִין, וּכְתִיב, "עַם חָסִיד תִּתְחַפֵּד".
 וְהָא בְּקִשּׁוּט אֻקְיָמוּ חֲבֵרְיָא, דְּכְתִיב,

"וַיֵּגֶד יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אָחִי אָבִיהָ
 הוּא". וַיֵּגֶד, הָא אִזְקָמוֹה דְּכָלָא רָזָא
 דְּחֻכְמָתָא. וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא, בֶּן
 רַבְקָה, וְלֹא כְּתִיב בֶּן יִצְחָק, רְמִז
 וְכָלָא רְמִיזָא בְּחֻכְמָתָא. וְעַל הָא
 אִקְרִי שְׁלִים בְּכָלָא, וְבִיה אֶתְחִוִּי
 מִהִימְנוּתָא. וּבְגִין כֵּךְ, כְּתִיב, וַיֵּגֶד
 יַעֲקֹב וְלֹא כְּתִיב וַיֹּאמֶר. הֲנִי גִוְנִי כָמָה
 דְּנִהְרִין בְּעֵטְרָא דְּרִישָׁא וְעַאֲלִין בְּחֻלְלִי
 דְּגוּלְגֻלְתָּא, הָכִי מִתְּפַשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא,
 וְגוּפָא אֶתְאַחִיד בְּהוּ, אֲבָל לְעֵתִיקָא
 קְדִישָׁא סְתִימָא לֹא נִתְכַּנּוּ וְלֹא יֵאֵן
 לִיה, דְּהָא כָלָא בְּחָד אֲשַׁתְּכַח חִידו
 לְכָלָא, חַיִּים לְכָלָא, לֹא תֵלִיא בִּיה
 דִּינָא, אֲבָל בְּהָאִי, לוּ נִתְכַּנּוּ עֲלִילוֹת
 וְדָאִי.

בגולגלתא דרישא תלין כל אנון רבון
ואלפין קוצי דשערין דאנון
אבמין ומסתבבין דא בדא, אחידן
דא בדא, דאחידן מנהירו עלאה
דמתעטר ברישיה מאבא וממוחא
דאתנהיר מאבא. לבתר, נפקין נימין
על נימין מנהירו דמתעטר ברישיה
מאבא ומשאר מוחי, וכלהו אחידן,
ומסתבבי באנון שערי דאחידן
מאבא, בגין דאנון מתערבין דא בדא
ומסתבבין דא בדא. וכלהו מוחי
אחידן בגולגלתא במוחא עלאה.
וכלהו משיכון, אתמשכון מתלת חללי
דמוחא, אחידן במוחי, מתערבין דא
בדא בדכיא במסאבא בכל אנון

טַעֲמִין וְרִזִּין סְתִימָן וּמִתְגַּלִּין. וּבְגִין
 בֶּךָ, בְּלֹהוּ מוֹחֵי רְמִיזֵי בִּ"אֲנָכִי יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ", כִּמָּה דְנִהְרִין בְּעֵטְרָא דִּירִישָׁא
 וְעֵאלִין בַּחֲלָלֵי דְגוּלְגֻלְתָּא. כָּל אֲנוּן
 קוֹצִין אֲכָמִין, חֲפִין וְתִלִּין לְסֵטְרָא
 דְּאוּדְנִין. וְהָא אוֹקִימָנָא, דְּבְגִין בֶּךָ
 כְּתִיב, הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזִנְךָ וַיִּשְׁמַע, מִכָּאן
 אוֹקִימָנָא, מֵאן דְּבִיעֵי דִירְכִין מִלְכָּא
 אוּדְנִיה לְקַבְלִיהָ, יִסְלִסֵּל בְּרִישִׁיהָ
 דְּמִלְכָּא, וַיִּפְנֶה שַׁעְרֵי מַעַל אוּדְנוֹי,
 וַיִּשְׁמַע לִיה מִלְכָּא בְּכָל מָה דְּבִיעֵי:

בְּפִלְגוּתָא דְשַׁעְרֵי, מִתְאַחַדָּא חָד
 אֲרַחָא בְּאֲרַחָא דְעֵתִיק
 יוֹמִין, וּמִתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ כָּל אֲרַחוֹי
 דְּפִקוּדֵי אוֹרִיתָא. כָּל מְאִרִּיהוֹן דִּיבָבָא

וילָלָא תַלְיִן בְּכָל קוּצָא וְקוּצָא. וְאַנּוּן
 מִפְּרִישֵׁין רִשְׁתָּא לְחִיבֵיָא דְלֹא יִדְעִין
 אַנּוּן אֲרַחֵין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, דֶּרֶךְ
 רָשָׁעִים כַּאֲפִלָּה. וְכָל אֱלִין, תַּלְיִן
 בְּקוּצִין תְּקִיפִין. וּבְגִין כֶּךָ, כְּלָהוּ
 תְּקִיפִין. וְאוּקִימָנָא, בְּאַנּוּן שְׁעִיעֵן
 אֶתְאַחֲדֵן מְאָרִיהוֹן דְּמִתְקַלָּא
 דְּרַחֲמֵימוֹתָא. דְּכְּתִיב, כָּל אֲרָחוֹת
 יְהוָה חֶסֶד וְאֱמֶת. וְכָל כֶּךָ, בְּגִין
 דְּמִשְׁכִּין מְמוּחִין סְתִימִין דִּרְהִיטִי
 דְּמוּחָא, וּבְגִין כֶּךָ מִשְׁתַּכְּחִי כָּל חָד
 כְּפּוּם אֲרַחוּי מִחָד מוּחָא בְּאַנּוּן קוּצִין
 שְׁעִיעֵן אֶתְמַשְׁכֵּן מְאָרִיהוֹן דְּמִתְקַלָּא
 דְּרַחֲמֵימוֹתָא, דְּכְּתִיב, "כָּל אֲרָחוֹת
 יְהוָה חֶסֶד וְאֱמֶת". מְמוּחָא תִּנְיָנָא
 בְּאַנּוּן קוּצִין תְּקִיפִין אֶתְמַשְׁכֵּן

וְתִלְיִן מְאִירְהוֹן דִּיבָבָא וִילָלָא, דְּכִתִּיב
 בְּהוּ, "דֶּרֶךְ רְשָׁעִים כַּאֲפֹלָה לֹא יָדְעוּ
 בְּמָה יִכְשְׁלוּ". מָאִי קָא מִיִּירִי, אֵלָּא, לֹא
 יָדְעוּ, כְּלוּמַר לֹא יָדְעִין וְלֹא בָעֲאֹן
 לְמַנְדַּע בְּמָה יִכְשְׁלוּ, אַל תִּקְרִי בְּמָה
 אֵלָּא בְּאַמָּא יִכְשְׁלוּ בְּאַנּוֹן דְּמִתְאַחֲדִין
 בְּסִטְרָא דְאַמָּא. מָאִי סִטְרָא דְאַמָּא,
 גְּבוּרָה תִּקְיָפָא, מִינָּה מִתְאַחֲדִין
 מְאִירְהוֹן דִּיבָבָא וִילָלָא. מְמוּחָא
 תְּלִיתָאָה בְּאַנּוֹן קוּצִין דְּאַנּוֹן
 בְּאַמְצָעִיתָא אֶתְמַשְׁכֵּן וְתִלְיִן מְאִירְהוֹן
 דְּמִידִין וְאַקְרוּן אֲנָפִין גְּהִירִין וְלֹא
 גְּהִירִין. וּבְהִנֵּי כְּתִיב, פִּלְס מַעְגַּל רַגְלָךְ,
 וְכָלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּאַנּוֹן קוּצִין וְשַׁעֲרֵי
 דְּרִישָׁא:

מַצָּחַ דְּגוּלְגֻלְתָּא, מַצָּחַ לְאַתְפָּקְדָא
 חִיבֵיָא עַל עוֹבְדֵיהוֹן. וְכֵד הָאִי
 מַצָּחַ אֲתַגְלִיא, מִתְעָרִין מְאֲרִיהוֹן
 דְּדִינִין לְאַנּוֹן דְּלֹא מִתְכַּסְּפִין
 בְּעוֹבְדֵיהוֹן. הָאִי מַצָּחַ, סוּמְקָא
 בּוֹרְדָא. וּבְשַׁעְתָּא דְּאַתְגְלִיא מַצָּחַ
 דְּעֵתִיקָא בְּהָאִי מַצָּחַ, אֲתַהֲדֶרֶת
 חוֹרָא כְּתִלְגָּא. וְהֵהִיא שַׁעְתָּא, עֵת רְצוֹן
 אֲקָרִי לְכָלָא. בְּסַפְרָא דְּאַנְדָּתָא דְּבִי
 רַב יִיבָא סָבָא אָמַר, מַצָּח זָכִי, מַצָּח
 מַצָּחַ דְּעֵתִיקָא. וְאִי לָאו, אֲשֵׁי־חִי"ת
 בֵּין תִּרִין אֲתוֹן, בְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, וּמְחִין
 פְּאַתִי מוֹאֵב. וְאוֹקִימְנָא דְּאַקָרִי נַצַּח
 בְּאַתוֹן רְצוּפִין. וְכַמָּה נַצָּחִים הוּוּ. וְאַף
 עַל גַּב דְּנַצַּח אַחֲרָא, בְּנַצַּח אַחֲרָא

אֶסְתַּלֵּק. וְאֵת נֹצְחִים אַחֲרָיִן
דְּמַת־פִּשְׁטִין בְּכָל גּוֹפָא. בְּגִין דְּבִשְׁבֻתָא,
בִּשְׁעָתָא דְּעֻלּוֹתָא דְּמִנְחָה, בְּגִין דְּלֹא
יִתְעֲרוֹן דִּינִין, גַּלְיָא עֲתִיקָא קִדִּישָׁא
מִצָּחָא דִּילֵיהּ. וְכָל דִּינִין אֶתְכַפֵּין,
וְאֶשְׁתַּכְּכוּ וְלֹא אֶתְעֲבִידוּ. בְּהָאֵי מִצָּחָא
תִּלְיִן אַרְבַּעָה וְעֶשְׂרִין בִּתֵּי דִינִין, לְכָל
אֲנוּן דְּחֻצִּיפִין בְּעוֹבְדֵיהוֹן. כְּמָה דְּכְתִיב,
וְאָמְרוּ אִיכָּה יָדַע אֵל וַיֵּשׁ דָּעָה
בְּעֻלּוֹן. וְהָאֵ עֲשָׂרִים אֲנוּן. אַרְבַּע לָמָּה.
לְקַבְּלֵיהוֹן דְּאַרְבַּע מִיתוֹת בִּי דִּינָא
דְּלִתְתָּא, דְּתִלְיִן מְלַעֲיָלָא, וְאֶשְׁתַּאֲרוּ
עֲשָׂרִין. וּבְגִין כֵּךְ, לֹא מַעֲנִישִׁין בִּי
דִּינָא עֲלָאָה עַד דִּישְׁלִים וְסֻלְקָא
לְעֲשָׂרִין שְׁנִין, לְקַבְּלֵיהוֹן דְּעֲשָׂרִין בִּתֵּי

דינא. בַּמִּתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילָן תַּנִּינָן,
 לְקַבְּלֵיהוֹן דְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִין סְפָרִים
 דְּאֵתְכִלְיָן בְּאוֹרֵיתָא:

עֵינִין דִּירִשָּׁא. אַנּוּן עֵינִין דִּלָּא
 מִסְתַּמְרִין מִנִּיהוּ חִיבָא. עֵינִין
 דְּנִימִין וְלֹא נִימִין. וּבְגִין כֶּךָ אֶקְרוּ
 עֵינֵי בִּינִים. מָאי יוֹנִים, כְּמָה דְּאֵת
 אָמַר, וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְעַל
 דָּא בְּתִיב, וַיֹּאמְרוּ לֹא יֵרָאֶה-יְהִי.
 וּבְתִיב הַנוּטָע אֲזִין הֵלֹא יִשְׁמַע אִם
 יוֹצֵר עֵין הֵלֹא יִבִּיט. תְּקוּנָא דְּעַל עֵינָא
 שְׁעָרֵי דְּמִתְשַׁעְרָן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים.
 מֵאַנּוּן שְׁעָרִין תִּלְיָן שְׁבַע מֵאָה אֶלְפִי
 מֵאָרִי דְּאַשְׁחוּתָא לְאַנְחָא קָרְבָּא.
 וּבְדִין קִימִי כְּלֵהוּ מִשׁוּלְשִׁלְהוֹן

וּמִתְּפַקְחִין עֵינִין. כְּסוּתָא דְעַל עֵינִין
 גְּבִינִין מִתְאַחֲדִין בָּהּ. וְאַלְף וְאַרְבַּע
 מֵאָה רַבּוּן מְאִיר תְּרִיסִין מִתְאַחֲדִין
 בָּהּ. וְאַנּוּן אֶקְרוּן כְּסוּתָא דְעֵינִין. וְכָל
 אַנּוּן דְּאֶקְרוּן עֵינִי יְהוָה לֹא פִקְחִין
 וְלֹא מִתְעָרִין, בַּר בְּזֻמָּנָא דְאֵלִין כְּסוּתִי
 דְּגְבִינִין מִתְפָּרְשִׁין אַנּוּן תַּתָּאי מַעֲלָאי.
 וּבְשַׁעֲתָא דְאַתְפָּרֶשֶׁן גְּבִינִי תַתָּאי
 מַעֲלָאי וַיִּהְיֶין אֶתֶר לְאַשְׁגָּחָא,
 מִתְּפַקְחִין עֵינִין וְאַתְחִזִּי כְּמָאן דְּאַתְעָר
 מִשְׁנֵתִיהּ, וְאַסְתַּחֲרוּ עֵינִין, וְחָמָאן
 לְעֵינָא פְּקִיחָא וְאַתְסַחֵן בְּחוּרָא דִּילִיהּ.
 וְכֵד אֶתְסַחֵן אֶתְכַפֵּין מְאִירִיהוּן דְּדִינִין
 לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב, עוֹרָה לָמָּה
 תִּישָׁן יְהוָה הַקִּיצָה:

אַרבע גונן אתחזין באנון עינין.
 מאנון נהירין ארבע בתי
 דתפלין דנהרין ברהיטי מוחא. שבעה
 דאקרון עיני יהוה דאשגחותא נפקי
 מגון אכמא דעינא. כמה דאוקימנא
 באדרא. דכתיב, "על אבן אחת
 שבעה עינים". ואנון גונן מתלהטין
 בסטריהו. מסמקא נפקין אחרנין
 מארי דאשגחותא לדינא. ואנון אקרון
 עיני יהוה משוטטות בכל הארץ.
 משוטטות ולא משוטטים בגין דכלהו
 דינא. מירוקא נפקין אחרנין דקימין
 לגלאה עובדין בין טב ובין ביש.
 דכתיב, כי עיניו על דרכי איש. ואלין
 אקרון עיני יהוה משוטטים.

מְשׁוּטְטִים וְלֹא מְשׁוּטְטוֹת. בְּגִין דְּאֲנוּן
 לְתֵרִין סְטָרִין לְטַב וּלְבִישׁ. מִחֲזָרָא
 נִפְקִין כָּל אֲנוּן רַחֲמִי, כָּל אֲנוּן טָבָא
 דְּמִשְׁתַּכְּחִי בְּעֶלְמָא לְאוּטָבָא לְהוּ
 לְיִשְׂרָאֵל. וּכְדִין מִתְסַחֲזִין כָּל אֲנוּן תַּלְתָּ
 גּוֹנִי לְרַחֲמָא עָלֶיהוּ. אֵלִין גּוֹנִין
 מִתְעַרְבִין דָּא בְּדָא. מִתְדַבְּקוֹן דָּא
 בְּדָא. כָּל חָד אוֹזִיף לְחַבְרִיה מִגּוֹנִי
 דִּילִיה. בַּר מִחֲזָרָא דְכֻלְהוּ כְּלִילָן בִּיה.
 כַּד אֶצְטְרִיד, הוּא חָפִי עַל כָּלָא. כָּל
 גּוֹנִין דְּלִתְתָּא לֹא יִכְלִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא
 לְאַסְחָרָא לֹון חוֹרָא לְאַכְמָא לְסַמְקָא
 וְלִירוּקָא. וְהָכָא בְּאַשְׁגַּחוּתָא חָד, כְּלָהוּ
 אֲתֵאֲחָדֵן וְאַתְסַחֲזִין בְּחֲזָרָא. גְּבִינוּי לֹא
 מִשְׁתַּכְּבִין, בַּר כַּד בְּעִין גּוֹנִין

לֹא־שָׁנְחָא. בְּגִין דְּגִבִּינִין יְהִיבִין אֶת־
 לֹא־שָׁנְחָא לְבַלְהוּ גִוְיִי. וְאִי אֲנוּן לֹא
 יְהִיבִין אֶת־ר, לֹא יְכַלִּין לֹא־שָׁנְחָא
 וְלֹא־סִתְּפִלָּא. גִּבִּינִין לֹא קִיָּמִין וְלֹא
 מִשְׁתַּכְּבִּין שַׁעֲתָא חֲדָא שְׁלִימָתָא,
 אֲלֵא פְקָחִין וְסִתְּמִין. סִתְּמִין וּפְקָחִין.
 מִשּׁוּם עֵינָא פְקִיחָא דְקֹאֵי עָלֵיהּ. וְעַל
 דָּא כְּתִיב, וְהַחֲיוֹת רָצוּא וְשׁוֹב. וְהָא
 אוֹקִימָנָא, כְּתִיב, עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה
 יְרוּשָׁלַּיִם נוֹה שֹׁאֲנָן. וּכְתִיב, תָּמִיד עֵינֵי
 יְהוָה אֶלְהֶיךָ בָּה מִרְשִׁית הַשָּׁנָה.
 דְּהָא יְרוּשָׁלַּיִם בִּעְיָא בֵּן. דְּכְתִיב צֶדֶק
 יִלִּין בָּה. וּבְגִין כִּךְ יְרוּשָׁלַּיִם וְלֹא צִיּוֹן.
 דְּכְתִיב צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדֶּה דְּכָלָא
 רַחֲמֵי. עֵינֶיךָ עֵינֶיךָ כְּתִיב. עֵינָא

דַּעֲתִיקָא קדִישָׁא סְתִימָא דְכָלָא.
הַשְׁתָּא עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ לְטָב
וּלְבִישׁ כָּמָה דְּאִתְחַזִּי. בְּגִין כִּךְ לָא
אִתְקִימוּ בְּקִיּוּמָא תְּדִיר. וְהָתָם עֵינֶיךָ
תִּרְאִינָה יְרוּשָׁלַיִם כָּלָא לְטָב, כָּלָא
בְּרַחֲמֵי. דְּכְתִיב, "וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים
אֶקְבֹּצֶךָ". "תְּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה". מִרְשִׁית חֹסֶר
אָל"ף בְּתִיב וְלֹא רֵאשִׁית בְּאָל"ף. מֵאן
הִיא ה"א דְּלִתְתָּא וְלֵעִילָא בְּתִיב,
הַשְׁלִיךְ מַשָּׁמִים אֶרֶץ תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל.
מֵאן טַעְמָא הַשְׁלִיךְ מַשָּׁמִים אֶרֶץ,
מִשּׁוּם דְּכְתִיב אֶלְבִישׁ שָׁמַיִם קִדְרוֹת.
וְעֵינֵין בְּקִדְרוֹתָא בְּגִנּוּנָא אֶכְמָא
אִתְחַפּוּ. מִרְשִׁית הַשָּׁנָה. מֵאן אֲתֵר

מִסְתַּכְלִין בִּירוּשָׁלַיִם אֵלַיִן עֵינֵי יְהוֹאָכִי.
חֲזֹר וּפֹרֵשׁ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה דְּהוּא דִּינָא
בְּלֹא אֶל"ף. וְדִינָא אֶתְאַחַד בְּסִטְרָהּ.
אִף עַל גַּב דְּלָאוּ הוּא דִּינָא מִמָּשׁ.
וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. אַחֲרִית שָׁנָה וְדֹאֵי
דִּינָא אֲשַׁתְּכַת. דְּהָא כְּתִיב צֶדֶק יְלִין
בָּהּ דְּהִיא אַחֲרִית הַשָּׁנָה. תָּא חַוִּי,
אֶל"ף בְּלַחֲדוּי אֶקְרִי רֵאשׁוֹן דְּכָר
בְּאֶל"ף סָתִים וְגַנְיֹז מַה דְּלֹא אֲתִידַע.
כֹּד אֶתְחַבֵּר הָאֵי אֶל"ף בְּאַתֵּר אַחֲרָא
אֶקְרִי רֵאשִׁית. וְאֵי תִימָא דְּאֶתְחַבֵּרָא.
לֹא. אֵלֹא אֶתְגַּלְיָא בֵּיהּ וְנִהִיר לֵיהּ.
וּכְדִין אֶקְרִי רֵאשִׁית. וְאַפְלוּ בְּהָאֵי
רֵאשִׁית לֹא אֲשַׁנַּח בִּירוּשָׁלַיִם.
דְּאֶלְמָלֹא הָוֹת בְּהָאֵי אֶתְקַיַּמַת תְּדִירָא.

אָבֿל מִרְשִׁית כְּתִיב. וְלַעֲלָמָא דְאַתִּי
כְּתִיב רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הָנֵם:

חֻטָּמָא דְזַעִיר אַנְפִּין תְּקוּנָא
דְּפִרְצוּפָא. כָּל פִּרְצוּפָא

בֵּיה אֶשְׁתְּמוּדַע. חֻטָּמָא דָּא לֹא

כְּחֻטָּמָא דְעֵתִיקָא קִדִּישָׁא סְתִימָא

דְּכָל סְתִימִין. דְּחֻטָּמָא דְעֵתִיקָא חַיִּים

דְּחַיִּים לְכָלָא, דְּהָא מִתְרִין נִזְקָבִין

נְפָקִין רוּחִין דְּחַיִּין לְכָלָא. בְּהָא זַעִיר

אַנְפִּין כְּתִיב עָלָה עֶשֶׂן בְּאַפּוֹ. בְּהָא

תְּנַנָּא, כָּל גּוֹנֵי אֲחִידָן בֵּיה. בְּכָל גּוֹנָא

וְגוֹנָא אֲחִידָן כַּמָּה מְאִרִּיהוֹן דְּדִינָא

קִשְׂיָא דְאֲחִידָן בְּהָהוּא תְּנַנָּא, וְלֹא

מִתְבַּסְמִין כְּלָהוּ אֲלָא בְּתַנָּא,

דְּמִדְבָּחָא דְלִתְתָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב

"וַיֵּרַח יְהוָה אֶת רֵיחַ הַנִּיחֹחַ". מִהוּ
 הַנִּיחֹחַ, אֶת־בְּסֻמוֹתָא דְמֵאֲרִי דִינָא נַחַת
 רוּחַ. וַיֵּרַח יְהוָה אֶת רֵיחַ הַנִּיחֹחַ.
 אֶת רֵיחַ הַקָּרְבֵּן לֹא כְּתִיב אֶלֶּא אֶת
 רֵיחַ הַנִּיחֹחַ, דְּכֻלָּהוּ גְבוּרָאן דְּאַחֲדִין
 בְּחוּטָמָא וְכָל דְּאַתְאַחֲדֵן בְּהוּ, כְּלָהוּ
 מִתְּבַסְמֵן. וּבְמָה גְבוּרָאן מִתְאַחֲדֵן
 בְּחֻדָּא, דְּכְתִיב מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת
 יְהוָה יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. וְהָאִי
 חוּטָמָא, מִחַד נּוֹקְבָא נֶפֶק יֵשׁא
 דְּאַכְלָא כָּל שְׂאֵר יֵשׁוּן. וּמִחַד נּוֹקְבָא
 תִּנָּנָא וְהָאִי וְהָאִי אֶשְׁתְּכֵךְ בְּאֵשׁא
 וְתִנָּנָא דְּמִדְּבַחָא וְאַתְגַּלְיָא הָאִי עֲתִיקָא
 קִדִּישָׁא וְאַשְׁתְּכֵךְ כְּלָא. הֵיִינוּ דְּאַתְמָר,
 וְתִהְלֵתִי אַחֲטָם-לָךְ. חוּטָמָא דְּעֲתִיקָא

קדישא אריך ומתפשט ואקרי ארך
 אפים. והאי חוטמא זעיר. וכד תננא
 שרי, נפיק בבהילו ואתעביר דינא.
 ומאן מעכב להאי חוטמא דעתיקא
 וכלא כמה דאמינא באדרא ואתערו
 חבריא. ובספרא דרב המנונא סבא
 אוקים הני תרי נוקבי. מחד תננא
 ואשא. ומחד גיחא ורוחא טבא.
 דאית ביה ימינא ושמאלא. ובתיב
 וריח לו פלבגון. ובנוקבא כתיב, וריח
 אפך כתפוחים. ומה בנוקבא הכי כל
 שכן ביה. ושפיר קאמר. ומה דאמר
 וירח יהוה את ריח הניחח, הניחח
 בתרי סטרי, חד גיחא דאתגליא
 עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין

דִּהְיֵא הוּא נִיִּיחָא וְאַתְּ בְּסֻמוּתָא לְכָלֵּא,
 וְחָד אַתְּ בְּסֻמוּתָא דְלִתְתָּא בְּהֵהוּא
 תַּנְנָא וְאַשָּׁא דְמַדְבָּחָא. וּבְגִין דְּאִיהוּ
 מִתְרִין סְטָרִין, כְּתִיב נִיחָח. וְכָלֵּא
 בְּזַעִיר אַנְפִּין אַתְּ מַר:

תְּרִי אַוּדָנִין לְמִשְׁמַע טָב וּבִישׁ,
 וְתִרְוִייהוּ סְלָקִין לְחָד, דְּכְתִיב
 הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזִנָּךְ וּשְׁמַע. אַוּדָנָא לְגוּ
 בְּגוּ דִּילִיָּה תִלְיָא בְּרִשִׁימִין עֲקִימִין,
 בְּגִין דִּיתַעֲכָב קָלָא לְאַעֲלָא בְּמוּחָא
 וַיִּבְחִין בִּיה מוּחָא וְלֹא בְּבִהִילוֹ. דְּכָל
 מָלָה דִּהְיֵי בְּבִהִילוֹ לֹא הָוִי בְּחֻכְמָתָא
 שְׁלִימָתָא. מֵאַוּדָנִין אֵלִין תִּלְיִין כָּל
 מְאַרִיחוֹן דְּגִדְפִין דְּנִטְלִין קָלָא מֵעֲלָמָא.
 וְכִלְהוּ הֵכִי אַקְרוּן אֲזִנֵּי יְהוָה. דְּכְתִיב

בָּהוּ כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל.
 כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל, הָאִי
 קָרָא קִשְׁיָא. הִשְׁתָּא מָאִי קוֹל אָבָא
 הָבָא, דְּהָא רִישָׁא דְקָרָא כְּתִיב, "גַּם
 בְּמִדְעָךְ מֶלֶךְ אֵל תִּקְלָל". בְּמִדְעָךְ
 כְּתִיב וּבַחֲדָרֵי מִשְׁכְּבְּךָ. מָאִי טַעְמָא,
 כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל. וְהָא
 לֵיכָא הָבָא קָלָא. אֵלָא וְדָאִי כָּל מָה
 דְּחָשִׁיב בַּר נָשׁ וְכָל מָה דִּיסְתַּכַּל
 בְּלָבוּי, לָא עֲבִיד מְלָה עַד דְּאִפִּיק לָהּ
 בְּשִׁפּוֹתֶיהָ. וְאָף עַל גַּב דְּאִיהוּ לָא
 אֲתַבּוֹן בֵּיהּ. וְהָיָא מְלָה דְּאִפִּיק
 מִתְּבַקַּע בְּאַוִּירָא, וְאִזְלָא וְסִלְקָא וְטָסָא
 בְּעֵלְמָא, וְאֲתַעְבִּיד מִנִּיהּ קָלָא. וְהָיָא
 קָלָא, נְטִלִין לִיהּ מֵאֲרִי דְגַדְפִּין וְסִלְקִין

לִיָּה לְמַלְכָּא וְעִיל בְּאוּדְנוּי. הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב, "וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹל
 דְּבָרֵיהֶם". "וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיַּחַר אָפוֹ".
 וּבְגִין כֵּן, כָּל צְלוּתָא וּבְעוּתָא דְּבַעֵי
 בַּר נָשׁ מִקָּמִי קִדְּשָׁא בְּרִידָא הוּא, בְּעִי
 לְאַפְקָא מַלְיָן בְּשִׁפּוּתִיהָ. דְּאִי לָא
 אִפִּיק לֹון, לָאו צְלוּתִיהָ צְלוּתָא וְלָאו
 בְּעוּתִיהָ בְּעוּתָא. וְכִיּוֹן דְּמַלְיָן נִפְקִין,
 מִתְּבַקְעִין בְּאוּרָא, וְסִלְקִין וְטָסִין
 וְאַתְּעִבִּידוּ קָלָא, וְנָטִיל לֹון מֵאֵן
 דְּנָטִיל, וְאַחִיד לֹון לְאַתֵּר כְּתָרָא
 קִדְּשָׁא בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא. מִתְּלַת חֲלָלִי
 דְּמוּחֵי נָטִיף נָטִיפָא לְאוּדְנִין. וְהָהוּא
 אֶקְרִי נַחַל כְּרִית. כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר
 נַחַל כְּרִית. כְּלוּמַר כְּרוּתָא דְּאוּדְנִין.

וְקָלָא עֵייל בְּהֵוּא עֶקִימָא וְאַשְׁתָּאב
 בְּנֶהְרָא דְהֵוּא נְטִיפָא וּכְדִין אֲתַעֲכַב
 תַּמָּן וְאַתְבָּחִין בֵּין טָב לְבִישׁ. הָדָא
 הוּא דְכְתִיב, כִּי אֲזַן מְלִין תִּבְחָן. וּמָאִי
 טַעְמָא אֲזַן מְלִין תִּבְחָן, מִשּׁוּם
 דְּאַתְעֲכַב קָלָא בְּהֵוּא נֶהְרָא דְנְטִיפָא
 בְּעֶקִימוּתָא דְאוּדְנִין וְלֹא עֵייל בְּבִהִילוֹ.
 וּבְגִין כֵּךְ אֲתַבָּחִין בֵּין טָב לְבִישׁ.
 וְחִידָא יִטְעֵם לְאַכּוּל, מָאִי טַעְמָא חִידָא
 יִטְעֵם לְאַכּוּל. בְּגִין דִּיתַעֲכַב תַּמָּן וְלֹא
 עֵייל בְּבִהִילוֹ בְּנוּפָא. וְעַל דָּא יִטְעֵם
 וְיִתְבָּחֵן בֵּין מְתִיקָא לְמָרִירוֹ. בְּהָאִי
 נּוֹקְבָא דְאוּדְנִין תִּלְיִן נּוֹקְבִין אַחֲרָנִין,
 נּוֹקְבָא דְעֵינִין, נּוֹקְבָא דְפּוּמָא. נּוֹקְבָא
 דְחוּטְמָא. מִהֵוּא קָלָא דְעֵייל בְּנוֹקְבָא

דאודנין. אי אַצטריך, עייל לְנוקבי
דעינין. וַנִּבְעִין דַּמְעִין מֵהָהוּא קָלָא. אי
אַצטריך, עייל לְנוקבא דחוטמא
דפֿרדשקא, ומִפְקִי תַנְנָא וְאִשָּׁא
מֵהָהוּא קָלָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
"וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיַּחַר אָפוֹ וַתִּבְעַר בָּם
אִשׁ יְהוָה". וְאִי אַצטריך, עייל הָהוּא
קָלָא לְנוקבא דפומא. ומִלִּיל וְגִזֹּר
מִלִּין מֵהָהוּא קָלָא כָּלָא. מֵהָהוּא קָלָא
דאודנין, עייל בְּכָל גּוֹפָא וְאַתְרֵגִישׁ
מִנִּיה. כָּלָא תִּלְיָא בְּהָאִי אודנא. וְכָאָה
מֵאֵן דְּנָטִיר מְלוֹי. עַל דָּא כְּתִיב, נִצּוֹר
לְשׁוֹנְךָ מִרַּע וּשְׁפֹתֶךָ מִדִּבֵּר מִרְמָה.
הָאִי אודנא קָרִי בִּיה שְׁמִיעָה,
וּבְשְׁמִיעָה אַתְּכִלִּין אַנּוּן תִּלְת מוֹחִי

דְּאֵנּוֹן חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. חֲכָמָה
 אֶתְכֵּלִיל בִּיה, דְּכִתִּיב, "וְנָתַתְּ לְעִבְדְּךָ
 לֵב שֹׁמֵעַ. בִּינָה", כֹּמָה דְּאֵת אָמַר,
 "דִּבֵּר כִּי שׁוֹמֵעַ עֲבָדְךָ". כִּי שׁוֹמְעִים
 אֲנִיחָנוּ. דַּעַת כֹּמָה דְּאֵת אָמַר, "שֹׁמֵעַ
 בְּנִי וְקוֹחַ אֲמָרִי. וּמַצּוֹתַי תִּצְפּוֹן אֶתְךָ".
 הָא כֹּלָא תִלְיָן בְּאוֹדְנִין. בְּהָאֵי אוֹדְנָא
 תִלְיָן צְלוֹתִין וּבַעוֹתִין וּפְקִיחָא דְעֵינִין.
 הָדָא הוּא דְכִתִּיב, "הִטָּה יְהוָה אֶזְנְךָ
 וַשְּׁמַע פֶּקֶח עֵינֶיךָ וִרְאָה". הָא כֹּלָא
 בִּיה תִלְיָא. בְּהָאֵי אוֹדְנָא תִלְיָן רְזִין
 עֲלָאִין דְּלֹא נִפְקִין לְבַר. בְּגִין כֹּךְ הִיא
 עֲקִימָא לְגו, וְרָזָא דְרְזִין סְתִימִין בִּיה.
 וַי לְהֵהוּא מְגַלָּה רְזִין. וּבְגִין דְּהָאֵי
 אוֹדְנָא בְּנִישׁ רְזִין וְעֲקִימוֹתָא דְלְגו

נטיל לון, לא גלי רזין לאנון דעקימין
 בארחהו, אלא לאנון דלא עקימין.
 הדא הוא דכתיב, "סוד יהוה
 ליראיו ובריתו להודיעם", דנטלי
 ארחוי ונטרי מלין. ואנון דעקימין
 בארחהו, נטלי מלין ועילין לון
 בבבילון, ולית בהו אתר לאתעכבא.
 וכל נוקבין אחרנין מתפתחין ביה,
 עד דנפקין מלין בנוקבא דפומא.
 ואלין אקרון חיבי דרא, שנואי
 דקדשא בריה הוא. במתניתא דילן
 תנן, באלו קטיל גוברין ובאלו פלח
 לעבודה זרה. וכלא בחד קרא.
 דכתיב, "לא תלך רכיל בעמך לא
 תעמוד על דם רעך אני יהוה". מאן

דַּעֲבֵר עַל הָאִי רִישָׁא דְקָרָא כְּאֵלֹ
 עֲבֵר עַל כָּלָא. זָכָא חוֹלְקִיהוֹן
 דְּצַדִּיקָא דְעָלִיהוּ כְּתִיב, "וְנֶאֱמַן רוּחַ
 מְכַסֶּה דְּבָר". נֶאֱמַן רוּחַ וְדָאִי. דְּהָא
 רוּחָא דִּילְהוֹן מֵאַתֵּר עֲלָא קְדִישָׁא
 אֲשֶׁתְּלִיָּה, וּבְגִין כֶּךָ נֶאֱמַן רוּחַ אֶקְרוּן.
 וְסִימָן דָּא אֹקִימָנָא. הֵהוּא דְמַגְלָה
 רִזִּין בִּידוּעַ דְּנִשְׁמָתִיהָ לָאו אִיהִי
 בְּגוּפָא דְמַלְכָּא קְדִישָׁא. וּבְגִין כֶּךָ,
 לִית בֵּיהָ רָזָא וְלֹא מֵאַתֵּר דְּרָזָא הוּא.
 וְכֵד יְפֹק נִשְׁמָתִיהָ, לָא אֶתְדַבְּקָא
 בְּגוּפָא דְמַלְכָּא, דְּהָא לָא אֶתְרִיָּה הוּא.
 וַיִּלְהֵוָה בֶּר נֶשׁ, וַיִּלְיָהּ, וַיִּ
 לְנִשְׁמָתִיהָ. זָכָא חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָא
 דְּמַכְסִּין רִזִּין. כָּל שְׂכָן רִזִּין עֲלָאִין

דְּקַדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, רִזִּין עֲלֵאִין
 דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. עֲלִיהוּ כְּתִיב, "וַעֲמִד
 כָּל־עַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ"
 אֲנָפוּי כְּתִרִין תְּקִרֻבִין דְּבוֹסְמָא, כְּלָהוּ
 סְהֵדוּתָא עַל מַה דְּאִמִּינָא. דְּהָא
 סְהֵדוּתָא בְּהוּ תִּלְיָא, וּבְכָל־א תִּלְיָא
 סְהֵדוּתָא. אָבֵל הֵנִי תְּקִרֻבִי דְּבוֹסְמָא
 חוּרָא וְסַמָּקָא, סְהֵדוּתָא לְאָבָא וְאִמָּא,
 סְהֵדוּתָא לְאַחֲסָנָא דִּירִית וְאַחִיר לֹון.
 וְהָא בְּמִתְנִיתָא דִּילָן אוֹקִימָנָא, כַּמָּה
 פְּרָסִי בֵּין חוּרָא לְסַמָּקָא, וְאַתְּכִלִּילָן
 בֵּיהּ כַּחַדָּא בְּסִטְרָא דְּחוּרָא. כִּד
 אֲתַנְהִיר מִן נְהִירוּ דְּחוּרָא דְּעֵתִיקָא,
 חֲפִיָּא הֵהוּא חוּרָא עַל סַמָּקָא, וְכָל־א
 בְּנִהִירוּ אֲשֶׁתִּכַּח. וּבְדִין כְּתִיב, "יֵאָר

יְהוָה פָּנָיו אֵלָיו. וְכֵן (חִיבִין
 סְגִיאוֹן) תִּלְיִן דִּינִין בְּעֶלְמָא, אֲשֶׁתְּכַחַת
 סְגִירוֹתָא בְּכָלָא. וְסִמְקָא אֶתְפִּשֵׁט
 בְּאַנְפִּין וְחִפִּיא עַל חוֹרָא, וְכִדִּין כָּלָא
 אֲשֶׁתְּכַח בְּדִינָא. וְכִדִּין כְּתִיב, "פָּנֵי
 יְהוָה בְּעוֹשֵׂי רָע". וְכָלָא בְּהָאֵי תִלְיָא.
 וּבְגִין דְּסִהְדוֹתָא הוּא בְּכָלָא, כַּמָּה
 וְכַמָּה מְאָרֵי תְרִיסִין מְחַפָּאן לְהַנִּי גּוֹנֵי
 מַעֲפָאן לְהַנִּי גּוֹנֵי. כִּד נְהִירִין גּוֹנֵי, כָּל
 עֲלָמִין כְּלָהוּ בְּחִידוֹ. בְּזִמְנָא דְנִהִיר
 חוֹרָא, כָּלָא אֶתְחִזּוּ בְּהָהוּא גּוֹנָא. וְכֵן
 אֶתְחִזּוּ בְּסִמְקָא, כָּלָא הָכִי אֶתְחִזּוּ
 בְּהָהוּא גּוֹנָא, בְּאֵלִין תְּקִרֻבִין
 דְּבוֹסְמָא. שְׂאֵרֵי דִיקְנָא לְאֶתְחִזּוּ
 מִרִּישָׁא דְאוּדְנִין וְנִחִית וְסָלִיק
 בְּתִקְרֻבָּתָא דְבוֹסְמָא:

שְׁעָרִין אַכְמִין דִּדִּיקָנָא בְּתִקּוּנָא יָאָה
שְׁפִיר בְּגִבְר תִּקְיָף שְׁפִיר.
מִשְׁחָא דְרַבּוּת דִּדִּיקָנָא עֲלָאָה
דַּעֲתִיקָא בְּהָאֵי דִּיקָנָא דְזַעִיר אַנְפִּין
אַתְחִזִּי. וְנִהִיר שְׁפִירו, דְּהָאֵי דִּיקָנָא
בְּתִשְׁעָה תִּקּוּנִין אֲשַׁתְּכַח. וְכֵד מִשְׁחָא
דְרַבּוּת דִּתְלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין דִּדִּיקָנָא
דַּעֲתִיקָא קֳדִישָׁא נִהִיר בְּהָאֵי דִּיקָנָא.
אַשְׁתְּכַחוּ עֲשָׂרִין וְתֵרִין תִּקּוּנִין וְכֵדִין
מִתְבָּרְכִין בְּלָהוּ, וַיִּשְׂרָאֵל סָבָא
מִתְבָּרְכָא בְּהָאֵי. וְסִימֵן בְּדִּיבְרָךְ
יִשְׂרָאֵל. כָּל תִּקּוּנִין דִּדִּיקָנָא דָּא
אוּקְיָמָנָא בְּאַדְרָא קֳדִישָׁא דְכְּלָהוּ
מִתִּקּוּנִין דַּעֲתִיקָא קֳדִישָׁא אַתְתִּיקְנוּ.
וְהִבָּא בְּעֵינָא לְגַלְאָה מַה דְּלָא אַתְתִּילִי

תָּמַן בְּגִין לְמִיעַל בְּלֹא כְּסוּפָא. שְׂתֵּא
 אֲנוּן תִּשְׁעָה אֶקְרוּן. תְּקוּנָא קְדָמָאָה,
 נֶפֶק הֵהוּא נִיצוּצָא בּוֹצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא
 וּבִטְשׁ בְּתַחוּת שְׁעָרָא דְרִישָׁא מְתַחוּת
 קוֹצִין דְּעַל אוּדְגִין, וְנַחֲתִית מִקָּמִי
 פְּתִיחָא דְאוּדְגִין עַד רִישָׁא דְפּוּמָא. הָא
 תְּקוּנָא דָּא, בְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא לֹא
 אֲשַׁתְּכַח. כֹּד נָגִיד מוֹלָא דְעִתִּיקָא
 קְדִישָׁא. וְתִלָּא מִנִּיהּ הֵהוּא מִבּוּעָא
 דְחִכְמָתָא. אֵלֹא כֹד אִמָּא אֲתַמְשַׁכַּת
 וְאֲתַכְּלִילַת בְּאוּרָא דְכִיָּא, הֵהוּא
 חוּרָא נְקִיט אִמָּא, וְנִיצוּצָא עֲאֵלַת
 וְנֶפֶקַת וְאֲתַאֲחַד דָּא בְּדָא וְאֲתַעְבִּיד
 חַד תְּקוּנָא. וְכֹד אֲעֻטְרִיד, סְלָקָא דָּא
 עַל דָּא וְאֲתַכְּסִיָּא חַד מִקָּמִי חַד. וּבְגִין

בְּךָ, כִּלָּא אַצְטְרִיךְ, חָד לְמַעַבְד נְיֻקְמִין
 וְחָד לְרַחֲמָא. וְעַל הָאֵי תְּאִיב לְהָאֵי
 דִּיקְנָא דְּוֹד מְלָכָא בְּמָה דְּאֻקִּימָנָא.
 בְּהָאֵי דִּיקְנָא תִּשְׁעָה תְּקוּנִין אֲשֶׁתִּכְחוּ.
 שְׁתָּא רַבּוֹן דְּתַלְיָן בְּהוּ וּמִתְפַּשְׁטִין
 בְּכָל גּוּפָא. וְאֵלִין שְׁתָּא דְּתַלְיָן, תַּלְיָן
 בְּשַׁעְרֵי דְּתַחוּת תְּקְרוּבָתָא דְּבוּסְמִין,
 תְּלַת מֵהָאֵי סְטָרָא וְתַלַּת מֵהָאֵי
 סְטָרָא. וּבִיקִירוּתָא דְּדִיקְנָא תַּלְיָן תְּלַת
 אַחֲרָנִין, חָד לְעֵילָא בְּשַׁפּוֹן וְתַרִּין
 בְּאַנּוֹן שַׁעְרִין דְּתַלְיָן עַד טַבּוּרָא. וְכָל
 הֵנִי שְׁתָּא, תְּלַת מִכָּאן וְתַלַּת מִכָּאן,
 אֶתְמַשְׁכֵּן וְתַלְיָן בְּלֵהוֹן בְּאַנּוֹן שַׁעְרֵי
 דְּתַלְיָן וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וּבְגִין
 דְּהֵנִי תְּלַתָּא אַנּוֹן בִּיקִירוּ דְּדִיקְנָא

יתיר מכלהו, כתיב בהו שְׁמָא
 קדישא. דכתיב, "מן המצר קראתי
 יה ענני במרחב יה יהוהני לי לא
 אירא". והא דאוקימנא באידרא, "מן
 המצר קראתי יה", מאתר דשרי
 דיקנא לאתפשטא דהוא אתר דחיק
 מקמי אודנין שפיר הוא. ובספרא
 דאגדתא דבי רב ייבא סבא הכי
 אמר ואוקים דשירותא דדיקנא מחסד
 עלאה. דכתיב, "לך יהוהני הנדלה
 והגבורה והתפארת". וכלא הכי הוא
 והכי שארי. ותשעה אתמשכן ותלין
 בדיקנא, ומקמי אודנין הכי שארי,
 וקיומא לא מתקימין אלא באתר
 אחרא כמה דאוקימנא. וכד אצטריך

עֲלָמָא לְרַחֲמֵי, אֲתַגְלִיָּא מְזֻלָּא קִדִּישָׁא.
 וְכָל הָנִי תְקוּנִין דְּבִדִּיקָנָא יִקִּירָא
 דְּזַעִיר אַנְפִּין, בְּלָהוּ רַחֲמֵי מִשְׁתַּכְּחִי.
 וְכַד אַעֲמִיד לְדִינָא, מִתְחַזֵּיָּא דִינָא,
 וְכִדִּין עֲבָדִין נִוְקָמִין לְשִׁנְאִיהוֹן
 דִּישְׂרָאֵל לְאַנּוֹן דְּעֵקִין לָהּ. כָּל יִקִּירו
 דְּדִיקָנָא, בְּאַנּוֹן שְׁעָרֵי דְתַלְיָן אֵינְהוּ,
 מִשּׁוּם דְּכָלָא בְּהָאֵי תַלְיָן. כָּל הָנִי
 שְׁעָרֵי דְדִיקָנָא דְזַעִיר אַנְפִּין, בְּלָהוּ
 קְשִׁישִׁין וְתַקִּיפִין, מִשּׁוּם דְּכָלָהּ אַכְפִּין
 לְדִינִין בְּשַׁעֲתָא דְמְזֻלָּא קִדִּישָׁא
 אֲתַגְלִי. וְכַד בָּעָא לְאַנְחָא קֶרְבָּא
 בְּהָאֵי דִיקָנָא, אֲתַחֲזִי כְּגַבְרָא תַקִּיף,
 מְאִירִי נִצְחָן קֶרְבָּא. וְכִדִּין מְרִיט מָאן
 דְּמְרִיט וְאַגְלִישׁ מָאן דְּאַגְלִישׁ. הָנִי

תַּשְׁעָה תְּקוּנִין אָמַרן מֹשֶׁה זְמַנָּא
 תְּנִינָא בְּשַׁעְתָּא דְּאַצְטְרִיד לְאַהֲדָרָא
 לֹון כְּלָהוּ רַחֲמִי. וְאַף עַל גַּב דְּתַלְיָסָר
 תְּקוּנִין לֹא אָמַרן. הַשְׁתָּא בְּכוּנָה
 תְּלִיא מַלְתָּא. דִּהָא לֹא יִיעוּל בְּהַנִּי
 תְּקוּנִין לְאַדְכָּרָא, אֲלֵא בְּמִזְלָא אַתְּכֹון
 וְאַדְכָּר לִיה. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב. "וַעֲתָה
 יִגְדַּל נָא כֹחַ יְהוָה". מָאן "כֹּחַ
 יְהוָה", הֵהוּא דְּאַקְרִי מִזְלָא קַדִּישָׁא,
 סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, דְּחִילָא דָּא
 וְנִהִירוּ דָּא מִמִּזְלָא תְּלִי. וְכִיּוֹן דְּאָמַר
 מֹשֶׁה דָּא וְאַדְכָּר דָּא וְאַתְּכֹון בִּיה,
 אָמַר הַנִּי תַּשְׁעָה תְּקוּנִין דְּתַלְיָן בְּזַעִיר
 אֲנַפִּין בְּגִין דִּינִהִירוּ כְּלָהוּ וְלֹא יִשְׁתַּבַּח
 דִּינָא. וְעַל דָּא כָּלָא בְּמִזְלָא תְּלִי. הָאִי

דִּיקְנָא בְּד שְׂרָאן שְׁעֵרִי לְאַתְעֲרָבָא,
 אַתְחֲזִי בְּגָבֵר תְּקִיף, בְּגָבֵר מְאִירִי נֶצַח
 קְרָבִין. בְּהֵאִי דִּיקְנָא נָגִיד מְשַׁח
 דְּרַבּוֹת מַעֲתִיקָא סְתִימָאָה, בְּמָה דְאַתְּ,
 אִמֵּר בְּשָׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ שׁ יוֹרֵד עַל
 הַזָּקָן וְזָקָן אֶהְרֹן, אֵלִין שְׁעֵרִי לָא חֲפִין
 עַל שְׁפּוֹן, וְשְׁפּוֹן בְּלֵהוּ סְמָקִין בּוֹרְדָא,
 דְּכְתִיב, "שְׁפֹתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים", שְׁפּוֹן
 מְרַחֲשֵׁן גְבוּרָה, מְרַחֲשֵׁן חֲכָמָתָא,
 בְּאַנּוֹן שְׁפּוֹן תִּלְיִן טָב וְבִישׁ, חֵי
 וּמּוֹתָא. מֵאֵלִין שְׁפּוֹן תִּלְיִן מְאִירֵהוּן
 דְּאַתְעֲרוּתָא. דְּכֵד מְרַחֲשֵׁין אֵלִין שְׁפּוֹן,
 מִתְעֲרִין כָּלָא לְמַגְזֵר דִּינָא בְּכָל בֵּיתִי
 דִּינִין דְּאַקְרוֹן עִירִין, דְּכְתִיב, בְּגִזְרַת
 עִירִין פִּתְגָמָא וּבְמִימֵר קִדִּישֵׁין

שְׁאֵלָתָא. מָאי עִיר, בְּסַפְרָא דְאַגְדָּתָא
 תְּנִינָן כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, וַיְהִי עֶרְבָּה,
 דְּמַתְּעֵרִין דִּינִין לְאַנּוּן דְּלֹא אֶתְרַחֲמִימוּ
 לְעֵילָא. בְּגִין כֹּה, מַתְּעֵרִין אֱלִין דְּאַנּוּן
 מֵאֲרִי דְּבָבוּ לָהּ וְעַם כָּל דָּא בְּתֵרִי
 גּוֹנֵי בְּרַחֲמֵי וְדִינָא. וְעַל דָּא אֶקְרוּן
 עִיר וְקַדִּישָׁא דִּינָא וְרַחֲמֵי. וּבְאֱלִין
 שְׂפּוֹן אֶתְחִיזי פּוּמָא כֹּד אֶתְפָּתַח. רוּחָא
 דְּנָפִיק מִן פּוּמָא, בִּיה מַתְּלַבְּשִׁין כְּמָה
 אֶלֶף וְרַבָּן. וְכֹד אֶתְפַּשֵּׁט מַתְּלַבְּשִׁין
 בִּיה נְבִיאָן מְהִימְנֵי וְכֹלָהּ פִּי יְהוֹשֻׁעַ
 אֶקְרוּן. כֹּד מַלְיִן נָפְקִין מִן פּוּמָא
 וּמַתְּרַחֲשִׁין בְּשְׂפּוֹן מְנַהֲרִין לְכֹלָהּ
 תְּמִנֵי סָרִי אֶלְפֵי עֲלָמִין עַד דְּמַתְּקֻטְרִין
 כֹּלָהּ כֹּחְדָא בְּתַמְנִיסָר אֶרְחִין וּשְׂבִילִין
 דְּאַשְׁתְּמוּדְעָן. וְכֹלָא מַחְכָּאן לְפּוּמָא

דא בלישן ממלל רברבן בקיטרא
 דטיהרא בעוטרא. ועל דא כתיב,
 "חבו ממתקים", ממתקים ודאי. מאי
 חבו, כמה דאת אמר, "וחיד יטעם
 לאכול". "וכלו מחמדים אש ומים".
 אשא ומיא מתקנין ויאן בעיורוי,
 דהא גוני מתחברן בחדא חבו באתון
 רשימן דמתגלפן בעטרוי גלידין.
 אח"ה בגרון. אל"ף דטריד מלכין
 ומהעדא מלכין ומהקם מלכין, חי"ת
 דטריד ונחית וסליק ועטיר פביש
 באשא, גליד ברוחא. ה"א ינוקא
 דאמא סטיר לנוקבא אתפשט
 לנוקבא רבא בתיאובתא דקריתא
 קדישא דמתקטרי אתרין דא בדא,

בְּמָה דַּאתְּ אָמַר, "הֲרֵי הַמֹּזֵר גִּבֵּעַת
הַלְבוּנָה". עֵינַי טִיהָרָא דְטִיפָסָא גְלִיפָא
בְּשַׁפָּסָא. רַהִיטִין דְעֵנְפִין מִתְאַחֲדִין
לְסִטְרוֹי לְרוּחִין גְּלִיפִין. וְהָא בְרִי
דַּאתָּן דְשְׁלֵמָה מְלָכָא אֲתַעֲטְרוּ אֵלֶיךָ
אֲתָּן דָּא בְּדָא. גִּיכ"ק בַּחֲדָא בְּמָה
דַּאתְּ אָמַר, "וְחִיד יִטְעֵם לֶאֱכֹל".
"הֵיאֵכֵל תִּפֹּל מִבְּלִי מָלַח". וּכְתִיב,
"וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שָׁלוֹם".
"הִנֵּחַ מִדִּים מִזֶּהב וּמִפָּז רַב וּמִתּוֹקִים".
מִתּוֹקִים וְדָאִי. דְּוֹד מְלָכָא אָמַר, "גַּם
עֲבָדְךָ נִזְהָר בָּהֶם". אִסְתְּדָנָא עָלֵי דְכָל
יוֹמָאֵי אֲזִידְהִירָנָא בְּהוּ דְלָא לֹאֲטַעָא
בְּהוּ, בֵּר יוֹמָא חָד דְעֵטִירָנָא עֲטָרִי
מְלָכָא בְּמַעֲרָתָא דְמְרוֹנֵינָא וְחִמֵּינָא

בּוֹצִינָא דַּאשָּׁא מִתְּלַהטָא אַפּוֹתִיא
 דְּמֵרוֹנִיא וְאַזְדַּעזְעָנָא. מִהֵהוּא יוֹמָא
 אֲזִידֶהֱרָנָא בְּדַעְתָּאִי בְּהוּ, וְלֹא שְׂבִיקְנָא
 לֹון כָּל יוֹמָאִי. וְכַאֲהָ חוֹלְקִיָּה מָאן
 דְּאַזְדַּהֵר בְּמַתִּיקָה דְּמַלְכָּא וְטָעִים בְּהוּ
 בְּדַקְחִיזִי. עַל דָּא כְּתִיב, "טַעֲמוּ וּרְאוּ
 כִּי טוֹב יְהוָה" וְכְתִיב "לֵכוּ לַחֲמוּ
 בִלְחֵמִי". אַתְּפֹשֶׁט דְּכוּרָא בְּדַעְתָּא,
 וְאַתְּמַלִּין אַכְסְדִּרִין וְאַדְרִין מִרִישָׁא
 דְּגוּלְגַלְתָּא שְׂרִי, וְאַתְּפֹשֶׁט בְּכָל גּוֹפָא
 מִחֲדוּי וּדְרוּעוּי וּבְכָלָא. מֵאַחֲרוּי
 אַתְּדַבֵּק גִּיצוּצָא דְּבוֹצִינָא דְּקַרְדִּינוּתָא
 וְלַהטָא, וְאַפִּיק גּוּלְגַלְתָּא חָדָא סְתִימָא
 מִכָּל סְטֵרוּי, וְנִהִירוּ דְּתֵרִי מוֹחִי גְלִיפִין
 בְּהוּ, וְאַתְּדַבֵּקת בְּסְטֵרוּי דְּדְכוּרָא. בְּגִין

בְּךָ, אֶתְקַרֵּי יוֹנָתִי תַמָּתִי. אֵל תְּקַרֵּי
 תַמָּתִי אֲלָא תְּאוּמָתִי וְדָאִי. שְׁעָרוֹי
 דְּנוּקְבָא בְּלִילָן בִּיה גּוֹנִי בְּדַכְתִּיב,
 "וְדַלַת רֹאשֶׁךָ כְּאַרְגָּמָן". אֶתְקַטֵּר
 גְּבוּרָה בְּחֵמֶשׁ גְּבוּרָאן וְאֶתְפַּשְׁטַת
 נוּקְבָא בְּסִטְרָהּ. וְאֶתְדַבְּקַת בְּסִטְרוֹי
 דְּדְכוּרָא, עַד דְּאֶתְפָּרְשָׁא מִסִּטְרוֹי
 וְאֶתִּיאַת לְאֶתְחַבְּרָא עִמָּה אֲנָפִין
 בְּאֲנָפִין. וְכַד מִתְחַבְּרִין, מִתְחַזְּזִין חֵד
 גּוּפָא מִמֶּשׁ. מִדְּהָא אוֹלִיפְנָא, דְּכָר
 בְּלַחוּדוֹי אֶתְחַזֵּי פֶלֶג גּוּפָא, וְכֹלָא
 אִיהוּ רַחֲמִי. וְכַד נוּקְבָא. וְכַד מִתְחַבְּרִין
 בְּחֻדָּא, אֶתְחַזֵּי כֹלָא חֵד גּוּפָא מִמֶּשׁ.
 וְהִכִּי הוּא. אוֹף הָכָא, כַּד דְּכָר
 אֶתְחַבְּר בְּנוּקְבָא, כֹּלָא הוּא חֵד גּוּפָא,
 וְעַלְמִין כֹּלָהוּ בְּחֻדּוֹ, דְּהָא כֹּלָהוּ

מגופא שלים מתברכן. והיינו רזא,
"על כן ברח יְהוָה את יום השבת
ויקדשהו". דהא אשתבח כלל בחד
גופא שלים. דהא מטרוניתא
אתדבקת במלכא ואשתבח גופא חד.
ועל כן ברכאן משתבחין בהאי יומא.
ומהכא, מאן דלא אשתבח דכר
ונוקבא, אקרי פלג גופא, ולית
ברכתא שריא במלך פגימה וחסרה
אלא באתר שלים, במלך שלים, ולא
בפלגות מלך. ופלגות מלך לא
אתקין לעלמין ולא אתברכא
לעלמין. נוי דנוקבא, כלל מנוי
דדכורא הוא. והא אוקימנא מלי
ואשתמודען ביני חבריא, מהאי

נוקבא מתאחדן כל אנון דלתתא.
 מנה ינקין ומתברכין. והאי אתקריאת
 אם לבלהו. כמה דאחרא אם לגופא
 וכל גופא מנה ינקא, כך האי אם
 לבלהו אחרנין דלתתא. כתיב, "אמור
 לחכמה אחותי את". אית חכמה
 ואית חכמה. והאי נוקבא אתקרי
 חכמה זעירא לגבי אחרא. ועל דא
 כתיב, "אחות לנו קטנה ושדים אין
 לה". דהא דא בגלותא אתמשך.
 אחות לנו קטנה ודאי קטנה אתחזי.
 אבל רברבא היא וסגיאה היא, דהא
 היא שלימו דנטיל מכלא. כמה
 דכתיב, "אני חומה ושדי במגדלות".
 ושדי דהא מלין אנון לינקא לכלא,
 במגדלות, דאנון נהרין רברבין דנפקי

מאמא עלאה. תו אתפשט דכורא
בימינא ושמאלא בירותא דאחסנא.
וכד גוני אתחברו אקרי תפארת,
ואתתקן כל גופא, ואתעביד אילנא
רברבא ותקיף, שפיר ויאה, תחותיה
תטליל חיות ברא, ובענפיה ידרן
ציפרי שמיא, ומזון לכלא ביה.
דרועוי ימינא ושמאלא. בימינא חיים
וחסד. בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי
אתתקן בדעת ואתמלין כל אכסדרין
ואדרין כמה דאמינא. דכתיב,
"ובדעת חדרים ימלאו". תו אתפשט
גופא בתרין שוקין ומתאחדין ביניהו
תרין פולין ותריין ביעי דדכורא, דכל
משחא ורבות וחילא דכל גופא בהו

אַתְּכֵּנֶשׁ. דְּכָל חַיִּלִּין דְּנַפְקִי מִנְהוּן,
 נַפְקִין וְשִׁרִּין כֹּלָא בְּפֻם אִמָּה. וּבְגִין
 כֹּד אַקְרוּן עֲבָאוֹת וְאַנּוּן נֶצַח וְהוּד.
 תַּפְאֶרֶת יְהוּ"ה. נֶצַח וְהוּד עֲבָאוֹת.
 וּבְגִין כֹּד יְהוּ"ה עֲבָאוֹת. אִמָּה דְּדְכוּרָא
 סְיוּמָא דְּכָל גּוּפָא וְאַקְרִי יְסוּד. וְדָא
 הוּא דְּרָגָא דְּמַבְסָם לְנוֹקְבָא וְכָל
 תִּיאֻבְתָּא דְּדְכוּרָא לְגַבִּי נוֹקְבָא בְּהָא
 יְסוּד עֵייל לְנוֹקְבָא לְאַתֵּר דְּאַקְרִי צִיּוֹן.
 דְּהֵתָם הוּא אַתֵּר בְּסוּתָא דְּנוֹקְבָא
 בְּבֵית רַחֵם לְאַתֵּתָא. וּבְגִין כֹּד, יְהוֹאֲדָנָה
 עֲבָאוֹת אַקְרִי יְסוּד. כְּתִיב, "כִּי בָחַר
 יְהוֹאֲדָנָה בְּצִיּוֹן אֹוָה לְמוֹשָׁב לוֹ". כֹּד
 אַתְּפֶרֶשֶׁת מִטְרוּנִיתָא וְאַתְחַבֵּרֶת
 בְּמִלְכָא אַנְפִּין בְּאַנְפִּין בְּמַעְלֵי שְׁבִתָּא

אַתְּ עֵבִיד כֹּלָא חָד גּוֹפָא. וּכְדִין, יְתִיב
 קֳדָשׁא בְּרִיד הוּא בְּכוֹרְסִיָּה וְאַקְרִי
 כֹּלָא שְׁמָא שְׁלִים שְׁמָא קֳדִישָׁא. בְּרִיד
 שְׁמִיָּה לְעָלָם וּלְעֵלְמִי עֲלָמִין. כָּל אֱלִין
 מְלִין סְלִיקְנָא עַד יוֹמָא דָּא דְּאַתְּ עֵטֵר
 בְּהוּ לְעֵלְמָא דְּאַתִּי. וְהִשְׁתָּא אַתְּ גְּלִין
 הָבֵא, זִכְאָה חוּלְקִי. הָאִי מַטְרוֹנִיתָא,
 בַּד אַתְּ חֶפֶרֶת עִם מַלְכָּא, כָּל עֲלָמִין
 מִתְּבָרְכִין וְאַשְׁתַּכְּחוּ בְּחֵדוֹתָא דְּכֹלָא.
 כְּמָה דְּדְכוּרָא כָּלִיל בְּתִלְתָּא וְשִׁירוֹתָא
 בְּתִלְתָּא, כִּךְ כֹּלָא הָכִי, וְסִיּוּמָא דְּכָל
 גּוֹפָא הָכִי. וּמַטְרוֹנִיתָא לָא מִתְּבָרְכָא
 אֱלָא בְּכִלְלָא דְּתִלְתָּא אֱלִין, דְּאַנּוֹן
 נֶצַח הוּד יְסוֹד. וּמִתְּבַסְמָא וּמִתְּבָרְכָא
 בְּאַתֵּר דְּאַקְרִי קֳדָשׁ הֶקְדָּשִׁים דְּלִתְתָּא.

דְּכַתִּיב, "כִּי שָׁם צִוָּה יְהוָה אֶת
 הַבָּרָכָה". דְּהָא תֵּרִין דִּרְגִין אֲנֹן
 לְעִילָא וְתַתָּא. וּבְגִין כֵּן, לִית רְשׁוּתָא
 לְמִיעַל תַּמָּן בַּר כַּהֲנָא רַבָּא דְאַתִּי
 מְסַטְרָא דְחֶסֶד, בְּגִין דְּלֹא עָיִל
 לְהֵהוּא אֲתֵר דְּלְעִילָא אֱלָא הֵהוּא
 דְּאַקְרִי חֶסֶד. וְעָיִל בְּקֻדְשׁ הַקִּדְשִׁים,
 וּמִתְבַּסְמָא נֻקְבָּא, וּמִתְבַּרְכָּא הָאִי
 קֻדְשׁ הַקִּדְשִׁים בְּגוּ לְגוּ אֲתֵר דְּאַקְרִי
 צִיּוֹן. צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם תֵּרִין דִּרְגִין אֲנֹן,
 חָד רַחֲמֵי וְחָד דִּינָא. צִיּוֹן דְּכַתִּיב,
 "צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדָּה. יְרוּשָׁלַיִם"
 דְּכַתִּיב, "צֶדֶק יֵלִין בָּהּ". כִּמָּה
 דְּאוּקִימָנָא. וְכָל תִּיאֻבְתָּא דְּדְכוּרָא
 לְגַבִּי נֻקְבָּא הָכָא הוּא, וְקָרִינָן לְהוּ

בְּרָכָה, דְּמִתַּמֵּן נַפְקִי בְּרַכָּן לְכֻלָּהוּ
 עֲלֵמִין וּבְלָהוּ מִתְּבָרְכָן. הָאִי אַתְר
 אַקְרִי קֹדֶשׁ, וְכָל קֹדָשִׁים דְּדְכוּרָא
 עֵילִין תַּמָּן בְּהֵהוּא דְרָגָא דְאַמִּינָא,
 וּבְלָהוּ אַתִּין מִרִישָׁא עֲלָאָה דְגוּלְגֻלְתָּא
 דְּדְכוּרָא מִסְטָרָא דְמוֹחִי עֲלָאִי דְשָׂרִין
 בֵּיהּ, וְנָגִיד הָהִיא בְּרָכָה בְּכָל שְׂיָפִי
 גּוּפָא עַד אֲנוּן דְאַקְרוּן צְבָאוֹת, וְכָל
 הָהוּא נָגִידוּ דְאַתְנָגִיד מְכָל גּוּפָא
 מִתְּכַנְשֵׁי תַמָּן. וְעַל דָּא אַקְרוּן צְבָאוֹת,
 דְּכָל צְבָאוֹת דְּעֲלָאִין וְתַתָּאִין מִתַּמָּן
 נַפְקִין. וְהָהוּא נָגִידוּ, בְּתַר דְאַתְכַנְשֵׁי
 תַמָּן שָׂרִין לִיהּ בְּהֵהוּא יְסוּד קֹדִישָׁא
 כְּלָא חוּרָא. בְּגִין כֵּךְ אַקְרִי חֶסֶד,
 וְהָהוּא חֶסֶד עֵייל לְקֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים.

דכתיב, "כִּי שָׁם צִוָּה יְהוָה אֶת
 הַבָּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם"
 אָמַר רַבִּי אֲבָא, לָא סַיִם בּוֹצִינָא
 קדִישָׁא לְמִימַר חַיִּים עַד
 דְּאִשְׁתַּכְּכוּ מְלוּי. וְאֵנָּה כְּתִבְנָא,
 סְבִרְנָא לְמַכְתָּב טַפִּי וְלֹא שְׁמַעְנָא וְלֹא
 זְקִיפְנָא רִישָׁא, דְּנִהוּרָא הָוָה סִגִּי וְלֹא
 הָוָה יְכִילְנָא לְאַסְתַּכְּלָא. אֲדִהְכִּי,
 אֲזִדְעֻזְעָנָא, שְׁמַעְנָא קָלָא דְקֹאֲרִי
 וְאָמַר, "אֲרֻךְ יָמִים וְשָׁנוֹת חַיִּים וְשָׁלוֹם
 יוֹסִיפוּ לָךְ". שְׁמַעְנָא קָלָא אַחֲרָא,
 חַיִּים שָׁאֵל מִמָּךְ נָתַתָּ לּוֹ אֲרֻךְ יָמִים
 עוֹלָם וָעֶד.

כָּל הַהוּא יוֹמָא, לָא אֶפְסִיק אִשָּׁא מִן
 בֵּיתָא, וְלֹא הָוָה מָאן דְּמַטִּי לְגַבִּיהָ,

דָּלָא יְכִילוּ, דְּנְהוּרָא וְאַשָּׁא הוּה
 בְּסוּחֲרִינְיָה כָּל הַהוּא יוֹמָא. נְפִילָנָא עַל
 אֲרַעָא וְנִעִינָא. בְּתַר דְּאֵזִיל אֲשָׁא,
 חֲמִינָא לְבוּצִינָא קְדִישָׁא קְדִישָׁא
 הֶקְדָּשִׁים דְּאַסְתִּלֵּק מִן עֲלָמָא אֶתְעַטֵּף
 שְׂכִיב עַל יְמִינִיה וְאַנְפּוּי חֵיכִין. קָם
 רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּרִיָּה, נָטִיל יָדָיו וְנָשִׁיק
 לוֹן, וְאַנָּא לְחִיכְנָא עֲפָרָא דְתַחֲתָא
 רְגֵלוֹי.

בָּעוּ חֲבֵרִיא לְמַבְבִּי וְלָא יְכִילוּ
 לְמַלָּא. שָׂארוּ חֲבֵרִיא בְּבִכְיָה,
 וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּרִיָּה נָפִיל תַּלְתָּ זְמָנִין
 וְלָא יְכִיל לְמַפְתַּח פּוּמִיָּה. לְבַתָּר, פִּתַּח
 וְאָמַר, אָבָא אָבָא. תַּלְתָּ הוּוּ. חָד
 אֶתְחַזְרוּ הַשְׁתָּא תְּנוּד חֵיוָתָא. צִפְרָאן

טאסין משתקען בְּנוֹקְבֵּא דִּימָא רַבָּא
וְחִבְרִיא בְּלֵהוּ שְׁתֵּין דָּמָא.
קָם רַבִּי חֵיִיא עַל רִגְלֵי וְאָמַר. עַד
הַשְּׁתָּא בּוֹצִינָא קִדִּישָׁא מִסְתַּכֵּל
עָלֵן. הַשְּׁתָּא לָאו הוּא עֵידֵן אֵלָא
לְאַשְׁתְּדָּלָא בִיקָרִיה. קָם רַבִּי אֶלְעָזָר
וְרַבִּי אַבָּא, נָטְלוּ בֵּיה בְּטִיקְרָא
דְּסִיקְלָא, מָאן חָמָא עֲרֻבּוּבִיא דְחִבְרִיא
וְכָל בֵּיתָא הָוָה סָלִיק רִיחִין, סָלִיקוּ
בֵּיה בְּפוּרִיָּה וְלֹא אִשְׁתַּמֵּשׁ בֵּיה אֵלָא
רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא. אָתוּ טְרִיקִין
וּמֵאֲרִי תְרִיסִין דְּכַפֵּר צַפְרִי, וְהוּוּ בְּגִי
מְרוֹנְיָא צֹחִין בְּקִטְרִין וְטְרִדִי בְּהוּ,
דְּחִשִּׁיבוּ דָּלָא יִתְקַבֵּר תַּמָּן. בְּתַר
דְּנִפֵּק פּוּרִיא, הָוָה סָלִיק בְּאַוּירָא,

וְאִשָּׁא הָיָה לָהִיט קָמִיָּה. שְׁמָעוּ קָלָא,
עוֹלוּ וְאִתּוֹ וְאִתְכַּנְּשׁוּ לְהִלּוּלָא דְרַבִּי
שְׁמַעוֹן.

יָבֹא שָׁלוֹם יָנוּחוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתָם. כֹּד
עָאֵל לְמַעְרֵתָא, שְׁמָעוּ קָלָא
בְּמַעְרֵתָא. זֶה הָאִישׁ מֵרַעִישׁ הָאָרֶץ
מִרְגִּיז מַמְלָכוֹת. כִּמָּה פְטָרִין בִּרְקִיעָא
מִשְׁתַּכְּבִּין בְּיוֹמָא דִּין בְּגִינָךְ. דָּנָא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי דְמֵאֲרִיָּה מִשְׁתַּבַּח
בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא. זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה לְעִילָא
וְתֵתָא. כִּמָּה גְּנִיזִין עֲלָאִין מִסְתַּמְרָן
לֵיהּ.

עָלִיָּה אֲתַמָּר, וְאַתָּה לֵךְ לְקִץ וְתַנּוּחַ
וְתַעֲמֹד לְגוֹרְלֵךְ לְקִץ הַיָּמִין:

וַיֹּאמְרוּ קָדִישׁ עַל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמִיהּ רַבָּא. (אמן) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא
 בְּרַעוּתֵיהּ. וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתֵיהּ. וַיַּצְמַח פְּרָקְנֵיהּ.
 וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמן) בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל
 בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)
 יְהֵא שְׁמִיהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא לְעָלְמֵי עָלְמֵי יִתְבָּרַךְ.
 וַיִּשְׁתַּבַּח. וַיִּתְפָּאֵר. וַיִּתְרוֹמֵם. וַיִּתְנַשֵּׂא. וַיִּתְהַדָּר.
 וַיִּתְעַלֶּה. וַיִּתְהַלָּל, שְׁמִיהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמן)
 לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא. שִׁירְתָּא. תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא.
 דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)
 עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי
 תַּלְמִידֵיהוֹן. דְּעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קֻדְשָׁתָא. דִּי
 בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אֶתֶר וְאַתְרֵי. יְהֵא לָנָא וְלָהוֹן
 וּלְכוֹן חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי. מִן קָדָם מְאִירֵי שְׁמֵי
 וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)
 יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵי. חַיִּים וְשָׁבַע וַיְשׁוּעָה
 וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְנֹאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה וְרִיוַח
 וְהַצְלָה. לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)
 עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
 עָלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)

זיין

הרשב"י

לידת רשב"י זיע"א

הַתְּנָא הָאֱלֹקִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, נֵלֵד
 בְּחַמְשִׁים שָׁנָה לְאַחַר חֲרַבְנָא בֵּית שְׁנִי. יוֹם
 לְדָתוֹ אִינוּ יָדוּעַ, מְכָל מְקוֹם יֵשׁ אוֹמְרִים שְׁנִים נֵלֵד
 בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמְרָא. וַיֵּשׁ שְׁאוּמְרִים שְׁיֹם הִלְדָּתוֹ הָיָה בְּחַג
 הַשְּׁבוּעוֹת, יוֹם בּוֹ נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל. עַל לְדָתוֹ
 מְסַפֵּר בְּסֵפֶר 'נִחְלַת אָבוֹת' (ח"ג) שְׁמַצָּא כְּתוּב
 בְּסִפְרִים, שְׁאָבִיו יוֹחָאִי הָיָה מְשֻׁבֵּט יְהוּדָה, וְהָיָה
 מְגִדוּלֵי הַדּוֹר, וְעָשִׂיר וְנִכְבָּד וְקָרוֹב לַמְּלָכוֹת, וְחֻבָּה
 יִתְרָה נֹדַעַת לוֹ בְּבֵית הַקִּיסָר אַנְדֶּרְיָנוֹס שְׁחוּק
 עֲצָמוֹת. וְאִשְׁתּוֹ שֶׁל יוֹחָאִי הָיָה שְׁמָה שָׂרָה, מְזֻרַע
 הַנְּשִׂאִים, זָרְעוֹ שֶׁל הִלֵּל הַזִּקְנָן, עָלִיו הַשְּׁלוֹם. וְתַהֲיִי
 שָׂרָה עֲקָרָה וְלֹא נִפְקְדָה בְּבָנִים. וּכְשֶׁרָאָה שֶׁעָבְרוּ
 הָרַבָּה שָׁנִים וְעַדִּין אֵין לָהּ וָלֵד, עָלָה בְּדַעְתּוֹ שֶׁל יוֹחָאִי
 הַצַּדִּיק לְגַרְשָׁה אוֹ לִישָׂא אִשָּׁה אַחֶרֶת עָלֶיהָ. וַיֵּצֵא
 לְשִׁדְכָן אֶחָד שִׁיחֲפֵשׁ עֲבוּרוֹ אִשָּׁה צְנוּעָה, הַגּוֹנָה וּבֵת
 טוֹבִים. לְאַחַר זְמַן, נֹדַע הַדְּבָר לְשָׂרָה אִשְׁתּוֹ, שִׁיּוֹחָאִי
 בַּעֲלָהּ רוּצָה לְגַרְשָׁה, וְלֹא אָמְרָה לוֹ דְּבָר, רַק שֶׁהִיָּתָה
 מְרַבָּה לְצוּם וּלְתַת צַדִּיקָה וּמִתְפַּלֵּלָת יוֹם יוֹם, בְּהִיּוֹתָהּ

לבדה, ותבך בכי גדול לפני השם בלב נשבר,
להצילה מגרושין, בכדי שלא תהיה צרתה בצדה, על
ידי שיתן לה הריון ותלד בן, והשם שמע קול צעקתה.

ויהי בליל ראש השנה, וירא יוחאי בחלומו והנה
הוא עומד ביער גדול מלא אילנות לאלפים
ולרבבות, מהם רעננים הנותנים פרות, ומהם יבשים.
והוא יוחאי, נשען על אילן יבש, וישא עיניו וירא
והנה איש מדה, מראהו נורא מאד, ועל שכמו נאד
אחד מלא מים, ויעבר בכל היער וישקה כפה
מהאילנות היבשים וכפה מהאילנות עבר עליהם
והניחם כמו שהם יבשים ולא השקה אותם. ויגיע עד
האילן אשר נשען עליו יוחאי, ויוציא מחיקו צלוחית
אחת קטנה מלאה מים חיים טהורים, וישקה את
האילן אשר נשען עליו יוחאי ויברכהו. ואז ראה
יוחאי, כי שרתה הברכה באותם מעט מים, וגאו מאד,
ויכסו את סביבות האילן שעליו נשען. ואז תכר נשא
האילן פרי, תפוחים גדולים ויקרים, וסביבם מלא
עלים רעננים. ויגדל האילן עד מאד בסעיפים ופאות
ועלים ופרות נותנים ריח חזק למרחוק. וישמח יוחאי

מאד על המראה שראה בחלומי, ויכין משנתו מתוך שמחה, ובכן דובב הכתוב: "מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה, הללויה".

ויספר את חלומי לאשתו ויאמר לה: חלום חלמתי, ופתרוננו, לדעתי, פשוט הוא: היער הוא העולם, והאילנות הן הנשים, מהן נותנות פרות, ומהן עקרות, באילנות היבשים; ובראש השנה נפקדות, יש מהן להוליד, ויש מהן נשארות עקרות. ואת, בתי, היא האילן שהייתי נשען עליו, והשקו אותי ממעין הברכה, להוליד בנים צדיקים וחכמים. ואמנם דבר אחד נשאר לי להבין בפתרון חלומי: מודע כל האילנות השקה אותם מהנאד, והאילן שהייתי נשען עליו השקהו מהצלוחית ושפך עליו את כל הצלוחית, ולא השקה מאותה צלוחית, לא קדם לכן ולא אחר כך, שום אילן אחר, רק את בלה שפך על אותו אילן שהייתי נשען עליו? ותאמר לו אשתו: תמיהתך תמיהה, ובכן תרשני לילך אצל הקדוש רבי עקיבא להגיד לו את החלום, והוא יגיד לנו את פתרונו. ויאמר לה: בתי, טוב הדבר! שנינו יחדיו נלך אליו

וּנְסַפֵּר לוֹ אֶת הַחֲלוּם, וְהוּא, בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר הֶאֱצִיל
אוֹתוֹ אֱלֹקִים, יָגִיד לָנוּ אֶת פְּתָרוֹנוֹ. וְתֹאמַר: טוֹב
הַדְּבָר.

וַיְהִי בְּמוֹצָאֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הָלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּיו אֶצֶל
הַתָּנָא הַקָּדוֹשׁ רַבִּי עֲקִיבָא, וְנִסְפַּר לוֹ יוֹחָאִי
אֶת חֲלוּמוֹ, וַיִּפְתֹּר לוֹ כַּאֲשֶׁר פָּתַר יוֹחָאִי. וְאַמָּנָם
הוֹדִיעוּ סִבַּת הַשְּׁקָאֵת אוֹתוֹ אֵילָן רַק מֵהַצְלוּחִית,
וַיֹּאמֶר לוֹ: דַּע יוֹחָאִי, כִּי חֲלוּמָךְ הוּא מְשָׁל עַל הַנָּשִׁים
הַיּוֹלְדוֹת וְהַעֲקָרוֹת, וְאַשְׁתֶּךָ שָׂרָה הִיא מֵהַעֲקָרוֹת. שְׂאִי
אֶפְשָׁר לָהּ לְהוֹלִיד בְּשׁוּם אֶפֶן, וְרַק עַל יְדֵי תַּפְלוּתֶיהָ
וְרַב דְּמַעוּתֶיהָ אֲשֶׁר שָׁפְכָה לְפָנֵי הַשָּׁם, הֵם שִׁזְבוּ
אוֹתָהּ וְנִהְפְּכָה מֵעֲקָרָה לְיוֹלְדָת. וְהַצְלוּחִית שְׂרָאִית
הִיא צְלוּחִית שֶׁל דְּמַעוּתֶיהָ שֶׁנֶּאֱסָפוּ, וּמֵהֵן הַשְּׁקוּהָ
וְרוּוָהּ לְהוֹלִיד לָךְ בָּנִים, וְלָבֶן לֹא הִשְׁקוּ מֵאוֹתָהּ
הַצְלוּחִית שׁוּם אֵילָן אַחֵר, רַק אוֹתוֹ אֵילָן שְׂאִתָּהּ
נִשְׁעֲנֶנֶת עָלָיו, הַרּוּמוֹ לְאַשְׁתֶּךָ. וַיֹּאמֶר רַבִּי עֲקִיבָא אֶל
שָׂרָה: הִנֵּךְ בּוֹאֵת הַשָּׁנָה אֵת הָרָה וְיוֹלְדָתָ בֶּן שְׂאִיר
לְיִשְׂרָאֵל בְּחֻבְמָתוֹ וּבְמַעֲשָׂיו! וַיִּשְׁמְחוּ יוֹחָאִי וְשָׂרָה
אֲשֶׁתוֹ מְאֹד מִדְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא, וַיֵּלְכוּ לְבֵיתָם לְשָׁלוֹם.

ויַדַּע יוֹחָאִי אֶת אִשְׁתּוֹ, וַתַּהַר וַתֵּלֶד בֵּן בְּיוֹם חַג
 הַשְּׁבוּעוֹת, שָׁבוּ נִתְּנָה תוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְהַבִּית נִתְּמַלֵּא
 אוֹרָה מִהַהוּר וְהַהֲדָר שֶׁהָיָה חוּפֵף עָלָיו, וַיַּדְעוּ כָּל
 רוּאֵיוּ כִּי בִרְכָה בּוֹ וַיֵּאִיר לְיִשְׂרָאֵל אוֹר גָּדוֹל. וַיִּשְׁמְחוּ
 הוֹרָיו בּוֹ מְאֹד וַיְהַלְלוּ אֶת הַשֵּׁם, וַיַּחֲלְקוּ צִדְקוֹת וַיַּעֲשׂוּ
 סְעוּדָה וּמִשְׁתָּה גָדוֹל בְּיוֹם מִילָתוֹ, וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ
 שְׁמַעוֹן, כִּי שָׁמַע הַשֵּׁם לְקוֹל תַּפִּלַּת אָמּוֹ וּלְקוֹל
 בְּכִיּוֹתֶיהָ. מִהַיּוֹם הַהוּא נִתְּנוּ עֵינֵיהֶם עָלָיו לְשָׁמְרוֹ מִכָּל
 טְמָאָה וּלְגַדְלוֹ בַּקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, וּמַעַת הַחַל לְדַבֵּר,
 הַרְגִּילוּהוּ רַק בְּדִבְרִים שֶׁבִקְדֻשָּׁה, פְּסוּקִים וּמִאֲמָרִים.
 וּבִהְיוֹתוֹ בֶּן חֲמִשׁ שָׁנִים, מְסֻרוּהוּ לְבֵתִי אֶלְפָּנָא
 שֶׁהָעַמִּיד רַבֵּן גַּמְלִיאֵל בִּירוּשָׁלַיִם, וַיְהִי כַּמַּעֲנָן
 הַמִּתְגַּבֵּר. וּבִהְיוֹתוֹ יֶלֶד קָטָן, כָּכֹר הָיָה שׂוֹאֵל שְׁאֵלוֹת
 בְּדִינֵי הַתּוֹרָה לְהַתְנַאֲים הַגְּדוֹלִים רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה
 וְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל. וְאוֹתוֹ תַלְמִיד, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי,
 הָיָה מְגֻדָּלִי הַתְנַאֲים בְּסוֹף הַדּוֹר הָרַבִּיעִי. עָקֹר
 פְּעִילוֹתוֹ הָיָה בַּשָּׁנִים ג' אֲלָפִים תת"צ לְבְרִיאַת הָעוֹלָם.

רבותיו דרשב"י

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי לָמַד תּוֹרָה אֶצֶל הַתְנַאֲ רַבִּי

יהושע ואצל התנא רבי יהודה בן בבא, והוא סמך את רשב"י בהתבא, בין שני הרים שבין אושא לשפרעם (ע"ז ח, ב). כמו כן היה מגדולי תלמידיו של רבי עקיבא, שממנו למד וקבל את רב תורתו. ומקבל, שמיד לאחר נשואיו, נסע לבני-ברק, לישיבתו של רבי עקיבא, שזה שם בשלש עשרה שנה ברציפות ולא נסע לביתו כלל כל אותן שנים. לאחר מכן, פתח רשב"י עצמו ישיבה בצידון, וגם אז היה נוסע מדי פעם אל רבו לבני-ברק לדלות ממנו תורה. ואפלו כשרבו נתפס וישב בבית-הספר, היה בא אליו ללמד תורה.

התבה והתבה ששררו בין הרב 'רבי עקיבא' לתלמיד 'רשב"י' היו מיחדות, עד שמרב חבתו קרא הרב לתלמידו "בני". עוד ספר, שפעם אחת הושיב רבי עקיבא את רבי מאיר בעל הנס לבני רבי שמעון בר יוחאי, והדבר צער מאד את רשב"י, בחשבו שאינו חשוב כל כך בעיני רבו. רבי עקיבא, שהרגיש בכך, אמר לו: "דיך, שאני ובוראך מכירין בך!". רואים אנחנו עד כמה העריך רבי עקיבא

את גדלותו של רבנו, ורבי עקיבא באמת הכתירו
וסמכו להיות מורה הוראה בישראל. כמו בן היה
התלמיד רשב"י מכבד ומוקיר את רבו, ושנים רבות
לאחר פטירת רבו היה מזהיר ומבקש את תלמידיו
ואמר להם: "בני, שנו מדותי, שמדותי תרומות
מתרומות מדותיו של רבי עקיבא!" שהיה רשב"י
מעיד, שאת כחו קבל מרבו הגדול, אך יחד עם זאת
היה רבנו תקיף בדיעותיו בהלכה ובדומה לה, ובמקום
שהיה נראה שדבריו צודקים, היה הוא חולק על
חבריו, ואף על רבו, עד שהיה אומר: "דברי נראים
משל רבי", או שהיה אומר: "דברי נראים מדבריו".

מנפלאותיו

שלום בצידון

מעשה בשני בני אדם בצידון, שהיו שתפים
במשא ומתן, היו מוליכים סחורה מצידון
לבבל ומביאים סחורה מבבל לצידון, ושניהם לא היו
זזים זה מזה, רק שניהם קונים, ושניהם שומרים על

סחורתם עד שמוכרים אותה בנזכחות שניהם. ובכך, אף שהיה אחד מהם רמאי לא יכל לרמות, כי יד חברו לא וזה מתוך ידו תמיד. ונמשכה שתפותם שנים רבות, ומעולם לא הפסידו במסחרם, רק תמיד היו מרויחים ומצליחים. פעם אחת חלה הנאמן שבשניהם ברגליו, ואז שבת מסחרם אילו ירחים, כי לא היה לבו בטוח בחברו להמשיך במסחר לבדו. ואך כאשר ראה שארכו ימי חליו קרוב לשנה, אמר לחברו לילך לבבל, להוליך סחורה ולהביא סחורה בדרךכם. ואז חברו שמח בלב, כי מצא שעת הפשר להוציא רמאותו לפעל. וכן עשה: קנה הרבה סחורה, נשא אותה על הגמלים ונסע עמה לבבל ומכרה והרויח, ועוד נשא ונתן שם בבבל בכסף סחורתו והרויח הרבה. ושוב קנה סחורה והביא לצידון, ועשה כל מיני ערמה ורמאות: קנה הרבה מהירות שבו מכר בסחורה שהוליך מצידון לבבל, וכל מה שהרויח במשא-ומתן שעשה בבבל, הכחידו (העלימו) מחברו ולקח לעצמו, וחברו האמינו לכל אשר אמר. ואחר שמכרו הסחורה בלה, עשו חשבון ומצאו שהפסידו. הנאמן שתק ולא אמר כלום, רק המתין מעט זמן עד

שְׁנֵת־רֶפֶא, וְקָנָה סְחוּרָה הוּא וְחִבְרוּ וְהִלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו
 לְבָבָל, וְקָנוּ סְחוּרָה וְהַפְסִידוּ, וּבֵן פַּעַם שְׁלִישִׁית עוֹד
 הַפְסִידוּ. הָאִישׁ הַנֶּאֱמָן נִבְחַל, וַיֹּאמֶר לְחִבְרוֹ: מַה זֶּה
 עֲשֵׂה אֱלֹהִים לָנוּ? זֶה שְׁלֹשׁ פַּעַמִּים רְצוּפוֹת שֶׁאֲנִי
 מִפְסִידִים, דָּבָר אֲשֶׁר לֹא הָיָה לָנוּ מִיּוֹם שֶׁנִּשְׁתַּתְּפֵנוּ זֶה
 בְּמָה שְׁנַיִם?! וַיֹּאמֶר לוֹ חִבְרוֹ: כִּי דֶרֶךְ הַמְסָחֵר, פַּעַם
 רוּחַ פַּעַם הֶפְסֵד. וַיֹּאמֶר לוֹ חִבְרוֹ: לֹא בֵן אָחִי, אִין זֶה
 אֱלֹא הַהִשְׁנָחָה הָעֲלִיוֹנָה! וְעַתָּה גִלְדָּ אֲצֶל הַתַּנָּא הַקְדוֹשׁ
 רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וְהוּא יוֹדִיעֵנוּ סִבַּת הַדָּבָר בְּרוּחַ
 הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בִּקְרָבוֹ. וַיַּעֲנֵהוּ חִבְרוֹ הָאַחֵר: וְכִי נִטְרָפָה
 דְּעַתְדָּךְ?! וְכִי רַשָּׁבִי בְּקִי בְּדַרְכֵי הַמְסָחֵר? הֲלֹא הוּא רַק
 אֶחָד מֵהַתַּנָּאִים הַבְּקִיָּאִים בְּדַרְכֵי הַמִּשְׁאָא, גִּלְדָּ אֲצֶל
 הַסּוֹחְרִים הַבְּקִיָּאִים הַיֵּטֵב בְּדַרְכֵי הַמְסָחֵר וְהֵם יוֹדִיעֵנוּ.
 אָמַר לוֹ חִבְרוֹ: כִּלְדָּ מֵהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי בְּדַרְכֵי
 הַמְסָחֵר אִין בְּקִי יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, כִּי מִנְעוּרֵינוּ וְעַד עַתָּה
 עוֹסְקִים אֲנִיחֵנוּ בְּסְחוּרָה, וְאֲנִיחֵנוּ שְׁנֵינוּ הָעֲתִיקִים
 שְׁבַעִיר הַמְסָחֵר, וְדָבָר זֶה מַעוֹלָם לֹא קָרָה אוֹתָנוּ, וּמַה
 גַּם שְׁלֹשׁ פַּעַמִּים רְצוּפוֹת. אִין זֶה אֱלֹא יֵד הַשֵּׁם עֲשֵׂתָה
 זֹאת. גִּלְדָּ אֲצֶל הַקְדוֹשׁ הַרַשָּׁבִי זִיע"א וְהוּא יוֹדִיעֵנוּ
 סִבַּת הַדָּבָר, וְאֵם גַּם הוּא לֹא יָדַע, נָשִׁים יָד לָפָה.
 וּבְכֵן, לֹא אֶרְפֵּךְ וְלֹא אֶעֱזָבְךָ עַד שֶׁתִּלְדָּ עִמִּי!!!

אז בעל כרחו הלך עמו רעהו אצל הרשב"י זיע"א, ויספרו לו כל המאָרע, והוא צָפָה ברוח הקדש וראה כל רמאיות הרמאי. ויאמר להם: דעו לכם, בני, כי המסחר הוא דומה לעין, שבהיות שרשיו בריאים וחזקים, כל ענפיו הם רעננים ונותנים פרות גדולים וטובים ומתוקים, ואך אם שרשיו לקו, שנגרבו ונשחתו, אזי נהפך הודו למשחית ונעשה עין יבש, דלא חזי אלא להפקה. כך המסחר, השרש שעליו עומד ומצליח ומתקין היא האמונה. כל עוד שהסוחר נושא ונותן באמונה, אזי מסחרו הולך הלך וגדל עד כי גדל מאוד, אך אם אבדה האמונה, מסחרו הולך ודל ומתמעט מיום ליום, ובעליו מגיעים עד כפר להם. בן אתם, בהיותכם נאמנים במסחרכם, הייתם מרויחים ומצליחים, ועכשיו שרמיתם זה את זה, אתם מפסידים הפסד אחר הפסד. ויאמרו שניהם יחדיו: רבי, לא נכנסה שום רמאות בינינו, רק הננו עתה כמאז נאמנים זה עם זה. אז ענה הרשב"י זיע"א לאותו רמאי: הוי, רשע! אני חשבת שתודה על פשעך לחברך ותשיב לו את הגזלה והעשק אשר עשקתו ברמאותך, והשם יעביר חטאתך, וגם חברך ימחל לך,

ועתה אתה מעז פניך ואומר שאתה איש נאמן? עתה
אגלה את נבלותך: זכר אל תשכח מה שגנבת מהרוח
שהרוחת בסחורה שהלכת מצידון לבבל, וכל משא
ומתן שעשית בבבל לקחת את כל הרוח לעצמך,
והסחורה שהבאת הוספת במחירה ולקחת התוספת
לעצמך, ועוד חשבת עליו חלקו בהוצאות שהוצאת
באותם הימים שנשאת ונתת לבדך, ולקחת כל הרוח
לעצמך. הוי בוגד! הוי גזלן! גנב! חמסן! כל כך רשע
עשית, ומחשיב את עצמך לאיש נאמן? צא, רשע,
מלפני! לא אוכל להביט בפניך, כי עונותיך העצומים
חקוקים במצחך!!!

אז, אותו אדם נפל על פניו והודה על פשעיו אחת
לאחת, ויבך בכי גדול ויבקש תשובה על עונו.
ויאמר לו הרשב"י זיע"א: לא תוכל להתנקות מהעון
רק עד שתחזיר את הגזלה לחברך, וכל ההפסד
שהפסדתם בסחורתכם יהיה נחשב עליך לבדך; גם
תתן לחברך רוח ערך הפעמים שהייתם מרויחים, כי
בשלך באה לכם הרעה במסחרכם, ועוד תכפל כנגד
הכל ותתן לעניים צנועים שיודעים את התורה,
ותבקש מחילה מחברך על שצערתו, ותלך למסחר

שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים לְבִדָּד וְתַתְנַהֵּג בְּאַמוּנָה, וְאִזּוּ יִכְפַּר עֲוֹנָה.
וְכֵךְ עָשָׂה אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְחָזַר לִפְנֵי הַרְשָׁב"י זִיע"א,
וְהִבִּיט בְּפָנָיו וְהוֹדִיעוּ שְׁנִמְחַל עֲוֹנוֹ, וַיִּשְׂמַח בּוֹ מְאֹד עַל
תְּשׁוּבָתוֹ.

פוקד עקרות

בְּעִיר צִידוֹן הָיָה גֵר זֶנֶג אֶחָד. אַחֲרַי שֶׁעָבְרוּ עָלֵיהֶם
עֶשֶׂר שָׁנִים מִיּוֹם נִשְׁוֵאִיהֶם וַעֲדִין לֹא נִפְקְדוּ
בְּבָנִים, בָּאוּ שְׁנֵיהֶם לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וּבִקְשׁוּ
מִמֶּנּוּ לְסִדֵּר לָהֶם גִּט בְּרִיתוֹת, לְפִי הַדִּין הָאוֹמֵר שְׂאֵם
עָבְרוּ עֶשֶׂר שָׁנִים לְאַחֲרַי הַנִּשְׁוֵאִין וַעֲדִין לֹא יֵלְדוּ, מִטַּל
עָלֵיהֶם לְהַתְגַּרֵּשׁ זֶה מִזֶּה. אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן:
חַיִּיכֶם! כִּשֶׁם שֶׁעָרַכְתֶּם מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה בְּיוֹם נִשְׁוֵאִיכֶם,
כֵּךְ אֵין אַתֶּם נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה אֶלָּא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל
וּמִשְׁתָּה.

חָזְרוּ שְׁנֵי בָנֵי הַזֶּנֶג לְבֵיתָם, וְקִיְמוּ דְּבָרָיו שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן. עָרְכוּ סְעוּדָה גְּדוֹלָה, וְחִגְּגוּ אֶת הַיּוֹם בְּשִׁמְחָה
וְחִדּוּה, גַּם הִבִּיאוּ יֵין לָרַב. בְּתוֹךְ הַסְּעוּדָה, כְּשֶׁדַּעַתוֹ
שֶׁל הַבַּעַל הִיָּתָה מְזוּבָה עָלָיו, פָּנָה אֶל אִשְׁתּוֹ וְאָמַר לָהּ:

בתי, התבונני בכל הבית, ואני נותן לך במתנה את החפץ הטוב והיפה ביותר הנמצא בבית, ויכולה את לקחתו עמך לבית אביך!

מה עשתה האשה? הגישה לבעלה יין חזק מאד, עד שנפלה עליו שנה עמקה. לאחר שישן היטב, פנתה לעבדיה ואמרה להם: טלו את בעלי, הניחוהו במטה, והעבירו אותו יחד עם המטה אל בית אבי! באמצע הלילה נתעורר הבעל משנתו, ושכרותו פנה ממנו, התבונן סביבו ולא הבין היכן הוא נמצא. מיד פנה אל אשתו ושאל אותה: הגידי נא לי, איפה אני נמצא? אתה נמצא בבית אבי, באה התשובה. מה לי עתה בבית אביך?, תמה הבעל. האם שכחת מה שאתה בעצמך אמרת לי אמש, ענתה לו האשה, שאוכל לבחר לי מביתך את החפץ הטוב ביותר הנמצא שם ולקחתו עמי לבית אבי? אין לי חפץ טוב בעולם יותר ממך!

למחרת הלכו שוב אצל רבי שמעון בר יוחאי וספרו לו את כל מה שעבר עליהם במשך יום אתמול. בשמע רבי שמעון את הספור, עמד

וְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם שְׂיִפְקְדוּ בְּבָנִים. וְלֵאחֶר מִכֵּן צִוָּה
עֲלֵיהֶם לְחֹזֵר לְבֵיתָם וְלִבְלִי לְהִפָּרֵד.

וְאִכֵּן לֹא עָבַר זְמַן רַב וְהִזּוּג נִפְקַד בְּבָנִים, בְּבִרְכָּתוֹ
שֶׁל אוֹתוֹ צָדִיק.

הַמְדָּרֵשׁ מְסִים בְּלִמּוּד מוֹסֵר הַשֶּׁכֶּל מְסַפּוֹר זֶה:
לְלִמּוּדָה, מֵה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא פּוֹקֵד
עֲקָרוֹת, אִף צָדִיקִים פּוֹקְדִים עֲקָרוֹת, וְהָרִי דְּבָרִים קָל
וְחֶמֶר: וּמֵה אִם בָּשָׂר וְדָם, כִּיּוֹן שְׂאֵמֶר לְבָשָׂר וְדָם
שְׂבָמוֹתוֹ 'אֵין לִי חֶפֶץ בְּעוֹלָם טוֹב מִמֶּד. מִיָּד נִפְקְדוּ,
עִם יִשְׂרָאֵל הַמְּחַבִּים לִישׁוּעַת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל
יוֹם וְאוֹמְרִים: אֵין לָנוּ חֶפֶץ טוֹב בְּעוֹלָם אֵלָּא אַתָּה! עַל
אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁמִיד יִשְׁעוּ! וְזֶהוּ שְׂאֵמֶר הַכְּתוּב:
(ש"ה"ש א, ד): "נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ".

מעשה מוזעזע

בִּיצֵד מִצִּיל רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת תַּלְמִידוֹ
רַבִּי יִצְחָק מִיְּדֵי מִלְּאָךְ הַמֶּנֶת

רַבִּי יִצְחָק, תַּלְמִידוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָיָה יוֹשֵׁב יוֹם

אחך לפני פתח ביתו של רבי יהודה והיה עצוב ומדכא. יצא רבי יהודה מביתו ומצאו לרבי יצחק יושב ערב. מה יום מיומים? שאלו רבי יהודה. אמר לו רבי יצחק: ברצוני לבקשך שלש בקשות. האחת: באשר תאמר דברי תורה ותזכיר מדברי צינן גם את שמי, כדי שיזכר שמי בין החיים. בקשה שנייה: למד נא את בני יוסף תורה, כדי שיגדל לתלמיד חכם. והשלישית: כל שבעת ימי האבלות על מותי, צא אל קברי והתפלל לעלוי נשמותי!

שאלו רבי יהודה: מנין לך כי הגיע זמנך למות! השיב רבי יצחק: שני סימנים בידי. האחד, בכל לילה, באשר הנשמה מסתלקת מן האדם, רואה אני אותה והיא מאירה, אך עתה אין נשמותי מאירה לי בחלומי. והשני, בכל עת שהייתי מתפלל, בהגיעי לברכת "שומע תפלה", הייתי רואה את צלי ממולי, ואלו עתה איני רואה. מתוך סימנים אלו, המשיך רבי יצחק, יודע אני כי קרובה עתי להסתלק מן העולם!

אמר לו רבי יהודה: כל שבקשת ממני, אעשה בדברך. אבל גם לי יש בקשה אליך, והיא, כי

בעולם העליון תבחר את מקומי לידך, למען אהיה
בחברתך, כפי שהייתי בחברתך בעולם הזה. בכה
רבי יצחק ואמר לרבי יהודה: בבקשה ממך! אנא, אל
תעזבני לבדי בימים אלה!!!

הלכו שניהם אל רבי שמעון בר יוחאי ומצאוהו יושב
ועוסק בתורה. הרים רבי שמעון את עיניו וראה את
רבי יצחק עומד לפניו, הסתכל בו רבי שמעון וראה
את מלאך המות מרקד לפניו. נעמד רבי שמעון
ואמר: גזור אני, מי שרגיל לבוא אצלי, יבוא, ומי
שאינו רגיל לבוא אצלי, אל יבוא!!! תוך כדי דבורו,
נטל אליו את ידיו של רבי יצחק וקרבו אליו. נכנסו
רבי יהודה ורבי יצחק לביתו של רבי שמעון, ומלאך
המות נאלץ להשאר בחוץ, מאחר ולא הרשה להכנס.
ראה רבי שמעון כי נותרו מספר שעות עד זמן
פטירתו של רבי יצחק, מה עשה רבי שמעון? נטלו
לרבי יצחק והחל לעסק עמו בתורה. אמר רבי שמעון
לבנו רבי אלעזר: שב בני בפתח הבית. אם תראה
מאן דהוא, אל תפנה אליו ואל תדבר עמו לחלוטין,
וכל מי שחפץ להכנס אל הבית, השבע אותו
בשבועה שלא יכנס!!! שאל רבי שמעון את רבי

יִצְחָק: הָאֵם רְאִיתָ כְּכֹר אֶת אָבִיךָ הַיּוֹם? כִּי לְמַדְנָה,
שְׁבַשְׁעָה שָׁאָדָם מִסְתַּלֵּק לְבֵית עוֹלָמוֹ, בָּאִים אֵלָיו
מֵעוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת אֲבוֹתָיו וְקֹרֹבָיו. הַשֵּׁיב רַבִּי יִצְחָק: עַד
כֹּה טָרָם רְאִיתִי צוּרַת אָבִי!

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! רַבִּי יִצְחָק
מְמַיֵּד עֵינָיו הוּא, וְהוּא בְּבִיתָנוּ מִ"שְׁבַעַת הָעֵינָיִם" וְהֵם
שְׁבַעַת בְּנֵי הַחֲבֵרָא שְׁנוֹתָרוּ בְּחַיִּים בְּצִאתָם מִה'אֲדָרָא
רַבָּא^[1]. אוֹחֲזוּ אֲנִי בּוֹ וּמִבְּקָשְׁךָ: תֵּן אוֹתוֹ לִי!!! יִצְאָה בֵּת
קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם וְאָמְרָה: נִתְקַבְּלָה תְּפִלָּתְךָ לְפָנַי כִּסָּא
הַכְּבוֹד בְּמְרוֹמַיִם, וְהָרִי רַבִּי יִצְחָק שֶׁלֶּךָ הוּא וּבִגְדֶךָ
נִמְסָר. אֵךְ תִּבְיָאֲהוּ עִמָּךְ בְּהַעֲלוֹתְךָ לְמְרוֹמַיִם לְשָׁבַת
עַל כִּסְאֶךָ בְּעוֹלָם הָעָלְיוֹן! עָנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן: בּוֹדָאִי כִּךָ
אַעֲשֶׂה, אָבִיאָנוּ עִמִּי בַּיּוֹם פְּטִירְתִּי!

תוֹךְ בְּדֵי דְבָרִים אֵלּוֹ שָׁמַע רַבִּי אֶלְעָזָר שִׁישֵׁב בְּפֶתַח
הַבֵּית אֶת מֵלָאךְ-הַמָּוֶת מִפְּטִיר וְאָמַר: "אֵין הָדִין
קָיִים בְּמַחְצָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן!" נִסְתַּכַּל רַבִּי שְׁמַעוֹן
בְּרַבִּי יִצְחָק וְרָאֵהוּ חוֹר בָּלוֹ וְרוֹטֵט מִפֶּחַד. קָרָא רַבִּי
שְׁמַעוֹן לְבָנוֹ, שְׁעָדִין יוֹשֵׁב הִזָּה בְּפֶתַח הַבֵּית: בּוֹא בְּנִי,
אַחֲזוּ בְּרַבִּי יִצְחָק וְהִרְגִּיעָהוּ! הִחַל רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַפֵּל
בְּרַבִּי יִצְחָק וּלְהִרְגִּיעוֹ, וּכְבֹּר סוֹבֵב רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּנָיו
מֵהֶם וְהָיָה עוֹסֵק בַּתּוֹרָה.

מרב חלשתי, נתנמנם רבי יצחק, ובחלומו הוא רואה
 את אביו האומר לו: בני! אשרי חלקך בעולם
 הזה ובעולם הבא, בין עלי עץ החיים שבגן עדן אתה
 יושב! אילן גדול וחזק הוא רבי שמעון בר יוחאי, והוא
 מחזיקך בין ענפיו! אשרי חלקך, בני. אמר רבי יצחק
 לאביו: אבי, מה מצבי ומה מעמדי בעולם האמת?
 השיב האב: שלשה ימים היו מכינים בחפזון את חדר
 משכבך, ופתחו בחדר חלונות שיאירו לך מארבע
 רוחות העולם, ואני ראיתי מקומך ומחצתך ושמחתך.
 אמרתי: אשריך, בני! אך הייתי מצטער על בנך
 הקטן, שעוד לא זכה לתורה, ואתה לא תזכה לחנכו.
 שנים עשר צדיקים מן החברים היו אמורים להקביל
 פניך, ובעוד הם מוכנים לצאת, נשמע קול בעולמות
 העליונים המכריז: מי הם החברים העומדים לצאת
 לקראת רבי יצחק? התעמרו במקומותיכם, בשביל
 רבי שמעון שבקש שלא ימות רבי יצחק ובקשתו
 נתקבלה. שאל רבי יצחק את אביו: לכמה זמן
 האריכו את ימי עוד בעולם הזה? השיבו האב: סוד
 זה אין לי רשות לגלות, כי אין מודיעים לאדם ימיו
 ושנותיו. אולם זאת אודיעך, כי בשמחה הגדולה של

רבי שמעון, ביום פטירתו, שם תהיה יחד עמו, ואתה
תערוך שלחנו!!!

בתם הממונה שראה רבי יצחק בחלומו, געור משנתו,
והיה צוחק ופניו מאירים. התבונן בו רבי שמעון
ואמר: בודאי דבר חדש שמעת בשנתך ורזים נגלו
לך. השיב רבי יצחק: אכן, כך הדבר. ספר רבי יצחק
לרבי שמעון כל שראה בחלומו. בתם הספור,
השתטח רבי יצחק על הארץ לפני רגליו של רבי
שמעון בהפרת טובה ותודה על הצלת חייו. מאותו
יום ואילך לא הרפה רבי יצחק מבנו, והיה עוסק עמו
תדיר בתורה. כאשר נכנס רבי יצחק ללמוד מפי רבי
שמעון, היה בנו ממתין בחוץ עד צאתו.

(זהר ח"א ריו, א)

רבי שמעון גוזר הקב"ה מקנים.

יום אחד יצא רבי שמעון מביתו וראה את העולם
שחשך. אפלה גדולה כסתה את פני התבל,
ואור היום כאילו כסוי עב מכסהו וסותמו מלהאיר.
אמר רבי שמעון לבנו רבי אלעזר: אין זה מקרה בלא
משמעות, אלא שהקדוש ברוך הוא חפץ לעשות

בעולמו דבר. הבא נראה ונתבונן, מה מבקש הקדוש

ברוך הוא לעשות בעולמו!

הלכו רבי שמעון ובנו רבי אלעזר ויצאו חוץ לעיר,

והנה לפנייהם מלאך אחד גדול ומאים, דומה

להר גדול ונשא, ומפיו בקעו שלשים להבות של

אש!!! שאל רבי שמעון את המלאך: מה בכונתך

לעשות? השיב המלאך: עומד אני להפך את העולם

ולהחריבו, כי אין בדור הזה שלשים צדיקים, וכך גזר

הקדוש ברוך הוא בדברו עם אברהם אבינו, כי בכל

דור ודור חייבים להיות לפחות שלשים צדיקים, שניגנו

בצדקתם על העולם. אמר לו רבי שמעון: אבקשך

ללכת לפני בורא עולמים ולאמר לו: בר יוחאי נמצא

בעולם, וכחו שקול כנגד שלשים צדיקים!!! הלך

המלאך בשליחותו, התיצב לפני כסא הכבוד ואמר:

רבון העולם, גלוי וידוע לפניך מה שאמר לי בר

יוחאי! אמר לו הקדוש ברוך הוא: לך והחרב את

העולם ואל תשגיח על בר יוחאי ועל דבריו! חזר

המלאך לעולם הזה ובקש להחריבו. משראהו רבי

שמעון, אמר לו: אם לא תאבה ללכת בשליחותי אל

הקדוש ברוך הוא פעם שניה, אגזר עליך שלא תוכל

לחזור לשמים, ונתתיה מכרח להדחות למקום בו
נמצאים עזא ועזאל, הם המלאכים אשר נדחו מלפני
השם והפיל אותם מן השמים לארץ! לך שוב
בשליחותי, המשיך רבי שמעון, וכאשר תבוא ותעמד
לפני הקדוש ברוך הוא תאמר: אם אין שלשים
צדיקים בעולם, יספיקו עשרים, שבע נאמר (בראשית
יח): "לא אעשה בעבור העשרים". ואם אין עשרים, די
אם יהיו עשרה, שבע נאמר: "לא אשחית בעבור
העשרה". ואם אין עשרה, "דים כחם של שנים, והם
אני ובני, ואם אין שנים, הרי יש אחד, ואני הוא, ודי
כחו של האחד, כנאמר (משלי י) "וצדיק יסוד עולם".
באותה שעה, יצאה בת קול מן השמים ואמרה:
אשרי חלקך, רבי שמעון! הקדוש ברוך
הוא גוזר למעלה, ואתה מבטל למטה. עליך נאמר
"רצון יראיו יעשה".

(זהר ח"א רנה, א)

ברכת רבי שמעון לבנים צדיקים

רבי חייא ורבי יוסי היו מהלכים בדרך לאספה
בספי צדקה עבור פדיון שבויים. השמש
שקעה והלילה פרש את כנפיו. נכנסו השנים למלון

הַרְבֵּים לָלוֹן שָׁם. בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, קָמוּ בְּדֶרֶכָם לַעֲסֹק
בְּסִתְרֵי תוֹרָה. הִתְעוֹרְרָה בְּתוֹ שָׁל בַּעַל הַמָּלוֹן,
וּבְרֵאוּתָהּ אֶת הָאוֹרְחִים קָמִים מִמִּטָּתָם, מִהֲרָה
וְהִדְלִיקָה לַפְּנִיָּהִם נֵר וְעִמְדָה בַּפֶּתַח הַחֹדֶר לְשִׁמְעַת אֶת
לְמוֹדֵם הַקְּדוֹשׁ. הִרְגִּישׁוּ בָּהּ הַחֲכָמִים. פָּתַח רַבִּי יוֹסִי
וְאָמַר: "כִּי נֵר מְצֹנָה וְתוֹרָה אוֹר". (משלי ו) דָּרַשׁ רַבִּי
יוֹסִי פֶסוּק זֶה: "נֵר מְצֹנָה", רוֹמֵז לְאִשָּׁה, שֶׁהִיא מְצֹנָה
עַל הַדִּלְקַת גֵּרוֹת שֶׁבֶת. "תוֹרָה אוֹר", רוֹמֵז לַבַּעַל,
שֶׁהוּא מְצֹנָה עַל לְמוֹד הַתּוֹרָה. וְלָכֵן, אַף שֶׁהָאִשָּׁה אֵינָה
לוֹמַדֶּת תּוֹרָה, תּוֹרָתוֹ שָׁל בַּעֲלָהּ תֹאִיר לָהּ אֶת גֵּרָה.
רַבִּי יוֹסִי חִפֵּץ בָּזֶה לְשִׁבְחָהּ וּלְעוֹדֵד אֶת הָאִשָּׁה, שֶׁתִּרְחֶה
לְמַעַנָּם וְהִדְלִיקָה לָהֶם אֶת הַנֵּר. לְפִיכָךְ אָמַר, כִּי אִף
שֶׁהָאִשָּׁה עֲצֻמָּה אֵינָה לוֹמַדֶּת תּוֹרָה, נוֹטֶלֶת הִיא שָׂכָר
בְּלְמוֹד הַתּוֹרָה שָׁל בַּעֲלָהּ. וְהֵנָּה אֵךְ סִיִּם רַבִּי יוֹסִי אֶת
דְּבָרָיו, שֶׁמְעוּ הוּא וְרַבִּי חִיָּיא אֶת קוֹלָהּ שָׁל הָאִשָּׁה
שֶׁהִיא מִתְמוֹנְנָת בְּבָכִי רַב. בַּעַל הַמָּלוֹן, אָבִי הָאִשָּׁה,
הִתְעוֹרֵר לְשִׁמְעַת בְּכִיָּתָהּ שָׁל בְּתוֹ. קָם מִמִּטָּתוֹ וּשְׁאַלָהּ
לְסִבַּת בְּכִיָּהּ. סִפְּרָה לוֹ הַבֵּת מַה שֶׁשָּׁמְעָה עֵתָּה מִפִּי
הַחֲכָמִים. עֲמְדוּ שְׁנֵיהֶם, הָאָב וּבְתוֹ, בַּפֶּתַח הַחֹדֶם שָׁל
הַחֲכָמִים וּבָכוּ. שְׁאַל אוֹתָם רַבִּי יוֹסִי לְסִבַּת בְּכִיָּהִם:

שָׁמָּה חֲתָנָה, בַּעַל בְּתוּלָה, לֹא זָכָה לְתוּרָה, וּבִשְׁל כָּךְ
הֵנָכֶם מַצְמָעִים? הַשִּׁיב הָאֵב: אֲמָנָם, בֶּן הַדְּבָר, וּבִשְׁל
כָּךְ אֲנִי וּבִתִּי בּוֹכִים וּמַצְמָעִים.

פֶּתַח הָאֵב וְסִפּוֹר לְרַבִּי יוֹסִי, בִּיצֵד אֶרֶץ הַדְּבָר
שָׁנַתְּ אֶת בֵּיתוֹ לְאָדָם שְׂאִינוּ בֶּן תוּרָה.
וּמַעֲשֶׂה שֶׁהָיָה כָּךְ הָיָה: יוֹם אֶחָד עָמַד הַקָּהֵל וְהִתְפַּלֵּל
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וְאֲנִי בְּתוֹכוֹ. פֶּתְאֻם רָאוּ עֵינֵי בְּחוּר
הָעוֹמֵד עַל גַּג בֵּית סְמוּךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. בִּשְׁהִגִּיעַ
הַצְּבוּר לַעֲנִית 'קִדִּישׁ', קִפֵּץ הַבְּחוּר מִן הַגַּג בְּקַפִּיצָה
אֶחָת גְּדוֹלָה, כְּדִי לְהִגִּיעַ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לַעֲנִית הַ'קִּדִּישׁ'
שֶׁנֶּאֱמַר בַּצְּבוּר. מֵאֹד הִתְפַּעַלְתִּי מִמְּסִירוֹת נַפְשׁוֹ לְקִיּוֹם
הַמִּצּוֹת. אֲמַרְתִּי בְּלִבִּי: בְּחוּר זֶה הֵנוּ יִרְאֵי שָׁמַיִם
בְּתַכְלִית וּבַעַל מִדּוֹת, בּוֹדְאֵי הוּא גַם בֶּן תוּרָה. וְאִם
עֲדִין אִינוּ גְּדוֹל בְּתוּרָה, יִלְמַד וְיִגְדֹּל. בְּחוּר זֶה הָיָה
צָעִיר, וְעַד לְאוֹתוֹ יוֹם לֹא הִכְרַתִּיו כָּלֵל, אֵךְ מַעֲשָׂהוּ
עָשָׂה בְּלִבִּי רֶשֶׁם רַב, וּבְאוֹתוֹ יוֹם הִצַּעַתִּי לוֹ אֶת בֵּיתִי
לְאִשָּׁה. וְרַק לְאַחֵר הַנְּשׁוּאִין נִתְבָּרַר לִי עַד כְּמָה
טָעִיתִי, שֶׁכֵּן הִחָתֵן נִתְגַּלָּה כְּבוֹר וְעַם הָאָרֶץ, וְאֶפְלוּ
לְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע וּלְבָרֵךְ עַל הַמְּזוּן אִינוּ יוֹדְעִים נִסִּיתִי
לְלַמְּדוֹ, הַמְּשִׁיךְ הָאֵב לְסִפּוֹר, וְאִף נִסִּיתִי לְשַׁכֵּר לוֹ

תלמידי חכמים שילמדוהו, אך מסתבר כי החתן אינו רוצה ללמד, ואף יתכן שאינו מסוגל לכך כלל. מאז הננו שרויים בצער רב ואין אנו יודעים מה עלינו לעשות. נענה רבי יוסי ואמר אל האב: אם אתם יכולים לבקשו שיתן גט פטורין לאשתו, עשו זאת, ובאם לא יסכים, יתכן שיליד בן שיהיה גדול בתורה! הם מדברים, והנה החתן הצעיר נכנס לתוך בדלוג ובקפיצה והתיישב ליד האורחים, רבי יוסי ורבי חייא. הביט בו רבי יוסי, וראה את פניו מעדנות ואור גדול זרח מהן. אמר רבי יוסי: רואה אני בצעיר זה, שאור התורה יקרין ממנו, איני יודע אם הוא עצמו יגדל בתורה או שמא יוליד בן שיאיר את העולם באור התורה. שמע הצעיר את דברי רבי יוסי, שחק וחיך. אמר להם: ברשותכם, אמר לפניכם דבר! פתח הנער ואמר: "צעיר אני לימים ואתם ישישים, על בן זחלתי ואירא מחוות דעי אתכם" (איוב לב). החל הנער לדרש בכתוב זה, וגלה סודות נעלמים, רזין טמירין מגנזי חברון יוצר בראשית. רבי יוסי ורבי חייא ישבו נדהמים ומשתאים למראה עיניהם ולמשמע אזניהם... משפיים הצעיר לדרש, אמר להם: היות והנני צעיר

מאד, קבלתי על עצמי לשתק ולא להראות חכמתי
במשך תקופה מסוימת. אתמול נסתיימה תקופה זו ותם
המועד שקבלתי עלי. מן השמים פנו את צעדיכם
שתבואו לבאן לשמע דברי תורת. ועתה שזכיתי
לארח חכמים גדולים במוותכם, אמר לפניכם דבר
נוסף. פתח ודרש בכתוב: "כי נר מצוה ותורה אור",
אותו הכתוב בו דרש רבי יוסי בתחלת הלילה. פי
הנער שפע דברי תורה עמקים בסתרי סתרים! רבי
חייא ורבי יוסי היו מלאי התפעלות: מנין לנער צעיר
ורך בשנים חכמה כה עמקה, גדולה ונפלאה?!

אמר להם הנער: אני מבבל ובנו של רב ספרא הגני.
לא זכיתי להביר את אבי, כי התיתמתי ממנו בעודי
תינוק בעריסתי. כאשר פאתי לארץ ישראל וראיתי
את החברים שהם אריות בתורה, קבלתי על עצמי
להסתתר, שלא יבירו בי הבריות. אשרי חלקי שזכיתי
לפגוש אתכם בביתי! עוד הצעיר מדבר, ורבי יוסי לא
יכל להתאפק עוד, נשא קולו ובכה. קמו הכל
ממקומותיהם ונשקו לנער הצעיר בראשו. גם חותנו,
אבי האשה הצעירה, קם ונשק לו במצחו ובכה. נענה
רבי יוסי ואמר: אשרי חלקי, שזכיתי לשמע מפיו

דברים נפלאים אלה, שהיו סתומים ונעלמים, אשר לא זכיתי לשמע כמותם מאיש עד היום!!!

באשר נתגלתה האמת, לא ידעו האשה ואביה את נפשם מרב בכי ומרב שמחה. גם רבי חייא ורבי יוסי שמחו בשמחתם מאד. ערכה הרעיה הצעירה את השלחן לסעודה. בתוך הסעודה אמר הצעיר: בשראיתי את צערם הגדול של חותני ורעיתי על שאיני יודע אפלו לדרך ברכת המזון, גזרתי על עצמי שלא אנהג עם אשתי בדרך כל הארץ, ולגלות להם את טיבי האמתי לא יכלתי, כי גזרתי על עצמי שתיקה. אמר רבי יוסי אל הצעיר: בין שפתחת בדרבי תורה, האר לפנינו את הלילה בגלוי סודות התורה הידועים לך! פתח הנער ודרש ארבות בסודות ברכת המזון. כל הלילה ישבו החכמים עם הצעיר, עם רעיתו ואביה, והשתעשעו בדרבי תורה. כשהאיר היום, ברכו על המזון, ושוב חבקו ונשקו את החתן בחבה מפלגת.

אמר רבי יוסי: בין שזכינו לכל זה, ודאי יום משתה הוא היום! ובכן, לא נצא מהבית עד שנעשה משתה גדול לכל אנשי העיר. משתה זה אינו משתה הוללות,

אָלאַ משַׁתָּה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָפֵץ בּוֹ. לְאַחַר מִכּוֹן,
פָּנוּ הַחֲכָמִים אֶל הָאִשָּׁה וּבִרְכוּתָהּ שֶׁתְּהִיָּה שְׂמֻחָתָהּ
שְׂמֻחָה שְׁלֵמָה, וּלְאַבִּיָּה אָמְרוּ, שִׁיבִין סְעוּדָה גְּדוּלָּה
לְכָל אַנְשֵׁי הָעִיר.

אַנְשֵׁי הָעִיר בָּאוּ לְחַג בְּשֻׂמְחָתָהּ שֶׁל הַמְּשַׁפָּחָה,
שִׁזְבְּתָהּ לְחַתָּן מִפֶּאֶר זֶה, שָׁבַן שָׁמַע הַמַּעֲשֶׂה
שֶׁאַרְע בְּלִילָה נִתְפַּשֵּׁט מִהֶרָה בֵּין אַנְשֵׁי הָעִיר. בְּמִשְׁתָּה
פָּתַח הַחַתָּן וְדָרַשׁ בְּדַבְּרֵי תוֹרָה, וְהָיוּ הַכָּל שְׂמֻחִים
וּמִתְעַנְּגִים עַל דְּבָרָיו. כָּל הַיּוֹם אָרֶךְ הַמְּשַׁתָּה, וְלַעֲת
עָרַב נִמְנוּ וְנִמְרוּ אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם לְמִנּוֹת אֶת הַחֶכֶם
הַצָּעִיר בְּרֹאשׁ וּמִנְהִיג הַקְהָלָה. רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָּיא לָנוּ
בַּמָּקוֹם לִילָה נּוֹסֶף, וְלִמְחִירַת נִפְרָדוֹ מִהַחַתָּן וּמִשְׂפָּחָתוֹ
בְּבִרְכָּה וּבְחֻקָּרָה.

בְּהַגִּיעַם אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, נָשָׂא רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת עֵינָיו
וְאָמַר לָהֶם: רּוֹאֵה אֲנִי בָכֶם, שֶׁהֵייתֶם שְׁנֵי יָמִים וְלִילָה
אֶחָד בְּמִשְׁכָּנוֹ שֶׁל מִלְאָךְ מְטֻרָוִין [מִלְאָךְ זֶה הוּא
הַמִּלְאָךְ הַגָּדוֹל הַמְּמַנֶּה עַל עוֹלָם הַיְצִירָה, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
הִרְגִּישׁ בְּרוּחַ קֹדֶשׁ, כִּי בִנְעָר צָעִיר זֶה שׁוֹרָה רוּחוֹ שֶׁל
מִלְאָךְ זֶה]. נָעַר זֶה, הַמְּשִׁיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, לְמַד אֶתְכֶּם
גִּנּוּי נִסְתָּרוֹת וְגִלָּה לָכֶם סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים. אֲשֶׁרִי חִלַּקְכֶּם,
בְּנֵי! סִפְרוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָּיא אֶת כָּל הַמַּעֲשֶׂה שֶׁהָיָה.

נענה רבי שמעון ואמר: אשריכם, ואשרי חלקכם.
זוכר אני כי יום אחד הלך עמי רב ספרא,
אבי הנער, בדרך. בעת שנפרדנו, ברכתיו כי יזכה לבן
שיהיה ארי שבחבורה. מצטער אני עתה, שלא
ברכתיו שיזכה גם הוא לראותו בגדלותו. ואמנם בנו
גדל ונעשה ארי שבחבורה, אך אביו לא זכה לראותו.
אשריכם בני, שזכיתם אתם לראותו!!!

(זהר ח"ב קסה, ב).

מחיה המתים

מירון שנת תרפ"ג (הובא בספר טעמי המנהגים)

והנה לא אוכל להתאפק ולעצר מלספר מעשה
ה, מעשה גם נפלא כי נזרע הוא, אשר
בעינינו ראינו, והנני עד ראיה לספר בקהל מעשה גם
ופלא שראיתי בעיני בהיותי במירון ביום ל"ג לעמר
בשנת תרפ"ג שחל אז ל"ג לעמר ביום הששי,
ושבמזמור רב הקהל מאלפי ישראל שהיו שם בל"ג
לעמר נשארו אז במירון לשבות שם את יום השבת.
וטעמנו אז שמחת שבת עלאית פלאית. וביום שבת
קדש בבקר אחר תפלת מוסף שהתפללנו אז בבית
המדרש על יד ציון קדשו הקדוש הרשב"י במנזר

האחרון קרוב לתצות היום, ויהי נשמע קול רעש גדול
שילד אחד מאחינו הספרדים שאמו נדרה לעשות לו
תגלחת (חלאקה) הראשונה במנהג הידוע, ופתאם
אחתותו להילד מחלת הח"ר רחמנא לצלן, ושבק חיים
לנו. והילד היה מנח באתר החדרים הקטנים הבנויים
למעלה עלי גגות הציונים בחצר הקדש, וצו הרופאים
(שהיו שם מטעם הממשלה) שצריכין לעשות הסגר
(קאראנטיין) על כל האנשים שהיו בחצר על מספר
ימים.

ובשנשמע מהחצר פקדה זו, רבים מההמון נבהלו
והתחילו לברח מהחצר החוצה אל
התרים וגבעות אשר שם, אבל מיד הגיעו ובאו שומרי
הממשלה וסגרו החצר על שעריו ואין עוד יוצא ואין
בא. ומבית ומבחוץ היו נשמעים צעקות קולות
ובכיות, כי רבים מהיוצאים מחוץ לחצר עזבו את
ילדיהם ואנשי ביתם, וחפציהם בפנים החצר, והחצר
נסגר ונשמר על ידי השומרים. ועל כלם עלה ונשמע
קול יללה מהאשה אם הילד המת, שבנה הראשון
והיחיד, שהביאתו על תגלחתו הראשונה, אין
ונהפכה שמחתה לתוגה. ואנכי בעיני ראיתי את הילד

מִנָּח בְּחֻדְרוֹ עַל הָאָרֶץ יָרַק וְמַת. וְכָל הַקָּהָל הַצֹּמְעִים
מָאֵד עַל נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל וְצַעַר אָמוֹ, וְלֹא יִכְלְנוּ
מֵרַב צַעַר לַעֲשׂוֹת קָדוֹשׁ וְלִסְעֹד סְעוּדָתָא דְּצַפְרָא
דְּשַׁבְּתָא. וְהִנֵּה פִתְאִים קָמָה אִם הַיֶּלֶד וְחֻגְרָה מִתְנַה
בְּאַשְׁת חֵיל, וְלִקְחָה אֶת הַיֶּלֶד הַמַּת עַל יָדֶיהָ וְיִרְדָּה
לְמִטָּה בְּבֵית הַכְּנָסֶת שְׁעַל יַד הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ הַרְשָׁב"י,
וְהַנִּיחֵתוֹ עַל הָרֹצֶפֶה שְׁעַל יַד הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ, וּבְקוֹל מֶר
וּבְבָכִי צִעֲקָה הָאִשָּׁה אִם הַיֶּלֶד, הוּא צָדִיק, צָדִיק רַבִּי
שְׁמַעוֹן, הִנְנִי אֲמַתֶּךָ בָּאתִי כָּאֵן לְכַבּוֹדְךָ לְגַלְלָהּ בְּנִי
הַיְחִידִי לְהַבִּיאוֹ כָּאֵן בְּיוֹם ל"ג לְעֹמֶר, וְאַתְּמוֹל הִבֵּאתִיו
חַי וְעֹשִׂיתִי לוֹ הַתְּגַלְחַת בְּשִׁירִים וּבְזִמְרָה, בְּתַף
וּבְכִנּוֹר, בְּמִשְׁתָּה וּשְׁמִחָה (כְּמוֹ שְׁנוּהֲגִים שָׂם). וְעַתָּה אֵיךְ
אֶסַּע מִכָּאֵן בְּלִי הַיֶּלֶד כּו' כּו', וּבְאַיִזָּה פָּנִים אֲבוֹאָה
הַבֵּיתָה. וְקוֹלוֹתֶיהָ וּבְכִיּוֹתֶיהָ הָיוּ נִשְׁמָעִים עַל כָּל הַחֲצֵר
הַקָּדוֹשׁ, וְלֵב מִי לֹא נָמַס כַּמִּים לִשְׁמַע אֶת קוֹל צִעֲקַת
הָאִשָּׁה מֵרַת הַנֶּפֶשׁ. וְאַחֵר כֶּךָ קָמָה וְאַמְרָה, צָדִיק
צָדִיק, הִנְנִי מַנִּיחֵתוֹ לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שֶׁהוּא, אָנָּה מִמֶּדֶד אֵל
תְּבִישָׁנִי וְאֵל תַּחְזִיר פָּנֵי רִיקָם, וְתַחְזִירוּ לְפָנֵי חַי וּבְרִיא
כְּמוֹ שֶׁהַבִּיאוֹתִיו אֶתְמוֹל לְפָנֶיךָ, וְיִתְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׂמַיִם
וּשְׁמֶךָ בְּעוֹלָם, וְיִדְעוּ כִּי יֵשׁ ה' וְצָדִיקִים שׁוֹפְטִים בָּאָרֶץ.

וּלְסַגְלָהּ, סָגְרוּ הַדָּלֶת שֶׁל הַבַּיִת הַכְּנֻסֶת שֶׁל צִיּוֹן רִשְׁב"י
וְלֹא נִשְׁאָר רַק הַיֶּלֶד. וְכַעֲבֹר אֵיזָה רְגָעִים הַקּוֹל נִשְׁמַע
מִבֵּית הַכְּנֻסֶת, צִעֲקַת הַיֶּלֶד לְאָמוֹ. וְהַחֶכֶם שֶׁם פָּתַח
הַדָּלֶת לְפָנֶיהָ, וְהֵנָּה הַיֶּלֶד קָם עַל רִגְלָיו וְצוּעֵק: "אִמָּא
תְּנִי לִי מָעֵט מִיָּם כִּי צָמָא אָנִי". וְנָתַנוּ לוֹ מִיָּם, וְהִיא
הֶעֱלֵתוֹ הַגָּגָה, לְמָקוֹם חֲדָרָה מְקֻדָּשׁ, וְנַעֲשֶׂה שָׁם רֵעַשׁ
גָּדוֹל מִתְחִית הַיֶּלֶד הַמֵּת. וְכָל הַקֹּהֶל בָּאוּ לִרְאוֹת הַיֶּלֶד
הַחַי. וְגַם הָרוֹפְאִים נִתְאַסְּפוּ שָׁמָּה וּבִדְקוּ אֶת הַיֶּלֶד,
וְהוֹדוּ וְאָמְרוּ, שָׂאִין זֶה בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע כָּלֵל, אֲלֹא מַעֲשֵׂי
נִסִּים, תְּחִילַת הַמֵּתִים עַל יְדֵי הַתְּנָא הָאֱלָקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
וְהִתִּירוּ תִכְּף וּמִיד לְפָתַח שַׁעְרֵי הַחֲצָר, כִּי אֵין צֶרֶךְ
לַעֲשׂוֹת "קֶאֱרָאנְטִין". וְהָיָה זֶה קְדוּשַׁת ה' גָּדוֹל מְאֹד. וְכָל
הַקֹּהֶל בִּרְכוּ בִּרְכַּת מִחְיָה הַמֵּתִים, עַד כָּאֵן.

וְרֵאָה בְּסֵפֶר שַׁעַר יִשְׁשַׁכָּר לְהַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ אֲדָמוֹ"ר
הָרַב מִמוֹנְקְאָטְשׁ זָכַר צְדִיק וְקְדוּשׁ לְבָרָכָה,
(מֵאֲמַר חֲדָשׁ אֵיךְ, מֵאֲמַר גַּל עֵינֵי אוֹת ג) שִׁכְתָּב: שְׁמַעוֹן בֶּן
יֹחָנָי גִּימְטְרִיא מִחְיָה מֵתִים וְכו':

קדושת היום

א. כתב בספרו רבי יהונתן אייבשיץ זכר צדיק וקדוש לברכה, וזה לשונו: יום ל"ג בעמר הוא הלולא דרשב"י כי מת אז, והיה למעלה הלולא, הנערה באה אל המלך. וראוי לכל איש הנרא וחרד אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רבי שמעון בר יוחאי מסייעת להבא לטהר וכו', ולא לבלות הזמן בעונותינו הרבים בהבלי העולם, אשר הוא צער להצדיק. (הובא בהקדמה לספר שיר בר יוחאי)

ב. בבני יששכר מאמר חדש א"ר (מאמר ג אות ב) כתב: דכשם שביום ל"ג בעמר מת רשב"י, כך גם נולד ביום זה, שבין הקדוש ברוך הוא ממלא שנותיהם של צדיקים, כמו שמצינו במשה רבנו עליו השלום, שנולד ומת בו' אדר.

ג. יום זה מסגל להפקד בזרע של קיימא, על ידי שנודרין, שבהולד להם בן יקראו שמו שמעון, על שם רשב"י, או שנודרים שיעשו התגלחת הראשונה של הילד במירון. (קדמונים)

ד. השמחה על ציון הרשב"י ביום ל"ג בעומר, היא שלא בדרך הטבע. (בני יששכר)

ה. בספר הקדוש בית אהרן, כתב וזה לשונו: כמו הקדוש ברוך הוא לכל, כך רבי שמעון בר יוחאי "לכל", רוצה לומר הבונה שכל ישראל מקטן ועד גדול יש להם שיבות, ויכולים להנשע ביום ההלולא ל"ג בעומר בזכותו הגדולה של רשב"י.

ו. הצדיק רבי יעקב מהוסיאטין היה אומר: יום ל"ג בעומר הוא עת רצון להתפלל על גשמייות ורוחניות גם יחד. ביום זה התחיל המן לירד לישראל במדבר, ונפתח להם צנור של פרנסה, לא לדורם בלבד כי גם לבאים אחריהם. בכל שנה ושנה מתחדשת הארה של יום גדול וקדוש זה.

ז. הצדיק רבי ישראל מרומנין זצ"ל היה אומר בסעודת ההלולא: עקר הגלות היא לברר הניצוצות הקדושים שנפלו בין הקלפות, וצריכים להעלותם. וזהו "ויקח יעקב אבן", שלקח וברר אותן הניצוצות הקדושים, "וירימם מצבה". והעלה אותן לקדשה. "ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים", הינו שגם

הם ילקטו ויבחרו אותו וכו'. ולאחר שהוא מסביר את ההבדל שבין "ויקרא לו לבן יגר שהדותא, ויעקב קרא לו גלעד". והעקר הוא גלעד, שעל ידי התגלות החסדים בעולם, מזה יהיה העדות ונכרת ההתגלות האלקית בעולמו. וזה ג"ל ע"ד, כי בתיב "דע את אלקי אביך", כי העקר הוא התגלות הדעת. ולאחר שלבן הודה לו ליעקב, אז, "ויאכלו שם על הגל", הינו שהיתה השמחה שם מה ששניהם הודו לדבר אחד, כי על ידי התגלות החסדים תתפרסם גדלת הבוֹרָא ברוך הוא. והוא מסבם, כי ביום ל"ג בעומר, הלולא דרשב"י הלולא ושמחה על כל העולם, כי מזמנו התחילה ההתפשטות והתגלות הדעת יותר בעולם, ובעבור זה שמחה בעולם.

ח. והרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיטשוב פותב בספרו "קדשת לוי", וזה לשונו: עקר הנסים היה בים סוף, כדי שנקבל התורה במעמד הר סיני ונתאוה לו לעבדו ולקבל התורה. והבחינה הזאת של יציאת מצרים מאירה עד ל"ג בעומר, ומל"ג בעומר מתחילה ההארה של מעמד הר סיני, שהוא קבלת התורה. וכבר כתבנו שההארה של יציאת מצרים היא

הַכֶּנֶה לְמִתֵּן תּוֹרָה עַל יְדֵי הַנָּסִים. וְזֶהוּ: "וַיִּקְרָא לוֹ
יַעֲקֹב גִּלְעָד" בְּלוֹמַר, בֵּין שְׁמֹנֶע ג"ל, הוּא מְרִמּוֹ עַל
ל"ג בְּעֶמֶר, אִזּוּ מִתְחִילִים לְהֵאִיר בְּחִינַת הַהֶאֱרָה שֶׁל
קְבֵלַת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא נִקְרָאת "עֲדוּת".

ט. מוֹבָא בַּסֵּפֶר בְּנֵי שְׁלֹשִׁים: שְׁמַעְתִּי דְּדָר נָכוֹן
בְּשֵׁם הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ בַּעַל חֲתָם סוֹפֵר זי"ע,
שְׁמִנְהֵג יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד בִּימֵי הַסְּפִירָה מִסֵּכֶת שְׁבוּעוֹת,
וּבְמִסֵּכֶת זוּ יֵשׁ מ"ט דְּפִים בְּמִנְיֵן יְמֵי הָעֶמֶר, וְנִמְצָא
שֶׁדָּף ל"ד שִׁיף לְיוֹם ל"ג בְּעֶמֶר (כִּי הַמִּסֵּכֶת מִתְחִילָה בְּדָף
ב). וְשֵׁם נֶאֱמָר: "רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: מִחֲבוּ עָלֶהּ
בְּמַעֲרָבָא, מֵאִי חוֹכָא? וְכו', עֵין שָׁם. וְזֶה הַחוֹכָא
דְּמִחֲבוּ בְּמַעֲרָבָא, שֶׁהִיא הַלּוּלָא דְּרִשְׁב"י בְּל"ג בְּעֶמֶר...

י. הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ רַבִּי גִּרְשׁוֹן הָעֲנִיף מְרַאדִּיזִין זִיע"א
הֵבִיא רְמֹז, דְּבִפְרָשֶׁת מְצֹרֶע, וַיִּקְרָא פָּרָק ט"ו,
בְּשִׁלְשֶׁת הַפְּסוּקִים י"ג, י"ד וט"ו יֵשׁ מ"ט תִּבּוּת, וְהֵם
מְרִמּוֹזִים בְּנֶגֶד יְמֵי הַסְּפִירָה, בְּמִבְאֵר בּוֹהֵר הַקָּדוֹשׁ,
וְתִבַּת "מוֹעֵד" הִיא הַתִּבָּה הַל"ג לְרִמּוֹ עַל יוֹמָא
דְּהַלּוּלָא דְּרִשְׁב"י אֲשֶׁר הוּא מוֹעֵד.

יא. יִצִין כּי הָעֲבָדָא דְרִשְׁבִּי בְשָׁבַת דָּף ל"ג הִיא
גַם הַמִּמָּרָא הַל"ג בַּשָּׁמַיִם שֶׁל רִשְׁבִּי. (מדות
דרשב"י)

יב. "ל"ג בַּעֲמָר" בְּגִימָטְרִיא "מִשָּׁה", שֶׁהוּא יוֹם
בְּטִירַת רִשְׁבִּי, שֶׁהִיא שְׁרֵשׁ נִשְׁמַת מִשָּׁה
רַבֵּנוּ. עַל כֵּן לְעוֹלָם, אוֹתוֹ יוֹם בְּשָׁבוּעַ שְׁחָל בּוֹ ל"ג
בַּעֲמָר, אֲזַחֵל בְּאוֹתוֹ יוֹם בְּשָׁנָה לְאַחֵר מִכֵּן בִּימֵי
הַסָּבוֹת יוֹם רַבִּיעִי דְסָבוֹת, אוֹשְׁפִיָא דְמִשָּׁה רַבֵּנוּ. (לפי
סֵדֶר הָאֲשָׁפִיזִין הַמְקַבֵּל עַל פִּי הָאֲרִיז"ל)

תפילות ובקשות

תַּפִּלָּה מֵתוּךְ "הַלּוּלָא רַבָּא"
קוֹם צַדִּיק הַקָּדוֹשׁ אֹר חַי, רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאִי, וְחָלָה נָא פָּנֵי אֵל וַיַּחַנְנוּ,
וַיֹּאמְצֵנוּ, וַיְבָרֲכֵנוּ, וַיַּגְדִּילֵנוּ וַיַּדְגֵּלֵנוּ,
וַיַּהֲדִרֵנוּ, וּבֹעֵד טוֹב יוֹעֲדֵנוּ, וַיַּזְכֵּנוּ,
וַיַּחַמְּדֵנוּ, וַיַּטְהֵרֵנוּ, וַיִּשְׁרְנוּ, וַיְכַלְכֵּלֵנוּ,

וילבבנו, וימליטנו, וינשאנו, ויסמכנו,
 ויעזרנו, ויפרנסנו, ויצליחנו, ויחדשנו,
 וירפאנו, וישמרנו, ויתמכנו. ולמען
 אברהם יצחק ויעקב ומשה ואהרן ויוסף
 ודוד ופנחס ושלמה וכל הצדיקים וכל
 החסידים, ירחמנו ויחיינו חיים ארוכים,
 חיים של שלום, חיים של טובה, חיים
 של ברכה, חיים של פרנסה טובה, חיים
 של חלוץ עצמות, חיים שיש בהם יראת
 חטא, חיים שאין בהם בושה וכלימה,
 חיים של עשר וכבוד, חיים שתהיה בנו
 אהבת התורה ויראת שמים, חיים
 שימלא כל משאלות לבנו לטובה
 לעבודתו יתברך. אמן בן יהי רצון:

קום צדיק יסוד עולם אשר רב בך
 לפטר העולם. אנת הוא רבי שמעון

בן יוחאי דַּעְלָךְ אֲשַׁתְּמַע קָלָא בְּמַעְרְתָּא,
זֶה הָאִישׁ מְרַעִישׁ הָאָרֶץ מְרַגֵּז מַמְלָכוֹת.
בְּמָה פְּטָרִין בְּרַקִּיעָא מְשַׁתְּכִין בְּגִינָךְ,
דְּמֵאֲרָךְ מְשַׁתְּבַּח בְּךָ בְּכָל יוֹמָא. עֲלֵךְ
אַתְמַר צַדִּיק מוֹשֵׁל יֵרֵאת אֱלֹהִים, דְּלֹא
הָוָה גְּזָרָה דְּאַתְגָּזֵר עַל עֲלָמָא דְּלֹא בְטֻלָּתָּ
לֵה. אַנְתָּ גְּזִיר וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא מְקַיֵּם,
וְעֲלֵךְ אַתְמַר, רְצוֹן יֵרְאוּ יַעֲשֶׂה. קוּם
וּבִקֵּשׁ רַחֲמִים לְפָנֶי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, אֲשֶׁר בְּגָלוּתָם
וּדְלוּתָם וּשְׁפָלוּתָם וְלַחֲצָם וְדוּחָקָם זֶה
בְּמָה אֵלֶּפֶי שָׁנִים, קוֹרְאִים בְּשֵׁם ה' וּמֵאֲמִינִים
בוֹ וּבִתְוֹרָתוֹ. וּבְמָה אֵלֶּפֶים
מִסְרוּ עַצְמָם לַהֲרָגָה וְלִשְׂרָפָה עַל קִדְשֵׁת
שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ. וּבְמָה עֲנִיִּים וְאַבְיוֹנִים יֵשׁ
בְּיִשְׂרָאֵל שְׁעוֹסְקִין בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם

תמיד. וכמה יתומים ואלמנות יש
 בישראל שעוסקין בתורה ובמצות בכל
 יום תמיד. וכמה נערים וקטנים יש
 בישראל שהם עוסקים בתורה בהבל
 שאין בו חטא. יהושע בן נמלא תקן
 שיכנים אדם את בנו לתלמוד תורה
 כבן שש כבן שבע, ועתה יש כמה זריזין
 בישראל שמכניסין את בניהם לתלמוד
 תורה קדם זמן זה. וכמה זקנים וזקנות
 יש בישראל, שמשכימין ומעריבין בבתי
 כנסיות ובבתי מדרשות וחומדין ומתאווין
 ומצפין לישועת ה' בכל יום. וכמה
 פסחים וכמה סומים יש בישראל שהם
 באים לבית הכנסת להתפלל ולשמע
 דברי תורה. וכמה אנשים יש בישראל
 שהם עושים מצות ומעשים טובים
 בסתר. וכמה יש בישראל שלומדים

תּוֹרָה בְּהִצְנֶעַ. וּכְמָה אֲנָשִׁים וְנָשִׁים יֵשׁ
 בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עוֹשִׂים כְּדִבְרֵי הַחֶכֶם
 הַמַּחְמִיר בְּהִלְכוֹת דְּבָרֵי תּוֹרָה וּדְבָרֵי
 סוּפְרִים, וְאֵף עַל פִּי שֵׁשׁ הָרִבָּה חֲכָמִים
 מְקַלִּין. וּכְמָה עֲנִיִּים יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל שְׁעוֹשִׂים
 כְּדִבְרֵי הַמַּחְמִיר בְּהִלְכוֹת, וְאֵף עַל פִּי
 שֵׁשׁ לָהֶם הַפֶּסֶד מִמּוֹן בְּדָבָר, וּבִפְרָט
 בְּהִלְכוֹת חַג הַמִּצּוֹת. וּכְמָה וּכְמָה חֲמֻרוֹת
 עוֹשִׂים וְנוֹתְנִים וּמַפְזִירִים מִמּוֹן עַל זֶה.
 בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל, הֵן הַחֲמִירוּ עַל עֲצָמָן
 שֶׁאִפְלוּ רֹאוֹת טַפַּת דָּם כְּחִרְדָּל יוֹשְׁבוֹת
 עָלֵיו שִׁבְעָה נְקִיִּים. וְעוֹד כַּמָּה וּכְמָה
 חֲמֻרוֹת קִבְּלוּ עָלֵיהֶן בְּהִלְכוֹת נִדָּה. וּכְמָה
 עֲנִיִּים יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם מְכַבְּדִים
 הַשְּׁבָתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, וְאֵף עַל פִּי שֶׁהֵם
 בְּדַחַק וּבִצָּעַר. וּכְמָה בַּעֲלֵי צְדָקוֹת וְגוֹמְלֵי
 חֲסָדִים יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל, וּכְמָה אוֹהֲבֵי שְׁלוֹם

וְרוֹדְפִים אַחֲרֵי הַמִּצְוֹת יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל. וְכִמָּה
 שְׂפָלִים יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל. וְכִמָּה סוֹבְלֵי חֲלָאִים
 וְסוֹבְלֵי יְסוּרִין וְסוֹבְלֵי עֲנִיּוֹת יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל,
 וְהֵם מְקַנִּים וּמִצְפִּים לִישׁוּעַת ה'. וְכִמָּה
 שְׂמֵחִים בַּמִּצְוֹת יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל, וּבְפֶרֶט
 בַּמִּצְוֹת הַמִּילָה שְׂמֵלִין אֶת בְּנֵיהֶם
 לְשִׁמּוֹנַת יָמִים בְּרָצוֹן טוֹב בְּלֵב שָׁלֵם
 וּבְנֶפֶשׁ חֲפָצָה, וּמְכַנִּיסִים אוֹתוֹ בְּבֵרִיתוֹ
 שֶׁל אַבְרָהָם אֲבִינוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם בְּשִׂמְחָה
 וּבְחֶבְהָה. קוּם רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
 וְהַמְלִיץ טוֹב עֲבוֹר בֵּית יִשְׂרָאֵל וְלִמַּד
 סִיגוּרֵיָא עֲלֵיהֶם. אַתָּה צַדִּיק כִּי טוֹב קוּם
 וְלִמַּד טוֹב:

קוּם חֲסִידָא קַדִּישָׁא קַדִּישׁ הַקָּדוּשִׁים, קְדוּשׁ
 ה' מְכַבֵּד. אַנְתָּה הוּא רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאי דְּאֵתְקַרִּיאת מְכַבֵּד בְּעִלְמָא דִּין
 וּבְעִלְמָא דְּאֵתִי, וְאַנְתָּה הוּא דְּעֵתִיד לְמַהוּי

רִישָׁא לְצַדִּיקָא דִּיתְבִּי בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן,
 וּתְקַבֵּל אִפִּי שְׂכִינְתָּא, וְתַחֲמִי לְקוּדְשָׁא
 בְּרִידָהּ הוּא, וְתַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צַדִּיקָא וְתִימָא
 לְהוּ: בּוֹאוּ נְשִׁתְחַוֶּה וְנִכְרַעַה נִבְרָכָה לְפָנֵי
 ה' עוֹשֵׁנוּ. קוּם וּבַקֵּשׁ רַחֲמִים מֵאֲבִינוּ
 שְׂבָשָׁמִים, עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אֲחֵינוּ,
 שִׁישְׁפִּיעַ לָנוּ בְּרַחֲמָיו, תּוֹרָה וְחַיִּים, אֱהָבָה
 וְחֶסֶד, צְדָקָה וְרַחֲמִים, בְּרָכָה וְשָׁלוֹם.
 וַיַּעֲלֶה וַיָּבֹא וַיַּגִּיעַ וַיֵּרָא וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע
 וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ,
 וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַּיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ, וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ
 בֶּן דָּוִד, וְזִכְרוֹן כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ ה'
 אֱלֹהֵינוּ, לְפִלְטָה לְטוֹבָה, לְחֵן וּלְחֶסֶד
 וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן, בֵּן
 יִהְיֶה רָצוֹן.

קוּם מֶרֶן מַלְכָּא, דַּעֲלֵךְ אֶתְמַר: אֲשֶׁרְךָ אֶרֶץ
 שְׂמִלְכְּךָ בֶּן חוּרִין. אַנְתָּ הוּא רַבִּי

שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דַּעֲסֻקָּתָּ בְּאוֹרֵיתָא
 תְּדִירָה. וְאוֹרֵיתָךְ סְלָקָא בְּתַלְתָּ מָאָה
 וְשִׁבְעִין נְהוּרִין. וְכָל נְהוּרָא אֶתְפָּרְשָׁא
 לְשִׁית מָאָה וּתְלִיסַר טַעֲמִין, סְלָקִין
 וְאֶסְתַּחֲוִין בְּנִהְרֵי אֶפְרַסְמוֹנָא דְכָיָא. עֲלֵךְ
 בְּתִיב: לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם
 אֲמַלָּא. קוּם וְהִתְפַּלֵּל לְפָנֵי יָאֵל עֲלִיוֹן עַל
 יְרוּשָׁלַיִם וְצִיּוֹן, וְעַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁיִבְנָה
 בְּמַהֲרָה וְיִגְדֵּל כְּבוֹדוֹ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְה'
 בְּרַחֲמָיו יִגְלֶה כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ מְהֵרָה.
 וַיּוֹפֵעַ וַיִּנְשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חַי, וַיִּקְרַב
 פְּזוּרֵינוּ מִן הַגּוֹיִים, וַנְּפּוּצוֹתֵינוּ יַכְנִים
 מִיִּרְבֵּיתִי אֶרֶץ. וַיְבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן בְּרָנָה,
 וְלִירוּשָׁלַיִם בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה
 לְפָנֵינוּ קָרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִין בְּסִדְרָן
 וּמוֹסָפִין בְּהִלְכָתָן. וּבִכּוֹן צְדִיקִים יִרְאוּ
 וַיִּשְׂמְחוּ, וַיִּשְׁרִים יַעֲלוּזוֹ, וַחֲסִידִים בְּרָנָה

יגִּילוּ, וְעוֹלָתָה תִּקְפֹּץ פִּיהָ, וְהִרְשָׁעָה בָּלָהָּ
 בְּעֵשֶׂן תִּכְלָה, וְהֵאֱלִילִים בָּרוֹת יִכְרֹתוּן
 לְתֵקֶן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׁדֵי, וְהִיתָה לָּהּ
 הַמְּלוּכָה, וְלְעוֹלָמִי עַד יִמְלֹךְ בְּכָבוֹד
 בְּכָתוּב: ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. וְהָיָה ה'
 לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה'
 אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.

קוֹם בּוֹצִינָא עֲלָאָה קְדִישָׁא. אַנְתָּ הוּא
 רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּנִהוּרְךָ נָפִיק
 בְּנִהוּרָא דְשִׁמְשָׁא מִנִּרְתִּיקָה וְנִהִיר לְכָל
 עֲלָמָא. אַנְתָּ דְזֻכִּית לְמַחְמֵי אִפְדִּי נִהִיר
 בְּנִהוּרָא דְשִׁמְשָׁא תְּקִיפָא דְזֻמִּין לְמִיפָק
 בְּאַסוּתָא לְעֲלָמָא, דְכְּתִיב: וְזָרַחָה לָכֶם
 יְרֵאֵי שָׁמַי שְׁמֵשׁ צִדְקָה וּמִרְפָּא בְּכִנְפֶיהָ.
 אַנְתָּ דְזֻכִּית לְמַחְמֵי תְּלִיסַר מְכִילָן גְּלִיפִין
 קִמְדִּי וְנִהְרִין בְּבוֹצִינִין. אַנְתָּ הוּא דְזֻכִּית
 לְמַחְמֵי סָבַר אִפִּי דְעֵתִיק יוֹמִין, קוֹם

לְעוֹרֵר הַרְחָמִים וְהַתְּפִלָּה לְפָנַי אֲבִינוּ אֵב
הַרְחָמִים, שְׂתַנְהֶג עִמָּנוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד
וּבְמִדַּת הַרְחָמִים וַיַּצִּילֵנוּ מִכָּל צָרָה וְצִוְקָה
וּמִמְשָׁחִית, וַיַּצִּילֵנוּ מִשְׁעָבוֹד מַלְכֵי־וֹת,
וּמִחֲבָלֵי מָשִׁיחַ, וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנָּם,
וּמִחֲבוּט הַקֶּבֶר, וַיַּצִּילֵנוּ מִעֲנִיּוֹת תּוֹרָה,
וּמִעֲנִיּוֹת מִצְוֹת, וַיַּצִּילֵנוּ מִעֲנִיּוֹת מָמוֹן,
וּמִדָּלוּת, וּמִחֶסְרוֹן כֶּסֶם. וַיַּצִּילֵנוּ מִדְּבַר,
וּמִמִּנְפָּה, וּמִכָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת, וְלֹא
יִהְיוּ צָרִים לָנוּ, וְלֹא יִהְיוּ מִשְׁטֵינִים אוֹתָנוּ,
לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה, אֲלֵא יִהְיוּ הַכֹּל
עוֹזְרִים וּמְסִיעִים אוֹתָנוּ.

קוּם הַתְנַא הַקְדוּשׁ, מָאֲרִי דְאֹרִיתָא, מָאֲרִי
דְּחֻבְמָתָא. אַנְתָּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאי דְּאֵתִיחִיב לָךְ רִשׁוֹ לְמִימַר מַלְיָן
סְתִימִין וּלְפָרְשָׁא לֹון. אַנְתָּ הוּא, דְּקוֹדֶשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֶסְתַּכֶּם עַל יְדֶךָ. דְּכָל מַלְךְ

בְּאַתְנָלִיָּא אָנוּן וְלֹא אַתְכַּפִּין. כְּמָה
דְּכַתִּיב כָּה אֵל כָּה אֲדָבָר בּוֹ וּמֵרָאָה
וְלֹא בְּחִידָתָא. קוּם וְהִתְפַּלֵּל עָלֵינוּ לְפָנֵי
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיֵאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתוֹ,
וַיַּחֲנֵנוּ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת, לְהַבִּין
לְהַשְׁכִּיל, לְשִׁמְעַ, לְלַמֵּד, וּלְלַמֵּד אֶת כָּל
דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ בְּאַהֲבָה. וְנִהְיָ אֲנַחְנוּ,
וְצִאצְאֵינוּ, וְצִאצְאֵי צִאצְאֵינוּ, לּוֹמְדִים
תּוֹרָה לְשִׁמְעָה, וּמְכַוְּנִים לְאַמְתָּהּ שֶׁל תּוֹרָה.
וַיְקִים בָּנוּ מִקְרָא שְׂכָתוֹב עַל יְדֵי יְרֻמָּה
הַנְּבִיא עָלֵינוּ הַשָּׁלוֹם: כִּי זֹאת הַבְּרִית
אֲשֶׁר אֶכְרוֹת אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי
הַיָּמִים הָהֵם נָאֻם ה', וְנָתַתִּי אֶת תּוֹרָתִי
בְּקֶרֶבָם, וְעַל לִבָּם אֶכְתּוּבָנָהּ וְהִיטִיתִי לָהֶם
לְאֱלֹהִים וְהִמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם, וְלֹא יִלְמְדוּ
עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו

לֹאמַר, יָדְעוּ אֶת ה', כִּי כָלָם יָדְעוּ אוֹתִי
 לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם, כִּי אֶסְלַח לַעֲוֹנָם,
 וְלִחְטָאתָם לֹא אֶזְכֹּר עוֹד. וְנֹאמַר עַל יְדֵי
 יִשְׁעֶיהָ הַנְּבִיא עָלָיו הַשָּׁלוֹם: כִּי מְלָאָהּ
 הָאָרֶץ יָדְעָה אֶת ה' בַּמַּיִם לַיָּם מְבַסִּים.
 קוֹם אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיף בְּתֵרִין עַלְמִין.
 אַנְתָּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי,
 וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲקַק דִּיּוֹקְנֶךָ לְעִילָא,
 וְקַלְדָּ לְעִילָא לְעִילָא סְלִקָא וּמַתְּעַטְרָא
 בְּכִתְרָא קֳדִישָׁא. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 מַתְּעַטְר בָּךְ בְּכֻלָּהוּ עַלְמִין וּמִשְׁתַּבַּח בָּךְ.
 עֲלֶךָ בְּתִיב: וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר. קוֹם וְהִמְלִיץ טוֹב,
 וְהִתְפַּלֵּל לְפָנַי אֲבִינוּ אָב הַרְחָמֵן בְּעַד
 יְלָדֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל, יוֹנְקֵי שָׂדִים וּגְמוּלֵי
 חֶלֶב, וְתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּן. וְה',

בְּרַחֲמָיו וּבְרַב חַסְדָּיו, יִשְׁמְרֵם וַיַּצִּילֵם
 מִכָּל גֵּזֶק וּמִכָּל חָלִי, וַיַּצִּילֵם מִכָּל צָר
 וּמִשָּׁטִין וּמִרוּחַ רָעָה, וַיַּצִּילֵם מֵעֵין הָרָע
 וּמִכָּל דְּבַר רָע, וַיִּתֵּן לָהֶם חַיִּים אֲרָבִים
 וטוֹבִים וּמִתְקָנִים וְכַח וְחֹזֶק וְאַמִּץ לְלִמּוּד
 תּוֹרָה וּלְקַיֵּם הַמִּצְוֹת, וַיַּגְדִּלוּ בְּטוֹבָה
 וּשְׁלוֹהָ וּשְׁלוֹם:

קוֹם אֲרִיא עֲלֵאָה קַדִּישָׁא, דְּעָלָךְ בְּתִיב:
 אֲרִיָּה יִשְׁאַג מִי לֹא יִירָא. אַנְתָּ הוּא רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּבִשְׁעָתָא דְּפִתְחַת פּוֹמָדָה
 לְמַלְעֵי בְּאוּרִיתָא, צִיתִין לְקָלָךְ כָּל בְּרַסִּין
 וְכָל רְקִיעִין וְכָל רְתִיכִין. אַנְתָּ פִתְחַת
 תִּרְעִין דְּחֻכְמָתָא, וְאַנְתָּ תַּקְנַת דִּרְגִין
 עֲלֵאִין. וּמִיּוֹמָא דְּבִרָא קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
 עֲלֵמָא, אַנְתָּ הַוִּית זְמִין קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִידָה
 הוּא, וְקַרִּי לָךְ קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא בְּשִׁמְךָ.

עָלָךְ כְּתִיב: יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאַמֶּךָ. קוּם
 וּבְקֶשׁ רַחֲמִים מֵאֵל שְׁדֵי בְעֵדְנוּ וּבְעַד כָּל
 יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן אֶת כָּל פָּגָם שִׁפְגָּמֵנוּ
 בְּשִׁמוֹת הַקֶּדֶשׁ וּבְאַצִּילוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה
 וְעֲשִׂיָּה, וַיִּתְּבְּרוּ כָּל נִיצוּצֵי הַקֶּדֶשׁ אֲשֶׁר
 נִתְּבְּרוּ עַל יְדֵינוּ, בֵּין בְּגִלְגּוֹל זֶה בֵּין
 בְּגִלְגּוֹלִים אַחֲרִים, וְנִזְכָּה לְהַשְׁלִים תְּקוּן
 נַפְשֵׁנוּ רוּחָנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ בְּגִלְגּוֹל זֶה, וְנִזְכָּה
 לְלַמֵּד תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, וַיְהִיו כָּל מַעֲשֵׂינוּ
 לְשֵׁם שָׁמַיִם, אָמֵן. כֵּן יְהִי רְצוֹן:

קוּם אֹר יִשְׂרָאֵל, אַתָּה וְתַלְמִידֶיךָ עֲשֶׂרָה
 חֲסִידֵי עֲלִיוֹן. קוּמוּ וְסִדְרוּ מַלְיָן קָמִי
 קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאָמַר, לֹא אֲשַׁחֲת
 בְּעֶבֶר הָעֲשָׂרָה. קוּמוּ וְזִילוּ לְדַמִּיכִי
 חֲבֵרוֹן, אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, וְאֶתְעָרוּ
 לְגִבֵּי שְׂכִינָתָא, דְּאֶתְמַר בָּהּ, אֲנִי יִשְׁנָה

בְּגִלוּתָא, וְקִינָא דְאִיהִי יְרוּשָׁלַיִם חֲרָבָה,
וְיִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא תַּחֲתֵי יְדֵי אֲדוֹנִים
קָשִׁים. אֲמִין דְּעֶלְמָא, קוּמוּ וְאֵלִיפוּ זָכוּ
עַל עָאנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא, דְּאִתְּמַר
בְּהוּן: וְאִתְּנָה צִאנִי צֹאן מִרְעִיתִי. קוּמוּ
וּבְעוּ רַחֲמֵי עֲלֵיהוּ, וְאֵלִיפוּ זָכוּ עֲלֵיהוּ,
לְשִׁיזְבָּא לֹון מֵאֲלִין חֵיוֹן בִּישׁוּן, וּלְמַהוּי
מַחִיל קוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא לְהוּן עַל כָּל
חֻבִּיהוּן, וּלְמַפְּרָק לֹון בְּעֶגְלָא וּבְזֶמֶן קָרִיב.
קוּמוּ לְעוֹרֵר הַרְחָמִים, וְלְהַמְשִׁיךְ חֲסָדִים
גְּדוּלִים לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל אֲחֵינוּ בְּכָל
מָקוֹם שֶׁהֵם. וְזִכּוֹת אָבוֹת וְזִכּוֹת כָּל
הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים, וְזִכּוֹת כָּל הַיִּשְׂרָאֵלִים
בְּלִבּוֹתָם, אֲשֶׁר מָסְרוּ עַצְמָם לְהַרְגָּה
וּלְשִׁרְפָּה עַל קִדְשֵׁי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
וּתְמִימוּתָם וּקְדוּשָׁתָם וְלְמוֹדָם בְּתוֹרָה

הַקְדוּשָׁה וְסוּדוֹתֶיהָ, וְכָל הַתְּקוּנִים
וְהַיְחודִים אֲשֶׁר יִיחדוּ וְתִקְנוּ בְּקִדְשָׁהּ
לְמַעַלָּה, יִגְנוּ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, כִּי
כָלָנוּ כְּאַחַד אֲנַחְנוּ. וְה' יֵתֵן אָמֵר
הַמְּבַשְּׂרוֹת צָבָא רַב, קוֹל מְבַשֵּׁר וְאוֹמֵר.
עַל הַר גְּבוּהָ עָלֵי לֶךְ מְבַשֶּׁרֶת צִיּוֹן. מֶה
נָאוּ עַל הַהָרִים רִגְלֵי מְבַשֵּׁר מִשְׁמִיעַ
שְׁלוֹם מְבַשֵּׁר טוֹב מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה אוֹמֵר
לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ:

ואחר כך יאמר בקשה זו:

אָנָּה ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנוּן.
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ
אֶת בָּעֶסֶךְ וַיִּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מַדּוּתֶיךָ,
וְתִתְּנֵהֶם עִמָּנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד
וּבְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְתַכְּנֵם לָנוּ לְפָנִים
מִשׁוּרַת הַדִּין, וּבְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל יֵשׁוּב חֶרוֹן

אֲפָךְ מַעֲמָךְ וּמֵאַרְצְךָ וּמִנְחַלְתְּךָ, וְהוֹשִׁיעֵנו
לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל, וּלְמַעַן זְכוֹת עַבְדְּךָ
הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וּלְמַעַן זְכוֹת
כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַיִּשְׁרִים בְּלִבּוֹתָם אֲשֶׁר
הִלְכוּ לְעוֹלָם שְׁכָלוֹ אַרְךְ, וְאֲשֶׁר מָסְרוּ
נַפְשָׁם עַל יְחוּד קִדְשֵׁת שְׁמֶךָ, וְלִקְחֹת
אוֹתָם אֶל בֵּית מְנוּחָתָם לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בָּהֶם,
וּבְגֵן עֵדֶן וּבְצִרּוֹר הַחַיִּים שְׁמֹת נַפְשָׁם, כִּי
אַתָּה תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ. אַתָּה
הַכִּינוֹתָ לִירְאֶיךָ תַעֲנוּג וּגְמוּל וּנְעִימוֹת,
עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זּוֹלָתְךָ, עָשִׂיתָ
לְמַחֲכֶיךָ לְעֵין כָּל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "מָה רַב
טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנֹתָ לִירֵאֶךָ, פָּעַלְתָּ לַחֹסִים
בְּךָ גִּגְד בְּנֵי אָדָם". זְכוּרָנָם וּתְמִימוֹתָם
יַעֲלֶה לְפָנֶיךָ. וְרֹאה בְּעֲנִינִי, וּקְרַע רֹעַ גִּזֹּר
דִּינִנִּי, וּמִכָּל גִּזְרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת תַּצִּילֵנִי,

וּלְמִתִּים תַּעֲשֶׂה פֶלֶא עַד אֲשֶׁר בְּדַבְרֶיךָ
 יִחְיוּ מֵתֵינוּ, יִקְיֻצּוּ וִירָנְנוּ שְׂכָנֵי עֶפְרָ:
 רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, שְׁמַע קוֹלֵנוּ, וְקַבֵּל
 בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תַּפְלִתֵנוּ,
 בְּזִכּוֹת עֲבָדֶיךָ אַבְרָהָם וְיִצְחָק וְיַעֲקֹב
 וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְיוֹסֵף וְדָוִד וּפְנַחַם וְשַׁלְמָה,
 וּבְזִכּוֹת עֲבָדֶךָ הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאִי, וּבְזִכּוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים
 אֲשֶׁר בְּגֵן עֶדֶן. וְתַצִּילֵנוּ מִיָּצָר הָרָע וּמִכָּל
 חַטָּא וְעוֹן וּפְשָׁע. וְתִזְכְּנוּ לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ, וּבִרְבַּ רַחֲמֶיךָ, תִּתֵּן אֶת
 כָּל פְּגָמֵינוּ וּפְגָמֵי אָדָם הָרָאשׁוֹן שְׁפָגְמֵנוּ
 בְּכָל־לֵלוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה,
 וּבְכָל פְּרָטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה,
 וְתִסִּיר הַסִּיגִים מִלְּבוּשֵׁי נֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה
 חַיָּה יְחִידָה שֶׁל כָּל־לֵלוֹת וּפְרָטוֹת אֲצִילוֹת

בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשֵׂיהָ, וּתְבַרֵּר חֶלְקִי הַנֶּפֶשׁ
שׁוֹפָנָמוּ וְנִפְלוּ בְּנֵה דְאֲצִילוֹת בְּרִיאָה
יִצְרָה עֲשֵׂיהָ, וְנֵה כָּאוֹר תְּהִיָּה אֶל מְקוֹם
הַקֶּדֶשׁ.

אֲנִי מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנוּן. הַנִּשְׁמָה לְךָ וְהַגּוֹף
פֶּעֶלְךָ, חוֹסֶה עַל עַמְּךָ. וּבִכּוֹן, יְהִמוּ
נָא רַחֲמֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. לֵב טָהוֹר
בָּרָא לָנוּ אֱלֹהֵינוּ, וְרוּחַ נָכוֹן חִדָּשׁ
בְּקִרְבָּנוּ. עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַל דְּבַר
כְּבוֹד שִׁמְךָ. וְהִבֵּט מִשְׁמַיִם, עֲדָה תָּמִיד
עֲנֵה סוּעָרָה הוֹמִיָּה הִיא בָּאִין הַשָּׁקֵט.
הַסִּכֵּת וְשִׁמְעַתְּ תַּחֲנוּנֵי שְׂאֵלָתָהּ וּבִקְשָׁתָהּ
בְּהִנֵּן, הֲלֹא מִצָּעַר הִיא לְגִדּוֹל חֶסֶדְךָ.
רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם לְרַחֵם הָעַמּוּסָה מִרַחֵם
בְּאַחֲדוּתְךָ. לָמָּה פָּנִיךָ תִּסְתִּיר וְתִשְׁכַּח
עֲנֵינוּ וְלִחְצֵנוּ. לֹא לָנוּ ה' לֹא לָנוּ כִּי

לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד. לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִים אֵימָה
 נָא אֱלֹהֵיהֶם. עֲשֵׂה לְמַעַן זְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ
 אֲבָרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב. עֲשֵׂה לְמַעַן מֹשֶׁה
 וְאַהֲרֹן, עֲשֵׂה לְמַעַן יוֹסֵף וְדָוִד בְּנֵהֶם
 וְשְׁלֹמֹה, עֲשֵׂה לְמַעַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ,
 עֲשֵׂה לְמַעַן צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, עֲשֵׂה
 לְמַעַן חֶרֶבֶן בֵּיתְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹמֹת
 הַיְכָלְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן יִשְׂרָאֵל הָעַנְיִים
 וְהַדְּלִים וְהַשְּׂרוּיִים בְּצָרוֹת, עֲשֵׂה לְמַעַן
 לִוְמֵי תוֹרָה בָּרַב דַּחַק, סוֹבְלֵי יִסּוּרִין,
 סוֹבְלֵי חֲלָאִים, סוֹבְלֵי עֲנִיּוֹת, אֲשֶׁר מֵרַב
 תִּלְאוֹת, לֹא נִשְׁאַר בָּהֶם דַּעַת צְלוּלָה
 לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל אֶת כָּל דְּבָרֵי תִלְמוּד
 תּוֹרָתְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת,
 עֲשֵׂה לְמַעַן יוֹנְקֵי שָׂדִים. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּמוּלֵי
 חֶלֶב, עֲשֵׂה לְמַעַן תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן

שְׁלֹא חָטְאוּ, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם לֹא
לְמַעַנֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. חַנּוּנוֹ
וְעֲנָנוּ וּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ, כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ
תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה.

נָא גְבוּר הוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ כְּבִבַת שְׁמִרָם.
וְהִתְמַלֵּא רַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל
אֲחֵינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מָקוֹם שֶׁהֵם,
וּבְפָרֶט עַל יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְתַרְחֵם
עָלֵינוּ וְעַלֵּיהֶם, וְתַצִּילֵנוּ וְתַצִּילֵם מִרָעָה,
וּמִרָעָב, וּמִמָּצוֹר, וּמִשָּׁבִי, וּמִבְּזָה, וּמִעֵין הָרָע,
וּמִכָּל דָּבָר רָע. וְתִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלָמָה
לְכָל חוֹלֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא רָפָא נָא
לָהֶם. וְתַקֵּים בְּכָל אֶחָד מִחוֹלֵי עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל מִקָּרָא שְׁכָתוֹב: "ה' יִסְעֲדֵנוּ עַל
עֶרְשׁ דָּוִי כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֵת בְּחִלּוֹ".
וְהַבְּרִיאִים מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תִּתְמִיד

בְּרִיאֹתָם שָׁלֵא יִחְלוּ. וְתַצִּילֵנוּ, וְתַצִּיל
 לְכָל יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַלָּאִים, וּמִכָּל גִּזְקָה,
 וּמִכָּל צָר וּמִשְׁטִין וּמִקְטִירָג, וּמִרוּחַ רָעָה,
 וּמִכָּל מִינֵי פְרַעְנוֹת. וְתִפְקֹד בְּזֶרַע שֶׁל
 קִימָא זֶרַע קֹדֶשׁ לְכָל חֹשׁוֹכֵי בָּנִים,
 וְהַיּוֹשְׁבוֹת עַל הַמִּשְׁבֵּר תּוֹצִיא אוֹתָן
 מֵאִפְלָה לְאוֹרָה וַיֵּצֵא הַזֶּלֶד בְּשַׁעַה טוֹבָה,
 וְלֹא יֵאָרֶע שׁוֹם צֶעַר וְשׁוֹם גִּזְקָה, לֹא
 לְיוֹלְדוֹת וְלֹא לְיִלְדֵיהֶן. וְאֵל יִמְשַׁל
 אֶסְכָּרָה וְשִׁדִּין וְרוּחִין וְלִילִין לְכָל יִלְדֵי
 עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִגְדֹּלֶם לְכָל יִלְדֵי עַמֶּךָ
 יִשְׂרָאֵל לְתוֹרָתְךָ וּמִצְוֹתֶיךָ בְּחַיֵּי אֲבוֹתָם
 וְאִמָּם. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ יוֹרְדֵי הַיָּם, פָּצִם
 וְהַצִּילֵם מִמֵּי־רַבִּים וּמִיַּד בְּנֵי גִזְרָה,
 הַצִּילֵם מִטֵּיט וְאֵל יִטְבְּעוּ, וַיִּנְצְלוּ מִרוּחַ
 סַעְרָה וּמִמַּעַמְקֵי מַיִם. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 הַהוֹלְכִים בַּיַּבְשָׁה, הִדְרִיכֵם בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל

לָלֶכֶת אֶל עִיר מוֹשָׁב, וְהִצִּילָם מִכַּף כָּל
 אוֹיֵב וְאוֹרֵב בְּדֶרֶךְ. וְכָל הָאֲסוּרִים בִּכְלָא
 מֵעַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, הֵתֵר מֵאֲסָרֵיהֶם, וְהוֹצִיאָם
 לְרוּחָהּ, וְתָשִׁיב לִירָאָתְךָ כָּל הָאֲנוּסִים
 בְּיַד גֵּאִים, וְהָאֵר פָּנֶיךָ עַל מִקְדָּשְׁךָ
 הַשָּׁמַיִם לְמַעַן ה'. אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
 מִלֶּךְ רַחֲמָן, רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב וּמַטִּיב
 הַדֵּירֵשׁ לָנוּ, שׁוּבָה עָלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ
 בְּגִלְלֵי אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוּנְךָ, בְּנֵה בֵּיתְךָ
 בְּבִתְחֻלָּה, כּוֹנֵן בֵּית מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנּוֹ,
 הֶרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, שִׁמְחָנוּ בְּתִקְוָנוּ, וְהָשִׁב
 שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהָשִׁב כְּהָנִים לְעִבּוֹדָתָם
 וְלוֹוִים לְדוּכָנָם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם, וְהָשִׁב
 יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם, וּמִלֵּאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת
 ה', לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל
 הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא, אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן.

יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לִפִּי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי:

תפלה ליוצאי חלציו

מספר השל"ה הקדוש

זוה לשוננו: חל עלינו חובת התפלה ובקשה לה' יתברך בכל צרכינו, כי הכל מאיתו יתברך, על כן, בכל מה שיצטרך האדם בכל עת וכל שעה, ירגיל על לשונו תפלה קצרה להשליך על ה' יתברך. ובעת הפעולה, יאמר בכל צרכיו: "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה, רבון העולמים, הצליח דרכי כי מאיתך הכל" וכו'. וביותר צריך זירזו להתפלל שיהיה לו זרע כשר עד עולם, ואנב, כל צרכיהם וזיווגם מה' יצא הדבר. ולבי אומר לי שעת רצון לתפלה זו בערב ראש-חודש סיון, הוא החדש שבו ניתנה התורה, ואז נקראים בנים לה' אלקינו, וראוי לישב בתענית הוא ואשתו, ויתעוררו בתשובה ויתקנו כל עניני הבית, איסור והיתר, טומאה וטהרה, וכל הענינים. ויתנו צדקה לעניים הגונים, ואם אפשר לבעל אז להתענות הפסקה, מה טוב ומה נעים. ועל כל פנים יהיה תענית גמור ככל דיני תענית ציבור.

אֶתָּה הוּא יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁלֹא בָּרָאתָ
הָעוֹלָם, וְאֶתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ מִשְׁבָּרָאתָ הָעוֹלָם,
וְעַד עוֹלָם אֶתָּה אֵל, וּבָרָאתָ עוֹלָמְךָ בְּגִין
לְאַשְׁתְּמוֹדֶעָ אֱלֹהוּתְךָ בְּאַמְצָעוֹת תוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה
כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרָכָה: "בְּרֵאשִׁית" –
בְּשִׁבִיל תּוֹרָה וּבְשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם עִמָּךְ וְנִחַלְתָּךְ
אֲשֶׁר בְּחֵרְתָּ בָּהֶם מִכָּל הָאֲמוֹת, וְנָתַתָּ לָהֶם תּוֹרָתְךָ
הַקְדוּשָׁה, וְקִרְבָתָם לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל.

וְעַל קִיּוּם הָעוֹלָם וְעַל קִיּוּם הַתּוֹרָה בָּא לָנוּ מִמֶּךָ
 יְהוָה יֵאֱהָרֵנִהי אֱלֹהֵינוּ שְׁנֵי צוּרִים, בְּתַבְתָּ
 בְּתוֹרָתְךָ: פָּרוּ וּרְבוּ, וּבְתַבְתָּ בְּתוֹרָתְךָ: וְלַמִּדָּתָם אַתָּם
 אֶת-בְּנֵיכֶם, וְהַפְּנֵנָה בִּשְׁתִּיחַן אַחַת, כִּי לֹא לְתַהוֹ
 בְּרָאָתָּ כִּי אִם לְשִׁבְתָּ, וְלִכְבוֹדְךָ בְּרָאָתָּ יִצְרָתָּ אִף
 עֲשִׂיתָ, בְּדֵי שְׁנֵהֲיָה אֲנַחְנוּ וְצִאָצְאֵנוּ וְצִאָצְאֵי כָל עַמֶּךָ
 בֵּית יִשְׂרָאֵל יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ.

וּבְכֵן, אָבוֹא אֵלֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָרֵנִהי מֶלֶךְ מַלְכֵי
 הַמַּלְכִּים, וְאֶפִּיל תַּחֲנֹתִי, וְעֵינֵי לְךָ תִּלְווּת עַד
 שֶׁתַּחֲנֵנִי וְתִשְׁמַע תַּפְלָתִי לְהַזְמִין לִי בָּנִים וּבָנוֹת, וְגַם
 הֵם יִפְרוּ וְיִרְבוּ, הֵם וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד סוֹף כָּל
 הַדּוֹרוֹת, לְתַכְלִית, שֶׁהֵם וְאֲנִי כָלְנוּ יַעֲסֻקוּ בְּתוֹרָתְךָ
 הַקְּדוּשָׁה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשֹׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל
 דְּבָרֵי תַלְמוּד תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה, וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ
 וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ.

אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן, תֵּן לְכָלְנוּ חַיִּים אַרְכִּים וּבְרוּכִים,
 מִי כְמוֹךָ אָב הַרְחֵמִים זוֹכֵר יִצְוֵרֵי בְּרַחֲמִים
 לְחַיִּים, וְזַכְּרֵנוּ לְחַיִּים נְצִחִים, בְּמוֹ שֶׁהַתַּפִּלָּה אֲבָרָהֶם

אבינו: לו יחיה לפניה, ופרשו רבותינו זכרונם
לברכה: ביראתך.

כי על בן באתי לבקש ולחנן מלפניה, שיהא זרעי
וזרע זרעי עד עולם, זרע פשר, ואל ימצא בי
ובזרעי ובזרע זרעי עד עולם שום פסול ושמן, אף
שלום ואמת וטוב וישר בעיני אלהים ובעיני אדם.
ויהיו בעלי תורה, מארי מקרא, מארי משנה, מארי
תלמוד, מארי רזא, מארי מצוה, מארי גומלי
חסדים, מארי מדות תרומיות, ויעבדוך באהבה
וביראה פנימית, לא יראה חיצונית, ותן לכל גויה
וגויה מהם די מחסורה בכבוד. ותן להם בריאות
וכבוד וכת, ותן להם קומה ויפי וזון וחסד, ויהיה
אהבה ואחווה ושלוש ביניהם, ותזמין להם זונגים
הגונגים מזרע תלמידי חכמים מזרע צדיקים, וגם
זונגם יהיו כמותם ככל אשר התפללתי עליהם, כי
זכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

אתה יהוה יאהדונה יודע כל תעלומות, ולפניה
נגלו מצפוני לבי, כי כוננתי בכל אלה למען
שמך הגדול והקדוש ולמען תורתך הקדושה, על בן

עֲנֵנִי יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה עֲנֵנִי בַעֲבוּר הָאֲבוֹת הַקְדוֹשִׁים,
אֲבֹרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּבִגְלָלֶם תּוֹשִׁיעַ בָּנִים לְהִיּוֹת
הָעֲנָפִים הַזֵּמִים לְשָׂרָשָׁם, וּבַעֲבוּר דָּוִד עַבְדְּךָ, רָגַל
רְבִיעִי בַמַּרְכָּבָה, הַמְשׁוֹרֵר בְּרוּחַ קֹדֶשְׁךָ.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, אֲשֶׁר־כָּל-יִרְאֵה יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה,
הַחֲלִיד בַּדְּרָכָיו: יִגִּיעַ בְּפִיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁר־יָךְ
וְטוֹב לָךְ: אֲשֶׁתֶּךָ בְּגֶפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ, בָּנֶיךָ
כַּשְׁתְּלֵי זֵיתִים, סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ: הִנֵּה כִּי-בֵן יִבְרָךְ וְגֵבֶר
יִרְאֵה יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה: יִבְרָכְךָ יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה יֵאֱהוֹנֶה
מִצִּיּוֹן, וְרֹאֶה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
וְרֹאֶה-בָּנִים לְבָנֶיךָ, שָׁלוֹם עַל-יִשְׂרָאֵל:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה יִקָּים בָּנוּ הַפְּסוּק:
וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתָּם אָמַר יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה יֵאֱהוֹנֶה
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי אֲשֶׁר-שָׁמַתִּי בְּפִיךָ,
לֹא-יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּזְרַע וּזְרַע אָמַר
יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה מַעֲתָה וְעַד-עוֹלָם:

יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ, יְהוָה
יֵאֱהוֹנֶה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

שם שער האותיות אות ד' וזה לשונו: ותמיד תהיה תפלה זו שגורה בפי האב והאם להתפלל על זרעם שיהיו לומדי תורה וצדיקים ובעלי מידות טובות, ויבין במאד על זה בברכת התורה: "ונהיה אנחנו וצאצאינו" וכו', וכן בברכת אהבה רבה: "אבינו אב הרחמן המרחם רחם עלינו ותן בלבנו" וכו', יחשוב גם כן על זרעו וזרע זרעו עד עולם. וכן כשאומר: "לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה". בכל מקומות כאלו יעשה תפלתו קבע בכל לבבו ובכל נפשו וכו'. עיין שם.

תפלת הרש"ש

תפלה שסידרה איש אלהי הקדוש רבי שלום שרעבי זיע"א לאומרה בכל לילה בעת שיאמר תיקון חצות, וכן טוב לאמרה בכל המקומות הקדושים ובכל שעת רצון העליון.

הַבֵּט מִשָּׁמַיִם עֲדָה תַּמָּה שְׁטוּחָה בְּאַסְקוּפַת הַיִּכְלָךְ
וְלִבָּה קוֹרֶעֶת. עֲנִיָּה סוֹעֶרָה הוֹמִיָּה הִיא בְּאֵין
הַשְׁקֵט, הַסִּפֵּת וּשְׁמֵעַ תַּחֲנוּנֵי שְׁאֵלָתָהּ וּבִקְשָׁתָהּ כְּהוֹנֵן
שֶׁהֵלֵא מִצֶּעֶר הִיא לְגִדְל חֲסִדָּךְ. וְאִם עוֹנִינוּ עָנוּ בָנוּ
וְעָנּוּ עָנָן, שְׁלַח רוּחְךָ הַטּוֹב לְפָנֵינוּ וּשְׁמֵשׁ צִדְקָתְךָ
לְהַמְיָסָם. תִּתְּאֲמִץ בְּתַקְּףָהּ תְּנִינוּתְךָ. רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם
לְרַחֵם הָעַמוּסָה מֵרַחֵם בְּאַחֲדוּתְךָ. וְאַתָּה צֵלַח הָעֵז עֲזָךְ
הַמִּפְלֵא בְּךָ אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, לַחֲשֹׁף לְבֵן חֲסִדֶיךָ

צַחֲצָחוֹת חִיזוּ דְעַתִּיק אֲשֶׁר אֹרֹז מֵרָאשׁ. וְתִלְבִּין
 בְּזֹהָרִים וְהוֹרִית אָדָם דִּינָךְ, וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מְדוֹת רַחֲמֶיךָ
 אֲשֶׁר תִּקְנֶנָּה בְּתַעֲלוּמוֹת חֲכָמָה נִשְׁגָּבָה. אֶת בְּרִיתָם
 זְכוֹר הָיָל נֶצֶר חֶסֶד לְאֵלָפִים וְנִקָּה בְּטַל אֹרוֹת אֶת
 רוּשָׁם בְּתִמִּי עֲוֹנוֹתֵינוּ. יִגְלוּ וְיִגְלוּ הַחֲסִדִּים וְהַרְחָמִים
 הָעֲלִיזִים עַל מְדוֹתֶיךָ, וְיִשְׁתַּלְּשְׁלוּ בְּסִלְסוּלָם עַד יִגְיעוּ
 וְיִגְהוּ בַּנוּגָה רַב אֲגֹן הַסְּהָר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהֶא עֲתָה עַת רָצוֹן, וְיִמְשֹׁךְ מִן הָאִין
 סוֹף בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹר הַחַיִּים הָעֲלִיזִים שְׁפַע בְּרָכָה
 עֲלִיזָה וְקִדְשָׁה עֲלִיזָה לְחֲכָמָה דְּמַחֲשָׁבָה עֲלִיזָה.
 וְתַפְתַּח מְקוֹר אוֹתָהּ הַחֲכָמָה דְּמַחֲשָׁבָה עֲלִיזָה
 לְהַשְׁפִּיעַ קִדְשָׁה עֲלִיזָה וּבְרָכָה רַבָּה לְשָׂרָשֵׁי מְקוֹרוֹת
 הָעֲלִיזִים שֶׁל שָׂרָשֵׁי הַחֲסִדִּים הָעֲלִיזִים וְהַרְחָמִים
 הַגְּדוֹלִים. וְתַפְתַּח הָאוֹצֵר הַטּוֹב הָעֲלִיזִים הַשְּׂמִים
 הָעֲלִיזִים. וְתַשְׁפִּיעַ חֲסִדִּים הָעֲלִיזִים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים

לְכָל הַפְּרָצוּפִים הָעֲלִיּוֹנִים [דעת י"ו. וא"א ונוק'. ואו"א. וישסו"ת.
ויו"ן. ויעקו"ר] דְּכָל הָעוֹלָמוֹת הַקְּדוּשִׁים, וְלִשְׂרָשֵׁי נֶפֶשׁ רוּחַ
נִשְׁמָה חַיָּה יְחִידָה שְׁלָנוּ. וְתִשְׁפִּיעַ חֲסִדִּים עֲלֵינוּ
וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים לִירוּשָׁלַיִם הָעֲלִיזָה וּלְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
הָעֲלִיזוֹן וְתַפְתַּח חֲלוּנֶיהָ וְשַׁעְרֶיהָ שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם הָעֲלִיזָה
וְשֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָעֲלִיזוֹן, וְתִשְׁמַע וְתִקְבֹּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ וְעַל יְדֵי שְׁמוּעָא"ל שְׁהוּא בְּכַתֵּר דְּחִכְמָה

דִּיצִירָה שְׁמִקּוּרוּ הוּא שֵׁם א'הו'ה[.]

וְתִשְׁפִּיעַ חֲסִדִּים עֲלֵינוּ וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים לִשְׁכִּינָה לְתַת
לָהּ כַּח גְּדוֹל לְצֵאת מִתּוֹךְ הַקָּלִי' וּלְפֶשֶׁט מַעְלֶיהָ
הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים. וְתִלְבִּישׁ אוֹתָהּ פּוֹרְפִירָא עֲלָאָה
קְדִישָׁא, וְתֵן לָהּ כַּח גְּדוֹל לְצֵאת עִמָּה כָּל גִּיצוּצֵי
הַקְּדֻשָּׁה שֶׁנִּשְׁאַרוּ בַּקָּלִי'. ח"י"ל ב"לע ו"יִקְאָנוּ מִבְּטָנוּ
יִזְרִישְׁנוּ א"ל. וְלִהְיוֹתָהּ אֵל מְקוּמָה וְשִׂרְשָׁה הָעֲלִיזוֹן
דְּעֵץ הַחַיִּים. וּבְרַכְנוּ אֲבִינוּ בָּלָנוּ יַחַד בְּאוֹר פְּנִיָּה.
וְתִשְׁפִּיעַ לָנוּ תוֹרָה וְחַיִּים אֲהָבָה וְחֶסֶד צְדָקָה וְרַחֲמִים

בְּרָכָה וְשָׁלוֹם. וְשִׁבַּע אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ מִטּוֹבָךְ וּמִלֵּא
 יְדִינוּ מִבְּרָכוֹתֶיךָ וּמֵעֲשֶׂר מִתְּנוּת יָדֶיךָ. וַיִּכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ
 אֶת כָּעֶסֶךְ, וַיַּגְדִּלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מַדּוּתֶיךָ, וְתִתְּנֶה עִמָּנוּ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד וּבְמִדַּת הָרַחֲמִים,
 וְתַכְנֵס לָנוּ לִפְנֵים מִשׁוּרַת הַדִּין. וּבִטּוֹבָךְ הַגָּדוֹל יָשׁוּב
 חֲרוֹן אַפֶּךָ מֵעַמָּךְ וּמֵעִירָךְ וּמֵאֶרֶצְךָ וּמִנִּחֲלָתְךָ. וַיַּעֲלֶה
 וַיָּבֵא וַיַּגִּיעַ וַיֵּרָא וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
 וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן
 דָּוִד עֲבָדְךָ, וְזִכְרוֹן כָּל עַמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לִפְנֶיךָ לִפְלִיטָה
 לְטוֹבָה, לְחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.
 וְתָשׁוּב וְתִרְחַם עַל שְׂכִינָתְךָ וְעָלֵינוּ וְעַל מְקוֹדְשְׁךָ
 בְּרַחֲמֶיךָ וְתִגְדֹּל כְּבוֹדוֹ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. אָבִינוּ מְלִכֵנוּ
 אֱלֹהֵינוּ, גִּלֵּה כְבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפֵעַ וְהַנֶּשֶׂא
 עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חַי, וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם
 וּנְפֻצוֹתֵינוּ כֵּנֶס מִירְכַּתִּי אֶרֶץ, וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
 בְּרָנָה, וְלִירוּשָׁלַיִם עִיר מְקוֹדְשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. אָנָּה

אֱלֹהֵינוּ, וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קַרְבָּנוֹת חֻבּוֹתֵינוּ
תְּמִידִין בְּסִדְרָן וּמוֹסָפִין בְּהִלְכָתָן.

וּבְכֵן תֵּן כְּבוֹד לַעֲמֶךָ, תְּהִלָּה לִירְאִיךָ וְתִקְוָה טוֹבָה
לְדוֹרֶשֶׁיךָ, וּפְתִחוֹן פֶּה לַמִּיַּחֲלִים לָךְ, שְׂמִיחָה
לְאַרְצֶךָ, שְׂשׂוֹן לַעִירֶךָ, וְצִמְיַחַת קֶרֶן לְדוֹד עֲבָדֶךָ,
וְעֵרִיכַת גֵּר לְבֵן יִשְׂרָאֵל מְשִׁיחֶךָ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צְדִיקִים יֵרָאוּ וַיִּשְׂמְחוּ, וַיִּשְׁרִים יַעֲלוּזוֹ, וַחֲסִידִים
בְּרָנָה יִגִּילוּ, וְעוֹלָתְךָ תִּקְפּוֹץ פִּיָּךְ, וְהַרְשָׁעָה כָּלָה
בְּעָשָׁן תִּכָּלֶה, כִּי תַעֲבִיר מִמִּשְׁלַת זָרוֹן מִן הָאָרֶץ:

וְתִמְלֹךְ אַתָּה הוּא יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ מְהֵרָה עַל כָּל
מַעֲשֶׂיךָ, בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ, וּבִירוּשָׁלַיִם
עִיר מִקְדָּשְׁךָ, בְּכָתוּב בְּדִבְרֵי קֹדֶשְׁךָ, יִמְלֹךְ יְהוָה
יֵאָהֲדוּנָהּ לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, גָּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂרָצוֹנֵנוּ לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנְךָ, אֱלֹא שְׂשֹׂאֹר שֶׁבַעֲסָה וְשַׁעֲבֹד מַלְכִּיּוֹת
וַחֲסָרוֹן כִּים מַעֲכָבִים:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי
 אבותינו, שתצילנו מהם, ותסיע לנו ולבנינו
 ולזרענו ולזרע זרענו מעתה ועד עולם, ולאנשי ביתנו
 ולכל הנלזים אלינו המסיעים אותנו בעבודת ה',
 והמהנים אותנו מנכסיהם, ומחזיקים בידנו לשבת על
 אדמת הקדש תבנה ותכונן במהרה בימינו, ללמד
 תורתך לשמה ולעשות רצונך ולעבדך בלבב שלם.
 ותצילנו מיצר הרע, ומכל חטא ועון ופשע, ומכל צרה
 וצוקה, וממשחית, ומשעבוד מלכיות, ומחבלי משיח,
 ומערכ רב, וממלחמת גוג ומגוג, ומדינה של גיהנם,
 ומחבוט הקבר, ומעניות תורה, ומעניות מצות,
 ומעניות מזון, ומדלות ומשפלות, ומחסרון כס,
 ומדבר ומנפה, ומכל גזרות קשות ורעות המתרגשות
 לבא בעולם:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי
 אבותינו, שתבטל כח כל הצרים לנו וכח כל

המִשְׁטִינִים וּמִקְטָרְגִים עָלֵינוּ, הָעֲלִיזִים וְהַתְּחַתּוֹנִים,
 וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם כַּחַ לְהַשְׁטִין וּלְקַטֵּרֵג עָלֵינוּ. וְתַצִּוֶּה
 לְמִלְאָכֶיךָ מִלְּאֲבֵי הַשָּׁרֵת, וּלְכָל הַנְּאֻצִּים וְהַנְּבָרִים
 וְהַיְצוּרִים וְהַנֶּעֱשִׂים, לַעֲזֹר לָנוּ וּלְסַיְעֵנוּ וּלְאַמֵּץ אֶת
 כַּחֲנוּ, וְשֵׁלֹא יִהְיוּ צָרִים לָנוּ וּמִשְׁטִינִים אוֹתָנוּ, לֹא
 לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה, אֲלֵא שִׁיְהִיו הַכֹּל עוֹזְרִים וּמְסַיְעִים
 אוֹתָנוּ וּמְאַמְּצִים אֶת כַּחֲנוּ. וְנִהְיֶה אֲהוּבִים לְמַעַלָּה
 וְנִחְמָדִים לְמַטָּה, לֹא נִפְלִים וְלֹא נִכְשָׁל לְעוֹלָם וָעֶד.
 וְתִזְכְּנוּ לְבָנִים צַדִּיקִים חֲסִידִים קְדוֹשִׁים, וְתִזְכְּנוּ אֲנַחְנוּ
 וְזִרְעֵנוּ לְנוֹי, לְתֹאֵר, לְכַח, לְעֹשֶׁר, וּלְגִבּוֹרָה, וּלְחִכְמָה,
 וּלְבִינָה, וּלְדַעַת, וּלְזִקְנָה, וּלְשִׁיבָה טוֹבָה. וְיִהְיֶה לִבְנוֹ
 מְסוֹר בְּיָדֵינוּ שֵׁלֹא נִשְׁכַּחַד, וְהַכֹּל הוּא לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
 וּלְעִבְדְּךָ בְּלִבָּב שָׁלֵם. וְתִתֵּן לָנוּ יְשׁוּב טוֹב בְּאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד תּוֹרָתְךָ לְשִׁמְיָה בְּלִי שׁוּם טְרָדָה. וְאַל
 תִּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ, וְאַל תִּצְרִיכֵנוּ לָצֵאת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 לַחוּץ לְאֶרֶץ, וְתִזְכְּנוּ לִרְאוֹת בְּבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן:

שירים לל"ג בעומר

סימן שמעון לביא

בר יוחאי נמשחת אשריך, שמן ששון
מחבריה:

בר יוחאי שמן משחת קדש, נמשחת מכות
הקדש, נשאת ציץ גזר הקדש, חבוש
על ראשך פארך:
בר יוחאי

בר יוחאי מושב טוב ישבת, יום נסת יום אשר
ברחת, במערת צורים שעמדת, שם
קנית הודך והדרך:
בר יוחאי

בר יוחאי עצי שטים עומדים, למודי יי הם
לומדים, אור מפלא אור היקוד הם
יוקדים, הלא המה יורוד מוריה:

בר יוחאי

בַּר יוֹחָאִי וְלִשְׁדָּה תַּפּוּחִים, עָלִיתָ לְלֶקֶט בּוֹ
מֶרְקָחִים, סוּד תּוֹרָה כְּצִיצִים
וּפְרָחִים, נַעֲשֶׂה אָדָם נֶאֱמַר בְּעִבּוּרָךְ:

בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי נֶאֱזַרְתָּ בְּגִבּוּרָה, וּבְמִלְחָמָה אֵשׁ דָּת
הִשְׁעָרָה, וַחֲרַב הוֹצֵאתָ מִתְעָרָה,
שְׁלֶפֶת נֶגֶד צוּרְרֶיךָ

בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי לְמָקוֹם אֲבִנֵי שֵׁשׁ, הִנֵּעַתָּ לְפָנֵי אֲרִיָּה
לֵישׁ, גַּם גָּלַת כְּתָרַת עַל עֵישׁ, תְּשׁוּרֵי
וּמִי לֹא יִשׁוּרָךְ:

בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי בְּקֹדֶשׁ הִקְדָּשִׁים, קוֹ יֶרֶק מִחֲדָשׁ
חֲדָשִׁים, שֶׁבַע שָׁבָתוֹת סוּד חֲמִשִּׁים,
קִשְׁרָתָּ קִשְׁרֵי שִׁי"ן קִשְׁרֶיךָ: בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי יו"ד חֲכָמָה קְדוּמָּה, הִשְׁקַפְתָּ לְכַבּוּדוֹ
בְּנִימָה, שְׁלֵשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת
רֵאשִׁית תְּרוּמָה, אֶת כְּרוֹב מְמַשֵּׁחַ זִיו
אוֹרָךְ: בַּר יוֹחָאִי

בר יוחאי אור מפלא רום מעלה, יראת
מלהביט כי רב לה, תעלומה ואין
קורא לה, נמת עין לא תשורף:
בר יוחאי

בר יוחאי אשרי יולדתך, אשרי העם הם
לומדיך, ואשרי העומדים על סודך,
לבושי חשן תמיד ואוריך
בר יוחאי

שיר שחיברו רבינו יוסף חיים זיע"א

ואמרתם כה לחי, רבי שמעון בר-יוחאי:
איש אלהים קדוש הוא, אשרי עין ראתהו, לבב
חקם ישכיל פיהו, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם
ברוך הוא מפי עליזון, קדוש הוא מהריון, מאור גליל
העליון, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם
גבור ואיש מלחמה, בדת תורה תמימה, מלא מדע
וחכמה, אדוננו בר יוחאי: ואמרתם

דַּרְשׁ כָּל תַּעֲלוּמוֹת, בְּעֵז וְתַעֲצוּמוֹת, עָלֶה מַעֲלוֹת
 רַמּוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם
 הִחָבֵא בְּתוֹךְ מַעֲרָה, מִפְּנֵי הַגִּזְרָה, שֶׁם לָמַד סִתְרֵי
 תוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם
 וְשֵׁם נִבְרָא מֵעֵין לוֹ, וְחָרוּב לְמַאֲכָלוֹ, מִה טוֹב חֶלְקוֹ
 וְחֶבְלוֹ, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם
 זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָּה, יֵינן רִיכָא וּבֵר רִיכָא. זָכָה וְרַבִּים
 זָכָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם
 חִידֵּשׁ כָּמָה הִלְכוֹת, הֵם בְּמִשְׁנֵה עֲרוּכוֹת, זֶה הַמִּרְגִּיז
 מִמְּלָכוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם
 טָהֵר אֶת הָעִיר טְבִירָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ
 מִשְׁמִיָּא, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם
 יָדַע כָּל הַנִּסְתָּרוֹת, דִּבְרֵיו עוֹשִׂים פִּירוֹת. בִּטֹּל כָּמָה
 גִּזְרוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם
 כָּל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הַקֶּשֶׁת לֹא נִהְיָה. כִּי הוּא
 אוֹת עוֹלָם חָיָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
 וְאִמְרָתָם

לְכָל יִשְׂרָאֵל הָאֵיר בְּסוּד תּוֹרָה הַבְּהִיר. בְּאוֹר הַחֲמָה
 מְזַהֵר, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 מְקוֹם בָּחַר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אַחִיָּה. זֶה מִבְּנֵי
 עֲלִיָּה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 נִחְמַד מְאֹד לְמַעְלָה, זָכַר לִיקָר וּנְדָלָה. כֶּתֶר עֲלִיּוֹן לוֹ
 נִגְלָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׂבַח־בוֹרָה. מִמֶּנּוּ תֵצֵא
 תּוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 עָשָׂה שְׁבָעִים תְּקוּנִים, יְקָרִים מִפְּנִינִים. בָּם תִּשְׁקַן
 הָעֲלִיּוֹנִים. אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 פָּתַח אֶת פִּיו בְּחֶכְמָה, הוֹצִיא אוֹר תְּלוּמָה, תִּשְׁקַן זִהְרֵי
 חֲמָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 צִדִּיק יְסוּד הָעוֹלָם, גָּלָה מִדֶּרֶשׁ הַנֶּעְלָם. יָכוֹל לִפְטוֹר
 הָעוֹלָם, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 קוּלוּ זִמְר עֲרִיצִים, וְהִכְרִית אֶת הַקּוֹצִים. וְהִצִּיל
 הַלְּחוּצִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי: וְאָמְרָם
 רְאֵה פָנָיו מְאִירִים, בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים. עֵת גָּלָה סוּד

נְסִתְרִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
שְׁלוֹם רַב עַל מְשֻׁכְּבוֹ, מֶה יָפִיו וּמֶה טוֹבוֹ. דּוֹבֵר
אֱמֶת בְּלִבּוֹ, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנַי מִי אַתֶּם
מִטְהַרִּין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים.
וְאוֹמֵר, מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל יִי, מֶה מִקְנֵה מְטַהֵר אֶת
הַטְּמֵאִים, אֵף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל.

שיר שחברו רבינו יוסף חיים זצוק"ל.

בַּר יוֹחָאי תִּגַּל יוֹלֶדֶתְךָ, יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ.
בַּר יוֹחָאי שְׁלֵמָה מְשַׁנֶּתְךָ, מוֹרִים הִהֲלָכָה
בְּמוֹתְךָ. אֲשֶׁרִי אִישׁ שְׂזָכָה לְרֵאוֹתְךָ,
וְאֲשֶׁרִי אוֹכְלִים מִלֶּחְמְךָ. בַּר יוֹחָאי
בַּר יוֹחָאי מוֹרָה לְכָל שׂוֹאֵל, סוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּעֵז
וָאֵל. וְאַתָּה יְסוּד אוֹר יִשְׂרָאֵל, נִתְקֵנוּ
עֲשָׂרָה מִמֶּךָ. בַּר יוֹחָאי.

בר יוחאי עמוד הימני, יושב בשבת תחכמוני.
ועם אחיה השילוני, בחרת לך את
מקומך. בר יוחאי.

בר יוחאי ועד טוב היה לך, ביום הנבחר
להלולך. ירדו העליונים בשבילך,
לשמע סוד תורה מפיה. בר יוחאי.

בר יוחאי נגלו לך מצפונים, רזים וסודות
העליונים. ותקנת פמה תקונים, היה
אור שכינה עמך. בר יוחאי.

בר יוחאי חסידא קדישא, נפשך עז והדר
לבושה. תורת אל על לבך חרושה,
ברוך אתה וטוב טעמך. בר יוחאי.

בר יוחאי זכרונך לברכה, תורת א-ל בפין
ערוכה. ואורך האיר בחשכה, בכל
טוב יזכירו שמך. בר יוחאי.

בר יוחאי קדש הקדשים, מכבד תפארת
ישישים. נבון לחש חכם חרשים,
יהיה כנהר שלומך. בר יוחאי.

פיוט בר יוחאי

אשר חיבר המקובל האלקי רבי אברהם אזולאי צוק"ל
בעל "חסד לאברהם"

בר יוחאי ה' עמך, רוכב שמים בעזרך.

בר יוחאי, פתר עליון ברא נכתרת, אמון מפלא
מצנע גלית, מאד נעלית, אשרי יולדתך.
בר יוחאי

בר יוחאי, חכמה תעז תרום מינך, ברוך אתה ופרי
בטנך, רבי אלעזר בנך, כמוד חן נטעתיך.
בר יוחאי

בר יוחאי, בינה סוד עולם הבא שמה, רבי אבא ידע
מקומה, צירה רקמה, בצדק אחזה פניך.
בר יוחאי

בר יוחאי, חסד ה' לבוש מדה, לקו מינך רבי
יהודה, מרגלית חמודה, להגיד בפקר
חסדך.
בר יוחאי

בר יוחאי, גבורה נתגבר בארי, רבי יצחק עץ עשה
פרי, כבצלאל בן אורי, לכל יבא
גבורותיך.
בר יוחאי

בר יוחאי, תפארת אדם מראהו, רבי יוסי בר יעקב
הוא, נועץ ויבן סודהו, תורת ה' בפיה
בר יוחאי

בר יוחאי, נצח ענף חסד החיה, אור אחד מבני
עליה, והוא רבי חזקיה, שבע שמחות את
פניה.

בר יוחאי, הוד מצל ונאצל וזרח, רבי ייסא לחבורה
ארח, יציץ ציץ ופרח, פתח לבנון דלתיה.
בר יוחאי

בר יוחאי, יסוד נעלם בסוד הדעת, רבי חייא לנשות
לטעת, וכל און שומעת, בשמחה אישיש
פניה.

בר יוחאי, מלכות בת-שבע נקראת, רבי יוסי שם
לעטרת, לאות ולמשמרת, לספר כל
מלאכותיה.

בר יוחאי, הנה מה טוב ומה נעים, משבת אחים
ועשרה שליטים, אור זרחים לנצח נצחים,
ירגן משכן ביתה.

בר יוחאי

בַּר יוֹחָאִי, סֵתֶר וְסִתְרָה וְצִנָּה, מְנוּחָה דְאִית לָהּ
בְּעֵינָא, בְּשָׁפֶל קוֹל תְּחִנָּה, לְרֹאוֹת בְּטוֹבַת
בְּחִירָךְ. בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי, עֲמִדְתִּי עַל עֲמָדִי מִשְׁתָּאָה, כִּי רָאִיתִי
עֲצָמֵי דִל נִבְאָה, אִישׁ שָׁגָה בְּרָאָה, בְּשִׁתִּי
הָרִים פָּנֵי אֱלֹהֶיךָ. בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי, וְאִיבְרִי מָטוּ בְּסַעְרָה, נִתְפָּרְקוּ חֲלִיּוֹת
הַשְּׂדֵרָה, בְּפִתְחָהּ וּבְמוֹרָא, וְרָגְזוּ וְחָלוּ
מִפְּנֵיךְ. בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי, דְּלוֹתֵי וְלֵי יְהוֹשִׁיעַ, בְּחֶסֶד וְאַמֶּת תּוֹפִיעַ.
שָׁפַע טוֹב תִּשְׁפִּיעַ, כָּעֵת יְבָרֵךְ בֵּית עֲבָדֶיךָ.
בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי, אֲרִיכָא גַם נַעֲמֹ, וּבְנֵי וּמְזוֹנֵי אֱלִימוֹ, עֵינֵי
כָּלוּ לִישׁוּעָתְךָ. בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי, זֶהֱר סִתְרִיד גִּלְהָ הָאֲזִינָה, נִפְלְאוֹת אֲבִיטָה
סוּדוֹת בְּאַמוֹנָה, כְּכַתוּב בְּדִבְרֵי קְדָשְׁךָ.
בַּר יוֹחָאִי

בַּר יוֹחָאִי, קוֹלִי יַעֲרֹב וְצַפְצוּפִי, יָפָה-נוֹף מְשׁוֹשׁ הוֹד
יָפִי, אֲמַרִי כִּי, וְהִגִּיּוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ. בַּר יוֹחָאִי

פיוט סימן אני מסעוד.

אֲרוֹמָמְךָ אוֹדָה שְׁמֶךָ. אֵל בַּעֲשׂוֹתֶךָ נִוְרָאוֹת. צְדִיקֶיךָ. חֲסִידֶיךָ.
עוֹשֶׂה עַל יָדָם נִפְלְאוֹת בְּרוּאֶיךָ. לָהֶם לְמוֹכֶרֶת וּלְאוֹת.

רַבִּי שְׁמַעוֹן גָּלָה אוֹרָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹר מְנוּרָה.
רַבִּי יַעֲקֹב אֲבִיחֲצִירָא קֹדֶשׁ הִילּוּלִים לָהּ:

נִטְעֵי קֹדֶשׁ הֵן נִטְעָתָ. וְקוֹל הַתּוֹר עֵת הַזְמִיר. ח"י
לְחֹדֶשׁ יוֹם-טוֹב שְׁמֶתָ. יוֹם-הִלּוּלָה ל"ג לָעֹמֶר.
לְבַר-יוֹחָאִי הוֹד עֲטַרְתָּ. יוֹם לְיוֹם יִבִּיעַ אֶמֶר. אֲשֶׁרִי
הָעַם שִׁפְכָה לוֹ. בְּמָקוֹם קֹדֶשׁוֹ יִהְיֶה לוֹ. שֵׁם יְלִינוּ.
יִתְפַּלְלוּ. וַיֹּאמְרוּ יִגְדַּל ה':
רַבִּי שְׁמַעוֹן

יִבְאוּ שָׁם עִם יִשְׂרָאֵל. מִכָּל מְדִינָה וּמְדִינָה. גָּלִיל עֲלִיוֹן
בִּיאַת גּוֹאֵל. שָׁמָּה גִלּוּי הַשְּׂכִינָה. נִשְׁמַת צְדִיק מֵאֵל
שׁוֹאֵל. לְקֶרֶב-עֵת לְחֻנָּה. בְּזִכּוֹת שְׁמִיחַת קֹדְשָׁתוֹ.
הַלּוֹמְדִים קָהֵל עֲדָתוֹ. וּמִגָּלִים רָזִי תוֹרָתוֹ. קְדוּשׁ
בְּמִלְאָךְ ה':
רַבִּי שְׁמַעוֹן

מֶלֶךְ שָׁלֵם. הוּא הַתְנָא. רַבִּי מֵאִיר בַּעַל-הַגֵּס. פֶּסֶח
שָׁנִי. בּוֹ נִתְקַנָּה. הִלּוּלָה לְמוֹפֶת וָנֶס. זְכוּתוֹ הִיא מִגֵּן

צָנָה. נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכָּנֶס. נָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא ה'
הַצְלִיחָה נָא. נָא ה' הַרְוִיחָה נָא. חֵישׁ וַיִּשַׁע ה':
רַבִּי שְׁמַעוֹן

סֶגְלִמָּסָא עִיר-תְּמָרִים. פָּרַח בָּהּ צָדִיק בַּתְּמָר. דָּגֵל
תּוֹרָה הַקִּים הָרִים. שָׁט בַּפְּרָדֶּס כַּמִּין חֲמָר. הוֹצִיא
לְאוֹר זֵיו סְתָרִים. כָּל דָּבָר וְכָל מַאֲמָר. יִרְאֶה תָמָּה
הַלְבִּישָׁתוֹ. וַעֲנֹה עֲטִירָתוֹ. בַּמְדִּינּוֹת שְׁמוּעָתוֹ. דַּעַת
וַיִּרְאֵת ה':
רַבִּי שְׁמַעוֹן

עָלָה לְשָׁכַל בְּאַרְצָנוּ. לְשָׂאב מִימֵי הַטְּהָרָה. יָשִׁיב
פִּיקְדוֹן יוֹצְרוֹ קוֹנֹו. בְּתוֹךְ אֶרֶץ הַטְּהוֹרָה. חֵי וְקִיָּם אֵל
בְּרָצוֹנוֹ. הַתְּקִין מְקוֹם הַקְּבוּרָה. בְּדַמְנְהוֹר הִיא אֶרֶץ
גִּשְׁן. עִיר שְׁבָטִים הַמִּיחָסִים. שָׁמָּה שָׁכַב שָׁמָּה יָשָׁן.
בַּמְקוֹם בּוֹ בָּחַר ה':
רַבִּי שְׁמַעוֹן

וְאִישׁ מֹשֶׁה בֶּן שְׂרוּשִׁי. בָּנָה הֵיכַל וּבּוֹ קָבָה. וְגַם נָדָר
לְהִיּוֹת עוֹשֶׂה. הַלּוּלָה לְכָבוֹד שֶׁר-צָבָא. בְּרָצוֹן הָאֵל.
צוּר קְדוּשִׁי. גִּזֵּר אָמַר לְהִיּוֹת חוֹבָה. חֶדֶשׁ טִבֵּת. בּוֹיָם
עֲשָׂרִים. בָּאִים סְבִיבוֹת הָעָרִים. וְעוֹשִׂים סְעָדוֹת
יְקָרִים. בְּחֻצְרוֹת בֵּית ה':
רַבִּי שְׁמַעוֹן

דוֹדִים רַעִים שָׁתוּ שִׁכְרוּ. בְּהַלּוּלִים שְׁלָשָׁה. זֶה-שְׁמִי

לְעוֹלָם זָכְרוּ. לְשָׁרוֹת עֲלֵיכֶם קִדְשָׁה. מִצּוֹת תּוֹרָה מָאֵד
שָׁמְרוּ. לְשֵׁם הָאֵל רַם וְנִשָּׂא. אִזּוּ יִקְרַב קִיץ וְנֶאֱלָה.
לְפָדוֹת לוֹ לְעַם-סֻגְלָה. וְלִהְיוֹת לוֹ לְנִחְלָה. בְּתוֹךְ
מִקְדָּשׁ ה': רַבִּי שְׁמַעוֹן

פיוט אני יעקב אביחצירא חזק.

בַּר יוֹחָאִי יְסוֹד עוֹלָם. בּוֹ בָחַר מֶלֶךְ עוֹלָם.
בְּזִכּוֹתָיו עוֹמֵד עוֹלָם. עַד בֹּא בֶן דָּוִד מֶלֶךְ.
אֲשֶׁרִי חָלְקוּ וְאֲשֶׁרִי. וְאֲשֶׁרִי כָל חֲבֵרָיו. אֲשֶׁרִי הוֹגִי
אֲמָרִיו. מַעֲדָנֵי הַמֶּלֶךְ:
נִגְלָה לוֹ סוֹד הַנִּסְתָּמָן. אֲשֶׁר נִגְלָה לְהִימָן. הוּא בְּבֵיתִי
נֶאֱמָן. בְּכָל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ:
יוֹם לְמַעֲרָה בָּרַח. מִשָּׁם הָאוֹר לוֹ זָרַח. הִצִּיץ צִיץ וְגַם
פָּרַח. וְגִדְּלוּ הַמֶּלֶךְ:
יָצַק מִים אֲשֶׁרִיהוּ. עַל יְדֵי אֱלֹהֵהוּ. כָּל סוֹד נִפְלָא
הוֹרָהוּ. כִּי בֶן צִוָּה הַמֶּלֶךְ:
עֲבוּדָה זֹאת תִּפְלָה. הִיא הָעוֹלָה לְמַעְלָה. אֶת סוֹדוֹתֶיהָ
גִּלָּה. כִּי בֶן יֶסֶד הַמֶּלֶךְ:
בַּר יוֹחָאִי

קדִישַׁת שַׁבָּת-קִדְשׁ. וְסוּד מוֹעֵד וְחֻדְשׁ. גְּלָהּ וְגַם סוּד
קִדְשׁ. בְּרַב עִם הַדָּרַת מֶלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

בְּרָכוֹת בְּסוּד נִפְלָא. גְּלָהּ אוֹתָם וְהִפְלָא. הַכֹּל לְעֹטֵר
כָּלָה. לָבוֹא אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

אוֹת בְּרִית צִיצִית וְאוֹת. תְּפִלִּין הַנּוֹרְאוֹת. הִנֵּה בָהֶם
נִפְלְאוֹת. חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

בְּסוּד הַסּוּפֵר חָתָם. אוֹת בְּרִית טָמוּן נִסְתָּם. הַכֹּל
בְּזֹהַר נִחָתָם. בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

יַחַד כָּל מִצְוֹת תּוֹרָה. גְּלָהּ סוּדָם וְהוֹרָה. הַכֹּל
נִחָתָם בְּבִרְיָהּ. בְּחוֹתָם הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

חֵבֶר כָּל הָעוֹלָמוֹת. וְיַחַד כָּל הַשָּׁמוֹת. וְתִקֵּן
הַנְּשָׁמוֹת. לָבוֹא אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

צֶדֶק שְׁלוֹם נְשָׁקוֹ. חֶסֶד אֱמֶת דְּבָקוֹ. עַל יָדוֹ נִתְמַתְקוֹ.
וְנִחָה חֶמֶת הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

יַחַד אֶת הַשְּׂכִינָה. קִשְׁטָהּ וְהַכִּינָהּ. כָּל מַעֲשָׂיו אֲמוּנָה.
טוֹב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

רְאוּ יוֹם פְּטִירָתוֹ. הוּא נִקְרָא חֲתָנָתוֹ. בּוֹ נִכְנָם
לְחַפָּתוֹ. גִּנַּת בֵּיתָן הַמֶּלֶךְ:
בְּר יוֹחָאִי

את קול שמחה ורנה. נשמע בשמי מענה. צאינה גם
ראינה. בנות ציון המלך:
בר יוחאי

חדוה ושמחה רבה. שעשוע ואהבה. עת בא לעולם
הבא. אל תוך חצר המלך:
בר יוחאי

זה היום ל"ג לעומר. נהליל בו נזמר. על קדוש זה
יאמר. שירו שיר אל המלך:
בר יוחאי

קולי יערב לך. כמו שי לפניך. קדש בנגד בכרך. מהר
למקדש המלך:
בר יוחאי

ברכות השזור.

כאשר קם ממיטתו מיד יאמר

מוֹדֶה (האשה אומרת: מוֹדֶה) אֲנִי לַפְּנֵיךָ מֶלֶךְ זֵי וְקִיָּם
שֶׁהִזְזִירְתָּ בִּי נִשְׁמַתִּי בְּזִמְלָה. רַבָּה אֲמוֹנְתָּךְ:

לאחר מכן יטול את ידיו ג' פעמים לסרוגין ויברך

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ הָיָה לָנוּ וְהָיָה לָנוּ יִאֲהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:

בכל פעם לאחר שעשה צרכיו יברך

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ הָיָה לָנוּ וְהָיָה לָנוּ יִאֲהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּזִמְכָּה. וּבְרָא
בּוֹ נְקִבִּים נְקִבִּים. זָלָלִים זָלָלִים. גְּלוּי וַיְדוּעַ לַפְּנֵי
כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ שָׁאֵם יִסְתֵּם אֲזוּד מֵהֶם אוֹ אִם יִפְתָּנוּ
אֲזוּד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקִים אֶפְלוּ שְׁעָה אֲזוּת.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ הָיָה לָנוּ וְהָיָה לָנוּ יִאֲהֲדוּנָהּ רֹפֵא כָּל-בָּשָׂר
וּמִפְּלִיא לַעֲשׂוֹת:

יסמוך ברכת "אלהי נשמה" ל"אשר יצר".

אֱלֹהֵי יִפְסִיק. נְשָׁמָה שֶׁנִּתְּתָ בִּי טְהוֹרָה אֲצִילוֹת. אֶתָּה
בְּרַאתָה בְּרִיאָה. אֶתָּה יִצְרָתָה יִצִּירָה. אֶתָּה נִפְלְוֹתָה עֲשִׂיה
בִּי וְאֶתָּה מְשַׁמְרָה בְּקֶרְבִּי. וְאֶתָּה עֲתִיד לְטַלָּה מִמֶּנִּי
וּלְהַזְזִירָה בִּי לְעֲתִיד לָבֵא. כָּל-זֶמֶן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקֶרְבִּי
מוֹדָה (הַאֲשֶׁה אוֹמֶרֶת: מוֹדָה) אֲנִי לִפְנֵיךָ יְהוָה יֵאָחֲזוּנִי
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי רַבּוֹן כָּל-הַמַּעֲשִׂים. אֲדוֹן
כָּל-הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַיּוֹם וְהַיּוֹם וְהַיּוֹם יֵאָחֲזוּנִי

הַמַּזְזִיר נְשָׁמוֹת לִפְנֵיךָ מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַיּוֹם וְהַיּוֹם וְהַיּוֹם יֵאָחֲזוּנִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לְשִׁכּוֹי בֵּינָה לְהַבְזִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַיּוֹם וְהַיּוֹם וְהַיּוֹם יֵאָחֲזוּנִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם פּוֹקֵד עוֹרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַיּוֹם וְהַיּוֹם וְהַיּוֹם יֵאָחֲזוּנִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם מֵתִיר אֲסוּרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 אֵלֶּיךָ לֵוָה וְהִכִּיל יִאֲהֻדְנוּתִי
 הָעוֹלָם זֹקֵף כְּפוּפִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 אֵלֶּיךָ לֵוָה וְהִכִּיל יִאֲהֻדְנוּתִי
 הָעוֹלָם מְלִבִּישׁ עֲרָמִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 אֵלֶּיךָ לֵוָה וְהִכִּיל יִאֲהֻדְנוּתִי
 הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לִיעָף כֹּחַ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 אֵלֶּיךָ לֵוָה וְהִכִּיל יִאֲהֻדְנוּתִי
 הָעוֹלָם רוֹקֵעַ הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 אֵלֶּיךָ לֵוָה וְהִכִּיל יִאֲהֻדְנוּתִי
 הָעוֹלָם הַמְכִּין מַצְעָדֵי גֶבֶר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 אֵלֶּיךָ לֵוָה וְהִכִּיל יִאֲהֻדְנוּתִי
 הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִּי כָּל צְרָכִי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 אֵלֶּיךָ לֵוָה וְהִכִּיל יִאֲהֻדְנוּתִי
 הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתַפְאָרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹא עָשִׂנִי גוֹי (האשה אומרת: גוֹיִת):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹא עָשִׂנִי עֶבֶד (האשה אומרת: שְׁפֹחָה):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹא עָשִׂנִי אִשָּׁה (האשה אומרת: שְׁעָשִׂנִי כְרִצֻנוֹ):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַמַּעֲבִיר זֹזְבְּלֵי שָׁנָה מֵעֵינֵי וּתְנוּמָה מֵעַפְעָפִי:

וַיְהִי רִצּוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי
שֶׁתְּרַחֲלֵנִי בְּתוֹרָתְךָ. וְתַדְבִּיקֵנִי בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְאַל
תְּבִיאֵנִי לַיָּדִי זָזָא. וְלֹא לַיָּדִי עֶז. וְלֹא לַיָּדִי נִסְיוֹן.
וְלֹא לַיָּדִי בִזְיוֹן. וְתַרְזִיקֵנִי מִיָּצֵר הָרָע. וְתַדְבִּיקֵנִי

בִּיצֵר הַטּוֹב. וְכֹחַ אֶת יִצְרִי לְהַשְׁתַּעֲבֹד לָךְ. וְתִנְנִי
 הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם לִזְזוֹן וּלְזִסְדָּה וּלְרִזְמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי
 כָּל-רֹאֵי. וְגַמְלֵנִי זִסְדִּים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
 אֱדוֹן הַכֹּל יֵהֱיֶה יֵהֱיֶה יֵהֱיֶה גִמְלָה לְטוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵהֱיֶה יֵהֱיֶה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי
 שְׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מֵעַזֵּי פָנִים. וּמַעֲזוֹת
 פָּנִים. מֵאֲדָם רָע. מֵיִצֵּר רָע. מִזֹּכֵר רָע. מִשָּׂכֵן רָע.
 מִפְּנֵעַ רָע. מֵעֵזֶן הָרָע. וּמִלְשׁוֹן הָרָע. מִדִּין קָשָׁה.
 וּמִבְעַל דִּין קָשָׁה. בֵּין שְׂחָוָה בֵּין בְּרִית. וּבֵין שְׂאִינוֹ בֵּין
 בְּרִית:

ברכות התורה

(רק למי שיטן או לאחר עמוד השחר)

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱדוֹן הַכֹּל יֵהֱיֶה יֵהֱיֶה אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ
 הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל דְּבָרֵי
 תּוֹרָה: וְהִעֲרַב נָא יְהוָה יֵהֱיֶה יֵהֱיֶה אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי
 תּוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיפּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה

אֲנִיזְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי צִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עִמָּךְ בֵּית
יִשְׂרָאֵל כָּלֵנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךְ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמָּה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ ^{אֱלֹהֵינוּ וְיֵהֱבֵל יִאֲהֲדוּנָהּ} הַמְלַמֵּד תּוֹרָה
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ ^{אֱלֹהֵינוּ וְיֵהֱבֵל יִאֲהֲדוּנָהּ} הַמְלַמֵּד מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר בּוֹזֵר בָּנוּ מִכָּל-הָעַמִּים וְנֹתֵן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ ^{אֱלֹהֵינוּ וְיֵהֱבֵל יִאֲהֲדוּנָהּ} הַמְלַמֵּד נֹתֵן הַתּוֹרָה:
וַיְדַבֵּר יְיָ ^{יִאֲהֲדוּנָהּ} אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר
אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תְבָרְכוּ
אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אָמֹר לָהֶם: יְבָרְכֶךָ יְיָ ^{יִאֲהֲדוּנָהּ} | יִשְׁמְרֶךָ: יִשְׁמְרֶךָ יִשְׁמְרֶךָ: יִשְׁמְרֶךָ
יִשְׁמְרֶךָ: יִשְׁמְרֶךָ יִשְׁמְרֶךָ: יִשְׁמְרֶךָ יִשְׁמְרֶךָ: יִשְׁמְרֶךָ יִשְׁמְרֶךָ: יִשְׁמְרֶךָ
אֶת-שְׁמִי עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:

בְּטָרֶם כָּל יָצִיר נִבְרָא:	אֲדֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מֶלֶךְ
אֲזִי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:	לְעֵת נַעֲשֶׂה בְּזַפְצֹו כָּל.
לְבָדוֹ יִמְלֹךְ נִזְרָא:	וְאֲזֹרֵי כִכְלוֹת הַכָּל.
וְהוּא יִהְיֶה בְּתַפְאֲרָה:	וְהוּא הִיא וְהוּא הוּא.
לְהַמְשִׁילוֹ וּלְהַזְבִּירָה:	וְהוּא אֲזֹדֵר וְאִין שְׁנִי.

בְּלִי רֹאשִׁית בְּלִי תַכְלִית.	וְלֹא הָעֵז וְהַמְשָׁרָה:
בְּלִי עֶרֶךְ בְּלִי דְמִיּוֹן.	בְּלִי שְׁנוּי וְתַמּוּרָה:
בְּלִי זִזְבוּר בְּלִי פְרוּד.	גְּדוֹל כּוֹז וּגְבוּרָה:
וְהוּא אֵלִי וְזִזִי גּוֹאֲלִי.	וְצוּר זִזְבְּלִי בְיוֹם צָרָה:
וְהוּא נָסִי וּמְנוּסִי.	מִנֶּת כּוֹסֵי בְיוֹם אֶקְרָא:
וְהוּא רוֹפֵא וְהוּא מְרַפֵּא.	וְהוּא צוֹפֵה וְהוּא עֲזָרָה:
בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּזִי.	בְּעֵת אִישָׁן וְאַעִירָה:
וְעַם רוּזִי גּוֹיִתִּי.	אֲדַנִּי לִי וְלֹא אִירָא:
בְּמִקְדָּשׁוֹ תִּגַּל נַפְשִׁי.	מְשִׁיזְנוּ יִשְׁלֹז מְהֵרָה:
וְאַז נָשִׁיר בְּבֵית קֹדֶשִׁי.	אָמֵן אָמֵן שֵׁם הַנּוֹרָא:

תיקון לאה

לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קִרְחָה: כְּאֵיל תַּעֲרַג עַל-אֶפְקֵי-מַיִם. בֵּן
נַפְשִׁי תַּעֲרַג אֵלַיִךְ אֱלֹהִים: צִמָּאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל
חַי מְתִי אֲבוּא. וְאַרְאֶה פָנַי אֱלֹהִים: הִיתָה-לִּי דְמַעְתִּי לֶחֶם
יוֹמָם וְלַיְלָה. בְּאֹמַר אֵלִי כָל-הַיּוֹם אֵינִי אֱלֹהֶיךָ: אֵלֶּה אֲזַכְּרָה
וְאַשְׁפֹּכָה עָלַי נַפְשִׁי כִּי אֶעֱבֹר בְּסֶךְ אֲדָדִם עַד-בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹגֵג: מֵה-תִּשְׁתַּוְּחָתִי נַפְשִׁי וְתַהֲמִי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: אֱלֹהֵי עָלִי
נַפְשִׁי תִּשְׁתַּוְּחַח עַל-בֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן. וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר
מִצְעֵר: תַּהוֹם אֵל-תַּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ. כָּל-מִשְׁבְּרֶיךָ

וּגְלִיד עָלַי עָבְרוּ: יוֹמָם יִצְוָה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי חֲסִדוֹ וּבְלִילָה
שִׁירָה עָמִי. תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: אוֹמְרָה לְאֵל סִלְעִי לָמָּה
שָׁכַחְתָּנִי לָמָּה-קָדַר אֵלַי בְּלַחֲץ אוֹיֵב: בְּרָצַח בְּעֲצָמוֹתַי
חֲרַפּוֹנִי צוֹרְרִי. בְּאֶמְרָם אֵלַי כָּל-הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ:
מָה-תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וּמָה-תִּתְּהֶמֶי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים
כִּי-עוֹד אוֹדְנֹנִי. יִשׁוּעַת פָּנַי וְאֱלֹהֵי:

שְׁפָטֵנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי מִגּוֹי לֹא-חֲסִיד. מֵאִישׁ מְרָמָה
וְעוֹלָה תִּפְלִטֵנִי: כִּי-אַתָּה אֱלֹהֵי מַעֲזִי לָמָּה זָנַחְתָּנִי
לָמָּה-קָדַר אֶתְהַלֵּךְ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: שְׁלַח-אוֹרֶךְ וְאַמְתָּךְ הִמָּה
יִנְחֹנֵנִי. יְבִיאֹנֵנִי אֶל-הָר-קֹדֶשׁ וְאֶל-מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ: וְאִבּוֹאָה
אֶל-מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים אֶל-אֵל שְׁמַחַת גִּילִי וְאוֹדֶךָ בְּכִנּוֹר אֱלֹהִים
אֱלֹהֵי: מָה-תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וּמָה-תִּתְּהֶמֶי עָלַי הוֹחִילִי
לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אוֹדְנֹנִי. יִשׁוּעוֹת פָּנַי וְאֱלֹהֵי:

לְדוֹד מְזֻמּוֹר לִיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהָ. תִּבֵּל וְיִשְׁבִּי
בָּהּ: כִּי הוּא עַל-יָמִים יִסְדָּהָ. וְעַל-נִהְרֹת יִכּוֹנְנָהּ:
מִי-יַעֲלֶה בָּהֶר-יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי. וּמִי-יָקוּם בְּמָקוֹם קֹדֶשׁוֹ:
נָקִי כַפַּיִם וּבֵר לִבָּב אֲשֶׁר לֹא-נָשָׂא לְשׁוֹן נַפְשִׁי. וְלֹא נִשְׁבַּע
לְמַרְמָה: יִשָּׂא בִרְכָּה מֵאֵת יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי. וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי
יִשְׁעוֹ: זֶה דוֹר דּוֹרְשָׁיו. מִבְּקָשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סִלָּה: שְׂאוּ שְׁעָרִים

רְאשֵׁיכֶם וְהַנְשָׂאוֹ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה
מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי עֲזֹנוּ וְנִגְבוֹר. יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי
גְבוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם.
וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי
צְבָאוֹת. הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סְלָה:

(בשעה"כ כתב כי בימי הספירה יכוין בלחות השייכת לאותו יום של הספירה וכן
בתיבה השייכת לאותו היום)

לְמַנְצַח בְּנִגְיַת מְזֻמֹּר שִׁיר: אֱלֹהִים יַחַנְנוּ וַיְבָרְכֵנוּ. יָאֵר פָּנָיו
אֶתָּנוּ סְלָה: לְדַעַת בְּאַרְץ דִּרְבָּךְ. בְּכָל-גּוֹיִם יִשְׁוַעַתְךָ:
יִדְוֹךְ עַמִּים אֱלֹהִים. יִדְוֹךְ עַמִּים כָּלָם: יִשְׂמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֻמִּים
בִּי-תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל. וּלְאֻמִּים בְּאַרְץ תִּנְחֵם סְלָה: יִדְוֹךְ
עַמִּים אֱלֹהִים. יִדְוֹךְ עַמִּים כָּלָם: אֶרֶץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ. יְבָרְכֵנוּ
אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים. וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל-אֲפָסֵי
אֶרֶץ:

הַלְלוּיָהּ אוֹרָה יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי כָּל-לֵבב. בְּסוֹד יִשְׂרָאֵל
וַעֲדָה: גְּדֻלִּים מַעֲשֵׂי יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי. דְּרוֹשִׁים לְכָל חַפְצֵיהֶם:
הוֹד-וְהָדָר פָּעֵלוֹ וְצִדְקָתוֹ עֲמֻדַת לֵעַד: זָכַר עֲשֵׂה לְנַפְלָאֲתָיו.
חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה יֵאָהֳרֹנְהִי: טָרַף נָתַן לִירָאָיו. יִזְכֹּר לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ: בַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ. לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם: מַעֲשֵׂי
יָדָיו אֱמֶת וּמִשְׁפָּט. נְאֻמָּנִים כָּל-פְּקוּדָיו: סְמוּכִים לְעַד

לְעוֹלָם. עֲשׂוּיִים בְּאֵמֶת וַיֵּשֶׁר: פְּדוּת שָׁלַח לְעַמּוֹ צִוָּה לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ. קְדוּשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ: רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה
יֵאֱהוּדָנָהי שְׁכָל טוֹב לְכָל-עֲשִׂיהֶם. תְּהַלְתּוּ עֲמֶדֶת לְעַד:

לְמַנְצָח מְזֻמּוֹר לְדָוִד: בָּבוֹא אֵלָיו נָתַן הַנְּבִיא. בְּאֲשֶׁר-בָּא
אֶל-בֵּת-שָׁבַע: חָנְנִי אֱלֹהִים בְּחֶסֶדְךָ. כָּרֵב רַחֲמֶיךָ מִחַה
פֶּשְׁעִי: הָרֵב בְּפִסְנִי מַעֲוִנִי. וּמַחֲטָאתִי טַהֲרֵנִי: כִּי-פֶשְׁעִי אֲנִי
אֲדַע. וַחֲטָאתִי נִגְדִי תִמְיֵד: לֵךְ לְבִדְךָ חֲטָאתִי וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ
עָשִׂיתִי לְמַעַן-תִּצְדַּק בְּדִבְרֶךָ תִּזְכֶּה בְּשִׁפְטֶךָ: הֵן-בְּעוֹן
חוֹלָלְתִּי. וּבְחַטָּא יַחֲמִתֵּנִי אָמִי: הֵן-אֵמֶת חֲפָצָתְךָ בְּטָחוֹת
וּבִסְתָם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי: תַּחֲטָאֲנִי בְּאוֹזֵב וְאַטְהִיר. תִּכְבַּסְנִי
וּמִשְׁלֵג אֶלְבִּין: תִּשְׁמִיעֵנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה. תִּגְלָנָה עֲצָמוֹת
דְּבִית: הִסְתַּר פָּנֶיךָ מִחֲטָאִי. וְכָל-עֲוֹנֹתִי מִחַה: לֵב טָהוֹר
בְּרָא-לִי אֱלֹהִים. וְרוּחַ נָכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: אֶל-תִּשְׁלִיכֵנִי
מִלְּפָנֶיךָ. וְרוּחַ קְדֹשְׁךָ אֶל-תִּקַּח מִמֶּנִּי: הִשִּׁיבָה לִּי שִׁשׁוֹן
יִשְׁעֶךָ. וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי: אֲלַמְּדָה פֶשְׁעִים דְּרָכֶיךָ.
וַחֲטָאִים אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ: הִצִּילֵנִי מִדְּמִים אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תְשׁוּעָתִי.
תִּרְנֵן לְשׁוֹנֵי צִדְקָתְךָ: אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתַּח. וּפִי יִגִּיד תְּהַלְתֶּךָ:
כִּי לֹא-תִחַפֵּץ זִכַּח וְאַתְנָה. עוֹלָה לֹא תִרְצֶה: זִכְחִי אֱלֹהִים
רוּחַ נִשְׁבְּרָה לֵב-נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה. אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: הִיטִיבָה
בְּרִצּוֹנְךָ אֶת-צִיּוֹן. תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָּיִם: אֲזִי תִחַפֵּץ

זבחי-צדק עולה וכליל. אז יעלו על-מזבחך פרים:
תקום תרחם ציון תבנה חומות ירושלים:

אלהינו ואלהי אבותינו. מלך רחמן רחם עלינו. טוב ומטיב הדרש
לנו. שובה עלינו בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו
רצונה. בנה ביתה כבתחילה כונן בית מקדשה על מכוננו
הראנו בבנינו שמחנו בתקוננו. והשב שכינתה לתוכו. והשב
כהנים לעבודתם. ולוים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל
לנויהם. ושם נעלה ונראה ונשתחזה לפניך. יהי רצון מלפניך
יהוה אלהינו ואלהי אבותינו. שתעלנו בשמחה
לארצנו. ותטענו בגבולנו. ושם נעשה לפניך את קרבנות
חובותינו. תמדיים פסדרם ומוספים כהלכתם:

שיר המעלות בשוב יהוה אלהינו אלהינו את-שיבת ציון. היינו
בחלמים: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז יאמרו
בגוים. הגדיל יהוה אלהינו לעשות עם אלה: הגדיל יהוה
אלהינו לעשות עמנו. היינו שמים: שובה יהוה אלהינו
את-שבייתנו. באפיקים בנגב: הזרעים בדמעה ברנה יקצרו:
הלך ילך ובכה נשא משך-הזרע בא-יבא ברנה. נשא
אלמותיו:
תושלב"ע